

Genløsnings historie

citater af Ellen G White

Originaltitel: The Story of Redemption

engelsk 1947 – dansk 2019

Sidetæl efter den engelske udgave

ellenwhite.dk

Indholdsfortegnelse

Guds kærlighed sejrer til sidst	10	Kristi himmelfart	239
Lucifers fald	13	Pinsen	241
Skabelsen	20	Helbredelsen af den lamme	248
Konsekvensen af oprør	24	Loyalitet mod Gud under forfølgelsen	254
Fristelsen og syndefaldet	32	Evangeliets orden	259
Frelsesplanen	42	Stefanus' død	262
Kain og Abel og deres ofre	52	Saulus' omvendelse	268
Set og Enok	57	Paulus første forkyndertjeneste	276
Syndfloden	62	Peters forkyndertjeneste	281
Babelstårnet	72	Peter befries fra fængslet	292
Abraham og det forjættede afkom	75	I regionerne derude	301
Isaks giftemål	84	Paulus' år i forkyndertjenesten	310
Jakob og Esau	87	Paulus' og Peters martyrium	315
Jakob og englen	94	Det store frafald	320
Israels børn	100	Lovløshedens hemmelighed	326
Guds kraft åbenbares	112	De første reformatorere	335
Israels udgang fra trældom	119	Luther og den store reformation	340
Israels vandringer	126	Reformationens udbredelse	346
Guds lov	137	Fremdriften slår fejl	353
Helligdommen	151	Den første engels budskab	356
Spejderne og deres efterretning	158	Den anden engels budskab	364
Moses' synd	164	Midnatsråbet	369
Moses død	170	Helligdommen	375
Indtager det forjættede land	175	Den tredje engels budskab	379
Guds ark og Israels skæbne	183	En fastere plattform	385
Kristi første komme	196	Satans bedrag	388
Kristi forkyndertjeneste	202	Spiritisme	393
Kristus forrådes	208	Det høje råb	399
Kristi rettergang	213	Prøvetidens afslutning	402
Kristi korsfæstelse	220	Tiden for Jakobs-trængslen	406
Kristi opstandelse	230	De hellige befries	409
		De helliges belønning	413
		Tusindeårsriget	415
		Den anden opstandelse	418
		Kroningen af Kristus	421
		Den anden død	427
		Den nye jord	430

Guds kærlighed sejrer til sidst

Genløsningens historie, af den begavede forfatter Ellen G. White, er en bog skrevet til disse tider. Idet vi nærmer os år 2000, efterlader verdens begivenheder et meget iøjnefaldende spørgsmål i horisonten. Er vi som forpinte mennesker, fordømt til flere trængsler og bekymringer, eller vil udsigterne i morgen ændre sig til det bedre?

Politikere og videnskabsfolk fremholder et vidst håb, men de fleste filosofers, statsmænd og fremtrædende gejstliges stemmer synes at slå en undertone an.

Er der håb og forvisning nogle steder? Ja, for dem der nægter at fortvivle og som tænker at Gud ved alt om menneskers knibe og vil handle voldsomt for at ændre begivenhedernes forløb – for dem er der en udvej. Men læseren i denne bog vil finde mere end blot menneskers tanker som grundlag for denne optimisme. Tro vil spire op i hans hjerte idet han læser denne oplysende og kraftfulde beretning om menneskehedens passionerede kampe imod ondskabens mørke kræfter. Historien er baseret på tidernes lange bibelske tema mellem guddommelige og sataniske agents kamp for kontrol over menneskets vilje og skæbne. Her ses der tilbage på skabelsen af mennesket og dets fald i synd, også på den dæmoniske kontrol som har ført til krige og spirende kriminalitet og universel lidelse og tragedie. I bogens center udbearbejdes menneskets genløsning ved Kristus på korset.

Hver side i denne beretning giver en indsigt i (10) historien der sjældent forsøges af nogen anden forfatter end af de Hellige Skrifers skrivere. *Genløsningens historie* er en sand krigshistorie – historien om Gud og dæmoner og mennesker i kamp. Dens højdepunkt er en sejrserklæring, med fred og genoprettelse for alle der følger Jesus Kristus, kongernes Konge, som sejrrigt vender tilbage til jorden.

De mennesker der har sammenfattet denne bog, har trukket valgte uddrag for fire forudgående bøger af Ellen G. White om dette påbydende tema. Disse uddrag er blevet sat sammen efter den historiske ordens udvikling.

Beretningen strækker sig helt fra menneskets tilblivelse, og giver den bedste forståelse og åbenbarende kapitler om dette emne.

Tiden er kostbar. Tiden løber ud. Evigheden vinker til os alle. Læseren af denne bog vil opdage at fremtiden er strålende. Gud og de retmæssige magter vil til sidst vinde sejr.

Forelæggerne

Lucifers fald

(13) Før sit oprør, var Lucifer i himlen en højt ophøjet engel, næst i rang efter Guds dyrebare Søn. Hans ansigtsmine var mild og udtrykte lykke, ligesom de andre engle. Hans pande var høj og bred, og viste en mægtig forstand. Hans form var fuldkommen; hans holdning var ædel og majestætisk. Et særligt lys strålede på hans ansigt og skinnede omkring ham, strålede klarere og skønnere end om de andre engle; alligevel var Kristus, Guds dyrebare Søn, førsterang over hele englehæren. Han var ét med Faderen før englene blev skabt. Lucifer var jaloux på Kristus, og påtog sig gradvist rang, som alene tilfaldt Kristus.

Den store Skaber samlede den himmelske hær, så Han, for øjnene af alle englene, kunne give særlig ære til Sin Søn. Sønnen tog sæde på tronen sammen med Faderen, og den himmelske skare af hellige engle var samlet omkring dem. Så gjorde Faderen det bekendt at det kun var ved Ham selv at Kristus, Sin Søn, skulle være lige med Ham selv; så hvor Hans Søn var til stede, der var Han Selv til stede. Sønnens ord skulle adlydes lige så hurtigt som Faderens ord. Han havde givet Sin Søn myndighed til at befale over den himmelske hær. Hans Søn skulle arbejde særlig i enhed med Ham selv i den forudbestemte skabelse af (14) jorden og af alle levende ting skal være på jorden. Hans Søn ville nu gennemføre Sin vilje og Sine mål, men ville ikke gøre noget af Sig selv alene. Faderen ville blive opfyldt i Ham

Lucifer blev skinsyg og jaloux på Jesus Kristus. Da alle englene bøjede sig for Jesus for at anerkende Hans overherredømme og høje autoritet og retmæssige hersker, så bøjede han sig alligevel med dem; men hans hjerte var fuld af misundelse og had. Kristus var med i Guds særlige rådssamling om Hans planer, medens Lucifer ikke kendte til dem. Han forstod ikke Guds mål, og fik det heller ikke at vide. Men Kristus fik vedkendt himlens herredømme, Hans magt og myndighed, som det samme som Gud selv. Lucifer mente at han selv var den foretrukne i himlen blandt englene. Han var højt ophøjet, men dette fremkaldte ikke taknemmelighed og pris til Skaberen hos ham. Han higede selv til Guds højde. Han ærede sin ophøjelse. Han vidste at han blev æret af englene. Han havde en særlig mission at udføre. Han havde været nær den store Skaber, og herlighedens uophørlige lysstråler, der omgav den evige Gud havde skinnet særligt på ham. Han tænkte hvordan englene havde adlydt hans befaling i velvillighed. Var hans klæder ikke lysende og smukke? Hvorfor skal Kristus således æres for sig selv?

Han forlod Faderens umiddelbare nærhed,

utilfreds og fyldt med skinsyge imod Jesus Kristus. Medens han skjulte sine virkelige hensigter, samlede han englehæren. Han præsenterede sit mål, som var ham selv. Som den forudrettede, fortalte han om at Gud havde givet Jesus fordel, for at forsømme ham selv. Han fortalte dem at al den liflige frihed englene havde nydt, var nu til ende. For var der ikke blevet udpeget (15) en hersker over dem, som de fra nu af måtte yde al slavearbejde til? Han sagde til dem at han havde kaldt dem sammen for at forsikre dem om at han ikke længere vil underlægge sig dette overgreb af hans og deres rettigheder; at han aldrig igen ville bøje sig ned for Kristus; at han ville påtage sig selv den ære, som burde være givet ham, og ville være befalingsmand over alle, som vil gå med til at følge ham og adlyde hans røst.

Der blev strid blandt englene. Lucifer og hans tilhængere kæmpede for at fornye Guds regering. De var misfornøjede og ulykkelige fordi de ikke kunne se ind i Hans uransagelige visdom og forvisse sig om Hans hensigter med at ophøje Sin Søn, og begave Ham med en så ubegrænset magt og rang. De gjorde oprør imod Guds Søns autoritet.

Engle som var loyale og sande søgte at forlige sig med denne mægtige oprørske engel med hans Skabers vilje. De retfærdiggjorde Guds handling med at tilskrive Kristus ære, og søgte med kraftige argumenter at overbevise Lucifer at der var ingen mindre ære foran ham end før Faderen havde erklæret den ære som han tilskrev Sin Søn. De fremsatte klart at Kristus var Guds Søn, eksisterede sammen med Ham før englene blev skabt; og at Han altid havde stået ved Guds højre hånd, og Hans milde og elskelige autoritet ikke hidtil var blevet betvivlet; og at Han altid havde stået ved Guds højre hånd, og Hans milde og elskelige autoritet ikke hidtil var blevet betvivlet; og at han ikke have givet andre befalinger end at det var til glæde for den himmelske hær at effektuere. De fremhævede instændigt at Kristi modtagelse af særlig ære fra Faderen, under englenes tilstedeværelse, ikke svækkede den ære Lucifer hidtil havde modtaget. Englene græd. De søgte ivrigt at bevæge ham til at trække sin onde plan tilbage og underlægge sig deres (16) Skaber; for alt havde hidtil været fred og harmoni, og hvad kunne forårsage denne uenige oprørske stemme?

Lucifer nægtede at lytte. Og så vendte han sig fra de loyale og sande engle, og erklærede dem som slaver. Disse engle som var oprigtige mod Gud, stod og så forbavset på da Lucifer anstrengte sig i sin møje for at tilskynde til oprør. Han lovede dem en ny og bedre regering end de har haft, hvor alle ville få frihed. Store skarer tilkendegav deres sigte

med at acceptere ham som deres leder og befalingsmand. Da han så at hans tiltag blev mødt med succes, bildte han sig ind at han fik alle englene over på sin side, og at han ville være lige med Gud Selv, og hans myndighedsrøst kunne høres som befale over hele himlens hær. De loyale engle advarede ham igen, og forsikrede ham om hvad konsekvenserne kunne blive hvis han fastholdt at Han, som skaber engle med Sin magt, omstyrter al deres autoritet og skulle tydeligvis straffe deres frækhed og frygtelige oprør. At tænke sig om en engel skulle modsætte sig Guds lov, som var lige så hellig som Han selv! De advarede oprørerne om at lukke deres øre for Lucifers bedrageriske tankesæt, og anviste ham og alle som var blevet påvirket af ham til at gå til Gud og bekende deres fejl for blot tanken at betvivle Hans autoritet.

Mange af Lucifers sympatisørere var tilbøjelige til at lytte til de loyale engles råd og angre deres utilfredshed og atter modtage Faderens og Hans dyrebare Søns tillid. Så erklærede den mægtige oprørsmand at han kendte til Guds lov, og hvis han skulle underlægge sig slaveagtig lydighed, ville han ikke længere få ære. Hans ophøjede mission ville ikke længere blive betroet ham. Han fortalte dem at (17) han selv og de også, var gået for langt tilbage, og han ville trodse konsekvenserne, og bøje sig i slaveagtig tilbedelse af Guds Søn ville han aldrig; at Gud ikke vil tilgive, og nu måtte de forsvare deres frihed og vinding ved at gennemtvinge den position og myndighed som ikke var tilstået dem villigt. [Sådan skete det at Lucifer, »lysbæreren,« deler Guds ære, hans trones opsynsmand, blev til Satan ved overtrædelse, »modstanderen.«- Patriarker og profeter, 40.]

De loyale engle skyndte sig hurtigt til Guds Søn og bekendtgjorde Ham hvad der fandt sted blandt englene. De fandt at Faderen var i konference med Sin elskede Søn, for at bestemme de midler som Satans påtagede myndighed kunne nedlægges for altid ved, til bedste for de loyale engle. Den store Gud kunne straks have kylet ærkebedrageren ud af himlen; men det var ikke Hans hensigt. Han ville give oprørerne en ligelig chance til at måle styrke og kraft med Sin egen Søn og Hans loyale engle. I denne kamp ville enhver engel vælge sin egen side og vise sig for alle. Det ville ikke være sikkert at lade nogen, der havde forenet sig med Satan i hans oprør, at fortsat bo i himlen. De havde lært lektien om virkelig oprør imod Guds uforanderlige lov, og det er uopretteligt. Hvis Gud havde brugt Sin magt til at straffe oprørstifteren, ville der ikke kunne ses nogen utilfredse engle; derfor gjorde Gud det på en anden måde, for Han ville vise Sin justits og Hans dømmekraft tydeligt

over for hele den himmelske hær.

Krig i himlen

Det var den højeste forbrydelse at gøre oprør imod Guds regering. Hele himlen lod til at være i oprør. Englene ordnede sig i grupper, enhver deling med befalingsengel som anfører. Satan (18) førte krig imod Guds lov, fordi han var for ærgerrig til at ophøje sig selv og ville ikke underlægge sig Guds Søns autoritet, himlens store befalingsmand.

Hele den himmelske hær stævnedes sig foran Faderen, for at få hver sin sag afgjort. Satan bekendtgjorde lige så frækt sin utilfredshed med at Kristus blev foretrukket frem for ham. Han rejste sig hovmodigt op og udtrykte at han skulle være lige med Gud og skulle tages med på råd sammen med Faderen og forstå Hans hensigter. Gud informerede Satan at Han ville åbenbare Sine hemmelige hensigter for Sin Søn alene, og Han forlangte at hele familien i himlen, endog Satan, skulle vise Ham ubetinget og utvivlsom lydighed; men at han (Satan) havde vist sig som uværdig til en plads i himlen. Så pegede Satan triumferende på sine sympatisørere, der udgjorde næsten halvdelen af alle englene, og udbrød: »Disse er med mig! Vil du også støde disse ud, og danne dette tomrum i himlen?« Så erklærede han at han var parat til at modstå Kristi autoritet og forsvare sin plads i himlen med kraftens styrke, magt imod magt.

Gode engle græd over at høre Satans ord og hans jublende pral. Gud erklærede at oprørende ikke skal være i himlen længere. Deres høje og lykkelige tilstand var på betingelse af lydighed mod den lov som Gud havde givet, til at herske over forstandsvæsenernes høje orden. Men der blev ikke gjort tilvejebringelser for at redde dem som vovede at overtræde Hans lov. Satan blev frækkere i sit oprør, og udtrykte sin foragt mod Skaberens lov. Dette kunne Satan ikke bære. Han hævdede at englene ikke behøvede nogen lov men skal efterlades frie, og følge deres egen vilje, som altid vil vejlede dem rigtigt; at loven begrænsede deres frihed; og at afskaffelsen af loven (19) var et af hans ståstedes store mål. Han mente at englene behøvede bedre vilkår. Ikke som Gud tænkte, som havde udfærdiget loven og havde sat dem lige med Ham selv. Englehærens lykke bestod af deres fuldkomne lydighed mod loven. Enhver havde fået sit særlige arbejde, og indtil Satan gjorde oprør, var der fuldkommen orden og harmonisk bevægelse i himlen.

Så blev der krig i himlen. Guds Søn, himlens Fyrste, og Hans loyale engle gik i kamp med ærkerebellen og dem der stod sammen med ham. Guds Søn og sande, loyale engle fik overhånd; og Satan og hans sympatisørere blev udstødt fra himlen. Hele den himmelske hær anerkendte,

tilbad og forgudede retfærdighedens Gud. Ingen plet af oprør blev tilbage i himlen. Alt var igen fredfyldt og harmoni ligesom før. Englene i himlen begræd deres skæbne som havde været deres ligestillede i lykke og lyksalighed. Deres tab kunne mærkes i himlen.

Faderen rådførte Sin Søn om at straks gennemføre deres hensigter at få mennesker til at bebo jorden. Han ville sætte mennesker på prøve og forsøge deres loyalitet før han kunne sikre sig uendeligheden. Hvis de klarede den prøve som Gud fandt rigtigt at prøve dem med, ville de i sidste instans sættes lige med englene. De skulle have Guds gunst, og de skulle samtale med engle, og de med dem. Han fandt det ikke rigtigt at sætte dem uden for ulydighedens magt.

Skabelsen

Dette kapitel er baseret på 1. Mos. 1

(20) Faderen og Sønnen som var gået ind i dette mægtige og forunderlige værk, som de havde udtænkt, var at skabe verden. Jorden kom overmådelig smuk frem af Skaberens hånd. Der var bjerge og bakker og sletter; og strøet iblandt dette var floder og masser af vand. Jorden var ikke en udstrakt slette, men det monomentale sceneri blev brudt af bakker og bjerge, ikke høje og ujævne som de er nu, men regelmæssige og smuk i deres form. De nøgne høje klipper kunne aldrig ses på dem, men de lå under overfladen, og var som jordens skelet. Vandene bredte sig regelmæssigt ud. Bakkerne, bjergene og meget smukke sletter var besmykket med planter og blomster og høje majestætiske træer af enhver slags, som var mange gange større og meget smukkere end træer er nu. Luften var ren og smuk, og jorden synes at være et ædelt palads. Englene beskuede dette og glædede sig over Guds forunderlige og smukke værker.

Efter at jorden var skabt, og dyrene på denne, fuldførte Faderen og Sønnen deres mål, som var planlagt før Satans fald, nemlig at danne mennesket i deres eget billede. De havde arbejdet sammen i skabelsen af jorden og alle levende ting på denne. Og nu sagde Gud til Sin Søn: »Lad os gøre mennesket i (21) vort billede.« Da Adam kom frem fra sin Skabers hånd havde han en pæn højde og en smuk symmetri. Han var mere end to gange så høj som mennesker der nu bor på jorden, og kroppen var vel fordelt. Hans træk var fuldkomne og smukke. Hans ansigtsfarve var hverken hvid eller gulbleg, men rødmosset der glødede af sundhedens rige nuance. Eva var ikke lige så høj som Adam. Hendes hår nåede lidt ned over sine skuldre. Hun var også ædel, fuldstændig symmetrisk og meget smuk.

Det syndfrie par bar ingen kunstige klæder. De blev iklædt dækkende lys og herlighed, ligesom englene bærer. Så længe de lever i lydighed mod Gud, omgiver denne lyskreds dem. Selvom Gud havde gjort alt i skøn harmoni, og der ikke lod til at mangle noget på jorden, som Gud havde skabt og gøre Adam og Eva lykkelige ved, udviste Han alligevel Sin store kærlighed mod dem, ved at plante en særlig have til dem. En del af deres tid skulle bruges på lykkelig beskæftigelse med at klæde haven, og en del at modtage besøgende engle, lytte til deres belæring, og lykkelig meditation. De blev ikke trætte af deres arbejde men var behageligt og livgivende. Denne smukke have skulle være deres hjem.

I denne have satte Herren træer af alskens slags gavnlighed og skønhed. Der var træer med overdådige frugter, meget velduftende, smukke for øjnene, og behagelige at smage, udarbejdet af Gud at være til føde for det hellige par. Der var smukke vine som voksede opad, ladet med deres frugters byrde, der ikke lignede noget af det mennesket så efter syndefaldet. Frugten var meget stor og med forskellige farver; nogen næsten sorte, nogle rødviolette, røde, lyserøde og lysegrønne. Denne smukke og overdådige vækst af frugter på (22) vingrenene blev kaldt for druer. De slæbte sig ikke ned på jorden, selvom de ikke var støttet af gitterværk, men frugternes vægt bøjede dem ned. Det var Adam og Evas lykkelige arbejde at forme smukke buer fra vingrenene rette dem til, forme bostedet for naturens smukke og levende træer og løvværk, ladet med velduftende frugt.

Jorden blev iklædt en smuk vegetation, med myriader af velduftende blomster af enhver slags og farver der udsprang i rig overflod omkring dem. Alt var smagsfuldt og herligt ordnet. I midten af haven stod livets træ, den herlighed som overgik alle andre træer. Dens frugt så ud som æbler af guld og sølv, og skal sikre evigt liv. Bladene indeholdt helbredende ejendomme.

Adam og Eva i edens have

Det hellige par var meget lykkelige i Edens have. De fik ubegrænset kontrol over alt levende. Løven og lammet tumlede sig fredfuldt og uskadeligt omkring dem, eller sov ved deres fødder. Fugle med alle slags farver og fjerdragt fløj blandt træerne og blomsterne og omkring Adam og Eva, medens deres melodiske musiske toner genlød blandt træerne i liflig samklang for at prise deres Skaber.

Adam og Eva blev fortryllet af skønhederne i deres Edenhjem. De glædede sig sammen med de små sangfugle omkring dem, der frembar deres klare og dog nådige fjerdragt, og slog deres triller i lykkelig og glad musik. Det hellige par var

forenet med dem og hævdede deres stemmer i harmonisk kærlighedssang, pris og beundring for Faderen og Hans dyrebare Søn for de tegn på kærlighed som omgav dem. De genkendte skabelsens orden og harmoni, som talte om den ubegrænsede visdom og kundskab. De (23) opdagede hele tiden ny smuk og mere herlighed i deres edenhjem, som fyldte deres hjerter med dybere kærlighed og frembragte taknemmeligheds- og ærbødighedytringer til deres Skaber.

Konsekvensen af oprør

(24) I midten af haven, nær livets træ, stod kundskabens træ mellem godt og ondt. Med dette træ var det Guds særlige plan at love deres lydighed, tro og kærlighed til Ham. Af dette træ befalede Herren vore første forældre at ikke spise af, hverken røre det, ellers vil I dø. Han fortalte dem at de kunne spise frit af alle havens træer undtagen dette ene, men hvis de spiste af det træ skal de visselig dø.

Da Adam og Eva blev sat i den smukke have fik de alt til deres lykke som de kunne ønske sig. Men Gud valgte, med Sine alvise argumenter, at prøve deres loyalitet før de kunne få evig sikkerhed. De skulle have Hans gunst, og Han skulle samtale med dem og de med Ham. Alligevel satte han ikke det onde sted uden for deres rækkevidde. Satan fik lov at friste dem. Hvis de stod prøven ville de have Guds og himmelske engles evige gunst.

Satan stod og var forbavset over sin nye situation. Hans lykke var borte. Han så på englene som, sammen med ham, tidligere var så lykkelige, men som var blevet udstødt fra himlen sammen med ham. Før deres fald havde ikke en skygge af utilfredshed ødelagt deres fuldkomne lykke. Nu synes alt at være forandret. De ansigtsminer der havde genspejlet deres Skabers billede var tungsindige (25) og fortvivlede. Stridigheder, uoverensstemmelse og bitter modbeskyldning var iblandt dem. Før deres oprør var disse ting ukendt i himlen. Satan så de frygtelige resultater af hans oprør. Han skælvede og frygtede for at stå ansigt til ansigt med fremtiden og betragte disse tings afslutning.

Nu var timen for glade og lykkelige sange kommet, til at prise Gud og hans dyrebare søn. Satan havde ledt det himmelske kor. Han havde slået den første tone an; så gik hele engle hæren sammen med ham, og herlige musikudøvelse genlød i himlen til Guds og Hans dyrebare Søns ære. Men nu faldt der disharmoniske og vrede ord over den store oprørsleders øre i stedet for den lifligste musik. Hvor er han? Er det ikke en hel gyselig drøm? Er han ikke lukket ud af himlen? Står himlens porte aldrig mere åbne for ham?

Timen for tilbedelse drager nær, når de strålende og hellige engle bøjer sig for Faderen. Han vil ikke mere forene sig i den himmelske sang. Han vil ikke mere bøje sig i ærbødighed og hellig ære for den evige Guds tilstedeværelse.

Kunne han ikke blive som da han var ren, sand og loyal, og gladelig opgive kravene på sin autoritet. Men han var fortabt! uden genløsning, på grund af hans formastelige oprør! Og ikke nok med dette; han havde ført andre til oprør og til den samme fortabte tilstand med sine egne engle, som aldrig havde betvivlet Himlens vilje eller nægte lydighed mod Guds lov, indtil han havde lagt det i tankerne på dem, bragt dem i udsigt at de vil kunne nyde et større gode, og herligere frihed. Dette var det sofisteri som han havde bedraget dem med. Nu påhviler der ham et ansvar, som han gerne ville være fri for.

Disse ånder var kommet i oprør af denne skuffelse. I stedet for det meget gode, erfarede (26) de, de sørgelige resultater af ulydighed og tilsidesættelse af loven. Disse ulykkelige væsener ville aldrig mere vakle over for Jesu Kristi milde regel. Deres ånder ville aldrig mere oprøres af dyb, alvorlig kærlighed, fred og glæde, som Hans tilstedeværelse altid har inspireret dem med, og komme tilbage til Ham i glad lydighed og ærbødig ære.

Satan søger at blive genindsat

Satan skælvede da han så sit værk. Han mediterede alene over fortiden, nutiden og sine fremtidige planer. Hans mægtige rammeværk vaklede som om der var storm. En engel fra himlen kom forbi. Han kaldte ham til sig og bad indstændigt om en samtale med Kristus. Dette blev tilstået ham. Han fortalte Guds Søn at han angrede sit oprør og ønskede Guds gunst igen. Han var villig til at tage den plads Gud tidligere havde givet ham, og være under Hans kloge kommando. Kristus græd over Satans veer, men fortalte ham, som Guds sindelag, at han aldrig vil kunne tage imod himlen. Himlen må ikke bringes i fare. Hele himlen ville ødelægges, som han blev taget tilbage, for synd og oprør har sin oprindelse fra ham. Oprørets frø var stadig inde i ham. Han havde ingen grund til hans handlemåde, med dette oprør, og han havde håbløst ikke kun ruineret sig selv men også englehæren, som ville have været lykkelig i himlen om han var forblevet standhaftig. Guds lov kunne fordømme, men kan ikke tilgive.

Han angrede ikke sit oprør fordi han så Guds godhed, som han havde misbrugt. Dette var ikke muligt da hans kærlighed til Gud var vokset sådan siden hans fald, at det ville lede til en glad underlæggelse og lykkelig lydighed mod Hans lov, som var blevet foragtet. Den unkelighed som

han erkendte da han mistede himlens (27) liflige lys, og den skyldfølelse der drog på ham, og den skuffelse han erfarede for sig selv, og ikke erkendte sine forventninger, var årsagen til hans sorg. Den befalingsmand der var ude af himlen, var helt anderledes fra den der æres i himlen. Det tab han led for alle himlens rettigheder, synes at være for meget at bære. Han ønskede at genvinde disse.

Denne store ændring af position, forøgede ikke hans kærlighed til Gud, heller ikke til Hans kloge og retfærdige lov. Da Satan blev fuld overbevist om at der ikke var mulighed for at han kunne genindsættes til Guds velvilje, udviste han sit ondsind med et større had og heftig voldsomhed.

Gud vidste at et så opsat oprør ikke forbliver passivt. Satan vil finde på midler der generer himlens engle og viser foragt for Hans autoritet. Da han ikke kan få adgang indenfor himlens porte, venter han lige uden for indgangen, for at håne englene og opsøge stridigheder med dem, idet de gik ind og ud. Han vil prøve at ødelægge Adams og Evas lykke. Han dristede sig til at anspore dem til oprør, velvidende at dette vil skabe sorg i himlen.

Komplot mod menneskeslægten

Hans efterfølgere opsøgte ham, og han vækkede sig selv og påtog sig udseende af trods, informerede dem om sine planer med at fravriste Gud den ædle Adam og hans ledsager Eva. Hvis han på nogen måde kunne narre dem til ulydighed, ville Gud gøre veje hvorved de kunne tilgives, og så kunne han selv og alle faldne engle dele Guds barmhjertighed med dem. Går dette galt, kunne de gå sammen med Adam og Eva, for når (28) de engang har overtrådt Guds lov, ville de være underlagt Guds vrede, ligesom de selv. Deres overtrædelse vil også sætte dem i oprørstilstanden, og de kan forene sig med Adam og Eva, og tage Edens have i besiddelse, og få det som deres hjem. Og hvis de kunne få adgang til livets træ i midten af haven, ville deres styrke, mente de, være ligeså meget som de hellige engle, og endog Gud Selv kunne ikke udstøde dem.

Satan holdt samråd med sine onde engle. De var ikke helt klar til at gå med i dette risikable og frygtelige værk. Han fortalte dem at han ikke vil betro nogen af dem dette arbejde, for han mente at han alene havde visdom nok til at gennemføre et så vigtigt foretagende. Han ønskede at de skulle tænke over tingene, medens han forlod dem og trak sig tilbage, for at færdigudvikle sine planer. Han prøvede at gøre indtryk på dem, at det var deres sidste og eneste håb. Hvis det mislykkes for dem her, var al udsigt til at genvende og kontrollere himlen, eller nogle af Guds skabninger, var det håbløst.

Satan gik alen for at færdigudvikle den plan der ville sikre Adams og Evas fald på mest sikre måde. Han var bange for at hans hensigter blev forpurret. Og hvis han endog fik succes med at lede Adam og Eva til at være ulydige mod Guds bud, og derved blive overtrædere af Hans lov, og intet godt kommer til ham selv, skal hans eget behag ikke blive bedre; hans skyld vil kun blive større.

Han gøs ved tanken at støde det hellige og lykkelige par i lidelse og samvittighedsnaget skulle han selv klare. Han lod til at være i en rådvild tilstand: På det ene tidspunkt fast og beslutsom, og så overilet og vaklende. Hans engle opsøgte ham, deres leder, for at meddele ham deres beslutning. De ville gå sammen (29) med Satan i hans planer, og bære ansvar og dele konsekvenserne sammen med ham.

Satan fralægger sin fortvivlelse og svaghed, og som deres leder bestyrker han sig selv til at trude den sag igennem og gøre alt i deres mangt for at forpurre Guds og Hans Søns autoritet. Han gjorde dem sine planer bekendt. Skulle han komme frækt over Adam og Eva og beklage sig over Guds Søn, ville de ikke lytte til ham et øjeblik, men være forberedt på et angreb. Skulle han prøve at skræmme dem, på grund af hans magt, som for nylig var en højt rangeret engel, så kunne han ikke opnå noget. Han besluttede sig for at list og bedrag ville gøre det som magt ikke kan gøre.

Adam og Eva blev advaret

Gud samlede englehæren for at tage forhåndsregler for at bortlede det truende onde. Til himlens rådsmøde der var for engle, blev det besluttet at besøge Edens have og advare Adam, at han var i fare for fjenden. To engle ilede til for at besøge vore første forældre. Det hellige par modtog dem i glædelig troskyldighed, og udtrykte deres tak til deres Skaber for at omgive dem med en sådan overflod af Hans gavmildhed. Alt hvad der er elskeligt og attraktivt var deres, som de kunne nyde, og alt lod til at være indrettet viseligt efter deres ønsker; og det som de værdsatte over alle andre velsignelser, var Guds Søns og himmelske engles selskab, for de havde meget at fortælle dem ved hvert besøg, om deres nyopdagelser af naturens skønheder i deres elskelige Edenhjem, og de havde mange spørgsmål at stille, om de mange ting som de kun betragtede uklart.

Englene gav dem nådigt og elskeligt den information de ønskede. De gav dem også den sørgelige historie om Satans oprør og fald. De informerede dem udtrykkeligt at kundskabens træ var placeret i haven som et panttegn på deres lydighed og kærlighed til Gud; at hellige engles høje og lykkelige rang var begrænset på

betingelse af lydighed; at de var i en lignende situation; at de skulle adlyde Guds lov og være uudsigelig lykkelige, eller bryde den og miste deres høje rang og stødes ud i håbløs fortvivlelse.

De fortalte Adam og Eva at Gud ikke ville tvinge dem til at adlyde – da han ikke havde fjernet magten fra dem til at gå imod Hans vilje; at de var moralske agenter, frie til at adlyde eller ikke adlyde. Der er kun et forbud som Gud fandt rigtigt at pålægge dem hidtil. Hvis de overtræder Guds vilje vil de visselig dø. De fortalte Adam og Eva at den mest ophøjede engel, næst i orden efter Kristus, nægtede lydighed mod Guds lov, som Han havde forordnet skulle herske over himmelske væsener; at dette oprør havde skabt krig i himlen, som resulterede i at oprørske væsener blev udstødt derfra, og alle engle blev drevet ud af himlen, som var gået sammen med ham i at betvivle den store Jehovas autoritet; og at denne faldne fjende nu er en fjende til alt, der angår Guds og Hans dyrebare Søns interesser.

De fortalte dem at Satan havde i sinde at gøre dem fortræd, og det var nødvendigt for dem at være på vagt, at de skulle komme i kontakt med den faldne fjende; men han kunne skade dem så længe de var lydige mod Guds befaling, for alle engle fra himlen ville, om nødvendigt, komme til deres hjælp frem for at han på nogen måde skulle skade dem. Men hvis de var ulydige mod Guds påbud, vil Satan have magt til at altid pine, forvirre og betrænge dem. Hvis de forblev standhaftige mod Satans første insinuationer, var de lige så sikrede som de himmelske engle. Men hvis de gav efter for fristeren, Han som ikke skånede de ophøjede engle, ville han ikke skåne dem. De måtte lide straffen for deres overtrædelse, for Guds lov var lige så Hellig som Han selv, og Han forlangte ubetinget lydighed fra hele himlen og på jorden.

Englene advarede Eva om at ikke skille sig fra sin mand i hendes arbejde, for hun kunne komme i kontakt med denne faldne fjende. Hvis de blev adskilt fra hinanden ville de være i større fare end hvis de begge var sammen. Englene formanede dem at nøje følge de instrukser Gud havde givet dem med henblik på kundskabens træ, for i fuldkommen lydighed var de sikre, og så havde denne faldne fjende ikke magt til at bedrage dem. Gud ville lade Satan følge det hellige par med stadige fristelser. Han kunne kun få adgang til dem ved kundskabens træ mellem godt og ondt.

Adam og Eva forsikrede englene at de ville aldrig overtræde Guds udtrykte befaling, for det var deres højeste glæde at gøre Hans vilje. Englene gik sammen med Adam og Eva i hellige toner til harmonisk musik, og idet deres sange kimedede ud fra lyksalige Eden, hørte Satan lyden af deres glædestoner i beundring for Faderen og Sønnen.

Og da Satan hørte dette forøgedes hans misundelse, had og ondsind, og han udtrykte sin iver til sine efterfølgere at anspore dem (Adam og Eva) til ulydighed og straks nedbringe Guds vrede over dem og ændre deres lovprinsningsange til had og forbandelse mod deres Skaber.

Fristelsen og syndefaldet

Dette kapitel er baseret på 1. Mos. 3

Satan påtager sig en slanges form og indtager Edens Have. Slagen var en smuk skabning med vinger, og når den flyver igennem luften så han strålende ud, der ligner brændende guld. Han tog ikke ned på jorden men gik fra sted til sted over luften og spiste frugter ligesom mennesker. Satan gik ind i slangen og indtog sin position i kundskabens træ og begyndte at spise af frugten i ro og mag.

Eva adskilte sig ubevidst fra sin mand med sit arbejde. Da hun blev klar over at hun måtte være i fare, men mente igen at hun selv var i sikkerhed, også hvis hun ikke var så tæt ved sin mands side. Hun havde fået visdom og kraft til at kende til det kommende onde, og imødekomme det. Dette havde englene formanet hende til at ikke gøre. Eva stirrede med blandet forsigtighed og beundring på det forbudne træes frugt. Hun så at det var meget elskeligt, og tænkte for sig selv, hvorfor Gud havde forbudt så afgjort at spise deraf eller røre derved. Nu havde Satan en anledning. Han henvendte sig til hende som om han kunne gætte hendes tanker: »Ja, har Gud sagt: I skal ikke spise af alle træerne i haven?« Med behagelige ord, og melodisk stemme, henvendte han sig til den forundrede Eva. Hun var overrasket over at høre en slange tale. Han priste hendes skønhed til skyerne og overmådelige elskelighed, som ikke var ubehagelig for Eva. Men hun blev forbavset, for hun vidste at Gud ikke havde givet slangen kraft til at tale.

Nu vækkes Evas videbegærighed. I stedet for at flygte fra stedet, lyttede hun og hørte en slange tale. Det gik ikke op for hende at det kunne være den faldne fjende, der brugte slangen som et medium. Det var Satan som talte, ikke slangen. Eva blev fortryllet, smigret og bedåret. Havde hun mødt en fremtrædende befalingsmand, der havde form som engle og efterlignede dem, ville hun have været på vagt. Men denne besynderlige stemme skulle have drevet hende til hendes mands side og spørge ham, hvorfor andre talte så frit til hende. Men hun gik i samtale med slangen. Hun besvarede hans spørgsmål: »Vi har lov at spise af frugten på havens træer; kun af frugten fra træet midt i haven, sagde Gud, må I ikke spise, ja, I må ikke røre derved, thi så skal I dø!« Da sagde

slangen til kvinden: »I skal ingenlunde dø; men Gud ved, at når I spiser deraf, åbnes eders øjne, så I blive som Gud til at kende godt og ondt!«

Satan ville fremføre den tanke at spises der af det forbudne træ, vil de modtage en ny og mere ædel slags kundskab end de hidtil havde fået. Dette var hans særlige arbejde lige siden hans fald – at få mennesker, med stor succes, til at snuse til den Almægtiges hemmeligheder og ikke være tilfreds med det som Gud har åbenbaret, og ikke passe på med at adlyde det som han har befalet. Han ville lede dem til at være ulydig mod Guds bud, og så få dem til at tro at de indtager et forunderligt kundskabsområde. Dette er kun antagelser, og et forfærdeligt bedrag. De forstår ikke hvad Gud har åbenbaret, og ignorerer Hans udtrykkelige befalinger og higer efter en visdom, der er uafhængig af Gud, og søger at forstå det som Han har fundet rigtigt at holde sig væk fra dødelige mennesker. De blev opstemte af deres idéer om fremgang og fortryllet af deres egen forfængelige filosofi, men famler i midnattens mørke hvad angår sand kundskab. De skal altid lære og vil aldrig kunne komme i forbindelse med sandhedskundskaben.

Det var ikke Guds vilje at dette syndfrie par skal have nogen som helst kendskab til ondt. Han har frit givet dem det gode, men tilbageholdt det onde. Eva mente at slangens ord var kloge, og hun tog imod den store påstand, »I skal ingenlunde dø; men Gud ved, at når I spiser deraf, åbnes eders øjne, så I blive som Gud til at kende godt og ondt!« - der gjorde Gud til en løgner. Satan antydede frækt at Gud havde bedraget dem til at holde dem borte fra ophøjelsen i at kende sig lige med Ham selv. Gud sagde: Hvis I spiser deraf skal I visselig dø. Slangen sagde, Hvis I spiser, ”skal I ingen lunde dø.”

Fristeren forvissede Eva om at ligeså snart at hun spiste af frugten ville hun få en ny og bedre kundskab som ville gøre hende lige med Gud. Han henledte hendes opmærksomhed til ham selv. Han spiste frit af træet og fandt det ikke kun helt harmløst men velmagende og oplivende, og fortalte hende at det var det forunderlige, som det kunne give den visdom og kraft som Gud havde forbudt dem fra smag eller endog røre det, for Han kendte til dets forunderlige kvaliteter. Han sagde at når han spiste af frugten fra det træ der var dem forbudt, var det fordi han havde fået talens kraft. Han antydede at Gud ikke ville gennemføre Sit ord. Det var blot en trussel der var en hentydning til dem og holde dem væk fra dette store gode. Han fortalte dem endvidere at de ikke skulle dø. Havde de ikke spist af livets træ som sikrer udødelighed? Han sagde at Gud bedrager dem til at de skal holde sig fra en højere lykkeligheds-

tilstand, en mere ophøjet lykke. Fristeren plukkede frugten og gav den til Eva. Hun tog den i sin hånd. Nu sagde fristeren, I er blevet forbudt at end berøre den, for at I ikke dø. Han fortalte hende at hun ikke har mere fornemmelse for ondskab og død ved at spise end ved at berøre eller håndtere frugten. Eva fik mod, fordi hun ikke mærkede nogen umiddelbare tegn på Guds mishag. Hun mente at fristerens ord var helt kloge og rigtige. Hun spise, og blev glad over frugten. Den virkede velmagende, og hun bildte sig ind at hun så sig selv i frugtens forunderlige virkning.

Eva bliver en frister

Så plukkede hun frugten til sig selv og spiste, og bildte sig ind at hun mærkede en ny opkvikkende kraft og åbenbarede eksistensen som resultat af den forbudne frugts berusende tilstand. I en mærkelig og unaturlig spænding søgte hun efter sin mand med hænder fyldte af den forbudne frugt. Hun fortalte ham om slangens kloge samtale og ønskede at straks føre ham til kundskabens træ. Hun fortalte ham at hun havde spist af frugten, og i stedet for at mærke nogen dødsfornemmelse, erkendte hun en behagelig og oplivende indflydelse. Lige så snart at Eva var ulydig blev hun et magtfuldt medium som forårsagede hendes mands fald.

Jeg så en bedrøvelse komme over Adams ansigtsmine. Han så bange og forbavset ud. En kamp så ud til at være i gang i hans tankesind. Han fortalte Eva at han var helt sikker på at dette var den fjende som de har advaret imod, og var det sådan, måtte hun dø. Hun forvissede ham at hun ikke mærkede dårlige virkninger, men snarere en meget behagelig indflydelse, og bød ham indtrængende om at spise.

Adam forstod ganske godt at hans ledsager havde overtrådt det eneste forbud der var pålagt dem som en prøve på deres troskab og kærlighed. Eva sluttede at slangens havde sagt at de visselig ikke skal dø, og hans ord må være sande, for hun mærkede ikke tegn på Guds mishag, men en behagelig indflydelse, sådan som hun forestillede sig at englens mærkede.

Adam fortrød at Eva havde forladt hans side, men nu var gerningen gjort. Han måtte adskilles fra hende, hvis selskab han elskede så godt. Hvordan kunne han dette? Hans kærlighed til Eva var stærk. Og i fuldstændig modløshed besluttede han at dele hendes skæbne. Han resonerede at Eva var en del af ham selv, og hvis hun skulle dø, måtte han dø sammen med hende, for han kunne ikke bære tanken om adskillelse fra hende. Han manglede tro på sin barmhjertige og godgørende Skaber. Han mente at Gud, som havde formet ham ud af jordens støv til en levende og skøn form, og havde skabt Eva som sin ledsager, kunne erstatte

hendes sted. Kunne den kloge slanges ord, når alt kommer til alt, så være rigtige? Eva stod over for ham, lige så elskelig og skøn og tilsyneladende så uskyldig som før denne ulydighedshandling. Hun udtrykte en større og højere kærlighed til ham end før hendes ulydighed, som effekten af den frugt hun havde spist. Han så ingen tegn på død i hende. Hun fortalte ham om frugtens glade indflydelse, om hendes brændende kærlighed til ham, og han besluttede at trods konsekvenserne. Han greb frugten og spiste den hurtig, og ligesom Eva følte han ikke straks de dårlige effekter.

Eva mente at hun selv kunne afgøre mellem rigtigt og forkert. Det indbildte håb om at få en højere kundskabstilstand ledte hende til at tænke på den slange var hendes særlige ven, der havde en særlig interesse for hendes velfærd. Havde hun opsøgt hendes mand, og havde de fortalt slangens ord til deres Skaber, ville de straks befries for hans kunstige fristelse. Herren ville ikke have at de undersøgte frugten på kundskabens træ, for så ville de udsættes for Satan i maskeret form. Han vidste at de ville være helt sikre hvis de ikke rørte ved frugten.

Menneskets frihed til at vælge

Gud instruerede vore første forældre om kundskabens tro, og de var helt informerede om Satans fald, og faren ved at lytte til hans antydninger. Han fratog dem ikke magten at spise af den forbudne frugt. Han lod dem være frie moralske agenter der tror Hans ord, adlyder Hans bud, og lever, eller tror på fristeren, adlyder ikke, og går fortabt. De spiste begge, og den store visdom de opnåede var kendskab til synd og en skyldfølelse. Det lys som dækkede forsvandt snart, og under skyldfølelse og tab af deres guddommelige dække, blev de grebet af gys, og de prøvede at dække deres udsatte former.

Vore første forældre valgte at tro en slanges ord, sådan som de mente de var; alligevel gav ham dem ingen tegn på sin kærlighed. Han havde ikke gjort noget for deres lykke og behag, medens Gud havde givet dem alt som var godt for mad og pænt for øjnene. Overalt hvor øjnene kunne hvile var der overdådighed og skønhed; alligevel blev Eva bedraget af slangen, til at tro at der blev holdt noget tilbage, som ville gøre dem kloge, endog som Gud. I stedet for at tro og få tillid til Gud, havde hun grundlæggende mistillid til Hans godhed og gemte på Satans ord.

Efter Adams overtrædelse bildte han sig først ind at han hævdede sig til en ny og højere tilværelse. Men snart forfærdedes han over tanken over sin overtrædelse. Den luft som havde en mild og jævn temperatur synes at afkøle dem. Det skyldige par havde en fornemmelse af synd. De mærkede en frygtelig fremtid, en fornemmelse af mangel -

sjælens nøgenhed. Den liflige kærlighed og fred og lykke der indeholdt lyksalighed synes at være fjernet fra dem, og i stedet manglede der noget, som de aldrig havde erfaret før. De vendte for første gang deres opmærksomhed til det evige. De var ikke blevet ikklædt noget, men dækket af lys, ligesom de himmelske engle var. Dette lys som omgav dem var draget bort. For at lindre deres fornemmelse om at mangle noget og være nøgne, blev de opmærksomme på at finde noget der kunne dække deres kroppe, for hvordan kunne de møde Guds og engles øjne i uklædt tilstand?

Nu står deres forbrydelse for dem i dets sande lys. Deres overtrædelse af Guds udtrykkelige bud får en klarere karakter. Adam kritiserede Evas tåbelige handling at forlade hans side og blive bedraget af slangen. De bildte sig selv ind at Gud, som havde givet dem alt for at gøre dem lykkelige, kunne undskylde deres ulydighed på grund af Hans store kærlighed til dem og at deres straf ikke vil være så skæbnsvanger alligevel.

Satan jubede over sin succes. Nu havde han fristet kvinden til mistillid mod Gud, og betvivle Hans visdom, og søge at trænge ind i Hans alvise planer. Og gennem hende fik han også Adam til at vælte, som, på grund af sin kærlighed til Eva, ikke adlød Guds befaling og faldt sammen med hende.

Nyhederne om menneskets fald spredte sig over himlen – alle harper stilnede af. Englene kastede deres kroner fra deres hoveder i sorg. Hele himlen var i oprør. Engle blev såret over menneskets dybe utaknemmelighed, som tak for de rige gaver Gud havde tilvejebragt. Der blev afholdt rådssamling for at afgøre hvad der skal gøres med det skyldige par. Englene var bange for at de skulle række hånden frem og spise af livets træ, og således sikre sig et liv i synd.

Herren besøgte Adam og Eva, og bekendtgjorde konsekvenserne for deres ulydighed over for dem. Da de hørte Guds majestæt nærmede sig søgte de at skjule sig selv for Hans åsyn, som de glædede sig ved at møde i deres uskyldighed og hellighed. Da kaldte Gud Herren på Adam og råbte: »Hvor er du?« Han svarede: »Jeg hørte dig i haven og blev angst, fordi jeg var nøgen, og så skjulte jeg mig!« Da sagde han: »Hvem fortalte dig, at du var nøgen. Mon du har spist af det træ, jeg sagde, du ikke måtte spise af?« Dette spørgsmål stillede Herren, ikke fordi Han behøvede information, men for at skyldige par blev domfældt. Hvorfor blev du skamfuld og bange? Adam erkendte sin overtrædelse, ikke fordi han angrede sin store ulydighed, men for at svare tilbage på Gud. »Kvinden, som du satte ved min side, gav mig af træet, og så spiste jeg.« Da sagde Gud Herren til kvinden: »Hvad har du gjort!« Kvinden svarede: »Slangen forførte mig, og så spiste jeg.«

Forbandelsen

Herren talte til slangen: "Fordi du har gjort dette, være du forbandet blandt al kvæget og blandt alle markens dyr! På din bug skal du krybe, og støv skal du æde alle dit livs dage!" Da slangen blev blevet ophøjet over markens dyr, skulle den degraderes under dem alle, og afskyes af mennesker, eftersom det var det medium som Satan handlede igennem. »Og til Adam sagde han: »Fordi du lyttede til din hustrus tale og spiste af træet, som jeg sagde, du ikke måtte spise af, skal jorden være forbandet for din skyld; med møje skal du skaffe dig føde af den alle dit livs dage; torn og tidsel skal den bære dig, og markens urter skal være din føde; i dit ansigts sved skal du spise dit brød, indtil du vender tilbage til jorden; thi af den er du taget; ja, støv er du, og til støv skal du vende tilbage!«

Gud forbandede jorden fordi de havde spist af kundskabens træ, og erklærede: »Med møje skal du skaffe dig føde af jorden alle dit livs dage.« Han havde tilmålt dem det gode, men tilbageholdt det onde. Nu erklærer Han at de skal spise af det, som er, skal de kendte det onde i alle deres livs dage.

Kapløbet fra det tidspunkt af skal bebyrdes af Satans fristelser. Adam fik tildelt et liv i bestandig slid og bekymring, i stedet for den lykke og det glædelige arbejde han hidtil havde nydt. De skulle underlægges skuffelser, sorg og smerte og til sidst komme i opløsning. De blev gjort af jordens støv, og til støv skal de vende tilbage.

De blev informeret om at de mister deres Edenhjem. De har givet efter for Satans bedrag og troet på Satans ord, at Gud ville lyve. Ved deres overtrædelser havde de åbnet vej for at Satan kan få hurtigere adgang til dem, og det var ikke sikkert for dem at forblive i Edens Have, da de i deres syndstilstand ikke fik adgang til livets træ og foreviger et liv i synd. De bad indestændigt om at få lov til at blive, selvom de anerkendte at de havde forspildt al ret til det salige Eden. De lovede at de i fremtiden vil være ubetingede lydige mod Gud. De blev informeret om at de i deres fald fra uskyldighed til skyldighed ikke kan få mere styrke end stor svaghed. De havde ikke bevaret deres renhed, medens de var i en hellig og lykkelig uskyldighedstilstand, og de vil få langt mindre få styrke til at forblive sande og loyale i en bevidst skyldighedstilstand. De blev fyldt med den skarpeste kval og anger. Nu indså de at syndens straf var døden.

Der blev hvervet engle til at straks bevæge sig på vej mod livets træ. Det var Satans udsøgte plan at Adam og Eva skulle være ulydige over for Gud, modtage Hans rynkede mine, og så få del i livets træ, så de kunne forevige et liv i synd. Men der

blev sendt hellige engle til at lukke deres vej til livets træ. Omkring disse engle glimtede deres lysstråler på begge sider, som så ud som glitrende sværd.

Frelsesplanen

Sorg fyldte himlen, da man erkendte at menneske var gået tabt og at den verden som Gud havde skabt, skulle fyldes med dødelige mennesker der er dømt til elendighed, sygdom og død, og at der ikke var udvej for dem der havde forbrudt sig. Hele Adams familie måtte dø. Jeg så den elskelige Jesus og beskuede et forstående og sørgmodigt udtryk i Hans ansigt. Snart så jeg Ham nærme sig det overmådig klare lys som omgav Faderen. Min ledsagende engel sagde: Han er i tæt samtale med Sin Fader. Englenes bekymringer synes at være store da Jesus talte med Sin Fader. Tre gange blev Han lukket ind af det herlige lys omkring Faderen, og tredje gang kom Han ud fra Faderen, Hans person kunne ses. Hans ansigt var roligt, fri for al rådvildhed og tvivl, og skinnede af en næstekærlighed og elskelighed, som ord ikke kan beskrive.

Så bekendtgjorde han for englehæren at der var gjort en udvej for fortabte mennesker. Han fortalte dem at Han var gået i forbøn sammen med Sin Fader, og havde ofret at give Sit liv som løsesum, og påtog sig Selv dødsdommen, så mennesker gennem ham kunne få tilgivelse; så de gennem Hans blods fortjenester, og lydighed mod Guds lov kunne få Guds velvilje og bringes ind i den smukke have og spise frugten af livets træ.

Først kunne englene ikke glæde sig, for deres Befalingsmand skjulte intet for dem, men åbnede frelsesplanen op for dem. Jesus fortalte dem at Han ville stå mellem Sin Faders vrede og skyldige mennesker, så Han kunne bære forbydelser og skam, og kun få ville tage imod Ham som Guds Søn. Næsten alle ville hade og forkaste Ham. Han ville forlade al Sin herlighed i himlen, vise sig på jorden som et menneske, ydmyge Sig selv som et menneske, blive kendt med de forskellige fristelser, ved egen erfaring, som mennesker udsættes for, så Han vil vide hvordan de kommer til undsætning som fristes; og som til sidst, efter at Hans mission som lærer er udrettet, vil Han blive overgivet til menneskenes hænder og udstå alle grusomheder og lide det som Satan og hans engle kunne indgyde onde mennesker til at forvolde; så Han dør den grusomme død, hænges op mellem himlene og jorden som en skyldig synder; at Han vil lide de frygtelige pinselstimer, som endog engle ikke kan se på, men vil tilsløre deres ansigter for dette syn. Han vil ikke blot lide legemlig pine, men mental pinsel, det som

legemlig lidelse på ingen måde kan lignedes med. Vægten af hele verdens synder vil være på Ham. Han fortalte dem at Han vil dø og stå op igen på den tredje dag, og vil stige op til Sin Fader for at gå i forbøn for egensindige og skyldige mennesker.

Den eneste mulige vej til frelse

Englene faldt til jorden over for Ham. De gav deres liv. Jesus sagde til dem at Han ville frelse mange ved Sin død, som en engels liv ikke kunne betale skyld. Kun Hans liv kunne Hans Fader acceptere som løsesum for menneskene. Jesus fortalte dem også at de kunne gøre deres del, at være sammen med Ham og styrke ham på forskellige tidspunkter; da Han ville påtage sig menneskers faldne natur, og Hans styrke ville ikke være lige med deres, så de vil være vidner for Hans ydmygelse og store lidelser; og når de vil bevidne Hans lidelser og menneskers had mod Ham, vil de oprøres med deres dybeste følelser, og på grund af deres kærlighed til Ham, vil de ønske at kunne redde og udfri Ham fra Hans mordere; men at de ikke må lægge sig mellem og forhindre noget som de har beskuet; og at de skal gøre en del for Hans opstandelse; da frelsesplanen er blevet lagt, og Hans Fader har accepteret planen.

Med hellig bedrøvelse trøstede og opmuntrede Jesus englene og informerede dem at herefter vil de, som Han vil genløse være sammen med Ham, og at Han ved Sin død skal være løsesum for mange og udslutte ham som har dødens magt. Og Hans Fader vil give Ham riget og rigets storhed under hele himlen, og Han vil besidde den for evig og altid. Satan og syndere vil blive udsluttet, aldrig mere forstyrre himlen eller den rensede nye jord. Jesus bad for at den himmelske hær måtte forliges med den plan Hans Fader havde accepteret og glæde sig over at faldne mennesker gennem Hans død igen kan ophøjes og få Guds gunst og glæde sig over himlen.

Så fyldtes himlen med glæde, uudsigelig glæde. Og den himmelske hær sang en lovprisnings- og tilbedelsessang. De rørte deres harper og sang en tone højere oppe end de havde gjort før, for Guds store barmhjertighed og nedlædighed, ved at opgive Sin dyrebare Elskning, for at dø for en slægt med rebeller. Der blev udgydt pris og tilbedelse for Jesu selvfornegetelse og opofrelse, at Han ville gå med til at forlade Sin Faders skød og vælge et liv i lidelse og pine, og dø en skændig død for at give andre liv.

Englen sagde: »Tænk at Faderen har opgivet Sin dyrebare Søn uden kamp? Nej, nej. Der var endog en kamp med himlens Gud, hvorvidt det skyldige menneske skal gå fortabt, eller overgive Sin elskede Søn til at dø for dette menneske.« Engle

var så interesseret i menneskers frelse, at der kunne findes nogen blandt dem som opgav deres ære og gav for fortabte mennesker, »Men,« sagde min ledsagende engel, »det nytter ikke noget. Overtrædelsen var så stor at en engels liv ikke kunne betale gælden. Intet andet end Hans Søns død og mellemkomst vil kunne betale gælden og frelse fortabte mennesker fra håbløs sorg og elendighed.«

Men englenes arbejde blev givet dem, og stige op og ned med styrkende balsam fra herlighed for at lindre Guds Søn i hans lidelser og være Ham til tjeneste. Det ville også være deres arbejde at bevogte og holde nådens undersætter fra de onde engle og det mørke som Satan hele tiden kaster omkring dem. Jeg så at det var umuligt for Gud at forandre eller ændre Sin lov for at frelse fortabte mennesker som er under undergang; derfor lod Han Sin elskede Søn dø for menneskenes overtrædelse.

Satan glædede sig atter sammen med sine engle at han, ved at få menneskene til at falde, trækker Guds Søn fra Sin ophøjede position. Han fortalte sine engle at når Jesus skulle påtage sig menneskers faldne natur, kunne han overmande Ham og forhindre ham i frelsesplanen.

Jeg fik vist Satan som han var tidligere, en lykkelig og ophøjet engel. Så fik jeg vist ham sådan som han er nu. Han bærer stadig en kongelig-skikkelse. Hans træk er stadig ædle, for han er en falden engel. Men hans ansigtsudtryk er fuld af ængstelse, og bekymring, ulykke, ondsind, had fortræd, svig og alt slags ondt. Den pande som tidligere var så ædel, lagde jeg særlig mærke til. Hans pande begyndte fra hans øjne af at falde. Jeg så at han længe havde bøjet sig selv til det onde, at alle gode kvaliteter var fornedrede, og alle onde træk blev udviklet. Hans øjne var listige, udpekulerede og viste stor slagkraft. Hans skikkelse var stor; men kødet hang løst omkring hans hænder og ansigt. Da jeg beskuede ham, hvilede hans hage på hans venstre hånd. Han så ud til at tænke dybt. Der var et smil over hans udtryk, som fik mig til at skælve, det var så fyldt med onde og sataniske listigheder. Dette smil er et han har lige før han overfalder sit offer, og når han griber offeret i sin snare, bliver dette smil skrækkeligt.

I ydmyg og usigelig bedrøvede forlad Adam og Eva den elskelige have, hvori de havde været så lykkelige, indtil de var ulydige mod Guds befaling. Atmosfæren var forandret. Det var ikke længere uforanderligt som før overtrædelsen. Gud iklædte dem med skindklæder for at beskytte dem mod kuldefornemmelser og så mod varme som de blev udsat for.

Guds uforanderlige lov

Hele himlen sørgede på grund af Adams og Evas ulydighed og fald, som pådrog Guds vrede over hele menneskeslægten. De blev afskåret fra at kommunikere med Gud, og blev revet ud i håbløs fortvivelse. Guds lov kunne ikke ændres for at imødekomme menneskenes behov, for i Guds orden skal den aldrig miste sin kraft eller opgive de mindste dele af dens forlangender.

Guds engle blev hvervet til at besøge det faldne par og informere dem, at selvom de ikke længere kunne beholde deres hellige rang, deres Edenhjem, på grund af deres overtrædelse mod Guds lov, var deres sag alligevel ikke helt håbløs. Da blev de informeret om at Guds Søn, som havde talt med Faderen, var blevet bevæget i medynk, da han så deres håbløse tilstand, og havde frivilligt påtaget sig den Straf der tilkom dem, og døde for dem så mennesket kan leve, gennem tro på den forsoning Kristus ville gøre for det. Gennem Kristus blev en håbets dør åbnet, så mennesket, på trods af sin store synd, ikke skal være helt under Satans styring. Tro på Guds Søns fortrin vil således ophøje mennesker så det kan modstå Satans list. Mennesket vil få tilstået en prøvetid, med et angerfuldt liv og tro på Guds Søns forsoning, så det kan genløses fra sin overtrædelse af Faderens lov, og således ophøjes til et stade, hvor dets anstrengelser for at holde Hans lov vil kunne accepteres.

Englene fortalte dem om den sorg der kunne mærkes i himlen, da det blev bekendtgjort at de havde overtrådt Guds lov, som gjorde det formåltjeneligt at Kristus gjorde det store offer, med sit eget dyrebare liv.

Da Adam og Eva indså hvor ophøjet og hellig Guds lov var, og overtrædelsen som nødvendiggjorde et så dyrebart offer, for at frelse dem og deres efterkommer fra fuldstændig fordærv, så bad de indstændigt om de selv måtte dø, eller lade dem og deres efterkommere udstå straffen for deres overtrædelse, fremfor at lade Guds elskede Søn gøre dette store offer. Adams sjælspine blev større. Han så at hans synder havde så store dimensioner at det indebærer frygtelige konsekvenser. Og måtte det ske at himlens ærede Befalingsmand, som havde vandret sammen med ham og talt med ham i sin hellige uskyld, som engle ærede og tilbad, måtte bringes ned fra sin ophøjede position og dø på grund af hans overtrædelse?

Så blev Adam informeret at en engels liv ikke kunne betale skylden. Jehovas lov, fundamentet for Hans regering i himlen og på jorden, var lige så hellig som Gud Selv; og af den grund kunne en engels liv ikke antages af Gud som et offer for dens overtrædelse. Hans lov er af større betydning

i Hans øjne end hellige engle omkring Hans trone. Faderen kunne ikke ophæve eller ændre et eneste bud af Sin lov, for at imødekomme mennesket i sin faldne tilstand. Men Guds Søn, som enstemmigt med Faderen skabte mennesket, kunne gøre en forsoning for mennesker der er acceptabelt for Gud, og giver sit liv et offer og bærer Sin Faders vrede. Englene informerede Adam at, selvom hans overtrædelse havde pådraget død og ulykke, vil liv og udødelighed komme til lys gennem Jesu Kristi offer.

Et syn ud i fremtiden

Adam fik åbenbart fremtidige vigtige begivenheder, fra sin udstødelse af Edens Have til Syndfloden, og videre til Kristi første komme på jorden; hans kærlighed til Adam og hans efterkommere ville få Guds Søn til at nedlade sig og påtage sig menneskenatur, og derved ophøje alle, gennem Hans egen ydmygelse, som vil tro på ham. Et sådant offer var nok til at værdsætte og frelse hele verden; men kun nogle få vil drage nytte af den frelse der gives gennem et så forunderligt offer. De mange vil ikke gå med på de betingelser de har fået, at de skal have del i Hans store frelse. De vil foretrække synd og overtrædelse af Guds lov, fremfor anger og lydighed, stole i tro på de ofrede fortjenestegaver som er blevet givet. Dette offer var af så uendelig værdi, at det kan regnes af større værdi end fineste guld af mennesker, - endog et menneske for Ofirs guldvægt.

Adam blev ført ned gennem efterfølgende generationer og så den voksende kriminalitet, skyld og tilsmudsning, for mennesker hengiver sig til sine naturlige stærke tilbøjeligheder til at overtræde Guds hellige lov. Han fik vist at Guds forbandelse viser tungere og tungere på menneskeslægten, på kvæg og på jorden, fordi mennesker fortsætter i overtrædelser. Han fik vist at synd og vold vil vokse støt; og alligevel vil der midt i tidevandsbølgen af menneskers elendighed og ve, være nogle få som bevarer kendskabet til Gud og forbliver ubesmittet midt i den fremherskende moralske degenerering. Adam skal forstå hvad synd er – overtrædelse af loven. Han fik vist at moralsk, mental og fysisk degeneration vil være slægtens resultat, fra overtrædelse, til verden er fyldt med menneskelig elendighed af enhver slags.

Menneskenes dage vil afkortes ved sin egen syndige måde at overtræde Guds retfærdige lov på. Til sidst vil slægten forklejnnes så de ser nedslået ud og næsten værdiløs. De var i almindelighed ikke i stand til at begribe Golgatas mysterium, den store ophøjede forsoningens kendsgerning, og frelsesplanen, fordi der gives efter for det kødelige sind. På trods af svaghed, og

menneskeslægtens svækkede mentale, moralske og fysiske kræfter, fortsætter Kristus alligevel, i loyalitet mod det formål han forlod himlen med, med sin interesse for menneskehedens svage, forklejnedes størrelser, og indbyder dem at skjule deres svaghed og store mangler i Ham. Hvis de vil komme til Ham, vil Han dække deres behov.

Det opofrende offer

Da Adam, efter Guds særlige retningslinjer, gjorde et offer for synd, var det en meget smertelig ceremoni for ham. Hans hånd måtte hæves for at tage liv, som Gud alene kunne give, og gøre offer for synd. Det var første gang at han var vidne til døden. Da han så på det blødende offer, vride sig i dødssmerter, måtte han se frem i tro til Guds Søn, som dette offer var forbillede for, som skulle dø menneskets offer.

Ceremoni-ofrene som Gud havde forordnet, skal være en stadig påmindelse til Adam for hans skyld, og også en bods- anerkendelse om sin synd. At tage sit liv gav Adam en dybere og mere fuldkommen fornemmelse af sin overtrædelse, som ikke mindre end Guds dyrebare Søns død kunne sone. Han undredes over den uendelige godhed og uforlignelige kærlighed, som skulle give en løsesum for at frelse den skyldige. Da Adam slog det uskyldige offer ihjel, var det for ham som om han udgød Guds Søns blod med sine egne hænder. Han vidste at hvis han forblev standhaftig over for Gud, og oprigtig mod Hans hellige lov, ville der ikke have været noget dyrs eller menneskes død. Idet brændofrene pegede hen til det store og fuldkomne offer i Guds dyrebare Søn, viste der sig en håbets stjerne, der oplyste den mørke og frygtelige fremtid, og hjælper den fra sin fuldstændige håbløshed og ruin.

I begyndelsen blev overhovedet i hver familie betragtet som en hersker og præst for sit eget hus. Derefter, eftersom slægterne udbredtes hen over Jorden, udførte guddommeligt udpegede mennesker denne højtidelige offertilbedelse for folk. Blodet fra dyrene skal sætte synderes blod i forbindelse med Guds Søns blod. Offerets død var bevis på at syndens straf var død. Ved offerhandlingen anerkendte synderen sin skyld og udviste sin tro, så fremad til Guds Søns store og fuldkomne offer, som dyrets offer var forbillede på. Uden Guds Søns forsoning kunne der ikke være nogen velsignende forbindelse eller frelse fra Gud til mennesker. Gud var nidkær for Sin lovs ære. Lovovertræden skabte en frygtelig adskillelse mellem Gud og mennesker. Adam fik i hans uskyld tilstået forbindelse, direkte, fri og lykkelig, med sin Skaber. Efter hans overtrædelse vil Gud sætte forbindelse med menneskene gennem Kristus og englene.

Kain og Abel og deres ofre

Dette kapitel er baseret på 1 Mos 4,1-15

Kain og Abel, Adams sønner, havde en meget ulig Karakter. Abel frygtede Gud. Kain gemte på oprørstrang og knurrede imod Gud, fordi der blev erklæret en forbandelse imod Adam, og fordi jorden er forbandet for sin hans synd skyld. Disse brødre blev blevet instrueret om den vej der var banet for menneskeslægtens frelse. De var blevet pålagt at frembære et system af ydmyge ofre, at de viser ærbødighed for Gud og deres tro på og afhængighed af den udlovede Løser, ved at slagte de førstefødte af hjorten og bringe dem højtideligt sammen med blodet som brændofre for Gud. Dette offer leder dem til at have deres synd og kommende Genløser i tanke til stadighed, som skal være det store offer for menneskene.

Kain bragte sit offer til Herren med knurren og uretfærdigt hjerte, når det angik det lovede Offer. Han ville ikke følge lydighedsplanen nøje og opdrive et lam og ofre det sammen med jordens frugt. Han tog blot af jorden og ignorerede Guds forlangende. Gud havde bekendtgjort Adam at uden blodsudgydelse kunne der ikke ske syndstilgivelse. Kain var ikke så nøje med at bringe de bedste af førstefrugterne. Abel rådede sin broder til at ikke komme frem for Herren uden offerblod. Kain som var den ældste, ville ikke lytte til sin bror. Han foragtede hans råd, og med tvivl og knurren over nødvendigheden i ceremoniofrene, bragte han sit offer. Men Gud antog det ikke.

Abel bragte de førstefødte af sin hjort og af fedmen, sådan som Gud havde befalet; og i fuld tro på den kommende Messias, og med ydmyg ærbødighed, bragte han offeret. Gud havde respekt for hans offer. Et lys glimtede fra himlen og fortærrede Abels offer. Kain så ingen manifestationer på at hans blev accepteret. Han er vred på Herren og på sin broder. Gud nedlod sig at sende en engel til Kain, for at tale med ham.

Englen spørger ham om grunden til hans vrede, og informerer ham at hvis han gør godt og følger de anvisninger Gud har givet, vil Han acceptere ham og respektere hans offer. Men hvis han ikke ydmygt underlægger sig Guds ordninger, og tror og adlyder Ham, kan Han ikke acceptere hans offer. Englen fortæller Kain at det ikke er uretfærdighed fra Guds side, eller partiskhed til Abel, men at det var på grund af hans egen synd og ulydighed mod Guds udtrykkelige befaling, at Han ikke kan respektere hans offer – og hvis han vil gøre det godt vil han accepteres af Gud, og hans brødre bør lytte til ham, og han bør tage ledelsen, fordi han var den ældste.

Men selvom Kain blev instrueret så nøje, så angrede han ikke. I stedet for ransage og afsky sig selv for hans vantro, beklager han stadig Guds uretfærdighed og partiskhed. Og i sin jalousi og had strides han med Abel og bebrejder ham. Abel udpeger ydmygt sin brors fejl og viser ham fejlen i ham selv. Men Kain hader sin bror fra det øjeblik at Gud udviser ham tegn på Sin accept. Hans bror Abel forsøger at dæmpe hans vrede ved at kappes for Guds medfølelse, da han reddede deres forældres liv, skønt Han kunne have pådraget dem død med det samme. Han fortæller Kain at Gud elsker dem, ellers vil han ikke lade Sin Søn, uskyldig og hellig som han er, lide for den vrede som mennesker, ved deres ulydighed, fortjener at lide under.

Dødens begyndelse

Da Abel retfærdiggjorde Guds plan, blev Kain rasende, og hans vrede blev stor og brænder imod Abel indtil han i raseri slår ham ihjel. Gud spørger Kain efter sin broder, og Kain kommer med et skyldigt falsum: »Det ved jeg ikke; skal jeg vogte min broder?« Gud informerer Kain at Han kendte til hans synd – at Han var bekendt med alle handlinger, og endog tankerne i hans hjerte, og siger til ham: »Din broders blod råber til mig fra jorden! Derfor skal du nu være bandlyst fra agerjorden, som åbnede sig og tog din broders blod af din hånd! Når du dyrker agerjorden, skal den ikke mere skænke dig sin kraft du skal flakke hjemløs om på jorden!«

Forbandelsen fra jorden kunne først kun mærkes let; men nu hvilede en dobbelt forbandelse på den. Kain og Abel repræsenterer de to klasser, de retfærdige og de onde, troende og ikke-troende, som skulle være fra menneskets fald til Kristi genkomst. At Kain slog sin bror Abel ihjel repræsenterer de onde som vil være misundelige på de retfærdige og vil forfølge dem og lægge dem i døden fordi deres velgerninger fordømmer deres syndige handlemåde.

Adams liv var sorgfuldt, ydmyg og i stadig anger. Da han lærte sine børn og børnebørn at frygte Herre, bebrejdede han sig ofte bitterligt for sin synd som resulterede i så megen ulykke over sine efterkommere. Da han forlod den smukke Edens Have, gyste han i rædsel ved tanken om at han måtte dø. Han så på døden som en frygtelig ulykke. Han blev først bekendt med den frygtelige virkelighed om døden i menneskeslægten, da han så sin egen Søn slå sin broder ihjel. Fyldt med bitter samvittighedsnag for sin egen overtrædelse, og frataget sin søn Abel, og så på Kain som hans morder, og vidende om at Guds forbandelse var erklæret over ham, bøjede Adams hjerte sig sorgfuldt ned. Han bebrejdede sig allerbittest over sin første store overtrædelse. Han bad

indstændigt om tilgivelse fra Gud, igennem det udlovede Offer. Han mærkede Guds vrede dybt for den forbrydelse han begik i Paradisets have. Han var vidne til generel fordærv som senere han fik Gud til at udslutte jordens beboere ved en syndflod. Den dødsdom hans Skaber fældede, som først viste sig så forfærdelig mod ham, efter at han havde levet nogle få hundrede år, så retfærdige og barmhjertige ud hos Gud, for at få en ende på et miserabelt liv.

Da Adam var vidne til de første tegn på forrådnelse i naturen og bladene faldt af og blomsterne der hængte slapt, sørgede han dybere end mennesker sørger nu over deres død. De hængende blomster var ikke så stor årsag til sorg, fordi de var mere fintfølelse; men de høje, ædle og kraftige træer kastede deres blade fra sig, og forrådnede, viste en almindelig opløsning sig for ham af den smukke natur, som Gud havde skabt til særlig gavn for menneskene.

Han skildrede sit edenhjems fuldkommenheder for sine børn, og for deres børn, indtil niende generation, og også hans fald og dens skæbnesvangre resultater, og den tunge sorg han var blevet påført, på grund af bruddet i sin familie, som afsluttede med Abels død. Han fortalte dem om de lidelser Gud havde pådraget ham, ved at lære ham den nødvendige og strenge overholdelse af Hans lov. Han erklærede for dem at synd vil straffes i hvilken form det end blev udøvet. Han bad dem indstændigt at adlyde Gud, som vil behandle dem nådigt hvis de elsker og frygter Ham.

Englene havde en forbindelse med Adam efter hans fald, og informerede ham om frelsens plan, og at menneskeslægten ikke var uden genløsning. Skønt den frygtelige adskillelse der havde fundet sted mellem Gud og mennesker, var der dog banet vej gennem Hans elskede Søns offer, hvorved mennesker kan frelses. Men deres eneste håb var gennem et liv i ydmyg anger og tro på den vej der var banet. Alle dem som således kunne acceptere Kristus som deres eneste Frelser, bør atter komme i Guds gunst, gennem Hans Søns fortjenester.

Set og Enok

Dette kapitel er baseret på 1. Mos 4,25. 26

Set havde en værdig karakter, og skulle gå i stedet for Abel i rigtige gerninger. Dog var han en søn af Adam, ligesom den syndige Kain, og arvede ingen større naturlig godhed fra Adams natur end Kain gjorde. Han blev født i synd, men ved Guds nåde, idet han fik nøje instrukser fra sin fader Adam, ærede han Gud ved at gøre Hans vilje. Han skilte sig selv fra Kains fordærvede efterkommere og arbejdede, ligesom Abel ville have gjort da han

levede, på at vende syndige menneskers tanker til ære og adlyde Gud.

Enok var en hellig mand. Han tjente Gud af et enkelt hjerte. Han erkendte menneskeslægtens fordærv og skilte sig ud fra Kains efterkommere og irettesatte dem for deres store ondskab. Der var dem på jorden som anerkendte Gud, som frygtede og tilbad Ham. Alligevel var den retfærdige Enok så fortvivlet af ugudeliges tiltagende ondskab, at han ikke ville omgås dagligt med dem, frygtede at han skulle påvirkes af deres hedenskab og at hans tanker ikke skulle betragte Gud med den hellige ærbødighed som tilkom Hans ophøjede karakter. Hans sjæl blev foruroliget da han daglig var vidne til at de trådte på Guds autoritet. Han valgte at skille sig bort fra dem, og tilbagte megen af sin tid i ensomhed, som han brugte på refleksion og bøn. Han vente på Gud og bad om at kende Hans vilje mere fuldkomment, så han kan udføre den. Gud havde fortrolig omgang med Enok gennem Sine engle og gav ham guddommelig belæring. Han gjorde ham bekendt at han ikke altid ville bære over med mennesker i deres oprør – da Hans hensigt var at udlette den syndige slægt og bringe en syndflod over jorden.

Den rene og elskelige Edens Have, som vore første forældre blev drevet ud fra, var der indtil Gud ville udlette jorden med en Syndflod. Gud havde plantet den have og velsignet den særligt, og Han trak den fra jorden efter Sit forunderlige forsyn, og sætte den tilbage på jorden igen endnu mere storslående end før den blev fjernet fra jorden. Gud ville bevare en prøve af Sit fuldkomne skaberværk, fri for den forbandelse, som Han havde forbandet jorden med.

Herren åbnede frelsesplanen mere til fulde, og ved profetiens Ånd førtes han ned gennem slægterne, som skulle leve efter Syndfloden, og viste ham de store begivenheder i forbindelse med Kristi genkomst og verdens ende. (Judas 14.)

Enok havde problemer med døden. For ham var det som at retfærdige og onde ville gå i støvet sammen, og at det ville blive deres afslutning. Han kunne ikke helt klart se de retfærdiges liv på den anden side af graven. Idet profetiske syn blev han belært om Guds Søn, som skulle dø menneskets offer, og fik vist Kristi komme i himlens skyer, ledsaget af en englehær, der giver liv til de retfærdige døde og løser dem fra deres grave. Han så også verdens fordærvede tilstand på det tidspunkt hvor Kristus viser sig for anden gang - at der ville være en mere pralende, formastelig og egensindig slægt som stiller op til oprør imod Guds lov og fornægter den eneste Herre Gud, og vor Herre Jesus Kristus, og træder på Hans blod og foragter Hans forsoning. Han så at de retfærdige krones med herlighed og hære

medens de onde blev skilt fra Herrens nærhed og fortæres af ild.

Enok fortalte nøje om alt som et folk, som Gud havde åbenbaret for ham ved profetiens Ånd. Nogle troede hans ord og vendte sig fra deres ondskab til at frygte og tilbede Gud.

Enok forvandlet

Enok fortsatte med at vokse sig mere himmelsk, medens han havde samkvem med Gud. Hans ansigt strålede med et helligt lys som forblev over hans ansigt, medens han underviste dem som ville høre hans visdommelige ord. Hans himmelske og ophøjede udseende slog folk med æresfrygt. Herren elskede Enok fordi han vedvarende elskede Ham og afskyede synd og søgte alvorligt himmelsk kundskab, så han kan gøre Hans vilje fuldkomment. Han længtes inderligt efter at forene sig endnu tættere til Gud, som han frygtede, ærede og tilbad. Gud vil ikke lade Enok dø som andre mennesker, men sendte Sine engle for at tage ham til himlen uden at se døden. Under nærvær af de retfærdige og onde blev Enok fjernet fra dem. Dem som elskede ham mente at Gud kunne have givet ham et af sine afsidesliggende steder, men efter at have ledt ihærdigt, uden at kunne finde ham, rapporteres det at han ikke var der, for Gud tog ham.

Her lærer Herren en lektie af dybeste vigtighed ved Enoks forvandling, en efterkommer af faldne Adam, alle vil belønnes, som i tro stoler på det udlovede Offer og adlyder Hans bud trofast. Her er atter repræsenteret to klasser der skal eksistere indtil Kristi genkomst – de retfærdige og onde, de oprørske og loyale. Gud vil huske de retfærdige, som frygter Ham. På grund af Hans dyrebare Søn vil Han respektere og ære dem og give dem evigt liv. Men de onde, som træder på Hans myndighed, vil han afskære og udlette fra jorden, og de vil være som de aldrig har været.

Efter Adams fald fra en lykkelighedstilstand til ulykkeligheds- og syndstilstand, var der fare for at mennesker mister modet og spørger: »Det er ørkesløst at tjene Gud; hvad vinder vi ved at opfylde hans krav og gå sørgeklædte for Hærskares Herres åsyn?« (Mal. 3,14), eftersom der hviler en tung forbandelse over menneskeslægten, og død er og alle til del? Men de instrukser som Gud gav Adam, og som Set gentog og blev eksemplificeret til fulde af Enok, de rensede mørke og tungsind bort, og gav håb til menneskene, som ved Adam blev død, gennem Jesus, verdens lovede Genløser, ville blive til liv - ja - evigt liv.

I Enoks tilfælde lærte de trofaste der blev modløse, at selvom vi lever blandt fordærvede og syndige mennesker, som var i åbenlys og dristigt

oprør imod Gud, deres Skaber, ville alligevel adlyde Ham og tro på den forjættede Genløser, kunne de udvirke retfærdigheden ligesom den trofaste Enok, og accepteres af Gud, og til sidst ophøjes til Hans himmelske trone.

Enok der skilte sig selv ud fra verden, og tilbragte megen tid i bøn og i fællesskab med Gud, repræsenterer Guds loyale folk i de sidste dage, som vil skille sig ud af verden. Uretfærdigheden vil i et frygteligt omfang få overhånd på jorden. Mennesker vil give sig til at følge al indbildning i deres fordærvede hjerter og gennemføre deres bedrageriske filosofi og ophør imod den højeste himmels autoritet.

Guds folk vil skille sig selv bort fra deres uretfærdige skikke, som er omkring dem, og vil søge efter rene tanker og hellig tilpasning til Hans vilje indtil Hans guddommelige billede vil genspejles i dem. Ligesom Enok, vil de udrustes til forvandling til himlen. Så længe de drister sig til at instruere og advare verden, vil de ikke tilpasse sig ikke-troendes ånd og skikke, men vil fordømme dem ved deres hellige omgang og gudfrygtige eksempel. Enoks forvandling til himlen lige før verdens udslettelse af en syndflod repræsenterer alle levende retfærdiges forvandling fra jorden, før den bliver ødelagt ved ild. De hellige vil forherliges under deres nærvær, som har hadet dem for deres loyale lydighed mod Guds retfærdige bud.

Syndfloden

Dette kapitel er baseret på 1 Mos. 6; 7; 8 og 9,8-17.

Sets efterkommere blev kaldt for Guds sønner; Kains efterkommere, for menneskenes sønner. Idet Guds sønner blandede sig med menneskenes sønner, blev de fordærvede, og ved indgiftning med hinanden, mistede de, gennem indflydelsen fra deres hustruer, deres særlige og hellige karakter, og forenede sig med Kains sønner i deres afgudsdyrkelse. Mange tilsidesætter Guds frygten og tramper på Hans bud. Men der var nogle få som gjorde retfærdighed, som frygtede og ærede deres Skaber. Noa og hans familie var blandt de få retfærdige.

Menneskenes ondskab var så stor, og forøget i et sådant omfang, at Gud angrede at Han havde gjort menneskene på jorden, for Han så at menneskenes ondskab var stor, og at tankeindbildninger i hans hjerte kun var ond hele tiden.

For mere end et hundrede år før Syndfloden sendte Herren en engel til trofaste Noa for at bekendtgøre ham at Han ikke længere ville få barmhjertighed over for den fordærvede slægt.

Men Han ville ikke have at de skulle være uvidende om Hans plan. Han ville instruere Noa og gøre ham til en trofast forkynder der advarer verden om kommende udslettelse, at Jordens beboere ikke efterlades uden undskyldning. Noa skulle prædike for folk, og også berede en ark sådan som Gud anviser ham, for at redde sig selv og familien. Han skulle ikke kun forkynde, men hans eksempel med at bygge arken skulle overbevise alle om at han troede det han prædikede.

Noa og hans familie var ikke de eneste der frygtede og adlød Gud. Men Noa var den mest fromme og hellige af nogen på jorden, og var den eneste hvis liv Gud bevarede til at gennemføre Sin vilje, med at opbygge arken og advare verden om dens kommende dom. Metusalem, Noas bedstefar, levede helt til året før Syndfloden; og der var andre som troede på Noas forkyndelse, og som hjalp ham med at bygge arken, som døde før vandenes flod kom over jorden. Noa fordømte verden med sin forkyndelse og sit eksempel ved at bygge arken.

Gud gav alle som valgte en mulighed til at angre og vende sig til Ham. Men de troede ikke Noas forkyndelse. De forhånede hans advarsler og bespottede opbyggelsen af den overmådelige båd på tør land. Noas bestræbelser på at reformere sine medmennesker lykkes ikke. Men i mere end et hundrede år arbejdede han udholdende på at vende mennesker til anger og til Gud. Ethvert slag på arkens opbyggelse var en forkyndelse til folk. Noa anviste, han forkyndte, han arbejdede, medens folk så forbavset på og betragtede ham som fanatiker.

Arkens opbyggelse

Gud gav Noa præcise dimensioner for arken og udtrykkelige anvisninger om konstruktionen i hver enkelthed. I mange henseender blev den ikke lavet som en båd, men tilberedt som et hus, fundamentet som en båd, som ville flyde på vandet. Der var ingen vinduer på arkens side. Den var tre etager høj, og lyset kom ind fra et vindue på toppen. Døren var på siden. De forskellige afdelinger, der modtog forskellige dyr, blev lavet sådan, at vinduet i toppen gav lys til alle. Arken blev lavet af cypres- eller gofertræ, som ikke kan forrådnede i hundredvis af år. Det var en meget holdbar bygning, som intet menneskes visdom kunne udtænke. Gud var arkitekten, og Noah Hans bygmester.

Efter at Noa havde gjort alt i sin magt for at alle dele at værket var korrekt, var det umuligt at det selv kunne modstå den storms voldsomhed, som Gud i Sin heftige vrede bragte over jorden. Arbejdet med at fuldende bygningen var en langsom proces. Alle stykker tømmer var nøje

tildannet, og ethvert søm dækket med beg. Alt det som mennesker kunne gøre, var at udføre arbejdet fuldkomment; Gud kunne dog kun bevare bygningen på de vrede, og tunge bølger, ved Sin mirakuløse magt.

Først tog en skare tilsyneladende imod Noas advarsel, alligevel vendte dig sig ikke helt til Gud i hel anger. Nogle gange fik de det at vide at Syndfloden skulle komme, hvori de blev sat på prøve – at blive forsøgt og prøvet. De klarede ikke prøvelsen. Degeneration, som var så fremherskende, og overvandt dem, og de sluttede til sig til sidst til andre som var fordærvede at de hånede og spottede den trofaste Noa. De ville ikke bortlægge deres synder, men fortsatte i flerkoneri og hensvævede i deres fordærvede lidenskaber.

Deres prøvetidsperiode drog nær sin afslutning. Verdens ikke-troende og bespottende beboere skulle have et særligt tegn på Guds guddommelige kraft. Noa havde nøje fulgt de instruktioner Gud havde givet ham. Arken var fuldent præcis som Gud havde foreskrevet. Han lagde umådelige store mængder mad ind til mennesker og dyr. Og efter at dette var færdigt, befalede Gud den trofaste Noa: »Gå ind i arken med hele dit hus, thi dig har jeg fundet retfærdig for mine øjne i denne slægt.«

Dyrene indtager arken

Engle blev sendt for at samle de dyr fra skorven og marken som Gud havde skabt. Englene gik foran disse dyr, og de fulgte efter, to og to, han og hun, og rene dyr syv ad gangen. Disse dyr, fra de mest glubske, ned til de venligste og harmløse, marcherede fredfyldt ind i arken. Himmelen synes at være omtåget af fugle af enhver art. De kom flyvende til arken, to og to han og hun, og rene fugle syv ad gangen. Verden så på med forunderlighed – nogle med frygt, men de var blevet så forhærdede af oprør, at denne tydelige manifestation af Guds kraft kun påvirkede dem for et øjeblik. I syv dage kom disse dyr ind i arken, og Noa arrangerede dem til de steder der var forberedt til dem.

Og da den fordømte slægt så solen skinne sin herlighed ind og jorden iklædt næsten sin edensskønhed, drog de bort i deres begyndende frygt bort ved højroset lystighed, og ved deres voldsomme gerninger lod de til at opmuntre sig selv til den hjem søgelse, der allerede havde vækket Guds vrede.

Nu var alt parat til at lukke arken, som Noa ikke skulle have gjort inden fra. Den hånende skare synes at se en engel stige ned fra himlen, iklædt stråleglans som lyn. Han lukkede den massive yderdør, og begiver sig så på vej op til himlen igen.

Noas familie var i syv dage i arken før regnen begyndte at falde ned på jorden. I den tid arrangerede de sig for deres lange ophold, medens vandene skulle komme over jorden. Og dette var dage den ikke-troende skare tilbragte i bespottelig lystighed. De mente at fordi Noas profeti ikke var blevet opfyldt straks efter at have indtaget arken, at han var blevet bedraget og at det var umuligt at verden kan udslettes af en vandflod. Før den tid havde der ikke regnet på jorden. En tåge var kommet op af vandene, som Gud lod falde ned om natten som dug, der gav vegetationen liv og fik den til at blomstre.

Til trods for dette højtidelige skue hvor de var vidne til Guds kraft – at dyrene på overnaturlig vis forlod skove og marker, og tog i arken, og Guds engel iklædte dem med skønhed og steg ned i frygtelig majestæt fra himlen og lukkede døren; så forhærdede de alligevel deres hjerter og fortsatte med at svire og spøge med den guddommelige krafts tydelige tilkendegivelse.

Stormen bryder ud

Men på den ottende dag blev himlen sort. Den vrede torden og livagtige lynglimt begyndte at forfærde mennesker og dyr. Regnen faldt fra skyerne over dem. Det var noget som de aldrig havde været vidne til før, og deres hjerter begyndte at segne af frygt. Dyrene strejfedes omkring i forfærdelse, og det var som om deres uharmoniske stemmer klagede over deres egen og menneskenes skæbne. Stormen tog til i voldsomhed indtil vandende lod til at komme fra himlen som et mægtigt vandfald. Floderne gik over sine grænser, og vandene løb ned i dalene. De dybe fundamenter blev også brudt op. Vandstråler ville bryde ud af jorden, med ubeskrivelig styrke, kaste massive klippestykker hundredvis fod op i luften, og så vil de begrave sig selv dybt i jorden.

Folket så først ødelæggelsen af deres egne hænder værk. Deres prægtige bygninger, deres smukt arrangerede haver og lunde, hvor de havde sat deres afguder, blev ødelagt af lyn fra himlen. Deres ruiner blev spredt overalt. De havde rejst altre i lundene og helliget dem til deres afguder, hvorpå de havde ofret mennesker. Dette som Gud afskyede blev revet ned i Hans vrede over for dem, og de kom til at skælve over for den levende Guds kraft, himlens og jordens Skaber, og de fik at vide at det var deres vederstyggeligheder og skrækkelige afgudsofre som havde pådraget deres ødelæggelse.

Stormens voldsomhed tog til, og de bekrigende elementer blev blandet med de folks klageråb, som havde foragtet Guds myndighed. Træer, bygninger, klippestykker og jorden blev slynget i alle retninger. Menneskers og dyrs retning kunne

beskrives. Og endog Satan selv, som var tvunget til at være iblandt disse bekrigende elementer, frygtede for sin egen eksistens. Han havde glædet sig ved at kontrollere så kraftfuld et folkefærd, og ønskede at de skulle leve for deres vederstyggeligheder, og øge deres oprør imod himlens Gud. Han kom med forbandelser imod Gud, og anklagede Ham for uretfærdighed og grusomhed. Mange af folkene bespottede Gud ligesom Satan gjorde det, og hvis de kunne havde gennemført deres oprør, ville de have revet Ham af Hans retfærdighedstrone.

Medens mange bespottede og forbandede deres Skaber, var andre afsindige af frygt, rakte deres hænder ud mod arken, og anmodede om adgang. Men det var umuligt. Gud havde lukket døren, den eneste adgang, og lukket Noa ind og de ugudelige ude. Han alene kunne åbne døren. Deres frygt og anger kom for sent. De var tvunget til at vide at der var en levende Gud som var mægtigere end mennesker, som de havde trodset og bespottet. De kaldte alvorligt på Ham, men Hans øre var ikke åbne for deres råb. Nogle prøvede i desperation at bryde ind i arken, men den fast menneskegjorte bygningskonstruktion modstod deres anstrengelser. Nogle klyngede sig til arken indtil den blev båret væk af vandenes rasende brodsøer, og de mistede deres greb på arken af klipper og træer, som blev kastet i alle retninger.

Dem som havde taget let på Noas advarsel og gjort nar af den trofaste retfærdighedsforkynder angrede deres vantro for sent. Arken gyngede tungt og drev omkring. Dyrene inden i, gav med deres forskellige lyde, udtryk for den største rædsel; alligevel hvilede arken sikkert midt i de foruroligede elementer, vandenes brodsøer, og kastede træer og klippestykker. Den engle der udøver sin styrke førte arken og beskyttede den for skade. Ethvert øjeblik i denne skrækkelige storm på fyrre dage og fyrre nætter blev arken beskyttet af en almægtig kraft på mirakuløs vis.

De dyr der blev udsat for uvejret imod mennesker, valgte menneskers selskab, som om de mente de kunne hjælpe dem. Nogle af folkene bandt deres børn og sig selv på kraftfulde dyr, vidende at de vil være seje for livet, og ville klatre til de højeste punkter for at undgå de hævende vande. Stormen formindskede ikke sin hæftighed – vandene voksede hurtigere end først. Nogle holdt selv fast til de knejsende træer på landets højeste positioner, men disse træer blev revet op af rode og båret voldsomt gennem luften og så meget voldsomt skadet ud, sammen med stene og jord, ind i svulmende kogende bølger. Mennesker og dyr stræbte sig op til de højeste højder de kunne komme til indtil de blev skyllet sammen af de skummende vande, som næsten nåede landets

højeste punkter. De højeste højdepunkter blev nået til sidst, og mennesker og dyr gik til sammen med vandflodens vande.

Noa og hans familie så ivrigt efter om vandene ville falde. Han ønskede at gå ud på jorden igen. Han sendte en ravn ud som fløj frem og tilbage fra arken. Han fik ikke den information som han ønskede, og han sendte en due ud, som ikke kunne finde noget hvilested, og vendte tilbage til arken igen. Efter syv dage blev duen sendt ud igen, og da den havde et oljeblad i sit næb, skabte det stor glæde blandt de otte familiemedlemmer, som var lukket så længe inde i arken.

Så steg en engel ned og åbnede arkens dør. Noa kunne fjerne toppen, men han kunne ikke åbne den dør som Gud havde lukket. Gud talte til Noa gennem den engel som havde åbnet døren, og bad Noas familie gå ud fra arken og bringe alle levende ting med sig.

Noas offer og Guds løfte.

Noa glemte ikke Gud, som havde bevaret dem så nådigt, men rejste straks et alter og to af alle rene dyr, og alle rene fugle, og ofrede brændofre på alteret, viste sin tro på Kristus det store offer, og manifesterede sin taknemmelighed til Gud for deres forunderlige beskyttelse. Noas offer kom frem for Gud som en liflig duft. Han antog offeret og velsignede Noa og hans familie. Her er en lektie alle som lever på Jorden burde lære, at for al den barmhjertighed og kærlighed Gud havde vist imod dem, var det første der blev gjort at vise Ham taknemmelighed og ydmyg tilbedelse.

Og for at mennesker ikke skal blive bange for at skyer samler sig og regnen falder, og hele tiden ræddes, frygter for en ny syndflod, opmuntrer Gud nådigt Noas familie med et løfte. »jeg opretter min pagt med eder og lover, at aldrig mere skal alt kød udryddes af flodens vande, og aldrig mere skal der komme en vandflod for at ødelægge jorden!« Fremdeles sagde Gud: »Dette er tegnet på den pagt, jeg til evige tider opretter mellem mig og eder og hvert levende væsen, som er hos eder: Min bue sætter jeg i skyen, og den skal være pagtstegn mellem mig og jorden! Når jeg trækker skyer sammen over jorden, og buen da viser sig i skyerne, Når buen da står i skyerne, vil jeg se hen til den og ihukomme den evige pagt mellem Gud og hvert levende væsen, det er alt kød på jorden.« Og Gud sagde til Noa: »Det er tegnet på den pagt, jeg opretter imellem mig og alt kød på jorden!«

Hvilken nedladdenhed fra Guds side! Hvilken medfølelse over for fejlende mennesker, at sætte en smuk og varieret regnbue på skyerne, et tegn på den store Guds pagt med mennesker! Denne regnbue skal bevidne for alle slægter at Gud har

udslettet jordens beboere med en syndflod, på grund af deres store ondskab. Det var hans plan at børnene i efterfølgende generationer skal se regnbuen i skyen og spørger de efter denne herlige bue der omspænder himmelhvælvingen, kan deres forældre forklare dem om den gamle verdens udslettelse af en syndflod, fordi folk hengav sig selv i al slags ondskab, og at den Almægtiges hænder har bøjet buen og sat den i skyerne, som et tegn på at Han aldrig igen vil bringe en vandflod over jorden.

Dette symbol i skyerne skal bekræftes alles tro, og oprette deres tillid til Gud, for det er et tegn på guddommelig barmhjertighed og godhed for alle mennesker; at, selvom Gud er blevet opægget til at udslette jorden ved Vandfloden, så omspænder Hans barmhjertighed alligevel jorden. Gud siger når han ser buen i skyen, at han vil komme dem i hu. Han vil ikke at vi skal forstå at Han altid glemmer, men Han taler til mennesker med sit eget sprog, så mennesker bedre kan forstå Ham.

Babelstårnet

Dette kapitel er baseret på 1. Mos. 11,1-9.

Nogle af Noas efterkommere begyndte snart at falde fra. En del fulgte Noas eksempel og adlød Guds bud; andre troede ikke og blev oprørske, og disse troede endog ikke på samme måde på syndfloden. Nogle troede ikke på Guds eksistens, og i deres egne sind blev syndfloden betragtet ud fra naturlige årsager. Andre troede at Gud eksisterede og at Han havde udslettet slægten før syndfloden med en vandflod; og ligesom Kain opvækkes de til oprør imod Gud, fordi Han udslekkede folkene fra jorden og forbandede jorden for tredje gang med en syndflod.

Dem som var Guds fjender følte sig daglig oprørt af retsindiges menneskers gudfrygtige liv, i deres omgang med dem, som elskede, adlyd og ophøjede Gud. De ikke-troende rådførte sig med sig selv og blev enige om at skille sig fra de trofaste, hvis retfærdige liv hele tiden satte bånd deres onde vej. De drog afsted et stykke vej fra dem, og valgte en stor slette hvor de kunne bo. De byggede sig en by, og fik så idéen om at bygge et stort tårn der nåede op til skyerne, så de kan bo sammen i byen og i tårnet, og ikke spredes mere.

De tænkte at de ville sikre sig selv i tilfælde af en ny syndflod, for de ville bygge deres tårn højere end vandene der herskede under syndfloden, og hele verden ville ære dem, og de vil være som guder og herske over folk. Dette tårn var til for at ophøje bygningsfolkene, og planlagt til at vende andre menneskers opmærksomhed, som bor på jorden, fra Gud og slutte sig til deres afgudsdyrkelse. Før bygningsarbejdet blev fuld-

ført, boede folk i tårnet. Lokalerne blev indrettet overdådigt, dekoreret og helliget deres afguder. Dem som ikke troede på Gud, bildte sig ind at tårnet kunne nå op til skyerne, ville de kunne opdage årsagerne til syndfloden.

De ophøjede sig selv imod Gud. Men Han ville ikke lade dem fuldføre deres værk. De havde bygget deres tårn til en stor højde, da Herren sendte to engle ned for at forvirre dem i deres arbejde. Der var sat folk til at modtage beskeder fra arbejdsfolkene på tårnets top, og bede om materialer til deres arbejde, som den første bringer videre til den anden, og han til den tredje, indtil beskeden nåede ned til dem på jorden. Da beskeden gik ned fra den ene til den anden, forvirrede englens deres sprog, og når beskeden nåede folkene på jorden, blev der bedt om materiale som ikke var ønsket. Og efter den arbejdsomme proces med at få materialerne til arbejdsfolkene på tårnets top, var det ikke det som de ønskede. Skuffede og oprevne, bebrejdede de dem som de mente have gjort noget galt.

Herefter var der ingen harmoni i deres arbejde. Vrede på hinanden, og uden at kunne forklare misforståelse og de mærkelige ord iblandt dem, forlod de arbejdet og skiltes fra hinanden, spredtes over hele jorden. Indtil det tidspunkt havde menneskene kun talt ét sprog. Lynglimt fra himlen, som tegn på Guds vrede, brød toppen af deres tårn af, og styrtede det til jorden. Således ville Gud vise oprørske mennesker at Han er størst.

Abraham og det forjættede afkom

Dette kapitel er baseret på 1 Mosebog 12,1-5; 13; 15; 16; 17; 21 og 22,1-19.

Herren udvalgte Abraham til at gennemføre Sin vilje. Han blev anvist at forlade det afgudsdyrkende folk og skille sig fra sine slægtninge. Herren havde åbenbart Sig selv for Abraham i hans ungdom og givet ham forståelse og beskytte ham fra afgudsdyrkelse. Han ville gøre ham til et eksempel for tro og sand helligelse for Sit folk som efterfølgende skulle leve på jorden. Hans karakter var påfaldende for renhed, ædelmod og gæstfrihed. Han påbød respekt som en mægtig fyrste blandt folk. Hans ærbødighed og kærlighed for Gud, og hans strenge lydighed til at udføre Hans vilje, gav ham respekt for sine tjenere og naboer. Hans gudfrygtige eksempel og retsindige kurs, sammen med hans nøje instrukser til sine tjenere og hele sit hus, fik dem til at frygte, elske og ære Abrahams Gud.

Herren viste sig for Abraham og lovede ham at hans afkom skulle være som himlens stjerner i antal. Ved symboler som et stort mørkes rædsler

som kom over ham gjorde Han ham også bekendt med hans efterkommeres lange og hårde trældom i Ægypten.

I begyndelsen gav Gud Adam en Hustru, og viste således hans orden. Han har aldrig ment at manden skal have flere hustruer. Lamek var den første som forlod denne respekt for Guds kloge ordning. Han havde to hustruer, som skabte disharmoni i sin familie. Begges misundelse og jalousi gjorde Lamek ulykkelig. Da menneskene blev flere på jordens overflade, og der blev der født døtre til dem, tog de dem alle de hustruer som de havde lyst til. Det var en af den gamle verdens beboeres store synder, som pådrog dem Guds vrede. Denne skik blev praktiseret efter syndfloden, og blev så almindelig at endog de retfærdige mænd faldt for den skik, og fik flere hustruer. Synden blev dog ikke mindre af at de blev fordærvede og afveg fra denne ting i Guds orde.

Herren sagde til Noa og hans familie, som blev frelst i arken: »Dig har jeg fundet retfærdig for mine øjne i denne slægt.« 1. Mos. 7,1 Noa havde kun en hustru, og Gud velsignede deres forenede familiedisciplin. Fordi Noas sønner var retfærdige blev de bevaret i arken sammen med deres retfærdige far. Gud har ikke anerkendt flerkoneri på noget tidspunkt. Det er imod Hans vilje. Han vidste at menneskenes lykke vil blive ødelagt derved. Abrahams fred blev helt ødelagt ved sit ulykkelige ægteskab med Hagar.

Vakle overfor Guds løfter

Efter at Abraham var blevet skilt fra Lot sagde Herren til Ham: »Løft dit blik og se dig om der, hvor du står, mod nord, mod syd, mod øst og mod vest; thi hele det land, du ser, vil jeg give dig og dit afkom til evig tid, og jeg vil gøre dit afkom som jordens støv, så at det lige så lidt skal kunne tælles, som nogen kan tælle jordens støv.« »Nogen tid efter kom Herrens ord til Abram i et syn således: »Frygt ikke, Abram, jeg er dit skjold; din løn skal blive såre stor!« Og Abram sagde: »Du har jo intet afkom givet mig, og se, min hustræl kommer til at arve mig!«

Da Abraham ikke havde nogen søn, mente han først at hans trofaste tjener Elezar, skulle blive hans adoptiv søn, og hans arving. Men Gud fortalte Abraham at hans tjener ikke skal være hans søn og arving, men han skulle få en rigtig søn. »Derpå førte han ham ud i det fri og sagde: »Se op mod himmelen og prøv, om du kan tælle stjernerne!« Og han sagde til ham: »Således skal dit afkom blive!«

Hvis Abraham og Sara havde ventet i tillidsfuld tro på forjættelsens opfyldelse at de skulle få en søn, ville megen ulykke være undgået. De troede

at det vil ske ligesom Gud havde lovet, men kunne ikke tro at Sara i sin høje alder ville få en søn. Sara foreslog en plan hvorved hun mente at Guds løfte kunne opfyldes. Hun anmodede instændigt om at tage Hagar som sin hustru. Heri manglede de begge tro og fuldstændig tillid til Guds kraft. Ved at lytte til Saras røst og tage Hagar som til sin Hustru, bestod Abraham ikke sin trosprøve på Guds ubegrænsede kraft, og pådrog sig selv og Sara megen ulykke. Herren ville bevise Abrahams faste tro og tillid til de løfter Han havde givet ham.

Hagars hovenhed

Hagar var stolt og pralede, og førte sig hovmodigt frem for Sara. Hun bildte sig selv ind at hun skulle være moder til et stort folk, som Gud havde lovet at gøre Abraham. Og Abraham blev tvunget til lytte til Saras beklagelser over Hagars optræden, og bebyrde ham med fejl i sagen. Abraham blev bedrøvet, og fortæller Sara at Hagar er hendes tjener, og at hun kan få kontrol over hende, men nægter at sende hende bort, for hun skal være hans barns moder, igennem hvem han mener forjættelsen skal opfyldes. Han informerer Sara at han kunne ikke tage Hagar som sin hustru, hvis det ikke var for hendes særlige anmodning.

Abraham var også tvunget til at lytte til Hagars beklagelser om mishandling fra Sara. Abraham var rådvild. Hvis han prøver at afhjælpe Hagars fejl, bliver Saras jalousi og ulykke større, hans første og højt elskede hustru. Hagar flyer for Saras ansigt. En Guds engel møder hende og trøster hende og irettesætter hende for hendes arrogante optræden, og påbyder hende om at vende tilbage til hendes herskerinde og underlægge sig under hendes hænder.

Efter Ismaels fødsel viste Herren sig selv for Abraham og sagde til ham: »Jeg opretter min pagt mellem mig og dig og dit afkom efter dig fra slægt til slægt, og det skal være en evig pagt.« Herren gentager atter sit løfte ved Sin engel at give Sara en søn, som at hun skal være moder til mange folkeslag. Abraham forstod ikke Guds løfte. Hans tanker gik umiddelbart til Ismael, som om at mange af de forjættede folkeslag kom gennem ham, og han udbrød i sin henrykkelse for sin søn: »Måtte dog Ismael leve for dit åsyn!«

Forjættelsen blev atter gentaget for Abraham mere udtrykkeligt: »Nej, din ægtehustru Sara skal føde dig en søn, som du skal kalde Isak; med ham vil jeg oprette min pagt, og det skal være en evig pagt, der skal gælde hans afkom efter ham!« Der blev sendt engle for anden gang til Abraham på deres vej til Sodoma, og de gentog løftet mere udtrykkeligt at Sara ville få en søn.

Den forjættede søn

Efter Isak var blevet født, blev Hagar meget jaloux over den store glæde Abraham og Sara udviste. Ismael var blevet instrueret af sin moder at han skulle velsignes særligt af Gud, som Abrahams søn, og være arving til det som blev lovet ham. Ismael delte sin moders følelser og blev vred på grund af glæden over Isaks fødsel. Han foragtede Isak, fordi han mente at han blev foretrukket frem for ham. Sara så det temperament Ismael udviste mod hendes søn Isak, og hun blev stærkt bevæget. Hun fortalte Abraham om Ismaels respektløse optræden mod hende og hendes søn Isak, og sagde til ham: »Jag den trækvinde og hendes søn bort, thi ikke skal denne trækvindes søn arve sammen med min søn, med Isak!«

Abraham blev meget fortvivlet. Ismael var hans søn, elsket af ham. Hvordan kunne han sende ham bort? Han bad til Gud i fortvivlelse, for han vidste ikke hvilken vej han skulle gå. Herren informerede Abraham, gennem Sine engle, at lytte til hans hustru Saras røst, og at han ikke ville lade hans kærlighed til sin søn eller til Hagar, forhindre at han kunne føje hendes ønsker. For det var den eneste måde han atter kunne tilstræbe harmoni og lykke i sin familie på. Abraham fik det trøstende løfte fra englen, at Ismael ikke skulle dø eller sviges af Gud, selvom han blev skilt fra sin faders hus, at han skulle beskyttes fordi han var Abrahams søn. Gud lovede også at gøre Ismael til et stort folk.

Abraham var af en ædelsindet og menneskekærlig natur, som viste sig i hans så ærlige bøn for Sodomias folk. Hans stærke sjæl led meget. Han bøjede sig ned i sorg, og hans faderlige følelser var dybt berørte da han sendte Hagar og sin søn Ismael bort og strejfe som fremmede i et fremmet land.

Havde Gud anerkendt flerkoneri, ville Han ikke have anvist Abraham at sende Hagar og sin søn bort. Her ville han lære alle en lektie, at ægteskabsforholdes rettigheder og lykke altid skal respekteres og passes på, også selvom det koster meget. Sara var Abrahams første og eneste rigtige hustru. Hun bar titel til rettigheder som hustru og moder, som ingen andre kunne have i familien. Hun ærede sin mand, og kaldte ham herre, men hun blev jaloux for at hun ikke skulle splittes med Hagar. Gud irettesatte ikke Sara for den måde hun optrådte på. Abraham blev irettesat af englene for at få mistillid til Guds kraft, som fik ham til at tage Hagar som sin hustru og tro at løftet var opfyldt ved hende.

Den største trosprøve

Herren fandt det igen rigtigt at prøve Abrahams tro med den frygteligste prøvelse. Hvis han stod den første prøve og ventede tålmodigt på at løftet

blev opfyldt hos Sara, og ikke taget Hagar som sin hustru, ville han ikke være underlagt den største prøve der nogensinde er pålagt mennesker. Herren bad Abraham: »Tag din søn Isak, din eneste, ham, du elsker, og drag hen til Morija land og bring ham der som brændoffer på et af bjergene, som jeg vil vise dig!«

Abraham var ikke utro mod Gud og tøvede, men tidligt om morgnen tog han to af sine tjenere og Isak, hans søn, og træ til brændofferet, og tog til det sted som Gud havde fortalt ham. Han åbenbarede ikke den sande natur af sin rejse til Sara, da han vidste at hendes kærlighed til Isak vil lede hende til at ikke stole på Gud, og holde hendes søn tilbage. Abraham lod sig ikke styre sine faderlige følelser og forlede sig til oprør imod Gud. Guds befaling kunne efter beregning oprøre hans sjæl meget dybt. »Tag nu din søn.« Som om hjertet prøves lidt dybere, tilføjede Han: »Din eneste søn Isak, som du elsker«; som er den eneste forjættede søn, »og ofre ham . . . som brændoffer.«

I tre dage rejste denne fader sammen med sin søn, havde tid nok til at tænke over og betvivle Gud, hvis han var tilbøjelig til at tvivle. Men han nærrede ikke mistillid til Gud. Han ræsonerede nu at løftet ville opfyldes gennem Ismael, for Gud fortalte ham tydeligt at gennem Isak skulle forjættelsen opfyldes.

Abraham troede at Isak var den forjættede søn. Han troede at Gud mente lige det Han sagde, da Han bad ham gå og ofre ham som brændoffer. Han vaklede ikke med Guds løfte, men troede at Gud, som i Sit forsyn havde givet Sara en søn i hendes høje alder, og som forlangte at han skulle tage den søns liv, også kunne give livet igen og oprejse Isak fra døde.

Abraham efterlod tjenerne på vejen og ville tage alene med sin søn for at tilbede et stykke vej fra dem. Han lod ikke sine tjene gå med dem, for at deres kærlighed til Isak ikke fik dem til at forhindre dem fra at gennemføre det som Gud havde ledt dem til. Han tog træet af sine tjeneres hænder og lagde det på sin søns skulde. Han tog også ilden og kniven. Han var parat til at udføre den skæbnesvangre mission han havde fået af Gud. Faderen og sønnen vandrede sammen.

»Da sagde Isak til sin fader Abraham: »Fader!« Han svarede: »Ja. min søn!« Da sagde han: »Her er ilden og brændet, men hvor er dyret til brændofferet?« Abraham svarede: »Gud vil selv udse sig dyret til brændofferet, min søn!« Og så gik de to sammen.« Den strenge, kærlige og lidende fader vandrede fast ved sin søns side. Da de kom til det sted som Gud havde udpeget til Abraham, byggede han et alter og lagde brændet i

orden, parat til offeret, og informerede så Isak om Guds befaling at ofre ham som brændoffer. Han gentog det løfte Gud havde givet ham flere gange, at gennem Isak skulle han blive til et stort folk, og udføres Guds befaling at slå ham ihjel, vil Gud opfylde Sit løfte, for Han var i stand til at oprejse ham fra døde.

Englens budskab

Isak troede Gud. Han havde lært ubetinget lydighed mod sin fader, og han elskede og ærede sin faders Gud. Han kunne have modstået sin fader hvis han havde valgt at gøre det. Men efter at have omfavnet sin fader kærligt, underlagde han sig og blev bundet og lagt på brændet. Og da hans faders hånd hævede sig op for at slå sin søn ihjel, kaldte en Guds engel, som havde bemærket Abrahams trofaste vej til Moria bjerg, ham fra himlen, og sagde: »Abraham, Abraham!« Han svarede: »Se, her er jeg!« Da sagde engelen: »Ræk ikke din hånd ud mod drengen og gør ham ikke noget; thi nu ved jeg, at du frygter Gud og end ikke sparer din søn, din eneste, for mig!«

»Og da Abraham nu så op, fik han bag ved sig øje på en vædder, hvis horn havde viklet sig ind i de tætte grene; og Abraham gik hen og tog vædderen og ofrede den som brændoffer i sin søns sted.«

Nu havde Abraham bestået prøven til fulde, og ved hans trofasthed blev hans manglende fulde tillid til Gud, nu genløst, hvilken mangel fik ham til at tage Hagar som hustru. Efter at Abraham havde udvist tro og tillid, fornyede Gud Hans løfte til ham. »Men Herrens engel råbte atter til Abraham fra himmelen: »Jeg sværger ved mig selv, lyder det fra Herren: Fordi du har gjort dette og ikke sparet din søn, din eneste, for mig, så vil jeg velsigne dig og gøre dit afkom talrigt som himmelens stjerner og sandet ved havets bred; og dit afkom skal tage sine fjenders porte i besiddelse; og i din sæd skal alle jordens folk velsignes, fordi du adlød mig!«

Isaks giftemål

Dette kapitel er baseret på 1. Mos. 24.

Kananæerne var afgudsdyrkere, og Herren befalede at Hans folk ikke skal gifte sig med dem, for at de ikke føres i afgudsdyrkelse. Abraham var gammel, og forventede at dø snart. Isak var stadig ugift. Abraham var bange for den fordærvende indflydelse omkring Isak, og var ivrig efter at få udvalgt en hustru til ham, som ikke vil lede ham bort fra Gud. Han betroede denne sag til hans trofaste og erfarne tjener, som hersker over alt det han havde.

Abraham forlangte at hans tjener skulle aflægge en højtidelig ed for Herren, at han ikke vil tage en

hustru til Isak til Kananæerne, men at han vil tage til Abrahams afstamning, som troede på den sande Gud, og udvælge en hustru til Isak. Han formanede ham til at passe på og ikke tage Isak til det land som han kom fra, for de var næsten alle påvirket af afgudsdyrkelse. Hvis han ikke kunne finde en hustru til Isak som vil forlade sine slægtninge og blive hvor han er, så skal han være klar over den ed som han har aflagt.

Denne vigtige sag blev ikke overladt til Isak, at han skulle vælge for sig selv, uafhængig af hans fader. Abraham fortalte sin tjener at Gud vil sende Sin engel foran sig og lede ham i hans valg. Den tjener som fik betroet denne mission påbegyndte sin lange rejse. Da han kom ind i den by hvor Abrahams slægtninge boede, bad han alvorligt til Gud om at lede ham til at vælge en hustru til Isak. Han bad om at han må få et bestemt tegn, så han ikke begår fejl i denne sag. Han hvilede ved en brønd, som var et stort samlingssted. Her bemærkede han specielt Rebekkas engagerede og høflige optræden, og alle de tegn han bad Gud om, fik han at Rebekka var én som Gud fandt rigtigt at vælge som Isaks hustru. Hun indbød tjeneren til sin faders hus. Så fortalte han Rebekkas fader og hendes broder om de tegn han havde fået fra Herren, at Rebekka skulle blive hans mesters søn Isaks hustru.

Abrahams tjener sagde da til dem: »Hvis I nu vil vise min herre godhed og troskab, så sig mig det, og hvis ikke, så sig mig det, for at jeg kan have noget at rette mig efter!« Faderen og broderen svarede: »Denne sag kommer fra Herren, vi kan hverken gøre fra eller til! Her står Rebekka foran dig, tag hende og drag bort, at hun kan blive din herres søns hustru, således som Herren har sagt!« Da Abrahams træl hørte deres ord, kastede han sig til jorden for Herren.«

Efter at alt var blevet arrangeret, og faderen og broderen var gået med til det, så blev Rebekka rådført, om hun ville tage med Abrahams tjener langt borte fra sin faders familie, og blive Isaks hustru. Hun troede ud fra det som var sket, at Guds hånd havde udvalgt hende til at blive Isaks hustru, »og hun sagde: Jeg vil tage med.«

Ægteskaber blev generelt indgået af forældrene; dog var der ingen tvang for at gifte med nogen som de ikke kan elske. Men børnene havde tillid til deres forældres dømmekraft, og fulgte deres råd, og satte lid til dem som deres gudfrygtige og erfarne forældre valgte til dem. Det blev betragtet som en forbrydelse at følge en vej imod dette.

Et eksempel på sønlig lydighed

Isak var blevet oplært i Guds frygt til et liv i lydighed. Og da han var fyrré år gammel underlagde han og fik sin gudfrygtige og erfarne

tjener til at vælge for sig. Han troede at Gud ville styre når det gjaldt at få en hustru.

Isaks historie står nedskrevet som et eksempel som børn efterligner i efterfølgende generationer, specielt dem som bekender at frygte Gud.

Den måde som Abraham førte Isaks uddannelse, og fik ham til at elske et liv i ædel lydighed, står nedskrevet til gavn for forældre, og bør få dem til at føre deres hus efter disse. De bør instruere deres børn til at vise respekt for deres autoritet. Og de bør føle at et ansvar påhviler dem til at lede deres børns hengivenhed, så de kommer til personer som vil lære dem dømmekraft og blive passende ledsagere for deres sønner og døtre.

Jakob og Esau

Dette kapitel er baseret på 1 Mosebog 25,19-34 og 27,1-32.

Gud kender enden fra begyndelsen. Han vidste før at Jakob og Esau blev født, hvilken karakter de begge ville udvikle. Han vidste at Esau ikke vil havde hjerte til at adlyde Ham. Han besvarede Rebekkas besværede bøn og informerede hende at hun ville have to børn, og den ældre skulle tjene den yngre. Han bragte hende to sønners historie for hende, at de ville være to folk, den ene større end den anden, og at de ældre skulle tjene den yngre. Den førstefødte blev berettiget til særlige fordele og privilegier, som ikke tilkom nogen andre medlemmer i familien.

Isak elskede Esau højere end Jakob, fordi Esau gav ham vildt kød. Han var glad for hans kække og tapre humør når han jagede vilde dyr. Jakob var hans moders yndling, fordi han var mild og bedre af natur til at gøre sin moder glad. Jakob havde lært af sin moder hvad Gud havde lært hende, at den ældre skulle tjene den yngre, og hans ungdommelige tankemåde fik ham til at mene at dette ikke opfyldes så længe Esau fik de privilegier som tilkom den førstefødte. Og når Esau kom fra marken, træt af sult, udnyttede Jakob anledningen til at vende Esaus behov til egen fordel, og tilbød ham en ret linser hvis han ville fralægge alle krav på fødselsret, og Esau solgte sin fødselsret til Jakob.

Esau tog to afgudsdyrkende hustruer, som var til stor sorg for Isak og Rebekka. På trods af dette, elskede Isak Esau højere end Jakob. Og da han mente at han var ved at dø, bad han Esau om at forberede ham et måltid, så han kunne velsigne ham før han døde. Esau fortalte ikke sin fader at han havde solgt sin fødselsret til Jakob og bekræftet det ved en ed. Rebekka hørte Isaks ord, og hun huskede på Herrens ord, »Den ældre skal tjene den yngre.« og hun vidste at Esau havde

taget let på hans fødselsret og solgt den til Jakob. Hun overtalte Jakob til at bedrage sin far ved svig og modtage sin faders velsignelse, som hun mente ikke kunne opnås på nogen anden måde. Først ville Jakob ikke udøve dette bedrag, men gik til sidst med på sin moders planer.

Rebekka kendte til Isaks parti for Esau, og var tilfreds med at denne tankegang ikke ændrede hans mål. I stedet for at stole på Gud, Ham der styrer begivenhederne, viste hun manglende tro og overtalte Jakob til at bedrage sin far. Gud lagde ikke Jakobs handlemåde til rette. Rebekka og Jakob burde have ventet på Gud at Han kunne udføre sine egne planer på Hans egen måde, og på Hans tidspunkt, og i stedet prøvede de at foregive forudsagte begivenheder ved hjælp af bedrag.

Hvis Esau havde fået sin faders velsignelse, som tilfaldt den førstefødte alene, ville hans udsigt være kommet fra Gud alene; og Han ville have velsignet ham med fremgang, eller pådraget ham ulykke, efter hans handlemåde. Hvis han skulle elske og ære Gud, ligesom den retfærdige Abel, ville han blive accepteret og velsignet af Gud. Hvis han, ligesom den onde Kain, ikke havde respekt for Gud ejheller for Hans bud, men fulgte sin egen fordærvede vej, ville han ikke modtage en velsignelse fra Gud, men ville forkastet af Gud, ligesom Kain blev. Hvis Jakobs handlede på ret vis, hvis han elskede og frygtede Gud, ville han velsignes af Gud, og Guds fremgangsrige hånd ville være med ham, også hvis han ikke fik de velsignelser og privilegier der generelt tilfaldt den førstefødte.

Jakobs år i udlændighed

Rebekka angrede bitterligt det forkerte råd som hun gav Jakob for det var årsag til at han blev adskilt fra hende for altid. Han blev tvunget til at flygte for sit liv fra Esaus vrede, og hans moder så aldrig hans ansigt igen. Isak levede i mange år efter at han gav Jakob velsignelsen, og var overbevist, ved Esau og Jakobs optræden, at velsignelsen tilkom retmæssigt Jakob.

Jakob blev ikke lykkelig i sine ægteskaber, selvom hans hustruer var søstre. Han indgik ægteskabskontrakt med Laban for hans datter Rakel, som han elskede. Efter at han tjent syv år for Rakel, bedragede Laban ham og gav ham Lea. Da Jakob erkendte det bedrag der var blevet udøvet mod ham, og at Lea havde gjort sin del for at bedrage ham, kunne han ikke elske Lea. Laban ønskede at beholde Jakobs trofaste tjenester i længere tid, og bedragede ham ved at give ham Lea, I stedet for Rakel. Jakob irettesatte Laban for at spøge med hans kærlighed, ved at give ham Lea, som han ikke havde elsket. Laban bad Jakob indstændigt om at ikke lægge Lea fra sig, for det blev betragtet som en stor vanære, ikke kun for

hustruen, men for hele familien. Jakob kom i den mest prøvende situation, og han besluttede at beholde Lea, og også gifte hendes søster. Lea blev elsket i noget mindre grad en Rakel.

Laban handlede selvsk over for Jakob. Han tænkte kun på at fremme sig selv ved Jakobs trofaste arbejde. Han ville have forladt den listige Laban for lang tid siden, men han var bange for at træffe på Esau. Han hørte Labans sønners klagesange lyde: »Jakob har taget al vor faders ejendom, og deraf har han skabt sig al den velstand.« Og Jakob læste i Labans ansigt, at han ikke var sindet mod ham som tidligere.»

Jakob var fortvivlet. Han vidste ikke hvilken vej han skulle vælge. Han førte sin sag til Gud, og gik i forbøn for anvisninger fra Ham. Herren svarede hans fortvivlede bøn: »Vend tilbage til dine fædres land og din hjemstavn, så vil jeg være med dig!«

»Så sendte Jakob bud og lod Rakel og Lea kalde ud på marken til sin hjord; og han sagde til dem: »Jeg læser i eders faders ansigt, at han ikke er sindet mod mig som tidligere, nu da min faders Gud har været med mig; og I ved jo selv, at jeg har tjent eders fader af al min kraft, medens eders fader har bedraget mig og forandret min løn ti gange; men Gud tilstedte ham ikke at gøre mig skade.» Jakob fortalte dem den drøm han fik af Gud, om at forlade Laban og tage til sin slægtninge. Rakel og Lea var utilfreds deres faders adfærd. Da Jakob fortalte om hans fejl over for dem og ville forlade Laban, sagde Rakel og Lea til Jakob: »Har vi vel mere lod og del i vor faders hus? har han ikke regnet os for fremmede kvinder, siden han solgte os og selv brugte de penge, han fik for os? al den rigdom, Gud har taget fra vor fader, tilhører os og vore børn gør du kun alt, hvad Gud sagde til dig!«

Tilbage til Kanaan.

Under Labans fravær, tog Jakob sin familie og alt hvad han havde, og forlod Laban. Efter at han havde rejst i tre dage, erfarede Laban at han havde forladt ham, og han blev meget vred. Og han jagtede efter ham, opsat på at bringe ham tilbage med magt. Men Herren ynkes over Jakob, og da Laban var ved at indhente ham, gav ham en drøm om at ikke tale godt eller dårligt imod Jakob. Det at han ikke skal tvinge ham tilbage, eller tilskynde ham ved smiger.

Da Laban mødte Jakob spurgte han hvorfor han havde stjålet uforvarende og bortført sine døtre som fanger med sværd. Laban sagde til ham: »Det stod nu i min magt, at handle ilde med dig; men din faders Gud sagde til mig i nat: Vogt dig vel for at sige så meget som et ondt ord til Jakob!« Så fortalte Jakob Laban om det dårlige ædelmod han

havde udvist mod ham, og at han kun havde søgt sin egen vinding. Han appellerede til Laban til at rette op på sin opførsel så længe han var der, og sagde: »Det sønderrevne bragte jeg dig ikke, men erstattede det selv; af min hånd krævede du, hvad der blev stjålet både om dagen og om natten; om dagen fortærede heden mig, om natten kulden, og mine øjne kendte ikke til søvn.«

Jakob sagde: »I tyve år har jeg tjent dig i dit hus, fjorten år for dine to døtre og seks år for dit småkvæg, og ti gange har du forandret min løn. Havde ikke min faders Gud, Abrahams Gud og Isaks rædsel, stået mig bi, så havde du ladet mig gå med tomme hænder; men Gud så min elendighed og mine hænders møje, og i nat afsagde han sin kendelse!«

Så forvissede Laban Jakob om at han havde interesse for sine døtre og deres børn, at han ikke kunne skade dem. Han ville gøre en pagt mellem dem. Og Laban sagde: »Lad os to slutte et forlig, og det skal tjene til vidne mellem os.« Så tog Jakob en sten og rejste den som en støtte; og Jakob sagde til sine frænder: »Sank sten sammen!« Og de tog sten og byggede en dysse og holdt måltid derpå.«

Og Laban sagde: »Herren skal stå vagt mellem mig og dig, når vi skilles. Hvis du handler ilde med mine døtre eller tager andre hustruer ved siden af dem, da vid, at selv om intet menneske er til stede, er dog Gud vidne mellem mig og dig!«

Jakob gjorde en højtidelig pagt for Herren, at han ikke ville tage andre hustruer. »Se denne stendysse og se denne stenstøtte, som jeg har rejst mellem mig og dig! Vidne er denne dysse, og vidne er denne støtte på, at jeg ikke i fjendtlig hensigt vil gå forbi denne dysse ind til dig, og at du heller ikke vil gå forbi den ind til mig; Abrahams Gud og Nakors Gud, deres faders Gud, være dommer imellem os!« Så svor Jakob ved sin fader Isaks rædsel.«

Da Jakob drog afsted, mødte Guds engle ham. Og da han så dem, sagde han: »Dette er Guds hær.» Han så Guds engle i en drøm, slå lejr omkring ham. Jakob sendte et ydmygt og forsonende budskab til sin broder Esau. »Men sendebudene kom tilbage til Jakob og meldte: »Vi kom til din broder Esau, og nu drager han dig i møde med 400 Mand!« Da blev Jakob såre forfærdet, og i sin angst delte han sine folk, småkvæget, hornkvæget og kamelerne i to lejre, idet han tænkte: »Hvis Esau møder den ene lejr og slår den, kan dog den anden slippe bort.«

»Derpå bad Jakob: »Min fader Abrahams og min fader Isaks Gud, herre, du, som sagde til mig: vend tilbage til dit land og din hjemstavn, så vil jeg gøre vel imod dig! jeg er for ringe til al den

miskundhed og trofasthed, du har udvist mod din tjener; thi med min stav gik jeg over Jordan der, og nu er jeg blevet til to lejre; frels mig fra min broder Esaus hånd, thi jeg frygter for, at han skal komme og slå mig, både moder og børn! Du har jo selv sagt, at du vil gøre vel imod mig og gøre mit afkom som havets sand, der ikke kan tælles for mængde!»

Jakob og englen

Dette kapitel er baseret på 1 Mosebog 32,24-33,11.

Jakobs fejl med at modtage sin broders velsignelse ved svig kom uvægerligt frem for hans øje, og han var bange for at Gud ville lade Esau tage hans liv. I sin fortvivlelse bad han til Gud hele natten. En engel viste sig for mig, der stod over for Jakob, og viste hans fejl over for i sin sande karakter. Idet englen vender sig om for at forlade ham, tager Jakob fat i ham, og vil ikke lade ham gå. Han bemærker hans tårefulde bønner. Han beder om at han får angret sine synder dybt og fejlene imod hans broder, som var årsag til at han blev adskilt fra sin faders hus for tyve år siden. Han drister sig til at bede om Guds løfter og om tegn på Hans velvillighed mod ham, fra tid til anden, mens han har været væk fra sin faders hjem.

Hele natten brød Jakob med englen, og gjorde bønnen til en velsignelse. Englen lod til at modstå hans bøn, og hele tiden kalde hans synder frem, samtidig dristede han sig til at brydes med ham. Jakob var opsat på at holde på englen, ikke med fysisk styrke, men med den levende tros kraft. I sin fortvivlelse henviste Jakob til sin sjæls anger, den dybe ydmyghed han mærkede over sine fejl. Englen var tilsyneladende ligeglad med hans bøn, og prøvede hele tiden at vriste sig fra af Jakobs greb. Han kunne have udøvet overnaturlig kraft og tvunget sig af Jakobs greb, men dette valgte han ikke.

Men da han så at han ikke fik overhånd over Jakob, - og overbevist om hans overnaturlige kraft, rørte han ved hans lår, som straks gik ud af leddet. Men Jakob ville ikke opgive sine alvorlige anstrengelser på grund af kropslig smerte. Hans mål var at få en velsignelse, og kropssmerter var ikke nok til at få tankerne væk fra målet. Han var mere opsat i kampens sidste øjeblikke end i begyndelsen. Hans tro blev stærkere og mere udholdende til allersidst, helt til daggry. Han ville ikke slippe sit greb på englen før han velsignede ham. »Slip mig, thi morgenen gryr!« Men han svarede: »Jeg slipper dig ikke, uden du velsigner mig!« Så spurgte han: »Hvad er dit navn?« Han svarede: »Jakob!« Men han sagde: »Dit navn skal

ikke mere være Jakob, men Israel; thi du har kæmpet med Gud og mennesker og sejret!«

Troen fik overhånd

Jakobs tro fik overhånd. Han holdt englen fast indtil han fik den velsignelse som han ønskede, og forvissede om tilgivelse for hans synder. Så blev hans navn ændret fra Jakob, en der overlister, til Israel, som betyder Guds fyrste. »Sig mig dit navn!« Men han svarede: »Hvorfor spørger du om mit navn?« Og han velsignede ham der. Og Jakob kaldte stedet Peniel, idet han sagde: »Jeg har skuet Gud ansigt til ansigt og har frelst mit liv.« Det var Kristus som var hos Jakob over hele natten, som han brød sammen med, og som han holdt sig vedholdende til indtil Han velsignede ham.

Herren hørte Jakobs bønner, og ændrede hensigterne i Esaus hjerte. Han billigede ikke noget forkert som Jakob skulle have gjort. Hans liv havde været tvivlsomt, i forviklinger, og anger på grund af hans synd, indtil hans alvorlige brydekamp med englen, og det bevis han fik for at Gud havde tilgivet ham hans synder.

”Ja stred med en engel og sejred, han bad ham med gråd om nåde; i Betel traf han ham og talte med ham der, Herren, Hærskares Gud, Herren er hans navn.” Hoseas 12,5.6.

Esau kom marcherende imod Jakob med en hær, for at dræbe sin broder. Men da Jakob brødtes med englen den nat, blev en anden engel sendt for at bevæge Esaus hjerte, medens han sov. I en drøm så han Jakob i landflygtighed fra sin Faders hus i tyve år, fordi han var bange for sit liv. Og han bemærkede sin sorg over at finde sin moder død. I sin drøm så han Jakobs ydmygelse og Guds engle omkring ham. Han drømte at da de mødtes han havde han ikke i sinde at gøre ham noget. Da Esau vågnede op fortalte han sin drøm til sine fire hundrede mænd og fortalte dem at de ikke måtte gøre Jakob noget, for hans faders Gud var med ham. Og skulle de træffe på Jakob, måtte ingen af dem skade ham.

»Da Jakob så op, fik han øje på Esau, der kom fulgt af 400 Mand. . . . selv gik han frem foran dem og kastede sig syv gange til jorden, før han nærmede sig sin broder. Men Esau løb ham i møde og omfavnede ham, faldt ham om halsen og kyssede ham, og de græd. Jakob bad Esau indstændigt at tage imod et fredsoffer, som Esau afviste, men Jakob insisterede: »Tag dog den velsignelse, som er dig bragt, thi Gud har været mig nådig, og jeg har fuldt op!« Således nødte han ham, til han tog det.«

En forbilledlig lektie

Jakob og Esau repræsenterer to klasser: Jakob den retfærdige, og Esau den onde. Jakobs fortvivlelse da han erfarede at Esau marcherede imod ham

med firehundrede man, fremstiller de retfærdiges trængsler idet dekretet udgår om at dræbe dem, lige før Herrens komme. Idet de onde samler sig om dem, vil de fyldes med pine, for ligesom Jakob, kan de ikke undfly med deres liv. Englen stillede sig foran Jakob, og han tog greb på englen og holdt ham og brød med ham hele natten. Sådan vil de retfærdige i deres trængsels- og pinetid, også brydes med Gud i bøn, ligesom Jakob brød med englen. I sin fortvivelse bad Jakob hele natten om han kunne blive befriet fra Esaus hånd. De retfærdige vil i mentale kval råbe til Gud dag og nat for at blive udfriet fra de ondes hænder som omgiver dem.

Jakob vedkendte sig sin uværdighed: »Jeg er for ringe til al den miskundhed og trofasthed, du har udvist mod din tjener;« De retfærdige vil i deres fortvivelse få en dyb fornæmmelse af deres uværdighed, og vil anerkender deres fuldstændige uduelighed under mange tårer, ligesom Jakob, der vil bede om Guds løfte igennem Kristus, gjorde sig til en så afhængig, hjælpeløs og angrende syndere.

Jakob tog i fortvivelse fast greb på Englen ville ikke lade ham gå. Da han bad i tårer, mindende englen ham om hans tidligere fejl og dristede sig til at undfly Jakob, for at forsøge og prøve ham. Således vil de retfærdige, på deres pinsels dag blive forsøgt og prøvet, og manifestere deres trosstyrke, deres udholdenhed og urokkelige tillid til Guds kraft og befri dem.

Jakob vil ikke vendes bort. Han vidste at Gud var barmhjertig, og appellerede til Hans barmhjertighed. Han pegede tilbage til hans tidligere sorg over, og anger af sine fejl, og tilskyndede i sin bøn om befrielse fra Esaus hænder. Således fortsatte hans plageri hele natten. Da han så tilbage på sin fortids fejl, blev han drevet til næsten fortvivelse. Men han viste at han måtte have hjælp fra Gud, eller gå tabt. Han holdt englen fast og ansporede sin bøn i pinsel, alvorlige råb, indtil han sejrede.

Således vil det ske med de retfærdige. Idet de ser tilbage på fortidens begivenheder i deres liv, vil deres håb næsten synke. Men når de indser at det er et spørgsmål om liv eller død, vil de råbe alvorligt til Gud, og appellere til Ham om deres tidligere sorger for, og ydmyge anger af deres mange synder, og så vil de kunne referere til Hans løfte: »Med mindre man tyr til mit værn, slutter fred med mig, slutter fred med mig.« Es. 27,5. Således vil deres alvorlige bønner gå til Gud dag og nat. Gud ville ikke have hørt Jakobs bøn og nådigt reddet hans liv, hvis han ikke havde angret sine fejl tidligere og blevet velsignet ved svig.

Den retfærdige vil, ligesom Jakob vise ubetinget

tro og alvorlig beslutsomhed, som ikke kan fornægtes. De vil mærke deres uværdighed men vil ikke dække over fejlene. Havde de syndet, og ikke bekendes og ikke andres, og viser synderne for dem, skønt de er tortureret med frygt og pine vil de, med en levende sans for al deres uværdighed, blive overvældet. Fortvivelse vil afskære deres alvorlige tro, og de vil ikke har tillid til at bede til Gud for alvorlig befrielse, og deres dyrebare øjeblikke vil bruges på at bekende skjulte synder og begræde deres håbløse situation.

Prøvetidsperioden er en tilstået tid, hvor alle bereder sig for Guds dag. Hvis nogen forsømmer beredelsen og tager sig af de nøje advarsler der gives, vil de være uden undskyldning. Jakobs alvorlige og udholdende brydekamp med englen skal være et eksempel for kristne. Jakob sejrede fordi han var udholdende og beslutsom.

Alle som ønsker Guds velsignelse, ligesom Jakob, vil tage fat i løfterne, ligesom han gjorde, og være lige så alvorlig og udholdende som han var, vil få succes ligesom han fik succes. Der blev udvist så lidt sand tro, og så let en tro hvilede på mange bekendende troende, fordi de er ligeglade med åndelige ting. De vil ikke anstrenge sig, fornægte sig selv og bryde deres hoved med Gud, og bede længe og alvorligt efter velsignelse, og derfor opnår de den ikke. Den tro som vil leve i trængselstiden må bruges dagligt nu. Dem som ikke anstrenge sig for at udvise en udholdende tro, er helt uforberedte på at udvise en tro, der sætter dem i stand til at stå på trængslens dag.

Israels børn

Dette kapitel er baseret på 1 Mos. 37; 39; 41-48; 2 Mos 1-4.

Josef lyttede til sin faders belæring og frygtede Herren. Han var mere lydige mod sin faders retvise lære end nogen af sine brødre. Han gemte nøje sine anvisninger, og elskede at adlyde Gud af et rent hjerte. Han blev såret over nogle af hans brødres forkerte optræden og bad dem sagtmødt og indtrængende at oprøre sig rigtigt og aflægge deres onde handlinger. Dette forbitrede dem bare mere mod ham. Hans had mod synd var sådan at han ikke kunne klare at se sine brødre synde imod Gud. Han lagde sagen frem for sin fader, og håbede at hans autoritet kunne fornye dem. Når deres fejl blev vist frem blev hans brødre mere oprørt imod ham. De havde lagt mærke til deres faders stærke kærlighed til Josef, og blev skinsyg på ham. Deres fjendskab blev forhærdet, og blev til sidst mordere.

Guds engel havde instrueret Josef i drømme som han fortalte sine brødre i troskyldighed: »Se, vi bandt neg ude på marken, og se, mit neg rejste sig

op og blev stående, medens eders neg stod rundt omkring og bøjede sig for det!« da sagde hans brødre til ham: »Vil du måske være vor konge eller herske over os?« Og de hadede ham endnu mere for hans drømme og hans ord.

»Men han havde igen en drøm, som han fortalte sine brødre; han sagde: »Jeg har haft en ny drøm, og se, sol og måne og elleve stjerner bøjede sig for mig!« Da han fortalte sin fader og sine brødre det, skændte hans fader på ham og sagde: »Hvad er det for en drøm, du der har haft skal virkelig jeg, din moder og dine brødre komme og bøje os til jorden for dig?« Og hans brødre fattede avind til ham, men hans fader gemte det i sit minde.«

Josef i Ægypten

Josefs brødre ville dræbe ham, men gik til sidst med til at sælge ham som slave, for at han ikke skal blive større end dem selv. De mente at de havde sat ham der hvor de ikke ville få problemer med hans drømme, og hvor de ikke vil blive muligt at få dem opfyldt. Men netop det som de gjorde, underkendte Gud til at det de ville aldrig skulle finde sted, at han fik herredømme over dem.

Gud lod ikke Josef tage til Ægypten alene. Englen beredte vejen, så der blev taget imod ham. Potifar, en af Faraos embedsmand, en vagtkommandant, bragte ham til ismaelitterne. Og Herren var med Josef, og Han gav ham fremgang og hans mester begunstigede ham, så at alt hvad han ejede blev sat under Josefs ansvar. »Og han betroede alt, hvad han ejede, til Josef, og selv bekymrede han sig ikke om andet end den mad, han spiste.« Og det blev betragtet som en forhåelse at en hebræer tilberedte mad til en ægypter.

Da Josef blev fristet til at vige fra den rette sti, og overtræde Guds lov og være sin mester utro, stod han fast i mod og beviste Guds frygtens ophøjende kraft da han svarede sin mesters hustru. Efter at have fortalt om den store tillid hans mester havde til ham, og betroet ham alt det han havde, udbrød han: »Hvor skulle jeg da kunne øve denne store misgerning og synde mod Gud!« Han ville overtale til at forlade retfærdighedens sti og træde på Guds lov ved nogle forlokkelser eller trusler.

Og da han blev anklaget, og han med en falsk forbrydelse over sig, synkede han ikke i fortvivlelse. I uskyldig samvittighed og ret stolede han stadig på Gud. Og Gud, som hidtil havde støttet ham, svigtede ham ikke. Han blev bundet med lænker og holdt i et mørkt fængsel. Alligevel vendte Gud hans ulykke til en velsignelse. Han vandt fangevogterens yndest, og Josef fik hurtig ansvar over alle fangerne.

Her er et eksempel til alle generationer der lever

på jorden. Selvom de udsættes for fristelser, bør de altid indse at der er en forsvarer for hånden, og det er deres egen fejl hvis de ikke beskyttes. Gud vil være en nærværende hjælp, og Hans Ånd et skjold. Selvom vi er omgivet af de hårdeste fristelser, er der en styrkens kilde som de kan bruges og modstå dem med.

Hvilke hårde storme mod Josefs moral! De kom fra én der var indflydelsesrig, den bedste til at lede på vildspor. Men han modstod straks og stod fast. Han led for sin dydighed og renhed, for hun ville føre ham bort hævne sig på den dydighed hun ikke selv kunne beherske, og ved hendes indflydelse få ham kastet i fængsel, på anklage for beskidte fejl. Her led Josef fordi han ikke vil opgive sin renhed. Han havde lagt sit omdømme og sine interesser i Guds hænder. Og selvom han led pinsler for en tid, at han forberedes til at udfylde en vigtig stilling, beskyttede Gud ham sikkert så omdømmet ikke blev formørket af en ond anklager, og senere, på Guds eget tidspunkt, fik det til at skinne. Gud gjorde endog fængslet til adgangsvej for ophøjelse. Dydighed på rette tid, vil give sin egen løn. Det skjold som beskyttede Josefs hjerte var Guds frygt, som fik ham til at være trofast og retfærdig for sin mester og oprigtig mod Gud.

Selvom Josef blev ophøjet som hersker over hele landet, så glemte Gud ham ikke. Han vidste at han var fremmed i et fremmet land, adskilt fra sin fader og sine brødre, som ofte bedrøvede ham, men han troede fast på at Guds hånd vil underkende hans handlemåde, og sætte ham i en betydningsfuld stilling. Og han stolede hele tiden på Gud, idet han udførte alle sit embedes pligter, som hersker over Ægyptens land, i trofasthed.

Josef vandrede med Gud. Han ville ikke overtale fra at forlade retfærdighedens sti og overtræde Guds lov, på grund af nogle forlokkelser eller trusler. Hans selvkontrol og tålmodighed i modgangen og hans urokkelige troskab står nedskrevet til gavn for alle som efterfølgende lever på jorden. Da Josefs brødre anerkendte deres synd over for ham, tilgav ham dem frit og viste dem ved sine godgørende og kærlighedshandlinger at han ikke husede fornærmelser for deres tidligere grusomme optræden mod ham.

Dage i velstand

Israels børn var ikke slaver. De havde aldrig solgt deres kvæg, deres lande, og sig selv til Faraos for mad, såsom mange af ægypterne havde gjort. De var blevet tilstået et landområde som de kunne bo i, hvor deres hjorte og kvæg, på grund af den tjeneste Josef havde givet riget. Faraos værdsatte hans visdom og ledelse over alt der var i forbindelse med riget, særlig forberedelsen til de

lange hungersnødsår der kom over Ægyptens land. Han følte at hele rigets velstand stod i gæld for Josefs kloge ledelse; og, som tegn på hans taknemmelighed, sagde han til Josef: »Ægypten står til din rådighed, lad din fader og dine brødre bosætte sig i den bedste del af landet; de kan tage ophold i Gosens land; og hvis du ved, at der er dygtige folk iblandt dem, kan du sætte dem til opsynsmænd over mine hjerde!«

»Men Josef lod sin fader og sine brødre bosætte sig og gav dem jordegods i Ægypten, i den bedste del af landet, i landet Rameses, som Faraos havde befalet. Og Josef forsørgede sin fader og sine brødre og hele sin faders hus med brød efter børnenes tal.«

»Ægypterkongen pålagde ikke Josefs far og brødre nogen skat, og Josef fik lov at forsyne dem gavmildt med mad. Kongen sagde til sine herskere: Står vi ikke i gæld til Josesfs Gud, og til ham, for denne flotte forsyning af mad? Var det ikke på grund af hans visdom at vi lagde så meget i lade? Medens andre lande går tabt, så har vi nok! Hans ledelse har beriget riget.

»Imidlertid døde Josef og alle hans brødre og hele dette slægtled. Men israeliterne var frugtbare og formerede sig, og de blev mange og overmåde talrige, så at landet blev fuldt af dem. Da kom der en ny konge over Ægypten, som ikke vidste noget om Josef; og han sagde til sit folk: »Se, Israels folk bliver talrigere og stærkere end vi. Velan, lad os gå klogt til værks imod dem, for at de ikke skal blive for mange; ellers kan det hændes, når vi kommer i krig, at de går over til vore modstandere og kæmper mod os og til sidst forlader landet!«

Undertrykkelsen

Denne nye ægyptiske konge erfarede at Israels børn tjente riget meget. Mange af dem var duelige og forstandige arbejdsfolk, og han ville ikke miste deres arbejdskraft. Den nye konge satte Israels børn i klasse med slaver, som havde solgt deres hjorte, deres hyrder, deres lande og dem selv til riget. »Så satte man fogeder over dem til at plage dem med trællearbejde, og de måtte bygge forrådsbyer for Faraos: Pitom og Ra'amses.

»Men jo mere man plagede dem, des flere blev de, og des mere bredte de sig, så ægypterne fik rædsel for israeliterne. Og ægypterne tvang israeliterne til trællearbejde. Og gjorde dem livet bittert ved hårdt arbejde med ler og tegl og alle hånde markarbejde, ved alt det arbejde, de tvang dem til at udføre for sig.«

De tvang deres kvinder til at arbejde på markerne, som om de var slaver. Alligevel blev de ikke mindre. Idet kongen og hans herskere så at de hele tiden blev flere, rådførte de sig med hinanden og tvang dem til at udføre et vist stykke arbejde hver

dag. De mente at de kunne holde dem nede med hårdt arbejde, og blev vrede fordi de ikke kunne holderes antal nede og knuse deres selvstændighed.

Og da deres mål ikke blev nået, blev deres hjerter forhærdet til at gå endnu længere. Kongen befalede at drengbørn skulle dræbes lige så snart de blev født. Satan bevægede dem i disse sager. Han vidste at der skulle opstå en befrier blandt Hebræerne, der redder dem ud af undertrykkelse. Han mente at hvis han kunne bevæge kongen til at udrydde drengbørnene, ville Guds mål forpurre. Kvinderne frygtede Gud og gjorde ikke sådan som ægypterkongen havde befalet dem, men bevarede drengbørnene i live.

Kvinderne turde ikke slå de hebræsiske børn ihjel, og fordi ikke adlød kongens befaling, gav Herren dem fremgang. Da Ægypternes konge fik information om at hans befaling ikke blev adlydt, blev han meget vred. Han gjorde da sin befaling mere påbydende og udvidede den. Han påbød alle sine folk at være nøje på vagt og sagde: »Alle drengbørn, der fødes, skal I kaste i Nilen, men pigebørnene skal I lade leve!«

Moses

Da dette grusomme dekret blev sat i kraft for alvor, blev Moses født. Hans moder skjulte ham så længe hun kunne, så sikkert hun kunne, og lavede en lille båd af sivblade, og tætnede den med baj, så vand ikke kunne komme ind i den lille ark, og satte den ved vandkanten, medens hans søster skulle stå lidt fra vandet tilsyneladende ligeglad. Hun vågede ivrigt for at se hvad der blev af hendes lillebror. Englene holdt også øjemed at der ikke skulle se det hjælpeløse barn noget, som var blevet sat der af en hengiven moder og betroede det til Guds varetægt med hendes bønner bladet med tårer.

Og englene førte Faros datters fodtrin til floden, til det sted hvor den lille uskyldige fremmed var. Hun blev opmærksom på den lille besynderlige båd, og hun sendte en af sine opvarterske hen for at bringe hende den. Og da hun havde fjernet dækket af denne besynderlig konstruerede lille båd, så hun et elskeligt lille barn, »og se, det var et drengbarn, der græd. Da ynkedes hun over det«. Hun vidste at en øm hebræisk moder havde brugt dette enkle middel for at beskytte sit højtelskede barns liv, og hun besluttede straks at det skal være hendes søn. Moses søster kom straks frem og spurgte: »Skal jeg gå hen og hente dig en amme blandt hebræerkvinderne til at amme barnet for dig?« Faraos datter svarede hende: »Ja, gør det!«

Glad sprang søsteren til sin moder og fortalte hende de lykkelige nyheder og førte hende med al hast til Faraos datter, hvor barnet var blevet betroet

til moderen som amme, og hun ville betale hende gavmildt for at opdrage sin egen søn. I taknemmelighed gik denne moder ind i denne sikre og lykkelige opgave. Hun troede at Gud havde beskyttet hans liv. Hun udnyttede nøje enhver dyrebar mulighed for at uddanne sin søn til et nyttigt liv. Hun var mere nøjeregnende med hans undervisning end med hendes andre børn; for hun var overbevist over at han var bevaret for et større arbejde. Med hendes nøje lære, dryppede hun Guds frygten og kærlighed til sandhed og retfærdighed ind i det unge menneskesind.

Hun hvilede ikke her i sin bestræbelser, men bad alvorligt til Gud, for at hendes søn måtte bevares for al ond indflydelse. Hun lærte ham at bøje sig og bede til Gud, den levende Gud, for Han alene kunne høre ham og hjælpe ham i enhver nødssituation. Hun søgte at indprente ham med det syndige i afgudsdyrkelse. Hun vidste at han snart skulle væk fra hendes indflydelse og overgives til den kongelige moders adoptering, og blive påvirket omkring sig, til at ikke tro himlens og jordens Skabers eksistens.

De instrukser han fik fra sin forældre skulle bestyrke hans sind og beskytte ham fra at blive ophøjet og fordærvet med synd og stolthed midt i hoflivets glans og overdådighed. Han havde et klart tankesind og et forstående hjerte, og mistede aldrig de gudfrygtige indtryk han fik fra sin ungdom af. Hans moder holdt ham så længe hun kunne, men hun var nød til at adskille sig fra ham, da han var omkring tolv år gammel, og så blev han søn af Faraos datter.

Her blev Satan overvundet. Da Faraos søn blev bevæget til at udslette alle drengebørn, mente han at han kunne slå Guds mål til side og udslette ham som Gud ville oprejse til at udfri sit folk. Men netop dette dekret, der bestemte hebræiske børn skulle dræbes, var midlet som Gud underkendte for at sætte Moses i den kongelige familie, hvor han kunne blive en lært mand og højt kvalificeret til at lede sit folk fra Ægypten.

Faraos søn forventede at ophøje sit adopterede barnebarn til tronen. Han uddannede ham til at stå ved de ægyptiske hæres leder, og føre dem til krig. Moses var vellidt i Faraos hær og blev æret fordi han førte krigen overordentligt dygtigt og visdomligt. »Og Moses blev oplært i al ægypternes visdom; og han var mægtig både i ord og gerning.« Ægypterne betragtede Moses som en bemærkelsesværdig karakter.

Forberedes særligt som leder

Engle instruerede Moses i at Gud havde udvalgt ham til at udfri Israels børn. Englen lærte også herskerne blandt Israels børn at tidspunktet for deres udfrielse var nær, og at Moses var den mand

som Gud ville bruge til at udrette dette værk med. Moses mente at Israels børn ville udfries ved krig, og at han ville stå som leder for den hebræiske hær, og føre krigen mod de ægyptiske hære og udfri sine brødre fra undertrykkelsens åg. Med dette for øje, passede Moses på sin kærlighed, så den ikke gives til sin adoptivmor eller til Faraos, uden at det ikke skulle være vanskeligere for ham at forblive fri til at gøre Guds vilje.

Herren bevarede Moses fra at blive skadet af den fordærvende indflydelse omkring ham. Sandhedens principper, som han fik i sit hjerte fra Gudfrygtige forældre, glemte han aldrig. Og da han behøvede mest beskyttelse fra den fordærvende indflydelse i hoflivet, så vil lektierne fra hans ungdom bære frugt. Guds frygten stod foran ham. Og så stærk var hans kærlighed til sine brødre, og så stor en respekt for den hebræiske tro, at han ikke ville skjule sin herkomst, frem for det at være arving af kongefamilien.

Da Moses var fyrré år gammel, »gik Moses ud til sine landsmænd og så på deres trællearbejde. Og han så en ægypter slå en hebræer, en af hans landsmænd, ihjel. Da så han sig om til alle sider, og efter at have forvissat sig om, at der ingen var i nærheden, slog han ægypteren ihjel og gravede ham ned i sandet. Da han den næste dag igen gik derud, så han to hebræere i slagsmål med hinanden. Da sagde han til ham, der havde uret: »Hvorfor slår du din landsmand?« Han svarede: »Hvem har sat dig til herre og dommer over os? Vil du måske slå mig ihjel, ligesom du slog ægypteren ihjel?« Og Moses blev bange og tænkte: »Så er det dog blevet bekendt!« da Faraos søn fik nys derom, søgte han at komme Moses til livs, men Moses flygtede for Faraos søn og tyede til Midjans land.« Herren viste hans vej, og han fandt et hjem hos Jetro, en mand som tilbad Gud. Han var hyrde og også midianiternes præst. Hans døtre sørgede for hans hjord. Men Jetros hjerne blev hurtigt sat under Moses varetægt, som giftede sig med Jetros datter og blev i Midian i fyrré år.

Moses var for hurtig med at slå ægypteren ihjel. Han troede at Israels folk forstod at Guds særlige forsyn havde oprejst ham for at befri dem. Men Gud ville udfri Israels børn ved krig, sådan som Moses mente det, men med Sin egen mægtige kraft, så at æren vil tilskrives Ham alene. Gud underkendte at Moses havde slået ægypteren ihjel for at fremføre sit eget mål. I sit forsyn bragte Moses ind i ægypterkongens familie, hvor han havde fået en grundig uddannelse; og alligevel var han ikke forberedt til at Gud skulle betro ham det store arbejde, som Gud havde oprejst ham til at udrette. Moses kunne ikke straks forlade kongens hof og de udsvævelser han havde fået tilstået som kongens barnebarn, til at udføre Guds særlige

arbejde. Han måtte have tid til at få erfaring og uddannes i modgangens og fattigdommens skole. Da han levede tilbagetrukket, sendte Herren sine engle for at instruere ham særligt om fremtiden. Her lærte han mere om selvkontrollens og ydmyghedens store lektie. Han holdt Jetro sine hjerde, og så længe han udførte sin ydmyge tjeneste som hyrde, beredte Gud ham som en åndelig hyrde for sin hjord, nemlig sit folk Israel.

Da Moses førte hjorten til ørkenen og kom til Guds bjerg, til Horeb, »da åbenbarede Herrens engel sig for ham i en ildslue, der slog ud af en tornebusk.« »Derpå sagde Herren: »Jeg har set mit folks elendighed i Ægypten, og jeg har hørt deres klageskrig over deres undertrykkere, ja, jeg kender deres lidelser; og jeg er steget ned for at udfri dem af Ægyptens hånd og føre dem bort fra dette land til et godt og vidtstrakt land, til et land, der flyder med mælk og honning, . . . Se, nu er israeliternes klageskrig nået til mig, og jeg har også set den trængsel, ægypterne har bragt over dem. Derfor vil jeg nu sende dig til Farao, og du skal føre mit folk, israeliterne, ud af Ægypten!« Men Moses sagde til Gud: »Hvem er jeg, at jeg skulle kunne gå til Farao og føre israeliterne ud af Ægypten?« Han svarede: »Jo, jeg vil være med dig! Og dette skal være dig tegnet på, at det er mig, der har sendt dig: når du har ført folket ud af Ægypten«.

Den tid var kommet hvor Gud vil have Moses til at skifte hyrdestaven ud med Guds stav, som Han vil udrette kraftfulde undere og tegn med, med at udfri sit folk fra undertrykkelse, og bevare dem når de blev forfulgt af deres fjender.

Moses gik med til at udføre missionen. Først besøgte han sin svigerfar og fik hans samtykke til at han og hans familie kunne vende tilbage til Ægypten. Han turde ikke fortælle Jetro sit budskab til Farao, for at han så ikke ville lade hans hustru og børn ledsage sig, på en så farlig mission. Herren styrkede ham og fjernede hans frygt og sagde til ham: »Vend tilbage til Ægypten, thi alle de mænd, der stod dig efter livet, er døde.«

Guds kraft åbenbares

Dette kapitel baserer sig på 2 Mos 5,1-12,28.

I mange år havde Israels børn været i ægypternes trældom. Kun nogle få familier tog ned til Ægypten, men de var blevet til en stor skare. Og omgivet af afgudsdyrkelse, havde mange af dem mistet kendskabet til den sande Gud og havde glemt Hans lov. Og de gik sammen med ægypterne i at dyrke solen, månen og stjernerne og også dyr og billeder, menneskehænders værk.

Alt omkring Israels børn var til at få dem til at glemme den levende Gud. Alligevel var der de hebræere som bevarede kendskabet til den sande Gud, himlens og jordens skaber. De blev såret over at se deres børn daglig være vidne til endog involvere sig i det afgudsdyrkende folks vederstyggeligheder omkring dem, og bøje sig ned for ægyptiske guder, der var gjort af træ og sten, og ofre, ofre til disse sanseløse objekter. De trofaste blev sårede og i deres fortvivelse råbte de til Herren om udfrielse fra det ægyptiske åg, at Han ville føre dem ud af Ægypten, hvor de er fri for afguder og den fordærvende indflydelse, som omgav dem.

Men mange af hebræerne var tilfredse med at være i trældommen, frem for at tage til et nyt land og møde de vanskeligheder der var med en sådan rejse. Derfor udfriede Herren dem ikke ved de første tegn og undere Han viste for Farao. Han underkendte de ting der udviklede Faraos tyranni, og at Han måtte vise sin store magt mod ægypterne, også for Hans folk, og få dem til at blive ivrige for at forlade Ægypten og vælge Guds tjeneste.

Selvom mange af israelitterne var blevet fordærvet af afgudsdyrkelse, stod de trofaste alligevel fast. De lagde ikke skjul på deres tro, men anerkendte åbenlyst over for ægypterne at de tjente den eneste sande og levende Gud. De remsede beviserne på Guds eksistens og kraft op, helt fra skabelsen. Ægypterne havde ikke mulighed for at blive kendt med Hebræernes tro og deres Gud. De prøvede at underlægge sig den sande Guds tilbedere, og blev irriteret fordi det ikke lykkedes for dem, hverken ved trusler, løfte om løn, eller ved grusom behandling.

De to sidste konger, som havde siddet på Ægyptens trone var tyranske og talte grusomt til Hebræerne. Israels ældste turde ikke opmuntre den israeliternes dalene tro, ved at henvise til Abrahams løfte, og Josefs profetiske ord lige før han døde, hvor deres udfrielse fra Ægypten blev forudsagt. Nogle ville lytte og tro. Andre så på deres egen sørgelige situationer, og vil ikke håbe.

Israel påvirkes af deres omgivelser

Ægypterne havde lært om Israels børns forventninger og bespottede deres håb om udfrielse og talte hånligt om deres Guds kraft. De pegede på deres egen situation som et folk, som bare er slaver, og sagde spottende til dem: Hvis jeres Gud er så retfærdig og barmhjertig, og har kraft over de ægyptiske guder, hvorfor gør han jer ikke til et frit folk? Hvorfor udviser han ikke sin storhed og kraft, og ophøjer jer?

Så henledte ægypterne israeliternes opmærksomhed til deres eget folk, der tilbad deres egen

valgte guder, som israelitterne benævnte som falske guder. De sagde triumferende at deres guder havde givet dem fremgang, og givet dem mad, klæder og store rigdomme, og at deres guder også havde givet israelitterne i deres hænder, for at tjene dem, og at de havde magt til at undertrykke dem og ødelægge deres liv, så at de ikke skulle være noget folk. De hånedes tanken om at hebræerne nogensinde skulle udfries fra slaveriet.

Farao sagde pralede at han ville se om deres Gud udfrier dem fra deres hænder. Med disse ord blev mange af Israels børns håb udslettet. Det så meget ud for dem, sådan som kongen og rådgiverne havde sagt. De vidste at de blev behandlet som slaver, og at de måtte klare den grad af undertrykkelse som deres arbejdsgivere og herskere lagde på dem. Deres drengebørn blev jaget og slået ihjel. Deres egne liv var en byrde, og de troede på og dyrkede himlens Gud.

Så satte de deres situation op mod ægypternes. De troede slet ikke på en levende Gud, som havde magt til at frelse eller udslette. Nogle af dem tilbød afguder, billeder af træ og sten, medens andre tilbød solen, månen, og stjernerne; alligevel var de velstående og havde fremgang. Og nogle af hebræerne mente at hvis Gud var over alle guder, ville han så ikke lade dem være som slaver for et afgudstilbedende folk sådan som han gjorde?

Guds trofaste tjenere forstod at det var på grund af deres upålidelighed mod Gud som et folk, deres tilbøjelighed til at gifte sig med andre folk, og således føre dem til afguderi, at Herren lod dem tage til Ægypten. Og de erklærede fast over for deres brødre at Gud snart ville føre dem ud fra Ægypten og bryde deres undertrykkende åg.

Tidspunktet var kommet hvor Gud ville besvare Sit undertrykte folks bønner, og ville føre dem fra Ægypten under så mægtige fremvisning af Hans kraft, at ægypterne var tvunget til at anerkende at hebræernes Gud, som de havde foragtet, var over alle guder. Nu ville han straffe dem for deres afgudstilbedelse og deres stolte pral over de nådegaver han gav dem ved deres sanseløse guder. Gud ville forherlige Sit eget navn, og andre folk måtte høre om Hans kraft og skælve over Hans mægtige handlinger, at Hans folk ville vende sig fra deres afgudsdyrkelse, når de var vidne til hans mirakuløse gerninger, og ville give Ham den rene tilbedelse.

Da Israel blev udfriet fra Ægypten, viste Gud tydeligt Sin klare barmhjertighed mod Hans folk over for ægypterne. Gud fandt det rigtigt at udøve Sine domme over Farao, så han ved sørgelig erfaring må vide om, da han ellers ikke lader sig overbevise, at Hans kraft er over alle andres. At

Hans navn må erklæres ud over jorden, Han vil give eksemplarisk og afgørende bevis til alle folkene for Hans guddommelige kraft og retfærdighed. Det var Guds plan at disse magttilkendegivelser skulle styrke Hans folks tro, og at deres efterkommere stadig skulle tilbede Ham alene, som har udvirket så nådige undere for deres skyld.

Moses erklærede for Farao, efter at han forlangte at folk skulle lave mursten uden halm, at Gud som han foregav at ikke kende, ville tvinge Farao til at give efter for Guds krav og anerkende Guds autoritet som den største Hersker.

Plagerne

Miraklet med at staven blev til en slange og floden der blev til blod bevægede ikke Faros hjerte, og forhærdede blot hans had til israelitterne. Troldmændenes gerninger som fik ham til at tro at disse mirakler blev formet ved magi, havde masse beviser på at det ikke var tilfældet, da plagen med myggene blev fjernet. Gud kunne have fået dem til at forsvinde, og vende til støvet på et øjeblik, men det gjorde Han ikke, før de blev det fjernet, ville kongen og ægypterne sige at det var på grund af magi, ligesom troldmændenes arbejde. De døde, og blev så samlet sammen i store dynger. De kunne se deres kroppe for sig, og de forurenede luften. Her fik kongen og alle ægypterne bevis for at deres tomme filosofi ikke kunne afgøre noget, at dette værk var ikke magi men en dom fra himlens Gud.

Troldmændene kunne ikke lave lusene. Herren ville endog ikke lade det sådan se ud i deres øjne, eller i ægypternes øjne så de kunne lave en lignende myggeplage. Han ville fjerne anundskyldning for vantro hos Farao. Han tvang endog troldændene selv til at sige: ”Dette er Guds finger.”

Den næste plage var sværmene af bremser. De var ikke harmløse som myg, plagede os i nogle perioder af året, men myggene der kom over Ægypten var store og giftige. Deres stik var meget smertelige på mennesker og dyr. Gud adskilte Sit folk fra ægypterne og lod ingen myg vise sig over deres egne.

Så sendte Herren pest over deres kvæg, og samtidig beskyttede han hebræernes kvæg, så ikke nogen af dem døde. Den næste plage er bylder på mennesker og dyr, og troldmændene kunne beskytte sig selv fra den. Så sendte Herren en plage med hagl blandet med ild over Ægypten, med lyn og torden. Der blev givet et tidspunkt på hvornår hver plage kom, så der ikke sker ved tilfældighed. Herren demonstrerede for ægypterne at hele jorden var under hebræernes Guds kommando – at torden, hagl og storm adlyder

Hans røst. Faraos, den stolte konge som en gang spurgte: »Hvem er Herre, at jeg skulle adlyde Hans røst?« ydmygede og selv og sagde. »Jeg har syndet . . . Herren er retfærdig, og jeg og mit folk er onde.« Jeg bønfuldt Moses om at være hans mellemmand for Gud, så den frygtelige torden og lynglimt måtte ophøre.

Dernæst sendte Herren frygtelig klage med græshopper. Kongen valgte at få plagerne frem for at underlægge sig Gud. Uden samvittighedsnag så han hvordan hele riget var under disse frygtelige dommes mirakler. Herren sendte mørke over Ægypten. Folk måtte ikke kun undvære lys, men luften var meget trykkende, så det var svært at trække vejret; Hebræerne havde dog en ren luft og lys i deres boliger.

Gud førte en skrækkelig plage mere over Ægypten, strengere end nogensinde før. Det var kongen og afgudspræsterne som modsatte sig Moses sidste anmodning. Folk ønskede at Hebræerne fik lov til at forlade Ægypten: Moses fortalte Faraos og det ægyptiske folk og også til israelitterne, om den sidste plages beskaffenhed og virkning. Den nat blev påskens højtidelige forordning indført, så frygtelig for ægypterne og så herlig for Guds flok.

Det var meget vanskeligt for den ægyptiske konge og et stort og afgudsdyrkende folk at give efter for den himmelske Guds krav. Den ægyptiske konge var meget træg til at give efter. Da han var under den skrækkeligste pinsel måtte han give en smule efter; men da pinslen var væk, ville han tilbagetrække alt det han havde tilstået. Efter at plagen var kommet over Ægypten, gav han således ikke mere efter end hvad han var tvunget til, på grund af Guds vredes frygtelige hjem søgelser. Kongen vedholdt endog sit oprør efter at Ægypten var ruineret.

Moses og Aaron fortalte Faraos om hver plages beskaffenhed og virkning, som kom når han nægtede at lade Israel rejse. Hver gang at han så disse plager komme præcis som han fik fortalt at de ville komme; alligevel gav han ikke efter. Først ville han blot give dem lov at ofre til Gud i Ægyptens land; og efter at Ægypten havde lidt under Guds vrede, gav han lov til at mændene alene skulle rejse. Efter at Ægypten var næsten udsløttet af græshoppeplagen, så gav han deres børn og hustruer lov at rejse, men ville ikke lade deres kvæg rejse. Så fortalte Moses kongen at Guds engel ville slå deres førstefødte ihjel.

Alle plager blev lidt strengere og hårdere, og det skulle være frygtelige end nogensinde tidligere. Men den stolte konge blev overmåde vred, og ydmygede ikke sig selv. Og da ægypterne så de store forberedelser der skete blandt israelitterne

den skæbnesvangre nat, så forhånede de tegnet med blod på dørstolperne.

Israels udgang fra trældom

Dette kapitel er baseret på 2 Mosebog 12,29-15,19.

Israels børn havde fulgt de anvisninger de havde fået af Gud; og da dødens engel gik fra hus til hus blandt ægypterne, var de alle parate til at rejse og vente på at den oprørske konge og hans store mænd påbød dem at gå.

»Men ved midnatstid ihjelslog Herren alle de førstefødte i Ægypten lige fra Faraos førstefødte, der skulle arve hans trone, til den førstefødte hos fangen, der sad i fangehullet, og alt det førstefødte af kvæget. Da stod Faraos op om natten tillige med alle sine tjenere og alle ægypterne, og der lød et højt klageskrig i Ægypten, thi der var intet hus, hvor der ikke fandtes en død. Og han lod Moses og Aron kalde om natten og sagde: »Bryd op og drag bort fra mit folk, I selv og alle israelitterne, og drag ud og dyrk Herren, som I har forlangt. Tag også eders småkvæg og hornkvæg med, som I har forlangt, og drag bort; og bed også om velsignelse for mig!« Og ægypterne trængte på folket for at påskynde deres afrejse fra landet, thi de sagde: »Vi mister alle livet!«

»Og, folket tog deres dej med sig, før den var syrnet, og de bar dejtrugene på skulderen, indsvøbte i deres kapper. Men israelitterne havde gjort, som Moses havde sagt, og bedt ægypterne om sølv og guldsmykker og om klæder; og Herren havde stemt ægypterne gunstigt mod folket, så de havde givet dem, hvad de bad om. Således tog de bytte fra ægypterne.«

Herren åbenbarede dette for Abraham omkring fire hundrede år før det blev opfyldt: »Og han sagde til Abram: »Vide skal du, at dit afkom skal bo som fremmede i et land, der ikke er deres eget; de skal trække for dem og mishandles af dem i 400 år. Dog vil jeg også dømme det folk, de kommer til at trække for, og siden skal de vandre ud med meget gods.« 1. Mos 15,13. 14.

»Desuden fulgte en stor hob sammenløbet folk med og dertil småkvæg og hornkvæg, en vældig mængde kvæg.« Israels børn drog ud af Ægypten med alle deres ejendomme, som ikke tilhører Faraos, for de havde aldrig solgt dem til ham. Jakob og hans sønner tog deres hjorte og kvæg med sig til Ægypten. Israels børn var blevet enormt mange, og deres hjerde og kvæg var forøget meget. Gud fordømte ægypterne ved at sende plager over dem, og fik dem til at påskynde Hans folk ud af Ægypten med alt hvad de ejede.

»Da Faraos lod folket drage bort, førte Gud dem

ikke ad vejen til filisterlandet, som havde været den nærmeste, thi Gud sagde: »Folket kunne komme til at fortryde det, når de ser, der bliver krig, og vende tilbage til Ægypten.« Men Gud lod folket gøre en omvej til ørkenen i retning af det Røde Hav. Israeliterne drog nu væbnede ud af Ægypten. Og Moses tog Josefs ben med sig, thi denne havde taget Israels sønner i ed og sagt: »Når Gud ser til eder, skal I føre mine ben med eder herfra!«

Ildstøtten

»De brød op fra sukkot og lejrede sig i etam ved randen af ørkenen. Men Herren vandrede foran dem, om dagen i en skystøtte for at vise dem vej og om natten i en ildstøtte for at lyse for dem; så kunne de rejse både dag og nat. Og skystøtten veg ikke fra folket om dagen, ej heller ildstøtten om natten.«

Herren vidste at filistrene ville modsætte sig at de gik igennem deres land. De vil sige til dem: De har stjålet fra deres mestre i Ægypten, og vil føre krig med dem. Således åbenbarede Gud, ved at føre dem til havet, Sig selv som en medfølelse Gud, såvel som en dommens Gud. Herren informerede Moses om at Farao ville forfølge dem, og Han førte ham lige derhen hvor der blev slået lejr ved havet. Han fortalte Moses at Han skulle æres over for Farao og hele hans hær.

Efter at hebræerne var taget fra Ægypten, fortalte ægypterne Farao at de var flygtet og ville aldrig vende tilbage for at tjene ham mere. Og de knurrede fordi de havde ladet dem forlade Ægypten. Det var et meget stort tab for dem at undvære deres tjeneste, og de fortrød at de havde ladet dem rejse. Selvom de havde lidt under Guds domme, blev de så forhædede af deres stadige oprør at de besluttede at forfølge Israels børn og føre dem tilbage til Ægypten med magt. Kongen tog en meget stor hær og sekshundrede vogne, og fulgte efter dem, og indhentede dem da de havde slået lejr ved havet.

»Da nu Farao nærmede sig, så israeliterne op og fik øje på ægypterne, der drog efter dem, og de grebes af stor angst; da råbte israeliterne til Herren; og de sagde til Moses: »Er det, fordi der ingen grave var i Ægypten, at du har fået os ud for at dø i ørkenen? Hvad er det dog, du har gjort os, at du førte os ud af Ægypten? Var det ikke det, vi sagde til dig i Ægypten: Lad os i fred, og lad os blive ved at trække for ægypterne! Thi det er bedre for os at trække for ægypterne end at dø i ørkenen.« Men Moses svarede folket: »Frygt ikke! Hold blot stand, så skal I se Herrens frelse, som han i dag vil hjælpe eder til, thi som I ser ægypterne i dag, skal I aldrig i evighed se dem mere. Herren skal stride for eder, men I skal tie!«

Men israelitterne var hurtige til at ikke stole på Gud. De havde været vidne til alle Hans domme i Ægypten der tvang kongen til at lade Israel rejse, men deres tillid til Gud blev prøvet, de knurrede, på trods af at de havde set store beviser på Hans magt, under deres forunderlige udfrielse. I stedet for at stole på Gud i deres nød, knurrede de over trofaste Moses, og mindede ham om den vantro som de gav udtryk for i Ægypten. De anklagede ham for at være årsag til deres kval. Han opmuntrede dem til at stole på Gud og holde inde med deres udtrykte vantro, og så vil de se hvad Herren vil gøre for dem. Moses råbte indtrængende til Herren for at udfri Sit udvalgte folk.

Befrielse ved det Røde Hav

»Da sagde Herren til Moses: »Hvorfor råber du til mig? Sig til israeliterne, at de skal bryde op! Løft din stav og ræk din hånd ud over havet og skil det ad i to dele, så israeliterne kan vandre gennem havet på tør bund.« Gud ville at Moses skulle forstå at Han ville arbejde for Sit folk – så at deres behov ville være Hans anledning til at gøre noget. Når de går så langt som de kunne, påbyder han dem at gå endnu længere; så at han bruger den stav Gud gav ham, til at dele vandende med.

»Se, jeg vil forhærde ægypternes hjerte, så de følger efter dem, og jeg vil forherlige mig på Farao og hele hans krigsmagt, på hans vogne og ryttere, og ægypterne skal kende, at jeg er Herren, når jeg forherliger mig på Farao, hans vogne og ryttere.« Guds engel, der drog foran Israels hær, flyttede sig nu og gik bag ved dem; og skystøtten flyttede sig fra pladsen foran dem og stillede sig bag ved dem Og kom til at stå imellem ægypternes og Israels hære; og da det blev mørkt; blev skystøtten til en ildstøtte og oplyste natten. Således kom de ikke hinanden nær hele natten.«

Ægypterne kunne se hebræerne, for den tykke sorte sky stod foran dem, hvilken sky var alt lyset for israelitterne. Sådan viste Gud Sin magt for at forsøge Sit folk, om de skulle stole på Ham, efter at have givet dem tegn på Hans omsorg og kærlighed for dem, og irttesætter deres vantro og knurren. »Moses rakte da sin hånd ud over havet, og Herren drev havet bort med en stærk østenstorm, der blæste hele natten, og han gjorde havet til tørt land. Og vandet delte sig. Da gik israeliterne midt igennem havet på tør bund, medens vandet stod som en mur på begge sider af dem.« Vandene rejste sig op og stod som stivnede mure, på begge sider medens Israel vandte på havets midte på tør jord.

Den ægyptiske hær triumferede hele natten over at Israels børn igen var i deres magt. De mente at de ikke havde nogen mulighed for at undfly; for »an strakte det Røde Hav sig ud, og deres store

hære vært lige bag dem. Om morgnen, da de kom frem til havet, se, der var en tør sti, vandene havde delt sig, og stod som en mur på begge sider, og Israels børn var halvvejs ude på havet, og gik på tør jord. De ventede lidt, om hvad det var det bedste de kunne gøre. De blev skuffede og ophidsede over at en uventet vej åbnede sig for dem i havet, da hebræerne næsten var i deres magt, og de var sikre på at få dem. De besluttede at følge efter dem.

»Og ægypterne, alle Faraos heste, vogne og ryttere, satte efter dem og forfulgte dem midt ud i havet. Men ved morgenvagtens tid skuede Herren fra ild og skystøtten hen imod ægypternes hær og bragte den i uorden; og han stoppede vognenes hjul, så de havde ondt ved at få dem frem. Da sagde ægypterne: »Lad os flygte for Israel, thi Herren kæmper for dem imod Ægypten!«

Ægypterne vovede sig ud på den sti Gud havde forberedt for sit folk, og Guds engle drog gennem deres hære og fjernede deres vognhjul. De blev plaget. De bevægede sig meget langsomt frem, begyndte at få problemer. De huskede på de domme som hebræernes Gud havde pådraget dem i Ægypten, for at tvinge dem så Israel kunne rejse, og de mente at Gud kunne overgive dem helt i israelitternes hænder. De afgjorde at Gud kæmpede for Israelitterne, og de var frygtelig bange og vendte om for at flygte fra dem, da »Herren sagde til Moses: »Ræk din hånd ud over havet, så skal vandet vende tilbage over ægypterne, deres vogne og ryttere!«

»Da rakte Moses sin hånd ud over havet; og havet vendte tilbage til sit sædvanlige leje ved morgens frembrud, medens de flygtende ægyptere kom lige imod det, og Herren drev ægypterne midt ud i havet. Da vendte vandet tilbage og overskyllede vognene og rytterne i hele Faraos krigsmagt, som havde forfulgt dem ud i havet; ikke en eneste af dem blev tilbage. Men israelitterne var gået gennem havet på tør bund, medens vandet stod som en mur på begge sider af dem. Og Herren frelste på den dag Israel af ægypternes hånd, og Israel så ægypterne ligge døde ved havets bred. Da så Israel den stordåd, Herren havde udført mod ægypterne; og folket frygtede Herren, og de troede på Herren og på hans tjener Moses.«

Da hebræerne var vidne til Guds forunderlige værk med at tilintetgøre ægypterne, stemte de i, med en inspireret sang som var meget udtryksfuld og taknemmelig pris.

Israels vandringer

Dette kapitel er baseret på 2 Mos. 15,23-18,27.

Israels børn vandrede i ørkenen i tre dag og kunne finde noget godt vand at drikke. Skal vi lide af tørst, »da knurrede folket mod Moses og sagde: »Hvad skal vi drikke?« Men han råbte til Herren, og da viste Herren ham en bestemt slags træ; og da han kastede det i vandet, blev vandet drikkeligt. Der gav han dem bestemmelser om lov og ret, og der satte han dem på prøve. Og han sagde: »Hvis du vil høre på Herren din Guds røst og gøre, hvad der er ret i hans øjne, og lytte til hans bud og holde dig alle hans bestemmelser efterrettelig, så vil jeg ikke bringe nogen af de sygdomme over dig, som jeg bragte over ægypterne, men jeg Herren er din læge!«

Israels børn lod til at have et ondt vantro hjerte. De ville ikke udholde ørknens vanskeligheder. Da de mødte vanskeligheder på vejen, ville de betragte dem som umuligheder. Deres tillid til Gud ville svigte, og de kunne ikke se noget andet foran sig end død. »Men hele israeliternes menighed knurrede mod Moses og Aron i ørkenen, og israelitterne sagde til dem: »Var vi dog blot døde for Herrens hånd i Ægypten, hvor vi sad ved kødgryderne og kunne spise os mætte i brød! Thi I har ført os ud i denne ørken for at lade hele denne forsamling dø af sult.«

De led ikke nogen virkelig sultsfornemmelse. De fik mad her og nu, men de frygtede for fremtiden. Den kunne se hvordan Israels hær skulle ernære sig, under deres lange rejse gennem ørkenen, med den englemad de fik, og i deres vantro så de deres børn udhungre. Herren ville at de ikke skal have så store madlagre, og at de skulle komme ud for vanskeligheder, så deres hjerter vender sig til Ham, der havde hjulpet dem hidtil, så de kan tro på ham. Han var parat til at blive en nærværende hjælpe for dem. Hvis de, i deres mangel, ville kalde på ham, så vil Han udvise tegn på Hans kærlighed og stadige omsorg.

Men de lod til at ikke ville stole på Herren i længere tid end de kunne se Hans krafts stadige beviser med deres egne øjne. Havde de den sande tro en fast tillid til Gud, ville besværligheder og forhindringer, eller endog virkelig lidelse, kunne bæres med glæde, efter at Herren havde arbejde på en forunderlig måde, på deres befrielse fra trældom. Derudover lovede Herren dem at hvis de ville adlyde Hans bud, vil der ikke være sygdomme over dem, for Han har sagt: »Jeg Herren er din læge!«

Efter dette sikre løfte fra Gud, var det en forbryderisk vantro hos dem der fik dem til at mene at deres børn ville dø af sult. De havde lidt meget i Ægypten ved deres overarbejde. Deres børn blev dræbt, og som svar på deres fortvivlende bønner, havde Gud i nåde udfriet

dem. Han lovede at være deres Gud, og tage dem til Sig som et folk og føre dem til et større og bedre land.

Men de var parat til at sulte for alle de lidelser de skulle klare på vej til det land. De måtte udholde meget i ægypternes tjeneste, men nu kunne de ikke klare lidelserne i Guds tjeneste. De var ved at hengive sig i dyster tvivl og synke i modløshed da de blev prøvet. De knurrede imod Guds indviede tjener Moses og lagde alle deres trængsler på dem, og udtrykte et ondt ønske om at de kunne være forblevet i Ægypten, hvor de kunne sidde ved kødgryder og spise brød til fulde.

En lektie til vor tid

Israels børns vantrø og knurren illustrerer Guds folk som er på jorden nu. Mange ser tilbage på disse, og undres over deres vantrø og stadige beklagelser, efter at Herren har gjort så meget for dem, og givet dem gentagende beviser på Hans kærlighed og omsorg for dem. De tror at de ikke er utaknemmelige. Men nogle som tænker sådan, knurrer og græmmer sig over ting af mindre betydning. De kender ikke sig selv. Gud forsøger dem ofte, og prøver deres tro i små ting; og består de ikke prøven bedre end det gamle Israel gjorde.

Mange får deres nuværende behov dækket; alligevel vil de ikke stole på Herren fremover. De udviser vantrø og synker i modløshed og tungsind over at tage sorgerne på forskud. Nogle gør sig hele tiden uro over at de og deres børn skal komme til at lide mangel. Når vanskeligheder rejser sig eller når de kommer til trange steder – hvor deres tro og deres kærlighed til Gud prøves – kvier de sig ved prøvelserne og knurrer over den proces som Gud har valgt at rense dem ved. Deres kærlighed viser sig ikke ren og fuldkommen, der kan klare alt.

Folkets tro på himlens Gud bør være stærk, tiltrækkende og udholdende – det som der håbes på. Disse valgsprog vil være: »Min sjæl, lov Herren, og alt i mig love hans hellige navn!« - for Han har behandlet mig gavmildt.

Nogle betragter selvfornægtelse som en virkelig lidelse. Den fordærvede appetit føjes. Og sættes der grænser for en usund appetit, vil det få endog mange kristendomsbekendende til at bakke ud, som om den virkelige sult var konsekvensen af en enkel kost. Og de vil, ligesom Israels børn, foretrække slaveriet, sygeliggjorte kroppe, og endog død, frem for at undvære kødgryderne. Brød og vand er alt det som udloves restmenigheden i trængselstiden.

Mannaen

”Og da duggen svandt, var ørkenen dækket med noget fint, skælagtigt noget, noget fint der lignede rim på jorden. Da israeliterne så det, spurgte de

hverandre: »Hvad er det?« Thi de vidste ikke, hvad det var; men Moses sagde til dem: »Det er det brød, Herren har givet eder til føde! Og således har Herren påbudt: I skal samle deraf, enhver så meget som han har behov, en omer for hvert hoved; I skal tage deraf i forhold til antallet af eders husfolk, enhver skal tage deraf til dem, der er i hans telt!«

»Israeliterne gjorde nu således, og de samlede, nogle mere og andre mindre; og da de målte det med omeren, havde den, der havde meget, ikke for meget, og den, der havde lidt, ikke for lidt, enhver havde samlet, hvad han behøvede til føde. Derpå sagde Moses til dem: »Ingen må gemme noget deraf til næste morgen!« Dog adlød de ikke Moses, og nogle af dem gemte noget deraf til næste morgen; men da var det fuldt af orme og lugtede. Da blev Moses vred på dem. Således samlede de nu hver morgen, enhver så meget som han havde behov. Men når solen begyndte at brænde, smeltede det.

»På den sjette ugedag havde de samlet dobbelt så meget brød, to omer for hver person. Og alle menighedens øverster kom og sagde det til Moses; men han sagde til dem: »Det er netop, som Herren har sagt. I morgen er det hviledag, en hellig sabbat for Herren. Bag, hvad I vil bage, og kog, hvad I vil koge, men læg det tiloversblevne til side for at gemme det til i morgen!« De lagde det da til side til næste dag, som Moses havde befalede, og det kom ikke til at lugte, og der gik ikke orm deri. Derpå sagde Moses: »Det skal I spise i dag, thi i dag er det sabbat for Herren; i dag finder I intet ude på marken. I seks bage skal I samle det, men på den syvende dag, på sabbaten, er der intet at finde.«

Nu er Herren ikke mindre nøjeregnene med Sin Sabbat, end da Han gav de foregående særlige anvisninger til Israels børn. Han forlangte at de skulle bage det som de ville bage, og koge det som de skulle koge, på den sjette dag, som forberedelse til sabbatens hvile.

Gud udviste Sin store omsorg og kærlighed for Sit folk ved at sende dem brød fra himlen. »Mennesker spiste engles mad«; som er tilberedt dem af engle. Mannaens trefoldige mirakel – en dobbelt mængde på den sjette dag, og intet på den syvende dag, og holde den frisk under sabbaten, medens den på anrde dage ikke blev egnet til brug – skulle indprente dem om sabbats hellighed.

Efter at de var blevet forsynet overmådeligt med føde, skammede de sig over deres vantrø og knurren, og lovede at stole på Herren for fremtiden, men de glemte hurtigt deres løfte, og stod ikke deres første prøve på deres tro.

Vand fra klippen

De vandrede fra Sins ørken, og slog lejer i Refidim, og dér var ikke noget vand til folk at drikke. »Da kivedes folket med Moses og sagde: »Skaf os vand at drikke!« Men Moses svarede dem: »Hvorfor kives I med mig, hvorfor frister I Herren?« Og folket tørstede der efter vand og knurrede mod Moses og sagde: »Hvorfor har du ført os op fra Ægypten? Mon for at lade os og vore børn og vore hjerde dø af tørst?« Da råbte Moses til Herren: »Hvad skal jeg gøre med dette folk? Det er ikke langt fra, at de vil stene mig.«

»Men Herren sagde til Moses: »Træd frem for folket med nogle af Israels ældste og tag den stav, du slog Nilen med, i din hånd og kom så! Se, jeg vil stå foran dig der på klippen ved Horeb, og når du slår på klippen, skal der strømme vand ud af den, så folket kan få noget at drikke.« Det gjorde Moses så i påsyn af Israels ældste. Og han kaldte dette sted Massa og Meriba, fordi israeliterne der havde kivedes og fristet Herren ved at sige: »Er Herren iblandt os eller ej?«

»Men Herren sagde til Moses: »Træd frem for folket med nogle af Israels ældste og tag den stav, du slog Nilen med, i din hånd og kom så! Se, jeg vil stå foran dig der på klippen ved Horeb, og når du slår på klippen, skal der strømme vand ud af den, så folket kan få noget at drikke.« Det gjorde Moses så i påsyn af Israels ældste. Og han kaldte dette sted massa og meriba, fordi israeliterne der havde kivedes og fristet Herren ved at sige: »Er Herren iblandt os eller ej?«

Gud anviste Israels børn at slå lejr på det sted, hvor der ikke var vand, for at prøve dem, og se om de ville se efter Ham i deres lidelse, eller knurre som de tidligere havde gjort. I betragtning af hvad Gud havde gjort for dem under deres forunderlige udfrielse, burde de have troet på ham i deres fortvivlelse. De burde have vidst at Han ikke ville lade dem gå tabt under deres tørst, som Han havde lovet at tage til Sig som Hans folk. Men i stedet for at bønfalde Herren i ydmyghed for at dække deres behov, knurrede de imod Moses, og krævede vand af ham.

Gud har hele tiden vist Sin kraft på en forunderlig måde for dem, for at få dem til at forstå at alle de gaver som de har fået kom fra ham; så Han kunne give dem, eller tage fra dem, efter Sin egen vilje. Til tider fik de en fuld fornemmelse af dette, og ydmygede sig selv meget for Herren; men da de blev tørstige eller sultne, anklagede de Moses for det hele, som om de havde forladt Ægypten for at behage ham. Moses blev såret over deres grusomme knurren. Han spurgte Herren hvad han skulle gøre, for folk var parat til at stene ham. Herren bad ham at slå på klippen med Guds stav. Hans Herligheds sky hvilede direkte foran

klippen. »Han kløvede klipper i ørkenen, lod dem rigeligt drikke som af strømme, han lod bække rinde af klippen og vand strømme ned som floder.« Sal. 78,15. 16.

Moses på klippen, men det var Kristus som stod hos ham og fik vandet til at flyde fra den stenede klippe. Folket fristede Herren i deres tørst, og sagde: Hvis Gud har bragt os hertil, hvorfor giver Han os så ikke vand, såvel som brød. Det viste en forbryderisk vantro og gjorde Moses bange for at Gud ville straffe dem for deres onde knurren. Herren prøvede Sit folks tro, men de bestod ikke prøvelsen. De knurrede efter mad og vand, og beklagede sig over for Moses. På grund af deres vantro, lod Gud deres fjender føre krig med dem, så han kunne manifestere sig for Sit folk, fra hvem al deres styrke kommer fra.

Befriet fra Amalek

»Derefter kom amalekiterne og angreb Israel i Refdim. Da sagde Moses til Josua: »Udvælg dig mænd og ryk i morgen ud til kamp mod amalekiterne; jeg vil stille mig på toppen af højen med Guds stav i hånden!« Josua gjorde, som Moses bød, og rykkede ud til kamp mod amalekiterne. Men Moses, Aron og Hur gik op på toppen af højen. Når nu Moses løftede hænderne i vejret, fik israeliterne overtaget, men når han lod hænderne synke, fik amalekiterne overtaget. Og da Moses's hænder blev trætte, tog de en sten og lagde under ham; så satte han sig på den, og Aron og Hur støttede hans hænder, hver på sin side; således var hans hænder stadig løftede til solen gik ned.«

Moses holdt sine hænder mod himlen, med Guds stav i sin højre hånd, og bad om hjælp fra Gud. Så fik Israel overhånd og drev deres fjender tilbage. Da Moses lod sine hænder synke, kunne det ses at Israel hurtigt mistede det de havde vundet, og blev overvundet af deres fjender. Moses holdt hænderne igen op mod himlen, og Israel fik overhånd, og fjenden drevet tilbage.

Det at Moses rakte sine hænder mod Gud, skulle lære Israel at sætte deres tillid til Gud og gribe Hans styrke og ophøje Hans trone, vil Han kæmpe for dem og underlægge deres fjender. Men slap de deres greb på Hans styrke og stole på sin egen kraft, ville de endog være svagere end deres fjender, som ikke kendte til Gud, og deres fjender vil få overhånd over dem. Så "huggede Josua amalekiterne og deres krigsfolk ned med sværdet.

»Da sagde Herren til Moses: »Optegn dette i en bog, for at det kan mindes, og indskærp Josua, at jeg fuldstændig vil udlette amalekiternes minde under himmelen!« Derpå byggede Moses et alter og kaldte det: »Herren er mit banner!« Og han sagde: »Der er en udrakt hånd på Herrens trone!

Herren har krig med Amalek fra slægt til slægt!«

Jetros besøg

Før Moses forlod Ægypten sendte han sin hustru og børn til sin svigerfar. Og efter at Jetro hørte om Isaelitternes forunderlige udfrielse fra Ægypten, besøgte han Moses i ørknen, og bragte hans hustru og børn til ham. »Da gik Moses sin svigerfader i møde, bøjede sig for ham og kyssede ham; og da de havde hilst på hinanden, gik de ind i teltet. Moses fortalte sin svigerfader om alt, hvad Herren havde gjort ved Faraos og Ægypten for Israels skyld, og om alle de besværligheder, der havde mødt dem undervejs, og hvorledes Herren havde frelst dem.

Da glædede Jetro sig over alt det gode, Herren havde gjort mod Israel, idet han havde frelst dem af ægypternes hånd. Og Jetro sagde: »Lovet være Herren, som har frelst eder af ægypternes og Faraos. Hånd!« Nu ved jeg, at Herren er større end alle guder, thi netop ved det, de i deres overmod foretog sig imod dem, frelste han folket af ægypternes hånd. Derpå udtog Jetro, Moses's svigerfader, brændofre og slagtofre til Gud; og Aron og alle Israels ældste kom for at holde måltid for Guds åsyn med Moses's svigerfader.

Jetro skarpe øjne så hurtigt at Moses byrder var meget store, da folket kom med deres vanskelige sager til ham, og han instruerede dem om Guds forordninger og lov. Han sagde til Moses: »Læg dig nu på sinde, hvad jeg siger; jeg vil give dig et råd, og Gud skal være med dig: Du skal selv træde frem for Gud på folkets vegne og forelægge Gud de forefaldende sager; og du skal indskærpe dem anordningerne og lovene og lære dem den vej, de skal vandre, og hvad de har at gøre. Men du skal af hele folket udvælge dig dygtige mænd, som frygter Gud, mænd, som er til at lide på og hader uretfærdig vinding, og dem skal du sætte over dem som forstandere, nogle over tusinde, andre over hundrede, andre over halvtredsindstyve, andre over ti; lad dem til stadighed holde ret for folket. Alle vigtigere sager skal de bringe frem dig, men alle mindre sager skal de selv afgøre. Lad dig således arbejdet og lad dem komme til at bære byrden med dig. Dersom du handler således og Gud vil det så, kan du holde ud, og alt folket der kan gå tilfreds hjem.«

»Moses fulgte sin svigerfaders råd og gjorde alt, hvad han foreslog. Og Mose's udvalgte dygtige mænd af hele Israel og gjorde dem til øverst over folket, til forstandere, nogle over tusinde, andre over hundrede, andre over halvtredsindstyve, andre over ti. De holdt derpå til stadighed ret for folket; de vanskelige sager forebragte de Moses, men alle mindre sager

afgjorde de selv. Derpå tog Moses afsked med sin svigerfader, og denne begav sig til sit land.«

Moses var ikke for overmægtig til at blive instrueret af sin svigerfar. Gud havde ophøjet stort og udført underværker ved hans hånd. Alligevel tænkte Moses at Gud havde valgt ham til at instruere andre, og havde udrettet forunderlige ting ved hans hånd, og derfor behøvede han ikke at blive instrueret. Han lyttede gladelig til sin svigerfaders forslag, og antog hans plan som en klog ordning.

Guds lov

Dette kapitel er baseret på 2 Mosebog 19 og 20.

Efter at Israels børn havde forladt Refdim, kom de til »til Sinaj ørken og slog lejr i ørkenen. Der slog Israel lejr lige over for bjerget, men Moses steg op til Gud. Da råbte Herren til ham fra bjerget: »Dette skal du sige til Jakobs hus og kundgøre for Israels børn: I har set, hvad jeg gjorde ved ægypterne, og hvorledes jeg bar eder på ørnevinger og bragte eder hid til mig. Hvis I nu vil lyde min røst og holde min pagt, så skal I være min ejendom blandt alle folkene, thi mig hører hele jorden til, og I skal blive mig et kongerige af præster og et helligt folk! Det er de ord, du skal tale til Israels børn!« Da gik Moses hen og kaldte folkets ældste sammen og forelagde dem alle disse ord, som Herren havde pålagt ham. Og hele folket svarede, alle som een: »Alt, hvad Herren har sagt, vil vi gøre!« Da bragte Moses Herren folkets svar. Derpå sagde Herren til Moses: »Se, jeg vil komme til dig i en tæt sky, for at folket kan høre, at jeg taler med dig, og for stedse tro også på dig!« Og Moses kundgjorde Herren folkets svar.«

Her indgik folket en højtidelig pagt med Gud og accepterede Ham som deres hersker, ved hvem de blev særlige undersætter under Hans guddommelige myndighed. »Derpå sagde Herren til Moses: »Se, jeg vil komme til dig i en tæt sky, for at folket kan høre, at jeg taler med dig, og for stedse tro også på dig!« Da Hebræerne stødte på vanskelighederne på vejen, blev de tilbøjelige til at knurre imod Moses og Aron, og anklage dem for at lede Israels hær fra Ægypten for at udslutte dem. Gud ville ære Moses over for dem, så de kunne få tillid til hans instrukser, og vide at Han havde lagt Sin Ånd over ham.

Forbereder sig på at nærme sig Gud.

Herren gav Moses udtrykkelige anvisninger om at berede folket til ham, at nærme sig dem, og at de måtte høre Hans lov udtalt, ikke ved engle, men ved Ham selv. »Da sagde Herren til Moses: »Gå til folket og lad dem hellige sig i dag og i morgen og tvætte deres klæder, og holde sig rede til i overmorgen, thi i overmorgen vil Herren stige ned

for alt folkets øjne på Sinaj bjerg.«

Folket blev pålagt at afholde sig fra verdsligt arbejde og omsorg, og således have hellige tanker. Gud forlangte at de skulle vaske deres klæder. Han er ikke mindre speciel nu, end dengang. Han er en ordnede Gud, og forlanger at Hans nværende folk på jorden, skal overholde strenge renhedsvaner. Og dem som tilbyder Gud med urene klæder og personer der ikke kommer frem for Ham på en acceptabel måde. Han er ikke tilfreds med deres manglende ærbødighed for Ham, og Han vil ikke acceptere smudsige tilbørlige tilbedelse, for så håner de deres Skaber. Himlenes og jordens skaber betragtes med lige så stor renhed som betydningen af det han sagde: »Og lad dem vaske deres klæder.«

»Og du skal rundt om spærre af for folket og sige til dem: Våg eder for at gå op på bjerget, ja for blot at røre ved yderkanten deraf; enhver, der rører ved bjerget, er dødsens! Ingen hånd må røre ved ham, han skal stenes eller skydes ned; hvad enten det er et dyr eller et menneske, skal det miste livet. Når væderhornet lyder, skal de stige op på bjerget.« Denne befaling skulle indprente dette oprørske folk med dyb æresfrygt for Gud, deres loves ophavsmand og autoritet.

Gud viste sig i ophøjet storhed

»Da morgenen gryede den tredje dag, begyndte det at tordne og lyne, og en tung sky lagde sig over bjerget, og der hørtes vældige stød i horn. Da skælvede alt folket i lejren.« Englehæren som ledsagede den guddommelige Majestæt stævnedes folket med basunlignende lyde, som voksede sig højere og højere indtil hele jorden skælvede.

»Så førte Moses folket fra lejren hen for Gud, og de stillede sig neden for bjerget. Men hele Sinaj bjerg hylledes i røg, fordi Herren steg ned derpå i ild, og røgen stod i vejret som røg fra en smelteovn; og hele folket skælvede såre.« Den guddommelige Majestæt steg ned på en sky, med herlig ledsagelse af engle, som viste sig som ildflammer.

»Og stødene i hornene blev stærkere og stærkere; Moses talte, og Gud svarede ham med høj røst. Og da Herren var steget ned på Sinaj bjerg, på toppen af bjerget, kaldte han Moses op på toppen af bjerget, og Moses steg derop. Da sagde Herren til Moses: »Stig ned og indskærp folket, at de ikke må trænge sig frem til Herren for at se ham, at der ikke skal ske et stort mandefald iblandt dem.«

Således talte Herren i ærefuld storhed, sine love fra Sinai, så folket kunne tro. Derefter gav Han Sin lov ved at vise Sin myndighed i højeste grad, så de ved at han er den eneste sande og levende Gud. Moses fik ikke lov til at gå ind i herlighedens sky, men drag kun nær og det tykke

mørke der omgav den. Og han stod mellem folket og Herren.

Guds lov er forkyndt

Efter at Herren havde givet dem sådanne beviser på Hans kraft, fortalte Han dem hvem Han var: »Jeg er Herren din Gud, som førte dig ud af Ægypten, af trællehuset.« Den samme Gud som ophøjede Sin magt blandt Ægypterne udsiger nu Sin lov:

»Du må ikke have andre guder end mig.

Du må ikke gøre dig noget udskåret billede eller noget afbillede af det, som er oppe i himmelen eller nede på jorden eller i vandet under jorden; du må ikke tilbede eller dyrke det, thi jeg Herren din Gud er en nidkær Gud, der indtil tredje og fjerde led straffer fædres brøde på børn af dem, som hader mig, men i tusind led viser miskundhed mod dem, der elsker mig og holder mine bud!

Du må ikke misbruge Herren din Guds navn, thi Herren lader ikke den ustraffet, der misbruger hans navn!

Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig! I seks dage skal du arbejde og gøre al din gerning, men den syvende dag skal være hviledag for Herren din Gud; da må du intet arbejde udføre, hverken du selv, din søn eller datter, din træl eller trælkvinde, dit kvæg eller den fremmede inden dine porte. Thi i seks dage gjorde Herren himmelen, jorden og havet med alt, hvad der er i dem, og på den syvende dag hvilede han; derfor har Herren velsignet hviledagen og helliget den.

Ær din fader og din moder, for at du kan få et langt liv i det land, Herren din Gud vil give dig!

Du må ikke slå ihjel!

Du må ikke bedrive hor!

Du må ikke stjæle!

Du må ikke sige falsk vidnesbyrd imod din næste!

Du må ikke begære din næstes hus! Du må ikke begære din næstes hustru, hans træl eller trælkvinde, hans okse eller æsel eller noget, der hører din næste til!«

Det første og andet bud Jehova sagde er forskrifter imod afgudsdyrkelse; for det afgudsdyrkelse der blev praktiseret, først mennesker der blev langt ud i synd og oprør, og resulterede i at ofre mennesker. Gud ville vogte sig imod den mindste adgangsvej mod sådanne vederstyggeligheder. De første fire bud blev givet for at vise deres pligt mod Gud. Det fjerde er bindeleddet mellem den store Gud og mennesker. Særlig sabbaten blev givet til gavn for mennesker for at ære Gud. De sidste seks forskrifter viser menneskers pligt over for medmennesker.

Sabaten skulle være et tegn mellem Gud og Hans folk for altid. På den måde skal det være et tegn på alle som overholder Sabbaten, betegner denne overholdelse, at de tilbeder den levende Gud, himlens og jordens Skaber. Sabbaten skal være et tegn mellem Gud og Hans folk, lige så længe som Han har et folk på jorden der tjener Ham.

»Men da hele folket fornåm tordenen, lynene og stødene i hornene og så det rygende bjerg forfærdedes folket og holdt sig skælvende i frastand; og de sagde til Moses: »Tal du med os, så vil vi lytte til; men lad ikke Gud tale med os, at vi ikke skal dø!« Men Moses svarede folket: »Frygt ikke, thi Gud er kommet for at prøve eder, og for at I kan lære at frygte for ham, så I ikke synder.«

»Da holdt folket sig i frastand medens Moses nærmede sig mulmet, hvori Gud var. Herren sagde da til Moses: således skal du sige til israeliterne: I har selv set, at jeg har talet med eder fra himmelen!« Guds majestætiske tilstedeværelse på Sinai, og tomulten på jorden på grund af Hans tilstedeværelse, de frygtelige tordenbrag og lynglimt, som blev ledsaget af Guds hjem søgelse, gjorde indtryk på folk, og med frygt og ærbødighed for Hans hellige majestæt, blev de uvægerligt drevet tilbage fra Guds ærefrygtsindgydende tilstedeværelse, så de ikke blev i stand til at klare Hans frygtelige herlighed.

Fare for afgudsdyrkelse

Gud ville atter beskytte Israels børn mod afgudsdyrkelse. Han sagde til dem: »I må ikke gøre eder guder ved siden af mig; guder af sølv eller guld må I ikke gøre eder!« De var i fare for at efterligne ægypternes eksempel, og selv danne sig afbilleder der skulle vise Gud.

Herren sagde til Moses: »Se, jeg sender en engel foran dig for at vogte dig undervejs og føre dig til det sted, jeg har beredt. Tag dig vel i vare for ham og adlyd ham; vær ikke genstridig imod ham, thi han skal ikke tilgive eders overtrædelser, efterdi mit navn er i ham. Når du adlyder ham og gør alt, hvad jeg siger, vil jeg være dine fjenders fjende og dine modstanderes modstander, ja, min engel skal drage foran dig og føre dig til amoriterne, hetiterne, perizziterne, Kana'anæerne, hivviterne og jebusiterne, og jeg vil udrydde dem.« Englen som gik foran Israel var Herren Jesus Kristus. »Du må ikke tilbede eller dyrke deres guder eller følge deres skikke; men du skal nedbryde dem og sønderslå deres stenstøtter. I skal dyrke Herren eders Gud, så vil jeg velsigne dit brød og dit vand og holde sygdomme borte fra dig.« 2 Mos. 23,24. 25.

Gud vil at Hans folk skal forstå at Han alene er genstand for deres tilbedelse; og når de skal

overvinde de afgudsdyrkende folk omkring dem, skal de ikke bevare nogen af deres tilbedelsesbilleder, men udslutte dem helt. Mange af disse hedenske guder var meget kostbare, og et smukt håndværk, som kunne friste dem som var vidne til den så udbredte afgudstilbedelse i Ægypten, at endog selv betragte disse sanseløse objekter med en vis grad af ærbødighed. Herren vil at Hans folk skal vide at det var på grund af disse afgudsdyrkende folk, som har ført dem til alle grader af ondskab, at Han vil bruge israelitterne som sit redskab til at straffe dem og ødelægge deres guder.

»Jeg vil sende min rædsel foran dig og bringe bestyrtelse over alle de folk, du kommer til, og jeg vil drive alle dine fjender på flugt for dig. Jeg vil sende gedehamse foran dig, og de skal drive hivviterne, kana'anæerne og hetiterne bort foran dig. Men jeg vil ikke drive dem bort foran dig i et og samme år, for at landet ikke skal lægges øde, og for at markens vilde dyr ikke skal tage overhånd for dig; lidt efter lidt vil jeg drive dem bort foran dig, indtil du bliver så talrig, at du kan tage landet i besiddelse. Jeg vil lade dine landemærker nå fra det Røde Hav til filisternes hav, fra ørkenen til floden, thi jeg giver landets indbyggere i eders hånd, så du kan drive dem bort foran dig. Du må ikke slutte pagt med dem eller deres guder. De må ikke blive boende i dit land, for at de ikke skal forlede dig til synd imod mig, til at dyrke deres guder, så det bliver dig til en snare!« 2 Mos 23,27-33. Disse Guds løfter til Hans folk var på betingelse af deres lydighed. Hvis de vil tjene Herren fuldt og helt, vil Han gøre store ting for dem.

Efter at Moses havde modtaget bestemmelserne fra Herren, og havde skrevet dem til folket, også løfterne, på betingelse af lydighed, så sagde Herren til ham: »Og han sagde til Moses: »Stig op til Herren, du og Aron, Nadab og Abih og halvfjerdsindstyve af Israels ældste, og tilbed i frastand; Moses alene skal træde hen til Herren, de andre ikke, og det øvrige folk må ikke følge med ham derop.« Derpå kom Moses og kundgjorde hele folket alle Herrens ord og alle lovbudene, og hele folket svarede enstemmigt: »Alle de ord, Herren har talet, vil vi overholde.« 2 Mos 24,1-3.

Moses havde ikke skrevet de Ti Bud, men de bestemmelser som Gud vil have dem til at overholde, og løfterne på betingelse af at de ville adlyde Ham. Han læste det til sit folk, og de lovede ved sig selv at de skulle adlyde alle de ord Herren havde sagt. Moses skrev da deres højtidelige løfte ned i en bog, og ofrede et offer til Gud for folket. »Så tog han pagtsbogen og læste den op i folkets påhør, og de sagde: »Vi vil gøre

alt, hvad Herren har talet, og lyde ham!« Derpå tog Moses blodet og sprængte det på folket, idet han sagde: »Se, dette er pagtens blod, den pagt, Herren har sluttet med eder på grundlag af alle disse ord.« Folket gentog deres højtidelige løfte for Herren at gøre alt det Han havde sagt, og være lydige. (2 Mos 24,7. 8.)

Guds evige lov

Guds lov eksisterede før mennesket blev skabt. Englene blev styret af den. Satan faldt fordi han overtrådte principperne i Guds regering. Og efter Adam og Eva var blevet skabt, gjorde Gud Hans lov kendt for ham. Den gang stod den ikke skrevet, men de fik fortalt den af Jehova.

Det fjerde buds sabbat blev indført i Eden. Efter at Gud havde gjort verden og skabt mennesket på jorden, så dannede Han sabbaten for menneskene. Efter Adams synd og fald blev der ikke taget noget fra Guds lov. Grundprincipperne i de ti bud eksisterede før faldet, og var af en karakter der passede vilkårene for væsenernes hellige orden. Efter faldet blev principperne for disse forskrifter ikke ændret, men der kom flere forskrifter til for at imødekomme mennesket i sin faldne tilstand.

Så blev der oprettet et system der kræve dyrefre, at fremholde det for faldne mennesker, som slangen fik Eva til at ikke tro på, at ulydighedens straf er død. Overtrædelse af Guds lov gør det nødvendigt for Kristus at dø en offerdød, og derved danne en mulig udvej for menneskers straf, og stadig bevares Guds lovs ære. Offersystemet skulle lære mennesker ydmyghed, med deres faldne tilstand for øje, og få menneskene til at angre og stole på Gud alene, gennem den udlovede Løser, for at få tilgivelse for tidligere overtrædelse af Hans lov. Hvis Guds lov ikke var blevet overtrådt, ville der aldrig have været nogen død, og der ville ikke være brug for flere forskrifter der passer menneskets faldne tilstand.

Adam underviste om Guds lov til sine efterkommere, hvilken lov rakte ned til de trofaste i efterfølgene generationer. Den stadige overtrædelse af Guds lov krævede en vandflod over jorden. Noa og hans familie bevare loven, som blev reddet i arken for at gøre ret, ved et Guds mirakel. Noa lærte sine efterkommere de ti bud. Herren bevarede et folk til sig Selv, fra Adam af, i hvis hjerter var Hans lov. Han siger om Abraham: Han »adlød mine ord og holdt sig mine forskrifter efterrettelig, mine bud, anordninger og love.« 1 Mos. 26,5

Herren viste sig for Abraham, og sagde til ham:

»Jeg er Gud den almægtige; vandre for mit åsyn og vær ustraffelig, så vil jeg oprette min pagt mellem mig og dig og give dig et overvættets stort afkom!« 1 Mos 17,1.2. »Jeg opretter min pagt

mellem mig og dig og dit afkom efter dig fra slægt til slægt, og det skal være en evig pagt, at jeg vil være din Gud og efter dig dit afkoms Gud.« 1. Mos. 17,7.

Så forlangte han omskærelse af Abraham og hans afkom, som var at skære rundt i kødet, som et tegn på at Gud havde skåret dem ud og skilt dem fra alle nationerne, som Hans særlige skat. Ved dette tegn lovede de højtideligt sig selv at de ikke ville gifte sig ind med andre folk, for derved vil de miste deres ærbødighed over for Gud og Hans hellige lov, og vil blive som de afgudsdyrkende folk omkring sig.

Ved denne omskærelshandling gik de højtideligt med til at opfylde betingelserne på pagten med Abraham, fra deres side, og skille sig ud fra alle folk og være fuldkomne. Hvis Abrahams efterkommere havde holdt sig adskilt fra andre folk, ville de ikke lokkes til afgudsdyrkelse. Ved at holde sig adskilt fra andre folk, blev der fjernet en fristelse for at gå med til deres syndige skikke og oprør imod Gud. De mistede i stort omfang deres særlige og hellige karakter ved at blande sig med nationerne omkring dem. For at straffe dem, bragte Herren en hungersnød over deres land, som tvang dem til at tage til Ægypten for at redde deres liv. Men Gud svigtede dem ikke, så medens de var i Ægypten, på grund af Sin pagt med Abraham. Han lod dem undertrykke af ægypterne, så de vendte sig til Ham i deres fortvivlelse, valgte hans retfærdige og barmhjertige regering, og adlyde Hans krav.

Der var kun få familier som først tog ned til Ægypten. Disse voksede til en stor skare. Nogle underviste deres børn nøje i Guds lov, men mange af israelitterne var vidne til så megen afgudsdyrkelse at de havde tågede tanker om Guds lov. Dem som frygtede Gud råbte til Ham i åndspine om at bryde deres åg i den hårde trældom og føre dem fra landet i fangenskab, så de bliver fri til at tjene Ham. Gud hørte deres råb og oprejste Moses som Sit redskab der udvirker befrielsen. Efter at de havde forladt Ægypten, og Det Røde Havs vande havde delt sig for dem, prøvede Herren dem, for at se om de vil stole på Ham, som havde udtaget dem, et folk fra andre folk, ved tegn, fristelser og undere. Men de klarede ikke prøvelsen. De knurrede imod Gud på grund af vanskeligheder på vejen, og ønskede at vende tilbage til Ægypten igen.

Skrevet på stentavler

For at de ikke skulle være fritaget, nedlod Herren Sig selv til at komme ned på Sinais bjerg, omgivet i herlighed, og omgivet af Sine engle, og gjorde Sin tibudslov kendt på den mest ophøjede og ærefulde måde. Han lod ingen andre undervise dem, endog ikke Sine engle, men udsagde Sin lov

med en hørbar røst, for hele folkets ører. Han stolede ikke på et folks korte hukommelse, som var tilbøjelig til at glemme Hans krav, men skrev dem med Sin egen hellige finger på stentavler. Han ville fjerne alle muligheder for at de kunne blande Hans hellige forskrifter med traditioner, eller forvirre Sine krav med menneskers skikke og praksis. Han kom endnu tættere til Sit folk, som var parat til at fare på vildspor, og ville ikke efterlade dem med blot ti påbud fra dekalogen. Han påbød Moses at skrive, sådan som han påbød ham, bestemmelser og forskrifter der angiver præcis hvad Han forlanger de skal udføre, og derved bevogte de ti forskrifter som han har indgraveret på stentavler. Disse særlige anvisninger og krav, blev givet for at drage fejlede mennesker til morallovens lydighed, som de er så tilbøjelige til at overtræde.

Havde mennesker holdt Guds lov, som de blev givet Adam efter sit fald, bevaret i Noas ark, og Abraham overholdt, ville omskærelsens forordning ikke have været nødvendig. Og hvis Abrahams efterkommere havde holdt pagten, som omskærelsen var et tegn eller pant på, ville de aldrig havde tilbudt afguder eller lidet nederlag i Ægypten, og det ville ikke være nødvendigt at Gud proklamerede Sin lov fra Sinaj og indgravere den på stentavler og vogte den med bestemte anvisninger i Moses' bestemmelser og forordninger.

bestemmelser og forordninger

Moses skrev disse bestemmelser og forordninger fra Guds mund, medens han var med Ham på bjerget. Hvis Guds folk havde adlydt de Ti Buds grundsætninger, ville der ikke være brug for særlige anvisninger til Moses, som han skrev i en bog, angående deres pligt til Gud og til hinanden. De bestemte anvisninger som Herren gav Moses om Sit folks pligt mod hinanden, og mod den fremmede, er de Ti Buds grundprincipper i forenklet udgave og gives på en bestemt måde, så de ikke begår fejl.

Herren instruerede Moses definitivt om de ceremonielle ofre som skulle ophøre ved Kristi død. Offersystemet afbilledede Kristi offer som et Lam uden lyde.

Herren oprettede først offersystemet med Adams ofre efter sit fald, som han underviste sine efterkommere om. Dette system blev fordærvet før Vandfloden, og af dem som skilte sig bort fra Guds trofaste efterfølgere og gik i gang med at bygge Babelstårnet. De ofrede til deres selvlavede guder i stedet for at ofre til himlens Gud. De ofrede ikke ofre fordi de troede på Løseren, der skulle komme, men fordi de mente at de skulle behage deres guder og ofre mange store dyr på besmittede afgudealtre. Deres overtro forledte

dem til stor overdådighed. De lærte folk at jo større værdi offeret havde, des mere ville det behage deres afguder, og des større velstand og rigdomme ville deres folk få. Således blev mennesker ofte ofret til disse sanseløse afguder. Disse nationer fik love og regler der styrede folks handlinger, som var grusomme i ekstremitet. Deres love blev udfærdiget af dem, hvis hjerter ikke var blødgjort af nåde; og så længe de lod de mest fornedrende forbrydelser gå sig forbi, ville en lille krænkelser fremkalde den grusomste straf fra myndighedspersonerne.

Moses havde dette for øje da han sagde til Israel: »Se, jeg har lært eder anordninger og lovbud, således som Herren min Gud har pålagt mig, for at I skal handle derefter i det land, I skal ind og tage i besiddelse; hold dem og følg dem! thi det skal være eders visdom og eders kløgt i de andre folks øjne. Når de hører om alle disse anordninger, skal de sige: »Sandelig, det er et vist og klogt folk, dette store folk!« Thi hvor er der vel et stort folk, som har guder, der kommer til det, således som Herren vor Gud gør det, når vi kalder på ham; og hvor er der vel et stort folk, der har så retfærdige anordninger og lovbud som hele denne lov, jeg forelægger eder i dag? 3. Mos. 4,5-8.

Helligdommen

Dette kapitel er baseret på 2 Mos 25 til 40.

Tabernaklet var lavet i overensstemmelse med Guds bud. Herren oprejste menneskene og udrustede dem med mere end naturlige evner til at udføre det mest sindrige arbejde. Hverken Moses eller nogen arbejdsfolk fik lov at planlægge formen og håndværket af bygningen. Gud selv udtænkte planen og gav den til Moses, sammen med særlige anvisninger om dens størrelse, form og de materialer der skal bruges, og udspecificerede alle møblementerne som skal være i den. Han viste Moses en miniaturemodel af den himmelske helligdom og pålagde ham at gøre alle ting efter det mønster han fik vist på bjerget. Moses skrev alle anvisningerne ned i en bog og læste den op for de mest indflydelsesrige folk.

Så krævede Herren at folket skulle bringe et frivilligt offer, for at gøre Ham en helligdom, så Han kan bo iblandt dem. »Da forlod hele israeliternes menighed Moses. Og enhver, som i sit hjerte følte sig drevet dertil, og hvis ånd tilskyndede ham, kom med Herrens offerydelse til opførelsen af åbenbaringsteltet og til alt arbejdet derved og til de hellige klæder. De kom dermed, både mænd og kvinder; enhver, som i sit hjerte følte sig tilskyndet dertil, kom med spænder, ørenringe, fingerringe og halssmykker, alle hånede guldsmykker. Og enhver, der ville vie Herren en

gave af guld, kom dermed.«

Store og dyre forberedelser var nødvendige. Dyrebare og kostbare materialer måtte samles sammen. Men Herren accepterede kun frivillige ofre. Helligelse til Guds værk og offer af hjertet var det første krav, for at kunne berede et sted til Gud. Og så længe helligdomsbyggeriet var i gang, og folk bragte deres ofre til Moses, og han overgav dem til håndværkerne, undersøgte alle de kloge mænd som arbejdede på værkerne de gaver de fik, og besluttede at folk havde bragt nok, og endog mere end de kunne bruge. Og Moses proklamerede ud over lejren og sagde: »Hverken mænd eller kvinder skal yde mere som offergave til helligdommen!« Så hørte folket op med at komme med gaver.«

Skrevet ned til efterfølgende generationer

Israeliternes gentagende knurren, og Guds vredes hjem søgelser på grund af deres overtrædelser, står nedskrevet i den hellige beretning til gavn for Guds folk, som efterfølgende skulle leve på jorden, men mere specielt for at være en advarsel til dem som lever i tidens afslutning. Også deres arbejde på helligelse, deres energi og gavmildhed for at give frivillige ofringer til Moses, står nedskrevet til gavn for Guds folk. Deres eksempel med at forberede materialet så gladelig for tabernaklet, er et eksempel til alle som virkelig elsker at tilbede Gud. Dem som værdsætter velsignelsen ved Guds hellige tilstedeværelse, når et byggeri er i gang, så Han kan mødes med dem, bør vise større interesse og iver for det hellige arbejde i forhold til, at de værdsætter deres himmelske velsignelser højere end deres jordiske velbefindende. De bør erkende at de forbereder et hus til Gud.

Det har en vis betydning at en bygning, der bygges så udtrykfuldt til Gud som mødested for Hans folk, arrangeres så omhyggeligt, komfortabelt, pænt og behageligt, for det skal indvies til Gud og bringes til Ham, og Han bedes indstændigt om at forblive i huset og gøre det helligt ved Sin hellige tilstedeværelse. Der bør villigt gives nok til Herren for at frit kunne fuldføre arbejdet, og så vil arbejdsfolkene kunne sige: Kom ikke med flere ofre.

Ifølge forbilledet

Efter at tabernaklets opbygning var fuldført, undersøgte Moses hele arbejdet, og sammenlignede det med det forbillede og de anvisninger han havde fået af Gud, og han så at alle dele stemte med forbilledet; og han velsignede folket.

Gud Moses gav et mønsterbillede for arken, med særlige anvisninger hvordan den skulle laves. Arken skulle indeholde stentavler, som Gud har

indgraveret, med Sin egen finger, de ti bud. Den var formet som en kiste, og blev belagt og indlagt med rent guld. Den blev besmykket med guldkroner omkring toppen. Dækket af denne hellige kiste var nådestolen, udformet af massivt guld. På hver ende af nådestolen var der fæstnet en kerub af rent, massivt guld. Deres ansigter var vendt mod hinanden, og så ærbødigt nedad imod nådestolen, som repræsenterede alle de himmelske engle der så med interesse og ærbødighed på Guds lov, der lå i arken i den himmelske helligdom. Disse keruber havde vinger. Den ene vinge på hver engel rakte sig ud i højden, medens den anden vinge i hver engel dækkede sin form. Arken i den jordiske helligdom var mønster for den sande ark i himlen. Der, ved siden af den himmelske ark, stod levende engle, i hver ende af arken, hver med en vinge der overskyggede nådestolen, og strakte sig frem opad, medens den anden vinge var foldet som tegn på ærbødighed og ydmyghed.

Moses blev pålagt at lægge stentavlerne i den jordiske ark. Disse blev kaldet for vidnesbyrdets tavler; og arken blev kaldt for vidnesbyrdets ark, fordi de indeholdte Guds vidnesbyrd i de Ti Bud.

De to afdelinger

Tabernaklet bestod af to afdelinger, adskilt af et forhæng eller slør. Alle tabernaklets møbler blev lavet af massivt guld, eller betrukket med guld. Tabernaklets forhæng var med forskellige farver, i den smukkeste orden, og disse forhæng var vævet med guld- og sølvtråde, keruberne som repræsenterede englehæren, som var i forbindelse med den himmelske helligdom, som er knyttet til den himmelske helligdoms arbejde, og som er tjenende engle for de hellige på jorden.

Inden for det andet forhæng var vidnesbyrdets ark placeret, og det smukke og rige forhæng blev trukket foran den hellige ark. Dette forhæng nåede ikke til bygningens top. Guds herlighed der var over nådestolen, kunne ses fra begge afdelinger, men i meget mindre grad fra den første afdeling.

Lige foran arken, men adskilt af forhænget, stod guldalteret til røgelse. Ilden på dette alter tændte Herren Selv, og blev holdt helligt vedlige ved at give det hellig røgelse, der fyldte helligdommen med en velduftende sky dag og nat. Dens vellugt bredte sig milevidt omkring tabernaklet. Da præsten sendte røgelse frem for Herren, så han hen mod nådestolen. Selvom han ikke kunne se at den var der, og idet røgelsen steg op som en sky, steg Herrens herlighed ned over nådestolen og fyldte det allerhelligste, og var synlig i det hellige. Og herligheden fyldte ofte begge afdelinger, så at præsten ikke kunne føre embede og var nød til at stå ved tabernaklets dør.

Præsten i det hellige, rettede sin bøn i tro til nådestolen, som han ikke kunne se, repræsenterede Guds folk der styrede deres bønner til Kristus, over for nådestolen i den himmelske helligdom. De kunne ikke beskue deres Mellemand med de naturlige øjne, men med troens øjne kunne de se Kristus over for nådestolen, og rette deres bønner til Ham, og med på beråbe sig hans mellemkomst med en forvisning.

Disse hellige afdelinger havde ingen vinduer der lod lys komme ind. Lysestagen var gjort af det reneste guld og blev holdt brændende dag og nat, og gav lys til begge afdelinger. Lampernes lys på lysestagen genspejlede sig på de guldbelagte borde, og bygningens sider, og på de hellige møbler og på forhænget med de smukke farver med keruber udvirket med guld- og sølvtråde, som så så herligt ud, at det ikke kan beskrives. Intet sprog kan skønheden, elskeligheden og den hellige herlighed som disse afdelinger gav. Guldet i helligdommen genspejlede forhængets farver, som så ud som forskellige regnbuefarver.

Kun én gang om året kunne ypperstepræsten gå ind i det hellige, og efter en omhyggelig og højtidelig forberedelse. Intet andet dødeligt øje end ypperstepræsten kunne se på denne afdelings hellige storslåethed, fordi det var det særlige bosted for Guds synlige herlighed. Ypperstepræsten gik altid ind i det med skælvende hjerte, medens folk ventede med højtidelig stilhed på at han kom tilbage. Deres alvorlige ønske var at Gud ville velsigne. Foran nådestolen samtalede Gud med ypperstepræsten. Og hvis han blev inde i det allerhelligste i usædvanlig lang tid, var folk ofte bange, og frygte at det var på grund af deres synder eller en af præstens synder, at Herrens herlighed havde slået ham ihjel. Men når lyden af klingende bjælder på hans klæder kunne høres, var de stærkt lettede. Så kom han frem og velsignede folket.

Efter at tabernaklets arbejde var afsluttet, »dækkede skyen åbenbaringsteltet (tabernaklet), og Herrens herlighed fyldte boligen; og Moses kunne ikke gå ind i åbenbaringsteltet, fordi skyen havde lagt sig derover, og Herrens herlighed fyldte boligen.« For »Herrens sky lå over boligen om dagen, og om natten lyste ild i skyen for alle israeliternes øjne under hele deres vandring.«

Tabernaklet blev konstrueret således at det kunne skilles i mindre stykker, og de bar det med sig under deres vandring.

Den ledende sky

Herren første israelitterne på deres rejser gennem ørknen. Da det var til folkets bedste og Guds ære at de skulle slå lejr med deres telte et bestemt sted

og blive der, viste Gud Sin vilje til dem ved at skystøtten hvilede direkte over tabernaklet. Og der blev de indtil Gud vil at de rejste igen. Så opløftes herlighedens sky sig igen højt over tabernaklet, og de rejste igen.

Under alle deres rejser holdt de fuldstændig orden. Alle stammer bar en standard, med tegn på deres faders hus over den, og alle stammer blev befalet at slå telt efter deres egen standard. Og når de rejste, så marcherede de forskellige stammer i orden, hver stamme under sin egen standard. Og når de hvilede fra deres rejser, blev tabernaklet rejst, og de forskellige stammer slog deres telte op i orden, præcis efter en position som Gud havde befalet, omkring tabernaklet, og et stykke fra det.

Når folk rejste, blev pagtens ark båret foran dem. »Og Herrens sky svævede over dem om dagen, når de brød op fra lejren. Og hver gang arken brød op, sagde Moses: »Stå op, herre, at dine fjender må splittes og dine avindsmænd fly for dit åsyn!« Og hver gang den standsede, sagde han: »Vend tilbage, herre, til Israels stammers titusinder!«

Spejderne og deres efterretning

Dette kapitel er baseret på 4. Mos 13, 14.

Herren befalede Moses at sende mænd ud for at undersøge Kanaans land, som Han ville give Israels børn. En leder for hver stamme blev udvalgt til dette formål. De gik og vendte tilbage efter fyre dage fra deres undersøgelser, og kom frem for Moses og Aaron og hele Israels forsamling, og viste dem landets frugter. Alle var enige om at det var et godt land, og de viste den rige frugt frem, som de bragte som bevis. En klasse druer der var så stor at to mænd bar den mellem dem på en stav. De bragte også figer og granatæbler, som vokser der i stor overflod.

Efter at de havde talt om Landets frugtbarhed, talte alle undtagen to, meget nedslående om at kunne tage det i besiddelse. De sagde at de folk der boede i landet var meget stærke, og byerne var omgivet af store og høje mure; og mere end dette, de så kæmpen Anaks børn der. De beskrev hvordan folk var placeret rundt om i Kanaan, og at det var umuligt for dem at nogensinde kunne tage det i besiddelse.

Idet folket lyttede til denne efterretning gav de afløb for deres skuffelser med bitre bebrejdelser og gråd. De afventede ikke og reflekterede og tænkte på Gud, som havde ført dem så langt ud, visselig ville give dem dette land. Men de blev straks modløse. De begrænsede den Helliges kraft og stolede ikke på Gud, som havde ledt dem hidtil. De bebrejdede Moses og sagde knurrende til hinanden: Dette er så afslutningen på al vort

håb. Dette er det land vi har rejst til fra Ægypten for at få.

Kaleb og Josua forsøgte at få ørelyd, men folkene var så opildnede at de ikke kunne få sig selv til at lytte til disse to mænd. Efter at de var blevet beroliget en smule, turde Kaleb tale. Han sagde til folket: »Lad os kun drage op og underlægge os det, thi vi kan sikkert tage det!« Og de fortsatte med at gentage deres onde efterretning, og erklærede at alle mænd havde en stor statur. »Vi så der kæmperne anaks sønner, der er af kæmpeslægten og vi forekom både os selv og dem som grashopper!

Israel knurrer igen

»Da opløftede hele menigheden sin røst og brød ud i klageråb, og folket græd natten igennem. Og alle israelitterne knurrede imod Moses og Aron, og hele menigheden sagde til dem: »Gid vi var døde i Ægypten eller her i ørkenen! Hvorfor fører Herren os til dette land, når vi skal falde for sværdet og vore kvinder og børn blive til bytte? Var det dog ikke bedre for os at vende tilbage til Ægypten?« Og de sagde til hverandre: »Lad os vælge os en fører og vende tilbage til Ægypten!« Da faldt Moses og Aron på deres ansigt foran hele den israelitiske menighedsforsamling.«

Israelitterne klagede ikke kun over Moses, men anklagede Gud, selv for at behandle dem bedragerisk, ved at udlove dem et land, som de ikke kunne indtage. Her rejste deres oprørskhed sig så meget at de blev efterladende over for den Almægtiges stærke arm, der havde bragt dem fra Ægyptens land og havde ført dem så langt ved en række mirakler, så besluttede de at vælge en leder der fører dem tilbage til Ægypten, hvor de havde været slaver og havde lidt så mange vanskeligheder. De udpegede faktisk en hærfører, og således afsatte Moses, deres tålmodige og lidende leder; og de knurrede bittert imod Gud.

Moses og Aron faldt på deres ansigter over for Herren over for hele menighedsforsamlingen, for at anråbe Guds barmhjertighed over for et oprørsk folk. Men deres kvaler og sorg var for store at give udtryk for. De forblev helt tavse i deres ansigter. Kaleb og Josua sønderrev deres klæder som udtryk for største sorg. »Og sagde til hele israelitternes menighed: »Landet, vi har rejst igennem og undersøgt, er et såre, såre godt land. Hvis Herren har behag i os, vil han føre os til det land og give os det, et land, der flyder med mælk og honning. Gør kun ikke oprør imod Herren og frygt ikke for landets befolkning, thi dem tager vi som en bid brød; deres skygge er veget fra dem, men med os er Herren; frygt ikke for dem!«

»Deres skygge er veget fra dem.« Det er at kananæerne havde fyldt deres syndsmål, og den

guddommelige beskyttelse var draget fra dem, og de følte sig helt sikre og var uforberedt til kamp; og ved Guds pagt er landet sikret os. I stedet for disse ord fik den påtænkte virkning på folket, blev deres opsatte oprør større. De blev rasende og råbte højt og i vredesråb at Kaleb og Josua skulle stenes, som ville være sket hvis Herren ikke havde lagt sig imellem ved at vise Sin frygtelige herlighed så tydeligt i forsamlingens tabernakel, overfor Israels folk.

Moses bøn vandt

Moses gik ind i tabernaklet for at tale med Gud. »Og Herren sagde til Moses: »Hvor længe skal dette folk håne mig, og hvor længe vil det vægre sig ved at tro på mig, til trods for alle de tegn jeg har gjort i det? Jeg vil slå det med pest og udrydde det, men dig vil jeg gøre til et folk, større og stærkere end det!« Men Moses sagde til Herren: »Ægypterne har hørt, at du i din væld har ført dette folk bort fra dem; og ligeledes har alle dette lands indbyggere hørt, at du, Herre, er midt iblandt dette folk, thi du, Herre, åbenbarer dig synligt, idet din sky står over dem, og du vandrer foran dem om dagen i en skystøtte og om natten i en ildstøtte. Hvis du nu dræber dette folk alle som een, vil de folk, der har hørt dit ry, sige: fordi Herren ikke evnede at føre dette folk til det land, han havde tilsvoret dem, lod han dem omkomme i ørkenen.«

Moses nægtede atter at Israel skulle udslettes og han selv gøres til et mægtigere folk end Israel. Denne begunstige Guds tjener viste sin kærlighed for Israel og viser sin iver for sin Skabers ære og sit folks ære: Da du har eftergivet dette folk, fra det var i Ægypten indtil nu. Du har været langmodig og nådig hidtil mod dette utaknemmelige folk; uanset hvor uværdige de dog måtte være, er Din barmhjertighed den samme. Han beder: Vil du således ikke spare dem denne gang, og give dem endnu en plads til guddommelig tålmodighed mod de mange Du allerede har tilgivet?

»Da sagde Herren: »Jeg tilgiver dem på din bøn. Men så sandt jeg lever så sandt hele jorden skal opfyldes af Herrens herlighed: Ingen af de mænd, der har set min herlighed og de tegn, jeg har gjort i Ægypten og i ørkenen, og dog nu for tiende gang har fristet mig og ikke villet lyde min røst, ingen af dem skal se det land, jeg tilsvor deres fædre! Ingen af dem, der har hånet mig, skal få det at se; kun min tjener Kaleb lader jeg komme til det land, han har været i, og hans efterkommere skal få det i eje, fordi han havde en anden ånd og viste mig fuld lydighed.«

Tilbage til ørknen

Herren bad hebræerne om at vende tilbage til ørknen, på vej til det Røde Hav. De var meget nær

det gode land, men på grund af deres onde oprør, mistede de Guds beskyttelse. Havde de taget imod efterretningen fra Kaleb og Josua, og straks gik frem, ville Gud have givet dem Kanaans land. Men de troede ikke og var så uforkammede imod Gud, at de pådrog sig selv den fordømmelse at de aldrig skulle indtage det forjættede land. Det var i medynk og barmhjertighed at Gud sendte dem tilbage til det Røde Hav, for amalekitterne og kananæerne hørte om spejderne, skønt de forhalede det og knurrede, og de forberedte sig på at føre krig mod Israels folk.

»Fremdeles taledes Herren til Moses og Aron og sagde: »Hvor længe skal jeg tåle denne onde menighed, dem, som bestandig knurrer imod mig? Jeg har hørt israeliternes knurren, hørt, hvorledes de knurrer imod mig.» Herren bad Moses og Aron at sige til folket at han ville gøre mod dem som de havde talt. De havde sagt: »Gid vi var døde i Ægypten eller her i ørkenen!« Nu ville Gud tage dem på deres ord. Han bad Sine tjenere sige til dem at de skulle falde i ørkenen, fra tyveårs alderen og opefter, på grund af deres oprør og knurren imod Herren. Kun Kaleb og Josua skulle gå med ind i Kanaans land. »Eders små børn, som I sagde ville blive til bytte, dem vil jeg lade komme derhen, og de skal tage det land i besiddelse, som I har vraget.«

Herren erklærede at hebræernes børn skulle strejfe rundt i ørkenen i fyre år, regnet fra det tidspunkt de forlod Ægypten, på grund af deres forældres oprør, indtil alle forældrene dør. Således skal de bære og lide konsekvensen af deres fyre års syndighed, efter det antal dage de ransagede landet, en dag for et år. »Og således få mit mishag at føle.« De bør erkende helt at det var straffen for deres afgudsdyrkelse og oprørske knurren at Herren var nød til at ændre Sit mål med dem. Kaleb og Josua blev udlovet en løn, frem for hele Israels hær, fordi sidstnævnte havde forspildt alle krav på Guds gunst og beskyttelse.

Moses' synd

Dette kapitel er baseret på 4 Mosebog 20.

Israels forsamling blev atter ført ud i ørkenen, til det sted hvor Gud hjemsogte dem, lige efter at de havde forladt Ægypten. Herren gav dem vand ud af klippen, som fortsatte med at flyde lige før de igen kom til klippen, da Herren fik de levende strømme til ophøjre, og forsøge Sit folk igen, for at se om de kunne klare deres tros prøvelse, eller de igen knurrede imod ham.

Da Hebræerne blev tørstige og ikke kunne finde noget vand, blev de utålmodige og huskede ikke på Guds kraft, som de for næsten fyre år siden så

hvordab Gud gav dem vand ud af klippen. I stedet for at stole på Gud, beklagede de sig til Moses og Aron, og sagde til dem: »Gid vi var omkommet, dengang vore brødre omkom for Herrens åsyn!« Det er hvad de ønske de blev til af dem som var blevet udslettet af plagen under Koras, Datans og Abriams oprør.

De spurgte vredt: »Hvorfor førte I Herrens forsamling ind i denne ørken, når vi skal dø her, både vi og vort kvæg? Og hvorfor førte I os ud af Ægypten, når I ville have os hen til dette skrækelige sted, hvor der hverken er korn eller figener, vintræer eller granatæbler, ej heller vand at drikke?«

»Men Moses og Aron begav sig fra forsamlingen hen til åbenbaringsteltets indgang og faldt på deres ansigt. Da viste Herrens herlighed sig for dem, og Herren taledes til Moses og sagde: »Tag staven og kald så tillige med din broder Aron menigheden sammen og tal til klippen i deres påsyn, så giver den vand; lad vand strømme frem af klippen til dem og skaf menigheden og dens kvæg noget at drikke!« Da tog Moses staven fra dens plads foran Herrens åsyn, som han havde pålagt ham.«

Moses giver efter for utålmodighed

»Moses og Aron kaldte forsamlingen sammen foran klippen, og han sagde til dem: »Hør nu, I genstridige! Mon vi formår at få vand til at strømme frem til eder af denne klippe?« Og Moses løftede sin hånd og slog to gange på klippen med sin stav, og der strømmede vand frem i mængde, så at menigheden og dens kvæg kunne drikke. Men Herren sagde til Moses og Aron: »Fordi I ikke troede på mig og helligede mig for israeliternes øjne, skal I ikke komme til at føre denne forsamling ind i det land, jeg vil give dem!«

Her syndede Moses. Han blev træt af folkets stadige knurren imod ham, og over Herrens påbud, tog staven, i stedet for at tale til klippen som Gud havde befalet ham, slog han den med staven to gange, efter at have sagt: »Mon vi formår at få vand til at strømme frem til eder af denne klippe?« Her talte han uklogt med sine læber. Han sagde ikke, om Gud nu vil vise dig et nyt bevis på Sin kraft, og få vandet ud af denne klippe. Han tilskrev ikke kraften og herligheden til Gud, for at få vandet til at flyde igen fra den stenhårde klippe, og således ophøjede han ikke Ham over for folket. På grund af denne fejl fra Moses side, ville Gud ikke lade ham føre folket til det Forjættede Land.

Denne nødvendighed for at manifestere Guds kraft gjorde anledningen meget højtidelig, og Moses og Aron skulle have udnyttet den for at

give folket et godt indtryk. Men Moses var oprørt, og i sin utålmodighed og vrede med folket, på grund af deres knurren sagde han: »Hør nu, I genstridige! Mon vi formår at få vand til at strømme frem til eder af denne klippe?« Når han talte sådan lod han i virkeligheden Israels kurren være korrekt, når han anklagede ham for at lede dem ud fra Ægypten. Gud havde tilgivet folket for større overtrædelser end denne fra Moses side, men Han kunne betragte en synd fra Sit folks leder som for dem som blev ledt. Han kunne ikke undskylde Moses synd og lade ham gå ind i det Forjættede Land.

Her gav Herren Sit folk et umiskendeligt bevis på at han, som havde udvirket så forunderlig en udfrielse af dem fra det ægyptiske trældom, var den mægtige engel, og ikke Moses, som gik foran dem under deres rejser, og om hvem Han havde sagt: »Se, jeg sender en engel foran dig for at vogte dig undervejs og fører dig til det sted, jeg har beredt.. Tag dig vel i vare for ham og adlyd ham; vær ikke genstridig imod ham, thi han skal ikke tilgive eders overtrædelser, efterdi mit navn er i ham.« 2 Mos. 23,20. 21.

Moses tog den ære til sig, som tilhørte Gud, og gjorde det nødvendigt for Gud at gøre det som i hans tilfælde for altid skulle tilfredsstillende det oprørske Israel, at det ikke var Moses som havde ført dem fra Ægypten, men Gud selv. Herren havde overdraget Moses byrden at lede Sit folk, medens den mægtige Engel gik foran dem under alle deres vandringer, og styrede alle deres rejser. Fordi var så hurtig til at glemme at Gud ledte dem ved Sin Engel, og tilskrev mennesker det som Guds kraft alene kunne udrette, prøvede Han dem og forsøgte dem, for at se om de vil adlyde Ham. De fejlede ved alle prøvelser. I stedet for at tro på ham, og anerkende Gud, som havde bestrøet deres sti med beviser på Hans kraft og tydelige tegn på Hans omsorg og kærlighed, så var de mistroiske på Ham og tillagde det Moses at de forlod Ægypten, anklagede ham for at pådrage alle deres ulykker. Moses havde båret på deres hårdnakket med en bemærkelsesværdig overbærenhed. En gang truede de med at stene ham.

Den hårde straf

Herren ville fjerne det indtryk for alt fra deres sind, ved at ikke lade Moses indtage det Forjættede Land. Herren havde ophøjet Moses højt. Han havde åbenbaret Sin store herlighed for ham. Han havde taget ham ind i en hellig nærværelse med Ham selv på bjerget, og nedlagde sig til at tale med ham, ligesom en mand taler med en ven. Han havde meddelt sig til Moses, og gennem ham til folket, om Sin vilje, Sine forordninger og Sine love. At han således blev ophøjet og æret af Gud, gjorde hans fejl endnu

større. Moses angrede sin synd og ydmygede sig selv stærkt over for Gud. Han fortalte hele Israel sin sorg over sin synd. Han lagde ikke skjul på resultatet af sin synd, men fortalte dem at han ved at ikke give Guds æren, kunne han ikke lede dem til det Forjættede Land. Han spurgte dem da, om denne fejl fra hans side var så stor at den kunne rettes af Gud, hvordan Gud ville betragte deres gentagende knurren ved at bebrejde ham (Moses) med Guds usædvanlige hjemsøgelser på grund af deres synder.

I dette ene tilfælde, havde Moses ladet det indtryk give næring at han fik vand til dem ud af klippen, skønt han burde ophøje Herrens navn blandt Sit folk. Herren ville nu bringe tingene i orden med Sit folk, at Moses blot var et menneske, der fulgte vejledning og anvisninger fra en mægtigere end han, endog fra Guds søn. Heri ville han ikke lade dem være i tvivl. Hvor der skal gives meget, må der forlanges meget. Moses var blevet højt begunstiget med særlige syn om Guds majestæt. Lys og herlighed fra Gud var blevet tildelt ham i rigt overmål. Hans ansigt genspejlede den herlighed på folket som Herren havde ladet skinne på ham. Alle vil blive dømt efter de privilegier de har haft, og det lys og gaver der er givet.

Gode mennesker, hvis generelle optræden var efterligning værdig, er en særlig forhånelse mod Gud når de synder. De får Satan til at juble, og bespøtter Guds engle med fejl fra Guds udvalgte redskaber, og giver uretmæssig mulighed for at løfte sig selv imod Gud. Herren har selv ledt Moses på en særlig måde, og har åbenbaret Sin herlighed for ham, som for ingen andre på jorden. Han var naturlig utålmodig, men havde ikke taget fast greb på Guds nåde og bedt så ydmygt for visdom fra himlen at han blev styrket fra Gud og havde overvundet sin ilterhed, så Gud kaldte ham for den mest sagtmodige mand på jordens overflade.

Aron døde på Hors Bjerg, for Herren havde sagt at han ikke skulle gå ind i det Forjættede land, fordi han, sammen med Moses, havde syndet ved at få vand ud af Meribas klippe. Moses og Arons sønner begravde ham på bjerget, at folkene ikke må fristes til at lave for stor en ceremoni over hans lig, og være skyldig afgudsdyrkelsens synd.

Moses død

Dette kapitel er baseret på 5 Mos. 31-34.

Moses skulle snart dø, og han blev befalet at samle Israels børn sammen før hans død, og fortælle dem alle om den hebræiske hærs rejser siden de forlod Ægypten, og alle deres fædres store overtrædelser, som pådrog Hans domme over dem, og tvang Ham til at sige at de ikke

skulle indtage det Forjættede Land. Deres fædre døde i ørknen, efter Herrens ord. Deres børn voksede op, og for dem skulle løftet gå i opfyldelse, ved at tage Kanaans land i besiddelse. Mange af disse var små børn da loven blev givet, og de kunne ikke huske den storslåede begivenhed. Andre blev født i ørknen, og for at de ikke kunne erkende noget for at ikke adlyde de ti bud og alle de love og forordninger Moses fik, så instruerede Gud ham at rekapitulere de ti bud i korthed, og alle forholdene i forbindelse med at give loven.

Moses havde skrevet alle lovene og forordningerne i en bog, som han fået af Gud, og skrevet nøjagtigt skrevet alle Hans instrukser de havde fået på vejen, og alle de mirakler som Han havde udført for dem, og al det Israels børn knurrede over. Moses havde også nedskrevet hvordan han overvandt al deres jammer.

Den sidste instruks til Israel

Alle folk var samlet foran ham, og han læste begivenhederne fra deres tidligere historie op, af den bog som han havde skrevet. Han læste også Guds løfter for dem, hvis de ville være lydige, og de forbandelser som ville komme over dem hvis de var ulydige.

Moses fortalte dem at, på grund af deres oprør, havde Herren flere gange haft til hensigt at udlette dem, men han lagde sig mellem for dem så ivrigt, at Gud nådigt sparede dem. Han mindede dem om de mirakler som Herren gjorde for Faraos og hele Ægyptens land. Han sagde til dem: »Thi med egne øjne har I set al den stordåd, Herren har øvet! Så hold da alle de bud, jeg i dag pålægger dig, for at I kan vinde styrke og komme og tage det land i besiddelse, som I skal over og tage i besiddelse.« 5 Mos. 11,7. 8.

Moses advarede særlig Israels børn mod at blive forført til afgudsdyrkelse. Han pålagde dem alvorligt at adlyde Guds bud. Hvis de beviser deres lydighed og elsker Herren og tjener Ham med udelt hjertet, vil Han give dem regn i rette tid, og få deres afgrøder til at vokse, og forøge deres kvæg. De skal også nyde nye særlige og ophøjede privilegier, og bør sejre over deres fjender.

Moses instruerede Israels børn på en alvorlig og slående måde. Han vidste at det var sin sidste mulighed for at tale til dem. Så afsluttede han med at skrive alle love, bestemmelser og forordninger som Gud havde givet ham i en bog, også de forskellige regler om brændofre. Han lagde bogen i mændenes hænder i det hellige embede og anmodede for en sikkerheds skyld, at den skulle lægges i arkens side, for Gud tog hele tiden vare på den hellige kiste. Denne bog af Moses skulle

bevares, så Israels dommere kan henvise til den, om det var nødvendigt ved et tilfælde. Et fejlende folk forstår ofte Guds krav passer deres egen behag; således blev Moses bog bevaret på et meget helligt sted, til henvisning i fremtiden.

Moses afsluttede sine sidste instrukser til folket med en kraftfuld og profetisk tale. Den var gribende og velformuleret. Ved Guds inspirations side 170-173 velsignede han Israels stammer hver især. Med sidste ord dvælede han mest ved Guds majestæt og Israels fortrinlighed, som altid vil fortsætte, hvis de vil adlyde Gud og gribe fast i Hans styrke.

Moses død og opstandelse

»Derpå steg Moses fra Moabs sletter op på nebobjerget, til toppen af pisa, lige over for Jeriko; og Herren lod ham skue ud over hele landet: Gilead lige til Dan, hele Naftali, Efraims og Manasses land, hele Judas land indtil havet i vest, Sydlandet og jordanegnen, sænkningen ved Jeriko, palmestaden, lige til Zoar. Og Herren sagde til ham: »Det er det land, jeg tilsvor Abraham, Isak og Jakob, da jeg sagde: dit afkom vil jeg give det! Nu har jeg ladet dig skue ud over det med dine egne øjne; men du skal ikke drage derover« Og Moses, Herrens tjener, døde der i Moabs land, som Herren havde sagt. Og han begravede ham i dalen i Moab lige over for Bet Peor. Indtil denne dag har intet menneske kendt hans grav. Moses var 120 år, da han døde; hans øje var ikke sløvet og hans livskraft ikke svundet.» 5. Mos 34,1-7.

Det var ikke Guds vilje at nogen skulle med Moses op på Priskas top. Der stod han på et højt fremspring på Priskas top, overfor Guds og himmelske engles tilstedeværelse. Efter at han i tilfredshed havde set Kanaan, lagde han sig ned, som en træt kriger for at hvile. Søvn kom over ham, men det var dødens søvn. Engle tog hans krop og begravde den i dalen. Israelitterne kunne aldrig finde det sted hvor han blev begravet. Hans begravelse blev skjult for at forhindre folk i at synde mod Herren, og begå afgudstilbedelse over hans legeme.

Satan jublede over at han havde fået Moses til at synde imod Gud. For ved denne overtrædelse kom Moses under dødens herredømme. Havde han fortsat i trofasthed, og hans liv ikke var blevet ødelagt af den ene overtrædelse, ved at ikke give Guds ære for at få vandet frem fra klippen, ville han have gået ind i det Forjættede Land, og ville være overført til himlen uden at se døden. Mikael, eller Kristus, sammen med den engle der begravde Moses, kom ned fra himlen, efter at han var forblevet i graven i kort tid, og oprejste ham og tog ham til himlen.

Da Kristus og engle nærmede sig graven, viste

Satan og hans engle sig ved graven og bevogtede Mose legeme, for at det ikke skulle fjernes. Da Kristus og Hans engle drog nær, modsatte Satan sig at de nærmede sig, men blev tvunget af Kristi og Hans engles herlighed og kraft, til at falde tilbage. Satan gjorde krav på Moses legeme, på grund af en overtrædelse; men Kristus henviste sagtmødt ham til Sin Faders udsagn: »Herren straffe dig!« Judas 9. Kristus fortalte Satan at Han vidste at Moses ydmygt angrede denne ene fejl, og der hvilede ikke en plet på hans karakter, og at der stod »pletfri« ved hans navn i den himmelske optegnelsesbog. Så genoprejste Kristus Moses legeme, som Satan havde gjort krav på.

Ved forklarelsen af Kristus, Moses og Elias, som var blevet forvandlet, blev de sendt for at tale med Kristus om Hans lidelser, og være bærere af Guds herlighed for Hans dyrebare Søn. Moses var blevet stærkt æret af Gud. Han fik privilegiet at tale med Gud ansigt til ansigt, ligesom en mand taler med sin ven. Og Gud åbenbarede sig for ham ved Sin overmådelige herlighed, som Han aldrig har gjort med nogen anden.

Indtager det forjættede land

Dette kapitel er baseret på Josua 1; 3-6; 23 og 24.

Efter Moses død, skal Josua være Israels leder, der fører dem til det Forjættede Land. Han var førsteminister for Moses under den store del af Israelitternes vandring i ørknen. Han havde set Guds underfulde værker som Moses havde udført, og forstod godt folkets tilbøjelighed. Han var en af de tolv spejdere som blev sendt ind for at undersøge det Forjættede Land, og en af de tolv som aflagde en pålidelig beretning om dens rigdomme og som opmuntrede folket til at gå frem i Guds kraft og tage det i besiddelse. Han var godt udrustet til dette vigtige embede. Herren lovede Josua at være med ham ligesom Han havde været med Moses, og gøre Kanaans fald til en let sejr for sig, vil han være trofast til at overholde alle Hans bud med dette med sig. Han var ivrig efter hvordan han ville udføre sin opgave at føre folket til det forjættede Kanaan, men denne opmuntring fjernede hans frygt.

Josua befalede Israels børn at forberede sig på en tre-dages rejse, og at alle krigsmænd skulle gå frem til kamp. »Da svarede de Josua: »Alt, hvad du har pålagt os, vil vi gøre, og vi vil gå overalt, hvor du sender os; som vi har adlydt Moses i alt, vil vi adlyde dig. Måtte kun Herren din Gud være med dig, som han var med Moses! Enhver, som sætter sig op imod dine befalinger og ikke adlyder dine ord i alt, hvad du pålægger ham, skal dø. Vær kun modig og uforsagt!«

Israels passage over Jordan skulle være mirakuløs. »Og Josua sagde til folket: »Helliger eder; thi i morgen vil Herren gøre undere iblandt eder!« Og Josua sagde til præsterne: »Løft pagtens ark op og drag over foran folket!« Så løftede de pagtens ark op og gik foran folket. Men Herren sagde til Josua: »I dag begynder jeg at gøre dig stor i hele Israels øjne, for at de kan vide, at jeg vil være med dig, som jeg var med Moses.«

Krydse Jordanfloden

Præsterne skulle gå foran folket og bære arken med Guds lov. Og da deres fødder rørte Jordans bred, skilte vandene sig ovenfra, og præsterne gik over, og bar arken, som var et symbol på den Guddommelige Tilstedeværelse; og den hebræiske hær fulgte efter. Da præsterne var halvvejs over Jordan, blev de bedt om at stå på flodbunden indtil at Israels hær var godt over. Her blev den nuværende generation af israelitterne overbevist over at Jordans vande var genstand for samme magt, som deres fædre havde så blev udvist over for dem, ved det Røde Hav for fyre år siden. Mange af disse havde gået gennem det Røde Hav da de var børn. Nu går de over Jordanfloden, krigsmænd, fuldt udrustet til kamp.

Efter at hele den israelittiske hær var gået over Jordan, befalede Josua at præsterne skulle komme op af floden. Ligeså snart at præsterne, der bar pagtens ark, kom op af floden, og stod på tør land, rullede Jordan over, ligesom før, og oversvømme alle dens bredder. Da dette forunderlige mirakel blev udført fik israelitterne en meget større tro. Dette forunderlige mirakel vil aldrig kunne glemmes, Herren anviste Josua at befale bemærkelsesværdige mænd, en for hver stamme, tage sten op af flodsengen, og sætte den der hvor præsternes fødder stod, medens den hebræiske gik over, og bære dem på deres skuldre, og rejse et mindesmærke i Gilgal, der minder om at Israel har passeret Jordan over tørt land. Efter at præsterne var kommet frem fra Jordan, havde Gud fjernet sin mægtige hånd, og vandene væltede som er mægtigt vandfald ned i deres egen kanal.

Da alle Amoritternes konger og Kananæernes konger hørte at Herren havde holdt Jordans vande tilbage for Israels børn, blev de grebet af frygt. Israelitterne havde slået to af Moabs konger ihjel, og deres mirakuløse overgang over det svulmende og farlige Jordan fyldte dem med største rædsel. Josua omskar alle folk som var blevet født i ørknen. Efter denne ceremoni holdt de påske på Jerikos sletter. »Men Herren sagde til Josua: »I dag har jeg bortvæltet ægypternes forsmædelse fra eder.«

Hedenske nationer havde bebrejdet Herren og Hans folk fordi Hebræerne ikke havde taget Kanaans land i besiddelse, som de forventede at

arve, efter at have forladt Ægypten. Deres fjender jublede fordi de længe havde strejft rundt i ørknen, og de opløftede sig selv stolt imod Gud, erklærede at Han ikke kunne lede dem ind i Kanaans land. Nu var de gået over Jordan på tør grund, og deres fjender kunne ikke længere bebrejde dem.

Mannaen fortsatte til dette tidspunkt, nu hvor israelitterne var ved at tage Kanaan i besiddelse og spise af landets frugter, havde de ikke længere brug for det, så ophørte det.

Hærføren af Herrens hær

Da Josua trak Israels hære tilbage, for at meditere og bede for at Guds særlige tilstedeværelse måtte være hos ham, så han en mand af høj statur, iklædt krigslignende tøj, med sit dragne sværd i sin hånd. Josua genkendte ham ikke som en fra Israels hære, og alligevel så han ikke ud som en fjende. I sin iver tiltalte han ham og sagde: »Er du en af vore eller en af vore fjender?« Han svarede: »Ingen af delene, jeg er fyrsten over Herrens hær; lige nu er jeg kommet!« Da faldt Josua til jorden på sit ansigt og tilbød og sagde til ham: »Hvad har min herre at sige sin tjener?« Og fyrsten over Herrens hær svarede Josua: »Drag dine sko af fødderne, thi det sted, du står på, er hellig!« Det gjorde Josua.«

Dette var ingen almindelig engel. Det var Herren Jesus Kristus, han som havde ført hebræerne gennem ørknen, omgivet af ildstøtten om natten og skystøtten om dagen. Dette sted blev gjort helligt ved Hans tilstedeværelse; derfor blev Josua befalet at tage sine sko af.

Så instruerede Herren i, hvilken fremgangsmåde der bruges for at indtage Jeriko. Alle krigsmænd skulle befales til at omringe byen en gang hver dag i seks dage, og på den syvende dag skulle de gå omkring Jeriko syv gange.

Indtagelsen af Jeriko

»Josua, Nuns søn, lod da præsterne kalde og sagde til dem: »I skal bære pagtens ark, og syv præster skal bære syv væderhorn foran Herrens ark!« Og han sagde til folket: »Drag ud og gå rundt om byen, således at de, som bærer våben, går foran Herrens ark!« da nu Josua havde talt til folket, gik de syv præster, som bar de syv væderhorn foran Herren, frem og stødte i hornene, medens Herrens pagts ark fulgte efter.

»Og de, som bar våben, gik foran præsterne, som stødte i hornene, og de, som sluttede toget, fulgte efter arken, medens der blæstes i hornene. Men Josua bød folket: »I må ikke opløfte krigsskrig eller lade eders røst høre, og intet ord må udgå af eders mund, før den dag jeg siger til eder: Råb! Men så skal I råbe!« Så lod han Herrens ark bære rundt om byen, een gang rundt, og derpå begav de

sig tilbage til lejren og overnattede der.«

Den hebræiske hær marcherede i fuldkommen orden. Først gik en udvalgt enhed af bevæbnede mænd, i deres krigslignende klæder, ikke for at udøve deres militærdygtighed, men kun for at tro og adlyde de ordrer de fik. Dernæst fulgte syv præster med basuner. Så kom Guds ark, glimtende med guld, og en herlighedsglans over sig, båret af præster i deres rige og særlige klæder der betegner deres hellige embede. Israels umådelige hær fulgte efter i fuldstændig orden, hver stamme under sin respektive standard. Således omringede de byen med Guds ark. Der kunne ikke høres en lyd med dem mægtige hærs tråd, og basunernes højtidelige røst, gav ekko i bakkerne, og genlød gennem Jerikos by.

Vagtfolkene i den fordømte by bemærkede enhver bevægelse med forundren og uro, og meddelte det til myndigheden. De kan ikke fortælle hvad al dette skal betyde. Nogle latterliggører tanken at byen kan indtages på denne måde, medens andre har respekt, idet de beskuer arkens glans og præsternes og Israels efterfølgende hærs højtidelige og værdige udseende, med Josua som deres overhoved. De husker hvordan vandene ved det Røde Hav, for fyrre år siden, delte for dem, og at der var beredt en passage for dem at gå over Jordanfloden. De er for oprørte til at spørge. De er strenge med at holde byens porte lukkede, og mægtige krigere passer på hver port.

I seks dage udførte Israels hære deres rundgang omkring byen. Og på den syvende dag omringede de Jeriko syv gange. Folket blev som sædvanligt befalet at være tavse. Alene basunernes røst kunne høres. Folket skulle observere, og når basunerne lyder lidt længere end sædvanligt, så skal alle råbe med høj røst, for Gud har givet dem byen. »Men den syvende dag brød de op tidligt, ved morgenrødens frembrud og gik på samme måde syv gange rundt om byen; kun på denne dag drog de syv gange rundt om byen; og syvende gang stødte præsterne i hornene, og Josua sagde til folket: »Opløft krigsskriet! Thi Herren har givet eder byen.« »Så opløftede folket krigsskriet, og de stødte i hornene og da folket hørte hornene, opløftede det et vældigt krigsskriet; da styrtede muren sammen, og folket gik lige ind i byen; således indtog de byen.«

Gud ville gerne vise israelitterne at Kanaans sejr ikke skulle tilskrives dem. Lederen af Herrens hær overvandt Jeriko. Han og Hans engle var med til at vinde sejr. Kristus befalede himlens hære at nedstyre Jerikos mure og berede adgang for Josua og Israels hære. Med dette forunderlige mirakel, styrkede Gud ikke blot Sit folks tro på Hans kraft til at underlægge deres fjender, men irettesatte deres tidligere vantro.

Jeriko havde trodset Israels hære og himlens Gud. Og da de så hvordan Israels hær marcherede rundt om deres by en gang hver dag, blev de foruroliget; men de så på deres stærke forsvarsværker, deres faste og høje mure, og følte sig sikre, at de ikke kunne modstå noget angreb. Men når deres faste mure pludselige vaklede og faldt med et overvældende brag, som det højeste tordendrøn, blev de lammet af rædsel og kunne yde nogen modstand.

Josua var en klog helliget leder

Der var ingen plet på Josuas hellige karakter. Han var en klog leder. Hans liv var helt helliget til Gud. Før han døde samlede han den Hebræiske hær, og efter Moses' eksempel, genfortalte han deres rejser i ørkenen i korthed, og også om Guds nådige handlemåde med dem. Han talte meget udtrykfuldt til dem. Han fortalte dem om Moabs konge der førte krig imod dem og kaldte Bileam til at forbande dem; men Gud »ville ikke bønne høre Bileam, og han måtte velsigne eder«. Så sagde han til dem: »Men hvis I ikke synes om at tjene Herren, så vælg i dag, hvem I vil tjene, de guder, eders forfædre dyrkede hinsides floden, eller amoriternes guder, i hvis land I nu bor. Men jeg og mit hus, vi vil tjene Herren!«

»Da svarede folket: »Det være langt fra os at forlade Herren for at dyrke andre guder; nej, Herren er vor Gud, han, som førte os og vore fædre op fra Ægypten, fra trællehuset, og gjorde hine store tegn for vore øjne og bevarede os under hele vor vandring og blandt alle de folk, hvis lande vi drog igennem«.

Folket fornyede deres pagt med Josua. De sagde til ham: »Herren vor Gud vil vi tjene, og hans røst vil vi lyde!« Josua skrev deres pagtsord i bogen med de love og forordninger Moses fik. Josua var elsket og respekteret af hele Israel, og ved hans død førte de megen jammerklage.

Guds ark og Israels skæbne

Dette kapitel er baseret på 1 Samuel 3-6; 2 Samuel 6 og 1 Konge 8.

Guds ark var en hellig kiste, fremstillet for at bevare de Ti Bud, hvilken lov skulle repræsentere Gud selv. Denne ark blev betragtet som Israels ære og styrke. Tegnene på den guddommelige tilstedeværelse blev på den dag og nat. Præsterne der tjente foran den var særligt indviet til det hellige embede. De bar en brystplade med dyrebare stene med forskellige materialer, de samme der udgjorde de tolv fundamenter på Guds stad. Inden for rammen var navnene på Israels tolv stammer, indgraveret på ædelstene sat i guld. Dette var et meget rigt og smukt værk, der han fra præsternes skuldre og dækkede brystet.

På højre og venstre side af brystpladen var der to store stene, som skinnede med stor stråleglans. Når forskellige ting blev bragt frem for dommerne, som de ikke kunne afgøre, blev de henvist til præsterne, og de spurgte Gud, som svarede dem. Hvis Han var velvillig, og hvis Han kunne tilstå dem succes, hvilede en strålende herlighedsglans på ædelstene til højre. Hvis han misbilligede, var det som om damp eller en sky hvilede over den dyrebare sten på venstre side. Når de spurgte Gud om at tage i kamp, sagde ædelstenen på højre side dette, når den var omkranset af lys, Gå og vind. Og når stenen til venstre blev overskygget af en sky sagde den: »I skal ikke gå; I vil ikke vinde.«

Når ypperstepræsten gik indenfor i det allerhelligste engang om året, og gjorde tjeneste foran arken under Guds ærefrygtsindbydende tilstedeværelse, spurgte han, og Gud svarede ham ofte med hørbar røst. Når Herren ikke svarede med stemme, lod Han de hellige lys- og herlighedsståler hvile på Keruberne på højre side af arken, som anerkendelse eller velvilje. Hvis deres anmodning blev afvist, hvilede en sky over keruben til venstre.

Fire himmelske engle ledsagede altid Guds ark på alle dens rejser, og vogtede den for al fare og opfyldte enhver mission de var blevet pålagt i forbindelse med arken. Jesus, Guds Søn, blev fulgt af himmelske engle, der gik foran arken, da den kom til Jordan; og vandene blev skåret igennem over for Hans tilstedeværelse. Kristus og englene stod ved arken og præsterne i flodsengen indtil hele Israel var gået over Jordan. Kristus og englene ledsagede arkens rundtur omkring Jeriko, og til sidst nedstyrtes byens massive mure og overgav Jeriko til Israels hænder.

Resultatet af Elis forsømmelse

Da Eli var ypperstepræst ophøjede han sine sønner til præsteskabet. Kun Eli fik lov til at gå ind i det allerhelligste en gang om året. Hans sønner gjorde tjeneste ved tabernaklets dør og virkede ved at slå dyrene ihjel og ved offeralteret. De misbrugte hele tiden dette hellige embede. De var selviske, ærgerrige, grådige og ryggesløse. Gud irettesatte Eli for hans kriminelle forsømmelse med familiedisciplin. Eli irettesatte sine sønner men betvang dem ikke. Efter at de var sat i præsteskabets hellige embede, hørte Eli om deres optræden med at bedrage Israels børn for deres ofre, og deres frække overtrædelser af Guds love og deres voldelige optræden, som fik Israel til at synde.

Herren gjorde barnet Samuel bekendt om de domme Han ville føre over Elis hus, på grund af deres forsømmelse. »Så sagde Herren til Samuel: »Se, jeg vil lade noget ske i Israel, som skal få det

til at ringe for begge ører på enhver, som hører derom. På den dag vil jeg lade alt, hvad jeg har talt om Elis slægt, opfyldes på ham, alt fra først til sidst. Du skal kundgøre ham, at jeg har dømt hans slægt for evigt, fordi han vidste, at hans sønner ringeagtede Gud, og dog ikke talte dem alvorligt til. Derfor har jeg svoret over Elis hus: Visselig, Elis hus's brøde skal aldrig i evighed sones ved slagtofre eller afgrødeofre!«

Elis sønners overtrædelser var så dristede, en sådan forhånelse mod en hellig Gud, at intet offer kunne forsone en så bevidst overtrædelse. Disse syndige præster vanhellige de ofre der symboliserede Guds Søn. Og ved deres blasfemiske optræden trådte de på soneblodet, som stammede fra alle ofres dydighed.

Samuel fortalte Eli Herrens ord; da sagde han: »Han er Herren; han gøre, hvad ham tykkes bedst!« Eli vidste at Gud var blevet vanæret, og han følte at han havde syndet. Han underkastede sig at Gud således straffede hans syndige forsømmelse. Herrens ord til Samuel, blev gjort kendt af Eli til hele Israel. Idet han gjorde dette, mente at han kunne rette op på sin tidligere syndige forsømmelse. Det onde der blev erklæret over Eli skulle forhales mere.

Israelitterne førte krig mod filisterne og blev overvundet, og fire tusinde israelitter blev slået ihjel. Hebræerne blev bange. De vidste at hvis andre folk skulle høre om deres nederlag ville de opmuntres til at føre krig mod dem. Israels ældste afgjorde at deres nederlag var fordi Guds ark ikke var med dem. De sendte folk til Silo efter pagtens ark. De mente at deres overgang over Jordan og den lette sejr over Jeriko, da de bar arken, og de afgjorde at alt var nødvendigt at føre arken tilbage til dem, og de ville sejre over deres fjender. De indrømmede ikke at deres kraft lå i lydighed mod den lov der var i arken, som repræsenterede Gud Selv. De urene præster, Hofni og Pinehas, var med den hellige ark, der overtrådte Guds lov. Disse syndere førte arken til Israels lejr. Krigsmændenes tillid blev genoprettet, og de var overbevist om medgang.

Arken blev taget

»Da nu Herrens pagts ark kom til lejren, brød hele Israel ud i et vældigt jubelråb, så jorden rystede derved. Og da filisterne hørte jubelråbet, sagde de: »Hvad er det for et vældigt jubelråb i hebræernes lejr?« Og de fik at vide, at Herrens ark var kommet til lejren. Da blev filisterne bange, thi de tænkte: »Gud er kommet i lejren!« Og de sagde: »Ve os! Sligt er ikke hændet før! Ve os! Hvem skal fri os af denne vældige Guds hånd? Det er den Gud, som slog ægypterne med alle hænder plager og pest. Tag eder nu sammen og vær mænd, filistere, for at I ikke skal komme til at

trælle for hebræerne, som de har trællet for eder; vær mænd og kæmp!« Så begyndte filisterne kampen, og Israel blev slået, og de flygtede hver til sit; nederlaget blev meget stort; der faldt 30 000 Mand af det israelitiske fodfolk, Guds ark blev gjort til bytte, og Elis to sønner Hofni og Pinehas faldt.«

Filisterne mente at denne ark var israelitternes gud. De vidste ikke at den levende Gud, som havde skabt himlene og jorden, og gav Sin lov på Sinai, sendte velstand og modgang eftersom Hans lov blev overholdt eller overtrådt, den lov som lå inde i den hellige kiste.

Der skete et meget stort blodbad i Israel. Eli sad ved vejkannten, og overvågede med skelvende hjerte for at få nyheder fra hæren. Han blev bange for at Guds ark blev taget og besmittet af Filisterhæren. En budbringer fra hæren løb fra Siloa og informerede Elia at hans to sønner var blevet slået ihjel. Han kunne bære dette med en vis sindsro, for han havde grund til at forvente dette. Men da budbringeren tilføjede, »Og Guds ark er taget,« vaklede Eli på sit sæde, og faldt bagom og døde. Han delte Guds vrede som kom over hans sønner. Han var skyldig i stor grad skyldig i deres overtrædelser, fordi han forbryderisk ikke havde stoppet dem. At Filisterne havde taget Guds ark, blev betragtet som den største katastrofe som Israel kunne komme ud for. Pinehas hustru kaldte sit barn Ikabod, da hun var ved at dø, og sagde: »Borte er Israels herlighed! Dermed hentydede hun til, at Guds ark var taget.«

I Filisternes land

Gud lod Sin ark blive taget af deres fjender, for at vise Israel hvor tomt det var at stole på arken, symbolet på Hans tilstedeværelse, medens de vanhelligede de bud som lå inde i arken. Gud ville ydmyge dem, ved at fjerne den hellige ark fra dem, deres opblæste styrke og tillid.

Filistrene sejrede, fordi de, som de mente, havde fået israelitternes berømte Gud, som havde udført sådanne undere for dem, og havde fået dem til en rædsel for deres fjender. De tog Guds ark til Asdod, og satte den i et strålende tempel, gjorde den til ære for deres mest populære gud Dagon, og satte den ved siden af deres gud. Om morgnen gik disse guders præster ind i templet, og blev bange over at se Dagon faldet på sit ansigt til jorden foran Herrens ark. De rejste Dagon og satte ham på hans tidligere position, de mente at han kunne være faldet ved et uheld. Men den næste morgen fandt de at han var faldet ligesom før, på sit ansigt til jorden, og Dagens hoved og begge hans hænder var faldet af.

Guds engle, som altid ledsagede arken, kuld-kastede den sanseløse afgud, og derefter blev

den lemlæstet, for at vise at Gud, den levende Gud, var over alle guder, og at over for Ham var alle hedenske guder som ingenting. Hedningene havde stor ærbødighed for deres gud, Dagon; og når de fandt den helt lemlæstet og ligger på sit ansigt over for Guds ark, blev de bedrøvede og anså det for et meget dårligt varsel for filistrene. De tolkede det sådan at filistrene og alle deres guder skulle underlægges og udslettes af hebræerne, og at hebræernes Gud ville være større og mægtigere end alle guder. De fjernede Guds ark fra deres afgudstempel og satte den for sig selv.

Filistrene beholdt Guds ark i syv måneder. De skulle overvinde israelitterne og fik taget Guds ark, hvori de mente deres kraft bestod, og mente at de altid ville være i sikkerhed og ikke længere kunne frygte for Israels hære. Men midt i deres glæde i deres succes kunne der høres klageskrig over landet, og årsagen blev til sidst tilskrevet Guds ark. Den blev båret fra sted til sted i rædsel, og ødelæggelse fra Gud fulgte med på deres vej, indtil filisterne var blevet meget rådvilde over hvad de skulle gøre med den. De engle som fulgte med den, passede på at der skulle ske den noget. Og Filistrene turde ikke åbne kisten; for deres gud Dagon mødte dem med en sådan skæbne, at de ikke turde røre den, eller nærme sig dem. De kaldte på præsterne og spåmændene, og spurgte dem hvad de skulle gøre med Guds ark. De rådede dem til at bringe den tilbage til det folk den tilhørte, og sende den sammen med kostbare syndofre, at hvis Gud fandt godt at acceptere dette, ville de helbredes. De skulle også forstå at at Guds hånd var på dem fordi de havde taget Hans ark, som alene tilhørte Israel.

Tilbage til Israel

Nogle var ikke glade for dette. Det var for ydmygende at føre arken tilbage, og de fremhævede at ingen af Filisterne ikke turde vove sit liv at føre Guds ark tilbage til Israel, som havde bragt sådan død over dem. Deres rådgivere bad folket indstændigt om at ikke forhærde deres hjerter, ligesom ægypterne og Faraos havde gjort, og fik endnu større pinsler og plager til at komme over dem. Og da de alle blev bange for at tage Guds ark, rådede de dem og sagde: »Tag derfor og lav en ny vogn og tag to diegivende køer, som ikke har båret åg, spænd køerne for vognen og tag kalvene fra dem og driv dem hjem; tag så Herrens ark og sæt den på vognen, læg de guldting med, I giver den med i sonegave, i et skrin ved siden af og send den så af sted. Læg sidenefter mærke til, om den tager vejen hjem ad Bet-sjemesj til. Thi så er det ham, som har voldt os denne store ulykke; i modsat fald ved vi, at det ikke var hans hånd, som ramte os, men at det var en hændelse!« Mændene

gjorde da således; de tog to diegivende køer og spændte dem for vognen, men kalvene lukkede de inde i stalden. . . . Men køerne gik den slagne vej ad Bet-sjemesj til; under ustandselig brølen fulgte de stadig den samme vej uden at bøje af til højre eller venstre.«

Filistrene vidste at køerne ikke ville forlade deres unge kalve der hjemme, medmindre de blev drevet af en usynlig kraft. Køerne gik direkte til Bet-sjemesj, i kærlighed for deres kalve, de gik dog direkte væk fra dem. Filistrenes Herre fulgte efter arken til Bet-sjemesjs grænser. De turde ikke betro den hellige kiste til køerne. De var bange for at skete der noget ondt med den, vil der komme større ulykker over dem. De vidste ikke at Guds engle ledsagede arken og ledte køerne på til det sted hvor den tilhørte.

Formastelsen straffet

Folket i Bet-sjemesj var ved at høste marken, og da de så Guds ark på kærren, trukket af køer, blev de meget glade. De vidste at det var Guds værk. Køerne trak kærren med arken til en stor sten, og stadsede af sig selv. Levitterne tog ned til Herrens ark og til filistrenes ofre, og de ofrede kærren og køerne som bar den hellige ark, og filistrenes ofre, til Gud som brændofre. Filistrenes herre vendte tilbage til Kron, og plagen holdt op.

Bet-sjemesjs mænd var nysgerrige efter af vide hvilken stor magt der kunne være i den ark, som fik den til at udføre så forunderlige ting. De så på arken alene, som var så kraftfuld, og den ikke gav kraft til Gud. Ingen andre end helligt udpegede mænd til formålet kunne se på arken, omgivet af dens dække, uden at de blev slået ihjel, for det var som at se på Gud Selv. Og idet folket stillede deres nysgerrighed og åbnede arken og så ind på de hellige indskæringer, som hedenske afgudstilbedere ikke turde gøre, slog engle der fulgte arken omkring halvtredsusinde folk ihjel.

Folkene i Bet-sjemesj var bange for arken, og de sagde: »Hvem kan bestå for Herrens, denne hellige Guds, åsyn? Og hvor vil han drage hen fra os?« Og de sendte bud til indbyggerne i Kirjat Jearim og lod sige: »Filisterne har sendt Herrens ark tilbage. Kom herved og hent den op til eder!« Folkene i Kirjat Jearim bragte Herrens ark til Abinadabs hus og helligede sin søn til at tage vare på den. I tyve år var hebræerne i filistrenes magt, og de blev ydmyget stærkt og angrede deres synder, og Samuel gik i forbøn for dem, og Gud var igen nådig imod dem. Og Filistrene førte krig mod dem, og Herren virkede igen på en mirakuløs måde for Israel, og de overvandt deres fjender.

Arken forblev i Abinadabs hus indtil David blev gjort til konge. Han samlede alle Israels mænd, tredive tusinde, og gik for at føre Guds ark frem.

De satte arken på en ny kærre. David og hele Israels hus bad for Herren med alle slags musikinstrumenter. »Men da de kom til Nakons tærskelplads, rakte Uzza hånden ud og greb fat i Guds ark, fordi okserne snublede. Da blussede Herrens vrede op mod Uzza, og Gud slog ham der, fordi han rakte hånden ud mod arken, og han døde på stedet ved siden af Guds ark.« Uzza blev vred på okserne, fordi de snublede. Han viste en tydelig mistillid til Gud, som om Han, der havde ført arken fra Filisternes land ikke kunne tage vare på den. De engle som ledsagede arken slog Uzza ned for at række sin hånd ud, i formastelig utålmodighed, mod Guds ark.

»Og David grebes den dag af frygt for Herren og sagde: »Hvor kan da Herrens ark komme hen hos mig!« Og David ville ikke flytte Herrens ark hen hos sig i Davidsbyen, men lod den sætte ind i gatiten Obed Edoms hus.« David vidste at han var en syndig mand, og han var bange for at han, ligesom Uzza, blive formastelig på en eller anden måde, og fremkalde Guds frede på ham selv. »Herrens ark blev så i gatiten Obed Edoms hus Tre måneder, og Herren velsignede Obed Edom og hele hans hus.«

Gud ville undervise Hans folk i at, når Hans ark var rædsel og død for dem der overtrådte Hans bud, der var inde i den, ville han også være til velsignelse og styrke for dem der var lydige mod Hans bud. Da David hørte at Obed-Edoms hus blev stærkt velsignet, og at alt han havde fik velstand, på grund af Guds ark, blev han ivrig efter at bringe den til sin egen by. Men før David vovede at flytte den hellige ark, helligede han sig selv til Gud og befalede også at alle mænd i højeste myndighed i riget skulle afholde sig fra al verdslig forretning, og alt som afleder deres tanker fra hellig gudsfrygt. Således skulle de helliggøre sig til at føre den hellige ark til Davids stad. »Han gik hen og lod under festglæde Guds ark bringe op fra Obed Edoms hus Til Davidsbyen.

»De førte så Herrens ark ind og stillede den på plads midt i det telt, David havde rejst den, og David ofrede brændofre og takofre for Herrens åsyn.«

I Salomons tempel

Efter at Salomon havde fuldendt tempelbyggeriet samlede han Israels ældste og de mest indflydelsesrige mennesker blandt folket, for at føre Herrens pagts ark ud af Davids stad. Disse mænd havde helliget sig selv til Gud, og ledsagede præsterne der bar arken under stor alvor og ærbødighed. »Og de bragte Herrens ark op tillige med åbenbaringsteltet og alle de hellige ting, der var i teltet; præsterne og leviterne bragte dem op. Og kong Salomo tillige med hele Israels menighed, som havde givet møde hos ham foran

arken, ofrede småkvæg og hornkvæg, så meget, at det ikke var til at tælle eller overse.«

Salomon fulgte sin fader Davids eksempel. Han ofrede for hver sjette skridt. Med sang og musik og stor ceremoni, »førte præsterne Herrens pagts ark ind på dens plads i templets inderhal, det allerhelligste, og stillede den under kerubernes vinger; thi keruberne udbredte deres vinger over pladsen, hvor arken stod, og således dannede keruberne et dække over arken og dens bærestænger.«

Der blev gjort en meget prægtig helligdom, efter det mønster Moses fik vist på bjerget og derefter overbragt af Herren til David. Den jordiske helligdom blev gjort som den himmelske. Udover keruberne på arkens top, gjorde Salomon to engle i stor størrelse, der står ved hver ende af arken, der repræsenterer de himmelske engle der altid passer på Guds lov. Det er umuligt at beskrive dette tabernakels skønhed og glans. Der, såvelsom i tabernaklet, blev den hellige ark båret i højtidelig og ærbødig orden, og sat på sit sted under de to statelige kerubers vinder, der stod på gulvet.

Det hellige stemte deres stemmer i, med al slags musikinstrumenter, i pris til Gud. Og medens stemmerne, i harmoni med musikinstrumenter, genlød igennem templet og blev båret igennem luften udover Jerusalem, tog skyen med Herrens herlighed huset i besiddelse, ligesom det tidligere fyldte tabernaklet. »Da præsterne derpå gik ud af helligdommen, fyldte skyen Herrens hus, så at præsterne af skyen hindredes i at stå og udføre deres tjeneste; thi Herrens herlighed fyldte Herrens hus.«

Kong Salomon stod på talerstolen af kobber foran alteret og velsignede folket. Så knælede han ned, og med sine hænder rakt opad, udgød han en alvorlig og højtidelig bøn til Gud, medens forsamlingen var bøjet på deres ansigter til jorden. Efter at Salomon afsluttede sin bøn, kom en mirakuløs ild ned fra himlen og fortærede offeret.

På grund af Israels synder blev den ulykke som Gud sagde skulle komme over templet, hvis Hans folk forlod Ham, opfyldt nogle hundrede år efter at templet blev bygget. Gud lovede Salomon, at hvis han forblev trofast, og hans folk ville adlyde alle Hans bud, skulle dette herlige tempel stå for altid i al sin glans, som et bevis på velstanden og ophøjede velsignelser hvilede over Israel for deres lydighed.

Israels fangenskab

Fordi Israel havde overtrådt Guds bud og deres onde handlinger, lod Gud dem gå i fangenskab, og ydmyge og straffede dem. Før templet blev ødelagt, gjorde Gud dets skæbne bekendt for nogle af Sines trofaste tjenere. Templet var Israels

stolthed, og de anså det for afgudsdyrkelse, så længe de syndede imod Gud. Han åbenbarede også Israels fangenskab for dem. Disse retfærdige mænd fjernede, lige før templets udslettelse, den hellige ark med stentavlerne, og skjulte det under knurren og bedrøvelse i en hule hvor den skulle skjules for Israels folk, på grund af deres synder, og skulle ikke længere genoprettes for dem. Denne hellige ark er stadig skjult. Den er aldrig blevet flyttet siden den blev skjult.

Kristi første komme

Jeg blev ført ned til den tid hvor Jesus påtog sig selv menneskets natur, ydmygede Sig selv, som et menneske, og led Satans fristelser.

Hans fødsel var uden verdslig glans. Han blev født i en stald og svøbt i en krybbe; alligevel blev Hans fødsel æret langt over hvad noget menneskebarn blev. Engle fra himlen informerede hyrderne om Jesu komme, og lys og herlighed fra Gud ledsagede deres vidnesbyrd. Den himmelske hær slog på deres harper og ærede Gud. De bebudede sejrrikt Guds Søns komme til en falden verden for at fuldføre genløsningsarbejdet, og bringe fred, lykke og evigt liv til menneskene ved Sin død. Gud ærede Sin Søns komme. Engle tilbad Ham.

Jesu dåb

Guds engle svævede over Hans dåbssceneri; Helligånden steg ned i skikkelse af en due og oplyste Ham, og da folk stod og så forbavset til, med deres øjne fæstnet på ham, kunne Faderens røst høres fra himlen, og sige: »Dette er Min Søn den elske, i Dig har Jeg velbehag.«

Johannes var ikke sikker på at det var Frelseren som kom for at blive døbt af ham i Jordan. Men Gud havde lovet ham et tegn hvorved han kendte Guds Lam. Dette tegn blev givet da den himmelske due hvilede på Jesus og Guds herlighed skinne omkring ham. Johannes rakte sin hånd ud, pegede på Jesus, og råbte med høj røst: »Se Guds lam, som bærer verdens Synd!« Joh. 1,29.

Johannes forkyndertjeneste

Johannes informerede sine disciple at Jesus var den udlovede Messias, verdens Frelser. Da hans arbejde sluttede, lærte han sine disciple at se på Jesus og følge Ham som den Store Lærer. Johannes liv var sorrigt og selvfornægtende. Han bebudede Kristi første komme men fik ikke lov at se Hans mirakler og glæde sig over den magt Han udviste. Da Jesus gik i gang med at undervise, vidste Johannes at han selv måtte dø. Hans røst kunne sjældent høres, undtagen i ørknen. Hans liv var ensomt. Han klyngede sig ikke til sin Faders

familie, for at nye deres selskab, men forlod dem for at udføre sin mission. Skarer forlod de travle byer og landsbyer, og flokkes i ørknen for at høre profetens forunderlige ord. Johannes lagde øksen for træets rod. Da han irettesatte synd, var ikke bange for konsekvenserne, og beredte vejen for Guds Lam.

Herodes blev påvirket da han lyttede til Johannes kraftfulde og tydelige vidnesbyrd, og spurgte af dyb interesse hvad han skulle gøre for at blive hans disciple. Johannes vidste at han var ved at gifte sig med sin broders hustru, medens hendes mand stadig levede, og fortalte Herodes nøje at det ikke var lovligt. Herodes ville ikke ofre noget. Han giftede sig med sin broders hustru og, ved hendes indflydelse, blev Johannes anholdt og satte ham i fængsel, med henblik på at frigive ham på en eller anden måde. Medens han var sat fast, hørte Johannes om Jesu mægtige gerninger gennem sine disciple. Han kunne ikke lytte til Hans nådige ord, men disciplene informerede ham og trøstede ham med det som de havde hørt. Snart blev Johannes halshugget, under indflydelse af Herodes' hustru. Jeg så de ydmygeste disciple der fulgte Jesus, var vidne til Hans mirakler, og hørte de trøstende ord der faldt fra Hans læber, var større end Johannes Døber; det at de var mere ophøjede og ærede, og fik større behag i deres liv.

Johannes kom i Elias' ånd og kraft for at proklamere Jesu første komme. Jeg blev vist ned til de sidste dage og så at Johannes repræsenterede dem som skal gå frem i Elias ånd og kraft for at bebude vredens dag og Jesu andet komme.

Fristelsen

Efter Jesu dåb i Jordan, blev Han ført af Ånden ud i ørknen, for at fristes af djævelen. Helligånden havde forberedt Ham til de hårde fristelsers særlige scenerier. I Fyrre dage blev han fristet af Satan, og i de dage spiste Han intet. Alt omkring Ham var ubehageligt, som menneskenaturen ville forføres til at trække sig fra. Han var hos de vilde dyr og djævelen, på et øde og ensomt sted. Guds Søn var bleg og udtæret af fasten og led. Men Hans vej var lagt, og Han måtte opfylde det arbejde som Han kom for at gøre.

Satan tog fordel af Guds Søns lidelser og forberedte sig på at udsætte Ham for mangfoldige fristelser, håbede at vinde sejr over Ham, fordi Han havde ydmyget Sig selv som et menneske. Satan kom med denne fristelse: »Hvis du er Guds Søn, så sig til stenen der, at den skal blive til brød.« Han fristede Jesus til at nedgøre sig og bevise at Han var Messias, ved at udøve Sin guddommelige kraft. Jesus svarede blidt: »Der står skrevet: »Mennesket skal ikke leve af brød alene « Luke 4,3. 4.

Satan forsøgte sig med diskussion med Jesus om Han var Guds Søn. Hen henviste til Sin svage og lidende tilstand og forsikrede hovmodigt at han var stærkere end Jesus. Men de ord der blev sagt fra himlen, »Dette er Min Søn den elske, i hvem Jeg har velbehag« (Lukas 3,22), var nok til at støtte Jesus gennem alle Hans lidelser. Jeg så at Kristus ikke har noget at gøre med at overbevise Satan om Hans kraft eller det at han er verdens Frelser. Satan har beviser nok for Guds Søns ophøjede stade og myndighed. Han blev udelukket af himlen fordi han ikke ville bøje sig for Kristi autoritet.

For at vise sin magt første Satan Jesus til Jerusalem og satte Ham på templets tinde og fristede Ham der til at bevise at Han var Guds Søn, og kaste Sig ned fra den svimlende højde. Satan kom med de inspirerede ord: »Thi der står skrevet: »Han skal give sine engle befaling om dig, at de skal vogte dig;« og: »de skal bære dig på hænder, for at du ikke skal støde din fod på nogen sten.« Jesus svarede og sagde til ham: »Der er sagt«, »Du må ikke friste Herren din Gud.« Lukas 4,10-12. Satan ønskede at få Jesus til at påtage sig Sin Faders barmhjertighed og risikere Sit liv, før Hans mission blev opfyldt. Han håbede at frelsesplanen ville slå fejl; men planen var blevet lagt for dybt til at Satan kunne kuldkaste og ødelægge den.

Kristus er eksempel for alle kristne. Når de fristes, eller deres rettigheder diskuteres, bør de bære tålmodigt over. De må ikke føle at de har ret til at kalde på Herren for at vise Hans magt, så de kan få sejr over deres fjender, medmindre Gud direkte bliver æret eller forherliget derved. Hvis Jesus kastede Sig selv du fra templets tinde, ville det ikke have forherliget Hans far, for ingen andre end satan og Guds engle ville være vidne til dette. Og det ville være at friste Herren, at udvise Hans magt mod Hans bitreste fjende. Det ville have været underdanighed mod ham som Jesus kom for at besejre.

»Så førte Djævelen ham op og viste ham i et øjeblik alle jordens riger og sagde til ham: »Dig vil jeg give magten over alt dette tillige med dets herlighed; thi til mig er den overgivet, og jeg giver den, til hvem jeg vil. Hvis du altså vil tilbede mig, skal den helt være din.« Jesus svarede ham og sagde: »Der står skrevet: »Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene.« Luke 4,5-8.

Satan viste Jesus verdens riger i sit mest tiltrækkende lys. Hvis Jesus ville tilbede ham der, gav han afkald på sit krav på jordens besiddelser. Hvis frelsesplanen skulle gennemføres og Jesus skulle dø for at genløse menneskene, vidste Satan at hans egen mangt måtte begrænses og til sidst borttages, og at han vil blive udslettet. Derfor var

det hans velovervejede plan at om muligt forhindre fuldbyrdelsen af det store værk som Guds Søn havde begyndt. Hvis planen om menneskets genløsning sviger, vil Satan betvinge det rige som han har gjort krav på. Og hvis det lykkes for ham, vil han bilde sig selv ind at han vil kunne regere imod himlens Gud.

Fristeren irttesættes

Satan jubede da Jesus lagde Sin magt og herlighed til side, og forlod himlen. Han mente at Guds søn var sat i hans magt. Fristelsen tog det hellige par i Eden så let, at han håbede at han med sin sataniske magt og list endog kunne overvinde Guds Søn, og derved redde sit eget liv og rige. Hvis han kunne friste Jesus til at afvige fra Sin Faders vilje, var hans mål nået. Men Jesus mødte fristeren med irttesættelsen, »Vig bag mig, Satan.« Han skulle kun bøje sig mod Sin Fader.

Satan gjorde krav på jordens riger som sit og antydede over for Jesus at alle Hans lidelser kunne spares: At Han ikke behøvede at dø for at få denne verdens riger; hvis Han ville tilbede ham, kan Han få alle jordens ejendomme og den herlighed der regerer over dem. Men Jesus var standhaftig. Han vidste at tidspunktet var kommet hvor Han, ved Sit eget liv, ville indløse riget fra Satan, og at hele himlen og jorden, efter en stund, ville underlægges under Ham. Han valgte Sit lidelsesfulde liv og Sin skæbnesvangre død, som den vej Hans Fader havde udpeget, så Han kan blive en retmæssig arving til jordens riger og få dem givet i Sine hænder som en evig ejendom. Satan vil også blive givet i Hans hænder, til udslettelse ved at dø, og aldrig mere genere Jesus eller de hellige i herlighed.

Kristi forkyndertjeneste

Efter at Satan var færdig med sine fristelser forlod han Jesus for en stund, og englene tilberedte mad til Ham i ørknen og styrkede Ham, og Hans Faders velsignelse hvilede over ham. Satan led nederlag efter sine hårdeste fristelser; alligevel så han fremad til perioden for Jesu tjenestegering, hvor han flere gange prøvede med sin list imod Ham. Han håbede at få overhånd imod Ham og oprøre dem som ikke tager imod Jesus, og hader og prøver at ødelægge Ham.

Satan holdt særligt rådsmøde med sine engle. De blev skuffede og oprørte over at de ikke havde vundet sejr imod Guds Søn. De besluttede at de måtte være mere listige og bruge deres magt til det yderste for at indgyde vantro i Hans eget folks tankesind, idet Han er verdens frelser, og på den måde gøre Jesus modløs i Hans mission. Uanset hvor nøje jøderne var med deres ceremonier og ofre, hvis de kunne forblive blinde over for

profetierne og tro at Messias skulle fremstå som en mægtig verdslig konge, kunne de forledes til at afvise og forkaste Jesus.

Jeg fik vist at Satan og hans engle havde meget travlt under Kristi forkyndertjeneste, indgyde mennesker med vantro, had og hån. Folk blev ofte rasende når Jesus kom med skærende sandheder der irettesatte deres synder. Satan og hans engle tilskyndte dem til at tage livet af Guds Søn. Mere end én gang tog de sten op for at kaste dem på Ham, men englene passede på Ham og bar Ham bort fra de vrede skarer til et sikkert sted. Da de klare sandheder faldt fra Hans hellige læber, tog skaren greb på Ham, og førte Ham til en bakkekam, og ville kaste Ham ned. Der rejste en intern strid hos dem om hvad de skulle gøre med Ham, da englene igen skjulte Ham fra skarernes øjne, og Han gik igennem deres midte, og drog bort.

Satan håbede stadig at den store Frelsesplan ville slå fejl. Han brugte al sin kraft på at gøre folks hjerter hårde og deres følelser bitre imod Jesus. Han håbede at kun få ville tage imod Ham som Guds Søn, at Han ville betragte Sine lidelser og sit offer for stort til så lille en gruppe. Men jeg så at hvis der var blot to som ville acceptere Jesus som Guds Søn og tro på at Han kan frelse deres sjæle, ville han have gennemført planen.

Hjælpe de lidende

Jesus begyndte sit arbejde med at bryde Satans kraft over de lidende. Han helbredte syge til sundhed, gav blinde synet, og helbredte den lamme, fik dem til at springe af glæde og ære Gud. Han genoprettede sundheden hos dem som havde været syge og bundet til Satans grusomme magt i mange år. Med nådige ord trøstede Han den svage, skælvende og fortvivlede. De svage og lidende mennesker som Satan triumferede over, vristede Jesus ud af hans greb, og gav dem legemets sundhed og stor glæde og lykke. Han oprejste døde til liv, og de ærede Gud for de mægtige tegn på Hans kraft. Han arbejdede mægtigt for alle, der troede på Ham.

Kristi liv var fyldt med godgørende, sympatiske og kærlige ord og handlinger. Han var altid opmærksom på at lytte og hjælpe deres veer som kom til Ham. Der gik skarere rundt som var beviser på Hans guddommelige kraft. Alligevel skammede mange sig over den ydmyge mægtige Forkynder, efter at hans arbejde var fuldendt. Fordi herskerne ikke troede på Ham, ville folk ikke acceptere Jesus. Her var en sorgernes mand og kendte til bedrøvelse. De kunne klare at blive regeret af Hans sobre og selvornægtende liv. De ønskede at nyde den ære som verden giver. Alligevel fulgte mange Guds Søn og lyttede til Hans instrukser, og fæstnede sig på de ord som

faldt fra Hans så nådige læber. Hans ord var fuld af mening, dog så tydelige at den svageste kunne forstå dem.

Ueffektiv modstand

Satan og hans engle forblinde jødernes øjne, og formørkede deres forståelse, og oprørte hele folket, og herskerne til at tage Frelserens liv. Andre blev sendt for at få Jesus hen til sig, men da de kom derhen hvor han var, blev det meget forbavsende. De så at Han var fyldt med sympati og medfølelse da Han var vidne til menneskelig veer. De hørte Ham tale opmuntrende i kærlighed og ømhed til de svage og forpinte. De hørte Ham også, med myndig stemme, irettesætte Satans magt og påbød hans fanger blive sat fri. De lyttede til de visdommelige ord der faldt fra Hans læber, og de blev fængslet; de kunne ikke lægge hænder på Ham. De vendte tilbage til præsterne og de ældste uden Jesus.

Når de spurgte, »Hvorfor har I ham ikke med?« fortalte de at de var vidne til Hans mirakler, og de hellige visdommelige, kærlige og kundskabsrige ord de havde hørt, og sluttede med at sige: »Ingen har talt som denne mand.« Ypperstepræsterne anklagede dem for at også være bedragede, og nogle af officerne skammede sig over at de ikke havde taget ham. Præsterne spurgte på en hånlige måde om nogen af herskerne havde troet på ham. Jeg så at mange af dommerne og de ældste troede på Jesus, men Satan afholdt dem fra at indrømme dette; de frygtede mere folks bebrejdelser end de frygtede Gud.

Såvidt havde Satans list og had ikke havde brudt frelsens plan. Tidspunktet hvor fuldbyrdelsen af det Jesus kom i verden efter, drog nær. Satan og hans engle rådførte sig besluttede at indgyde Kristi eget folk til at råbe ivrigt efter Hans blod og påføre Ham grusomheder og hån. De håbede at Jesus ville harmes over den behandling og ikke fastholde Sin ydmyghed og sagsmodighed.

Medens Satan lagde sine planer, åbnede Jesus forsigtigt op for de lidelser som Han måtte gennemgå, over for sine disciple – at han skal korsfæstes og at han vil opstå igen på den tredje dag. Men deres forståelse virkede sløvede, og de kunne fatte hvad Han havde fortalt dem.

Forklarelsen

Disciplenes tro blev bestyrket meget ved forklarelsen, da de fik lov at se Kristi herlighed og høre røsten fra himlen bevidne Hans guddommelige karakter. Gud valgte at give Jesu efterfølgere stærke beviser for at han var den lovede Messias, at de, i deres bitre sorg og skuffelse over Hans korsfæstelse, ikke ville bortlægge helt deres tillid. Ved forklarelsen sendte Herren Moses og Elias til at tale med Jesus om

Hans lidelser og død. I stedet for at vælge engle til at tale med Hans Søn, valgte Gud dem som havde erfaring med jordens prøvelser.

Elias havde vandret med Gud. Hans arbejde var smerteligt og prøvende, for Herren havde irettesat Israels synder gennem ham. Elias var en Guds profet, alligevel blev han tvunget at flygte fra sted til sted for at redde sit liv. Hans eget folk jagede ham som et vildt dyr, for at de måtte udslutte ham. Men Gud forvandlede Elias. Englene bar ham i herlighed og triumf til himlen.

Moses var større end nogen der havde levet før ham. Han var blevet højt æret af Gud, fik privilegiet at tale med Herren ansigt til ansigt, ligesom en mand taler med en ven. Han fik lov at se det klare lys og overmådelige herlighed der omgav Faderen. Herren udfriede, gennem Moses, Israels børn fra den ægyptiske trældom. Moses var mellemmand for sit folk, stod ofte mellem dem og Guds vrede. Når Herrens vrede blev optændt stærkt imod Israel for deres vantro, knurren og deres alvorlige synder, blev Moses kærlighed til dem prøvet. Gud ville udslutte dem og gøre ham til et mægtigt folk. Moses viste sin kærlighed til Israel ved at han gik i forbøn for dem. I sin fortvivelse bad han til Gud om at vende Hans hæftige vrede og tilgive Israel, eller udslutte hans navn af Sin bog.

Moses gennemgik døden, men Mikael steg ned og gav ham liv før hans legeme så fordærvelse. Satan prøvede at holde på kroppen, hævdede at den var hans; men Mikael genoprejste Moses og tog ham til himlen. Satan skældte bitterligt ud på Gud, anklagede Ham for at tage sit bytte uretmæssigt fra ham; men Kristus irettesatte ikke Sin fjende, selvom det var ved hans fristelse at Guds tjener var faldet. Han refererede ham til Sin Fader, og sagde, »Herren straffe dig!« Judas 9

Jesus fortalte Sine disciple at der stod nogle hos Ham, som ikke skulle smage døden, før de skulle se Guds rige komme med kraft. Ved forklarelsen blev dette løfte opfyldt. Jesu ansigtsmine blev forandret og skinnede som solen. Hans klæder blev hvide og skinnede. Moses var der for at repræsentere dem som blev oprejst fra døden ved Jesu andet tilskynekøst. Og Elias, som blev forvandlet uden at se døden, repræsenterede dem som vil forandres til udødelighed ved Kristi genkomst, og vil forvandles til himlen uden at se døden. Disciplene så forbavsede og frygtfulde til Jesu ophøjede majestæt, og den sky som overskyggede dem, og hørte Guds røst med frygtelig majestæt, sige: »Denne er min Søn, den elskede, i ham har jeg velbehag. Hør ham!«

Kristus forrådes

Jeg blev ført ned til den tid hvor Jesus spiste påskelåltid med Sine disciple. Satan havde bedraget Judas og fået ham til at tro at han var en af Kristi sande disciple; men hans hjerte har altid været kødeligt. Han havde set Jesu mægtige gerninger, han havde været sammen med Ham i Hans forkyndertjeneste, og havde givet efter for de overmægtige beviser på at Han var Messias; men Judas var nøjeregnende og ærgerrig, han elskede penge. Han beklagede sig vredt over den kostbare salve der blev udgydt over Jesus.

Maria elskede sin Herre. Han havde tilgivet hendes synder, som der var mange af, og havde oprejst hendes højtelskede bror fra døden, og hun følte at intet var for dyrebart at give til Jesus. Jo mere dyrebare salven var, des bedre kunne hun udtrykke sin taknemmelighed mod sin Frelser, ved at hellige den til Ham.

Som undskyldning for sin ærgerrighed, sagde Judas at salven kunne være solgt og givet til de fattige. Men det var ikke fordi han bekymrede sig for den fattige, for han var selvsk, og brugte det ofte på sig selv, som var betroet i hans varetægt at give de fattige. Judas var uopmærksom på bekvemmeligheder endog på Jesu mangler, og undskyldte sin ærgerrighed ofte gik på de fattige. Denne generøsitet fra Marias side var den mest skærende dadel mod hans ærgerrighed. Vejen var beredt til at Satan kunne fristes og hurtig tage imod Judas hjerte.

Jødernes præster og herskere hadede Jesus, men skarerne trængtes for at lytte til Hans visdomsord og var vidne til Hans mægtige gerninger. Folket blev oprørt med dyb interesse og fulgte Jesus ivrigt for at høre denne forunderlige Lærers instruktioner. Mange af herskerne troede på Ham, men turde ikke bekende deres tro for at ikke blive smidt ud af synagogen. Præsterne og de ældste besluttede at noget måtte gøres for at drage folks opmærksomhed væk fra Jesus. De frygtede at alle mænd ville tro på Ham. De kunne ikke se nogen sikkerhed for sig selv. De kan miste deres position eller dræbe Jesus. Og efter at de har dræbt Ham, er der stadig dem som var levende mindesmærker om Hans magt.

Jesus oprejste Lazarus fra døde, og de frygtede at hvis de dræbte Jesus, ville Lazarus være vidne om Hans mægtige kraft. Folk flokkes for at se ham som blev oprejst fra døde, og herskerne besluttede at også dræbe Lazarus, og dæmpe folks spænding. Så vil de vende folket til menneskers traditioner og lære, til dild, mynte og kommen, og få indflydelse over dem igen. De blev enige om at tage Jesus når Han var alene, for hvis de prøvede at tage Ham i skaren, når folk var helt interesseret

i Ham, ville de blive stenet.

Judas vidste hvor ivrige de var efter at få Jesus og gav sig til at forråde Ham til ypperstepræsterne og de ældste for nogle få sølvpenge. Hans kærlighed til penge fik ham med på at forråde sin Herre til Hans bitreste fjenders hænder. Satan arbejde direkte gennem Judas, og midt i din sidste nadvers slående sceneri opfandt forræderen planer hvorved hans Mester kunne forrådes. Jesus fortalt sorrigt Sine disciple at de alle ville vil anstødes af Ham den nat. Men Peter forsikrede ivrigt at selvom andre ville anstødes af Ham, så ville han ikke tage anstød. Jesus sagde til Peter: »Simon, Simon! se, Satan begærede jer for at sigte jer som hvede. Men jeg bad for dig, at din tro ikke må glippe. Og når du engang omvender dig, da styrk dine brødre.« Lukas 22,31. 32.

I haven Jeg beskuede Jesus i haven sammen med Sine disciple. Han bad i dyb sorg dem at våge og bede, for at de ikke skulle falde i fristelse. Han vidste at deres tro skulle prøves og de blev skuffede i deres håb, og at de ville få brug for al den kraft som de kunne få ved nøje overvågning og inderlig bøn. Jesus bad med stærke råb og gråd: »Fader, om du vil, så tag denne kalk fra mig! dog ske ikke min vilje, men din!« Lukas 22,42. Guds Søn bad i pine. Store bloddråber samlede sig på Hans ansigt og faldt til jorden. Englene svævede om stedet, var vidne til sceneriet, men kun én fik lov at gå og styrke Guds Søn i Sin pinsel. Der var ingen glæde i himlen. Englene kastede deres kroner og harper fra sig og overvågede Jesus i tavshed, med den største interesse. De ønskede at omgive Guds søn, men det tillod befalingsenglen dem ikke, for at de ikke skulle befri Ham, da de så Hans forråderi; for planen var blevet lagt, og den måtte fuldbyrdes.

Efter at Jesus havde bedt, gik Han hen til Hans disciple, men de sov. I den skæbnesvangre time fik han hverken sympati eller bønner, endog ikke fra Sine disciple. For kort tid siden var Peter så ivrig, men sov tungt. Jesus mindede ham om hans udtrykkelige erklæringer og sagde: »Så kunne I da ikke våge én time med mig!« Matthæus 26,40. Guds Søn bad tre gange i pinsler.

Judas forråder Jesus

Så viste Judas sig med sin flok af bevæbnede mænd. Han nærmede sig Sin Mester som sædvanligt, og hilste ham. Flokken omgav Jesus; men der viste Han Sin guddommelige kraft, da Han sagde. »Hvem søger I?« »Her er jeg.« De faldt tilbage til jorden. Jesus stillede dette spørgsmål så de kunne bevidne Hans kraft og få bevis for at Han kunne befri Sig selv fra deres hænder hvis Han ville.

Da disciplene så de så skaren med deres stave og

svær håbede de så småt at de faldt så hurtigt. Da de rejste sig igen og omgav Guds Søn, drog Peter sit sværd og slog en af ypperstepræstens tjenere og skar et øre af. Jesus bad ham at sætte sværdet tilbage, og sagde: »Eller mener du, at jeg ikke kan bede min Fader, så han med det samme sender mig mere end tolv legioner engle?« Matthæus 26,53. Jeg så at da disse ord blev sagt, lyste englenes ansigter op med håb. Her ønskede de at omgive deres Befalingsmand og sprede denne vrede skare. Men satte sig bedrøvet ned da Jesus tilføjede: »Men hvordan skulle så de skriftord gå i opfyldelse, der siger, at således skal det ske?« Matthæus 26,54. Disciplenes hjerter sank også i fortvivlelse og bitter skuffelse, da Jesus lod sig føre bort af Sine fjender.

Disciplene frygtede for deres egne liv, og de svigtede Ham alle og flygtede. Jesus blev alene overladt i den morderiske skares hænder. Oh, hvilken sejr havde Satan da! Og hvilken bedrøvelse og sorg hos Guds engle! Mange kompagnier af hellige engle, hver med sin høje befalingsengel som overhoved, blev sendt for at bevidne sceneriet. De skulle skrive alle forhånelser og grusomheder der blev påført Guds Søn, og skrive al den lidelseskval som Jesus skulle lide ned, for alle de mænd der tog del i dette sceneri skal kunne se det hele igen i sin levende karakter.

Kristi rettergang

Englene lagde bedrøvet deres glitrende kroner fra sig, da de forlod himlen. De kunne ikke bære dem når deres Befalingsmand led og skulle bære en tornekrone. Satan og hans engle havde travlt i domssalen med at udslette menneskelig følelse og sympati. Atmosfæren var tung og uren af deres indflydelse. Ypperstepræsten og de ældste blev indgydt af dem til at forhåne og mishandle Jesus på en måde der var meget vanskelig for menneskenaturen at bære. Satan håbede at denne spot og vold kunne fremkalde beklagelser eller knurren hos Guds Søn; eller at han ville vise Sin guddommelige kraft og vriste Sig Selv ud fra skarens greb, og at frelsesplanen til sidst falde til jorden.

Peters fornættelse

Peter fulgte sin Herren efter Hans forråddelse. Han var ivrig efter at se hvad der vil ske med Jesus. Men da han blev anklaget for at være en af Hans disciple, frygtede han for sin egen sikkerhed, hvad gav sin erklæring for at ikke kende den Mand. Der blev lagt mærke til renheden i disciplenes sprog, og for at overbevise sine anklagere at han ikke var en af Kristi disciple fornægtede han anklagen tredje gang ved at bande

og sværge. Jesus som var et stykke fra Peter, vendte sig med et sorrigt og irttesættende blik mod ham. Så huskede disciplene på de ord som Jesus havde sagt til ham i værelset der oppe, og også sin egen ivrige påstand: »Om så alle forarges på dig, vil jeg dog ikke gøre det.« Matthæus 26,33. Han havde fornægtet sin Herre, endog ved banden og sværger; men Jesu blik blødgjorde Peters hjerte og reddede ham. Han gik ud og græd bitterligt og angrede sin store synd, og blev omvendt, og forberedte sig på at styrke sine brødre.

Domssalen

Skaren råbte højt efter Jesu blod. De piskede Ham grusomt, og lagde en gammel kongekåbe på ham af purpur, og bandt Hans hellige hoved med en tornekrone. De lagde et rør i Hans hænder, og bøjede sig ned for ham, og hylde Ham hånligt: »Hil dig Jødernes konge!« Joh. 19,3. Så tog de røret ud af hans hænder og slog Ham med det på hovedet, borede tornene ind i Hans tinding, fik blot til at strømme ned fra Hans ansigt og skæg.

Det var vanskeligt for englenerne at klare synet. De ville have befriet Jesus, men befalingsenglen forbød dem, og sagde at der var en stor løsesum som skulle betales for menneskene; men det ville være fuldstændigt og ville forårsage hans død, som havde magt over døden. Jesus vidste at englenerne var vidne til Hans ydmygelse. Den svageste engel kunne have fået den hånende skare til at falde magtesløs ned og ville have befriet Jesus. Han vidste at hvis Han ønskede det af Sin fader, ville englenerne straks befri Ham. Men det var nødvendigt at Han led onde menneskers vold, for at gennemføre frelsesplanen.

Jesus stod sagtmodig og ydmyg over for den rasende skare, medens de udviste den ondeste mishandling mod Ham. De spyttede på Hans ansigt, det ansigt de en dag vil skjule sig for, som vil lyse Guds stad op, og skinne klarere end solen. Kristus sendte ikke hånsmændene et eneste vredt blik. De dækkede Hans hoved med et gammelt klæde, og blændede Ham af, og så slog de Ham på ansigtet og råbte: »Sig os, profet, hvem var det, der slog dig?« Lukas 22,64. Der var røre blandt englenerne. De ville have befriet Ham straks, men deres befalingsengle forhindrede dem.

Nogle af disciplene fik lov at gå derind hvor Jesus var og var vidne til Hans trængsel. De forventede at Han ville vise Sin guddommelige kraft, og befri Sig selv fra Hans fjenders hænder, og straffe dem for deres grusomhed imod Ham. De håbede og faldt efterhånden som de forskellige ting udspillede sig. Nogle gange tvivlede de, og frygtede at de var blevet bedraget. Men røsten blev hørt på forklarelsens bjerg, og den herlighed de beskuede, bestyrkede deres tro, at Han var

Guds Søn. De kom i tanker om de scenerier de havde været vidne til, de mirakler som de havde set Jesus udføre med syges helbredelse, åbne blindes øjne, få døve ører til at høre, dadle og uddrive djævle, oprejse døde til liv, og endog berolige vinden og havet.

De kunne ikke tro at Han ville dø. De håbede at Han stadig ville oprejste i kraft, og sprede den blodtørstige skare med Sin befalingsrøst, idet Han gik ind i templet og drog dem ud som gjorde Guds hus til en markedsplads, og de flygtede fra Ham, som om det var en gruppe bevæbnede soldater. Disciplene håbede at Jesus ville udvise Sin magt og overbevise om at Han var Israels Konge.

Judas' bekendelse

Judas blev fyldt med bitter samvittighedsnag over sit forræderi at forråde Jesus. Og da han blev vidne til den mishandling Frelseren udholt, blev han overvundet. Han havde elsket Jesus, men elskede penge højere. Han troede ikke at Jesus Selv skulle lede ved at blive taget af den hob han førte. Han forventede af Ham at udførte et mirakel og udfri Ham fra dem. Men da han så den rasende skare i domssalen, tørste efter blod, mærkede han dybt sin skyld; og når så mange anklagede Jesus så voldsomt, ilede Judas gennem skaren, og bekendte at han havde synet, ved at forråde uskyldigt blod. Han gav pengene til de præster som havde betalt ham, og bad dem indstændigt at løslade Jesus, erklære at Han var helt uskyldig.

Præsternes hæftighed og forvirring stilnedes for en kort tid. De ønskede ikke at folk skulle vide at de havde hyret en af Jesu bekendende efterfølgere til at forråde Ham i deres hænder. Deres pågribelse af Jesus som en tyv og tage Ham i al hemmelighed, ønskede de at skjule. Men Judas bekendelse og hans udmagrede skyldige udseende udsatte præsterne for skaren, og viste at det var had som fik dem til at tage Jesus. Da Judas erklærede højt at Jesus var uskyldig svarede præsterne: »Hvad kommer det os ved? Det bliver din sag.« Matthæus 27,4. Nu havde de Jesus i deres magt, og de var opsat på at blive sikre på Ham. Judas som er overvældet af pinsles, kastede penge, som han nu afviste for fødder af dem som havde hyret ham, og gik i pinsel og rædsel og hængte sig selv.

Jesus fik mange sympatisører i gruppen omkring Sig, og det forbavsede skaren at Han ikke svarede noget til de mange spørgsmål han fik. Under hobens hån og vold, hviler der ikke en mine, ikke et trængselsudtryk over hans ansigtstræk. Han var ophøjet og beroliget. Tilskuerne så undrene på Ham. De sammenlignede Hans fuldkomne form, og faste ophøjede holdning med deres udseende som sad i dommen imod Ham, og sagde til hinanden at Han mere så ud som en Konge, end

nogen af herskerne. Han bar ingen mærker af at være en kriminel. Hans øjne var milde, klare og uforfærdede, Hans pande bred og høj. Alle træk markerede stærkt godgørenhed og ædle principper. Hans Tålmodighed og overbærenhed var så ulig mennesker, at mange skælvede. Endog Herodes og Pilatus var stærkt forfærdede over Hans ædle, guddommelige holdning.

Jesus for Pilatus

Helt fra det første var Pilatus overbevist over at Jesus ikke var noget almindeligt menneske. Han troede at Han har en fremragende karakterpersonlighed og var helt uskyldig mod de anklager der blev ført imod Ham. Englene som var vidne til sceneriet, bemærkede den Romerske guvenørs overbevisning, og sparede ham for den frygtelig handling at overgive Kristus til korsfæstelse, en engel blev sendt til Pilatus' hustru, og informerede hende gennem en drøm, at det var Guds Søn som hendes mand havde med at domsundersøge, og at han led uskyldigt. Hun sendte straks en budskab til Pilatus, fortalte at hun måtte lide mange ting i en drøm om Jesu historie, og advarede ham at ikke have noget med denne hellige Mand at gøre. Budbringeren banede sig hurtigt gennem mængden, og lagde brevet i Pilatus hænder. Da han læste det, skælvede han og blev bleg, og besluttede straks at ikke have noget med at dræbe Kristus. Hvis jøderne skulle have Jesu blod, ville han ikke virke til dette, men ville arbejde på at befri Ham.

Sendt til Herodes

Da Pilatus hørte at Herodes var i Jerusalem, blev han meget lettet, for han håbede på at selv blive fri for an ansvar for Jesu rettergang og dom. Han sendte Ham straks, sammen med Sine anklagere, til Herodes. Denne hersker var blevet forhærdet i synd. Johannes Døbers morder havde efterladt en plet på sin samvittighed som han ikke kunne befri sig fra. Da han hørte om Jesus og de mægtige gerninger Han udførte, frygtede og skælvede, troede at han var Johannes Døber der var opstået fra døde. Da Jesus blev overdraget i hans hænder af Pilatus, overvejede Herodes at anerkende hans magt og myndighed og dømmekraft. Dette bevirkede at gøre de to herskere til venner, som før var fjender. Herodes var glad for at se Jesus, forventede at Han gjorde mægtige mirakler for hans tilfredsstillelse. Men det var ikke Jesu gerning at tilfredsstille nysgerrighed eller søge Sin egen sikkerhed. Hans guddommelige og mirakuløse kraft skulle udøves for andres frelse, men ikke for Sin egen skyld.

Jesus svarede intet til de mange spørgsmål Han fik fra Herodes; Han svarede heller ikke Sine fjenders spørgsmål, som anklagede Ham så voldsomt. Herodes blev rasende over at Jesus ikke viste

angst for hans magt, og sammen med krigsmændene bespottede, hånede og mishandlede han Guds Søn. Alligevel var han forbavset over Jesu ædle og gudfrygtige udseende da han skammelig blev mishandlet og frygtede at dømme Ham, blev han igen sendt til Pilatus.

Satan og hans engle fristede Pilatus og prøvede at lede ham til sit eget fordærv. De antydede over for ham at tog han ikke del i Jesu dom ville andre; skarerne tørstede efter Hans blod; og hvis han ikke ville overdrage ham til korsfæstelse, ville han miste sin magt og verdslige ære, og ville erklæres som én der tror på bedrageren. Af frygt for at miste sin magt og myndighed, indvilgede Pilatus sig til Jesu død. Og til trods for at han satte Jesu blod på Sine anklagere, og skaren tog imod den, råbte de: »Hans blod komme over os og vore børn!« (Matthæus 27,25), var Pilatus ikke ren; han var skyldig i Kristi blod. For hans egen selviske interesse, hans kærlighed til jordens store mænds ære, overdrog han en uskyldig mand til at dø. Hvis Pilatus fulgte sin egen samvittighed ville han ikke have noget med Jesu domfældelse at gøre.

Jesu udseende og ord under Hans rettergang gjorde dybt indtryk på manges sind, som var til stede ved den anledning. Resultatet af den indflydelse viste sig efter Hans opstandelse. Blandt dem som blev føjet til menigheden, var der mange som blev overbevist ved Jesu domstime.

Satans blev meget rasende da han så al den grusomhed som han havde fået jøderne påføre mod Jesus, ikke havde fremkaldt Han den mindste knurren. Selvom Han havde påtaget Sig menneskenaturen, blev Han understøttet af en Guddommelig sjælsstyrke, og veg ikke det mindste fra Sin Faders vilje.

Kristi korsfæstelse

Kristus, Guds dyrebare Søn, blev ført frem og overgivet til folket til korsfæstelse. Disciplene og de troende fra regionen omkring sluttede sig til skaren der fulgte Jesus til Golgata. Jesu moder var der også, støttet af Johannes, den elskede discipel. Hendes hjerter var slået af udsigelig pine; alligevel håbede hun, sammen med disciplene, at det smertelige sceneri ville ændres, og Jesus ville gøre Sin magt gældende, og vise sig for Sine fjender som Guds Søn. Så ville hendes moders hjerte igen segne idet hun huskede de ord, da Han i korthed henviste til de ting som skulle udspille sig på den dag.

Jesus var knapt nok gået igennem porten til Pilatus' hus, da korset som var blevet forberedt til Barabbas blev taget ud og lagt på Hans forslåede og blødende skuldre. Korsene blev også sat på

Barabbas' kammerater, som skulle lide døden samtidig med Jesus. Frelseren havde båret Sin byrde nogle få stave da han faldt bevidstløst til jorden, af blodtab og usædvanlig træthed og smerte.

Da Jesus kom til live, blev korset igen lagt på Hans skulde og han blev tvunget fremad. Han vaklede nogle få skridt, bærende på sin tunge byrde, og faldt som livløs til jorden. Først blev han erklæret som død, men fik til sidst liv igen. Præsterne og herskerne havde ingen medfølelse for deres lidende offer; men de så at det var umuligt for Ham at bære toturinstrumentet videre. Medens de overvejede hvad de så skulle gøre kom Simon, en Kyrianer, fra modsat retning, og mødte skaren, blev pågrebet ved præsternes tilskyndelse, og tvang ham til at bære Kristi kors. Simons sønner var Jesu disciple, men han selv havde aldrig været i forbindelse med Ham.

En stor skare fulgte Frelseren til Golgata, mange hånede og spottede; men nogle græd og fortalte om Hans lovprisning. Dem som Han havde helbredt for forskellige sygdomme, og dem som Han havde oprejst fra de døde, erklærede Sine forunderlige gerninger med alvorlig røst, og krævede de skulle vide hvad Jesus havde gjort, da Han blev behandlet som en forbryder. Kun for nogle få dage siden, ledsagede de Ham, med glædefyldte hosiannaråb, og svejede med palmegrene, da Han red triumferende til Jerusalem. Men mange som råbte Hans pris, fordi dette var populært, svulmede nu af et »Korsfæst Ham! Korsfæst Ham!«-råb.

Naglet til korset

Da man kom til henrettelsesstedet, blev de fordømte bundet til torturinstrumenterne. Medens de to tyve brød sig i deres hænder som blev strakt ud på korset, gjorde Jesus ingen modstand. Jesu moder så med kvalfuld udvished på, håbede at Han ville gøre et mirakel for at frelse Sig selv. Hun så at Hans hænder blev strakt på korset – de dyrebare hænder som altid har givet velsignelser, og var blevet rakt ud mange gange for at helbrede den lidende. Og nu blev hammer og søm brugt, og da sømmene blev drevet gennem det ømme kød og fæstnet til korset, bar de hjerteslåede disciple Kristi besvimedede moder væk fra det grusomme sceneri.

Jesus beklagede sig ikke; Hans ansigt forblev blegt og fredfyldt, men store sveddråber var på Hans pande. Der var ingen medynkende hånd til at tørre dødsduggen fra hans ansigt, ej heller sympatiserende ord og uforanderlig troskab til at støtte Hans menneskehjerte. Han trådte vinpressen alene; og af alle folkene var der ingen med Ham. Medens soldaterne gjorde deres frygtelige arbejde og Han udholdt den heftigste pine, bad Jesus for

Sine fjender: »Fader! tilgiv dem; thi de ved ikke, hvad de gør.« Luk. 23,34. Denne Kristi bøn for Sine fjender omgav verden, og tog enhver synder ind som skulle leve, indtil endetiden.

Efter at Jesus var blevet naglet til korset, blev det løftet af flere stærke mænd og kastet med stor voldsomhed til stedet, forberedt til det, gav det Guds Søn de mest udtømmende smerter. Og nu udspillede sig et frygteligt sceneri. Præster, herskere og skriftkloge glemte deres hellige embeders værdighed, og sluttede sig til den larmende hob og hånede og spottede Guds døende Søn og sagde: »Hvis du er jødernes konge, så frels dig selv!« Luk. 23,37. Og nogle blandt dem selv gentog spottende: »Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse.« Mark 15,31. Templets øvrigheder, de forhærdede soldater, den skammelige røver på korset, og fornedrelsen og grusomhederne blandt skaren, - gik alle sammen i deres skændsel af Kristus.

Røverne som blev korsfæstet sammen med Jesus led den samme fysiske tortur sammen med Ham: Men den ene var kun forhærdet og var desperat og trodsig i hans smerte. Han tog præstens hån op, og skældte på Jesus, og sagde: »Er du ikke Kristus? Frels dig selv og os!« Luke 23,39. Den anden røver var ikke en forhærdet kriminel. Da han hørte sin medforbyders bespottende ord, »irettesatte han ham og sagde: »Frygter end ikke du Gud, skønt du er under den samme dom? Og vi er det med rette; vi får jo kun løn som forskyldt; men denne mand har intet ondt gjort.« Luk. 23,40. 41. Da hans hjerte vendte sig til Kristus, flød himmelsk oplysning til hans sind. Han så i Jesus, der var forslået, forhånet og hang på korset, sin Genløser sit eneste håb, og appelerede til ham i ydmyg tro: Da svarede han ham: Og han sagde: »Jesus! kom mig i hu, når du kommer i dit rige!« Da svarede han ham: »Sandelig siger jeg dig: i dag [ved at sætte komme efter »I dag« i stedet for ordet »dig« som i de almindelige bibler, bliver tekstens sande mening tydeligere.] skal du være med mig i Paradis.« Luk. 23:43.

Med forbavselse beskuede englene Jesu uendelige kærlighed, som led den største sinds- og kropspine, da han kun tænkte på andre, og opmuntrede den angrende sjæl til at tro. Medens han udgød sit liv til døden, udviste Han en kærlighed til mennesker der er stærkere end døden. Mange som var vidne til disse scenerier på Golgata blev efterfølgende befæstnet i deres tro på Kristus.

Jesu fjender afventede nu Hans død med et utålmodigt håb. Med denne bildte de sig ind at rygterne om Hans guddommelige kraft og Hans mirakler ville forties for altid. De bildte sig selv ind at de ikke længere skulle skælve på grund af

Hans indflydelse. De ufølsomme soldater som havde trukket Jesu krop ud på korset, delte Hans klæder blandt sig, strides over et klæde, som var vævet over et stykke. De afgjorde til sidst sagen ved at kaste lod over det. Den inspirerede pen beskriver præcis dette sceneri flere hundrede år før det skete: »Thi hunde står omkring mig, onde i flok omringer mig, de har gennemboret mine hænder og fødder, Mine klæder deler de mellem sig, om kjortelen kaster de lod.« Sal. 22,17. 19.

En lektie om en søns kærlighed

Jesu øjne strejfede hen over den skare som havde samlet sig for at være vidne til Hans død, og Han så Johannes ved korsets fod, støtte Maria, Kristi moder. Hun vendte tilbage til det frygtelige sceneri, og kunne ikke længere blive borte fra sin Søn. Jesu sidste lektie var om en søns kærlighed. Han så på Sin moders sorgbetyngede ansigt, og så på Johannes, sagde Han, idet han sagde til førstnævnte: »Kvinde! se, det er din søn.« Derefter, til disciplene: »Se, det er din moder.« Joh. 19,27. Johannes forstod godt Jesu ord, og det hellige ansvar der blev betroet ham. Han fjernede straks Kristi moder fra Golgatas frygtelige sceneri. Fra den stund af sørgede han for hende, som en pligtopfyldende søn, og tog hende til sit eget hjem. Kristi fuldkomne eksempel på en søns kærlighed skinner utilsløret lyst ud fra tidernes midte. Medens han udholdt den skarpeste tortur, glemte Han ikke Sin moder, men gjorde alle tilvejebringelser for hendes fremtid.

Missionen i Kristi jordiske liv var nu næsten fuldendt. Hans tunge tørrede ind, og han sagde, »Jeg tørster«. De gennemblødte en svamp med eddike og gav Ham at drikke; og da han smagte det, afviste han. Og nu døde Herrens liv og herlighed, en løsesum for slægten. Det var følelsen af synd, der pådrog Faderens vrede på Ham, som menneskenes stedfortræder, som gjorde kalken Han drak så bitter, og brød Guds Søns hjerte.

Som menneskets stedfortræder og sikkerhed, blev menneskenes synder lagt på Kristus; Han blev regnet som en overtræder, så Han kunne genløse dem fra lovens forbandelse. Skylden fra alle Adams efterkommere fra hele tiden betyngede Hans hjerte, og Guds vrede og Hans mishags frygtelige manifestationer på grund af synden, fyldte Hans Søns sjæl med bestyrtelse. At det guddommelige ansigt blev trukket bort fra Frelseren i denne yderst pinefulde stund, gennemborede Hans hjerte med en sorg, som aldrig kan forstås tilfulde af mennesker. Guds Søn udholdt alle smerter på korset, bloddråber som flød fra Hans hoved, Hans hænder og fødder, krampetrækninger i pine, som drev fra Hans krop,

og den udsigelige pine der fyldte Hans sjæl for Sin Faders ansigts skjul væk fra Ham, talte til mennesker, der sagde: Det er for jeres kærlighed at Guds Søn går med til at disse afskyelige forbrydelser lægges på Ham; for jer ødelægger han dødens domæne, og åbner Paradisets porte og evigt liv. Han som beroliger vredens bølger ved Sit ord og gik på de skummende bølger, som fik djævle til at skælve og sygdom til at flygte fra Sin berøring, som oprejste den døde til liv og åbnede den blindes øjne, gav Sig selv på korset som det sidst offer for mennesket. Han, syndbæreren, udholder den juridiske straf for uretfærdigheden og bliver selv til synd for mennesker.

Med sine hårde fristelser pressede Satan Jesu hjerte. Synden, som er så hadefuld i Hans øjne, blev dynget over Ham til han segnede under dens vægt. Intet under at Hans menneskelighed skælvede i den frygtelige time. Engle var forbavsede vidner til Guds Søns pinsler, der var så meget større end Hans fysiske smerte, at Han knapt nok kunne mærke disse. Himlens hære tilslørede deres ansigter fra dette frygtelige syn.

Den livløse natur udtrykte en forståelse for sin forhåned og døende Ophavsmand. Solen ville ikke se på dette forfærdelige sceneri. Dens fyldige og klare stråler der oplyste jorden om middagen, synes pludseligt at udviskes helt. Fuldstændig mørke omgav korset og alt hvad der var omkring, ligesom et ligklæde. Mørket varede i tre fulde timer. Ved den niende time løftede det frygtelige mørke sig fra folket, men dækkede stadig Frelsen som i en kåbe. Det var som om at vrede lynglimt slyngede sig over ham, da Han hang på korset. Så råbte Jesus med høj røst: »Eloi! Eloi! Lama sabaktani?« det betyder: »Min Gud! Min Gud! Hvorfor har du forladt mig?« Markus 15,34.

Det er fuldbragt

I tavshed overværede folk afslutningen af dette frygtelige sceneri. Solen skinner igen frem, men korset omgæres i mørke. Pludselig opløftes mørket fra korset, og til klare basuntoner, der virker til at genlyde ud over skabningen, råber Jesus: »Det er fuldbragt.« »Fader! i dine hænder betror jeg min ånd;« Lukas 23,46. Et lys omkredsede korset, og Frelserens ansigt skinnede med en herlighed der var som solen. Så bøjede Han Sit hoved på Sit bryst og døde.

Det øjeblik hvor Kristus døde, var der præster der gjorde tjeneste i tempel foran forhænget, som adskilte det hellige fra det allerhelligste. Pludselig mærkede de at jorden skælvede under dem, og templets forhæng, et stærk drabantforhæng, som blev fornyet hvert år, blev revet i to stykker fra top til bund, af den samme ublodige hånd, der skrev domsordene på væggen i Belshazzars palads.

Jesus opgav ikke Sit liv før Han havde fuldført det arbejde som Han kom for at udrette; og han udrød med Sit afskedsstød, »Det er fuldført!« Engle glædede sig da ordene blev sagt, for den store genløsning var blevet udført sejrrikt. Der var glæde i himlen, da Adams sønner nu, ved et liv i lydighed, til sidst kunne ophøjes til Guds tilstedeværelse. Satan var besejret, og vidste at hans rige var gået tabt.

Begravelsen

Johannes måtte ved et tab vide hvad han skulle gøre med sin elskede Mesters krop. Han gyste ved tanken om at det skulle håndteres af rå og ufølsomme sodater, og lægges i et vanærende gravsted. Han vidste at han ikke kunne få velvilje hos de jødiske myndigheder, og han kunne få lidt håb fra Pilatus. Men Josef og Nikodemus kom frem i denne nødsituation. De begge var medlemmer af Sanhedrin, og kendte Pilatus. Begge var velstående og indflydelsesrige mænd. De var opsat på at Jesu legeme skulle have en ærværdig begravelse.

Josef gik frimodigt til Pilatus, og bad om Jesu legeme til begravelse. Så gav Pilatus en officiel ordre om at Jesu legeme måtte gives til Josef. Medens at disciplen Johannes var ivrig og betynget om sin elskede Mesters hellige rester, vendte Josef af Arimatæa tilbage med tilladelse fra guvenøren, og Nikodemus, som tog forskud på udfaldet af Josefs samtale med Pilatus, kom med en kostelig blanding af myrah og aloevera på omkring ethundrede pund i vægt. Den mest ærværdige i hele Jerusalem kunne ikke have vist mere respekt i døden.

Blidt og ærbødigt fjernede de torturredskabet fra Jesu legeme med deres egne hænder, deres sympatiske tårer faldt hurtigt da de så på Hans forslåede og sønderrevne form, som de omhyggeligt badede og rensede for blodpletter. Josef ejede en ny grav, hugget ud af sten, som han havde forbeholdt sig selv; det var nær Golgata, og han forberedte nu dette gravsted til Jesus. Legemet sammen med de salver Nikodemus kom med, blev pakket forsigtigt ind i et linnedklæde, og de tre disciple bar deres dyrebare byrder til den nye grav, hvor intet menneske nogensinde havde ligget før. Der rettede de på de sønderrevne lemmer, og foldede de forslåede hænder på det pulsløse bryst. Den galilæiske kvinde drog nær, for at se at alt er blevet gjort som kunne gøres for deres elskede Lærers livløse form. Da så de den tunge sten blev rullet mod gravens indgang, og Guds Søn, blev efterladt til hvile. Kvinden var til sidst ved korset, og til sidst ved Kristi grav.

Selvom de jødiske herskere havde fået gennemført deres fjendtlige mål med at dræbe Guds Søn, var deres ængstelse ikke borte, deres jalousi for

Kristus var heller ikke død. Blandet med fryd for hævn, var der altid en frygt for at Hans døde krop, der lå i Josefs grav, ville komme frem til liv. Derfor »samledes ypperstepræsterne og farisæerne hos Pilatus og sagde: »Herre, vi er kommet i tanker om, at denne bedrager sagde, mens han endnu levede: »Efter tre dages forløb vil jeg stå op igen. Giv derfor befaling til, at graven skal bevogtes strengt indtil den tredje dag, for at ikke hans disciple skal komme og stjæle ham og sige til folket: »Han er opstået fra de døde«; og så vil det sidste bedrageri blive værre end det første.« Matthæus 27,62-64. Pilatus vil ikke ligesom jøderne at Jesus skulle opstå med kraft for at straffe deres skyld, som havde udslettet Ham, og han satte romerske soldater under præsternes kommando. Han sagde. »Der har I vagtmandskab; gå hen og bevogt graven, så godt I kan.« Og de gik hen og bevogtede graven med vagten efter at have sat segl for stenen.« Matthæus 27,65. 66.

Jøderne erkendte fordelene ved at have en vagt omkring Jesu grav. De satte segl på stenen og lukkede graven, så den ikke forstyrres uden at det vides, og tog alle forhåndsregler mod at disciplenes praksis og bedrag om Jesu legeme. Men alle deres planer og forhåndsregler tjente kun til at gøre opstandelsens triumf mere fuldstændig og mere befæstet i sin sandhed.

Kristi opstandelse

Disciplene hvile på sabbaten, i sorg over deres Herres død, medens Jesus, herlighedens Konge, lå i graven. Da natten drog hen, blev der sat soldater til at bevogte Frelserens hvilested, medens usynlige engle svævede over den hellige plet. Natten gik langsomt, og medens det stadig var mørkt, vidste de overvågende engle at tidspunktet for at frigive Guds dyrebare Søn, deres elskede Befalingsmand, var næsten kommet. Da de afventede åndeløst Hans sejrstrund, en mægtig engel kom hurtigt flyvende fra himlen. Hans ansigt var som lynglimt, og hans klæder hvide som sne. Hans lys spredte mørket fra hans spor og fik de onde engle, som triumferende påberåbte sig Jesus krop, til at flygte i rædsel for hans stråleglans og herlighed. En af englehærene som var vidne til Kristi ydmygelse, og overvågede Hans hvilested, sluttede sig til englen fra himlen, og de gik sammen ned til graven. Jorden skælvede og rystede idet de nærmede sig, og der skete et stort jordskælv.

Den romerske vagt blev grebet af rædsel. Hvor var deres magt til at holde Jesu legeme nu? De tænkte ikke på deres pligt eller på at disciplene stjal Ham. Da englens lys skinnede omkring, klarere end solen, faldt de romerske vagter som

døde til jorden. En af engle tog greb om den store sten og rullede den væk fra gravens dør og satte sig på den. Den anden gik ind i graven og løste ligklædet fra Jesu hoved.

”Din fader kalder på dig”

Så fik englen fra himlen, jorden til at skælve med sin røst, og råbte ud: »Du Guds søn, Din Falder kalder dig! Kom frem.« Døden havde ikke længere herredømme over Ham. Jesus rejste sig fra døde, en triumferende sejrherre. Med højtidelig ærefrygt stirrede englehæren på sceneriet. Og da Jesus kom ud af graven, kastede de lammende engle sig lam til jorden og tilbedte og hyllede ham med sejrs- og triumfsange.

Satans engle blev tvunget til at flygte for det klare og gennemskærende lys fra de himmelske engle, og de beklagede sig bitterligt til deres konge at deres bytte var blevet taget voldeligt fra dem, og at Han, som de hadede så meget var opstået fra de døde. Satan og hans hær havde jublet over at deres magt over faldne mennesker havde forårsaget Herrens liv at lægge i graven, men deres helvedes triumf var kort. For da Jesus gik fra Sit fængselshus en majestætisk sejrherre, vidste Satan at han måtte dø efter en stund, og hans rige ville gå retmæssigt til Ham. Han begræd og rasede over at Jesus, på trods af al hans møje, ikke var blevet overvundet, men havde åbnet en vej for menneskers frelse, og enhver som vil vandre på den måtte frelses.

De onde engle og deres befalingsmænd mødtes i rådet for at overveje om de stadig kunne arbejde imod Guds regering. Satan bad sine tjenere gå til ypperstepræsterne og de ældste. Han sagde: »Det har lykket os at bedrage dem, binde deres øjne og forhærde deres hjerter imod Jesus. Vi har fået dem til at tro at han var en bedrager. Den romerske vagt ville bringe de hadefulde nyheder at Kristus var opstået. Vi fik præsterne og de ældste til at hade Jesus og slå Ham ihjel. Nu fremholdes det for dem at hvis det bliver kendt at Jesus er oprejst, vil de stenes af folket, for at dræbe en uskyldig mand.«

Den Romerske vagts efterretning

Da den himmelske englehær havde forladt graven og lys og herlighed var borte, vovede den romerske vagtmand at rejse sit hoved op og se efter dem. De blev fyldt med forbavselse da de så at den store sten var blevet rullet fra gravdøren, og at Jesu legeme var borte. De skyndte sig til byen for at gøre det bekendt for præsterne og de ældste, hvad de havde set. Da disse mordere lyttede til denne urolige beretning, blev alle ansigter blege. De blev grebet af rædsel ved tanken over hvad de havde gjort. Hvis efterretningen var rigtig, var de

fortabt. De sad tavse for en stund, så på hinandens ansigter, og vidste ikke hvad de skal gøre eller sige. Blev efterretningen accepteret ville de have fordømt sig selv. De trak sig til side for at rådføre sig hvad de skulle gøre. De besluttede at hvis den efterretning som vagten kom med skulle spredes blandt folk, ville dem der havde slået Kristus ihjel blive slået ihjel som Hans mordere.

Det blev besluttet at hyre soldater til at fortie sagen. Præsterne og de ældste gav dem en stor sum penge og sagde: ”»I skal sige: »Hans disciple kom om natten og stjal ham, mens vi sov«.

Matthæus 28,13. Og når vagten spurgte hvad der ville ske med dem, for at sove på deres post, lovede de jødiske embedsmænd at overtale guvenøren og stå inde for deres sikkerhed. For pengenes skyld solgte den romerske vagt deres ære og gik med til at følge præsternes og de ældstes råd.

Genløsningens førstefrugter

Da Jesus, idet han hang på korset, råbte, »Det er fuldbragt«, revnedes klipperne, og jorden rystede og nogle af gravene åbnede. Da Han stod op som sejrherre over døden og graven, da jorden vaklede og himlens herlighed skinne omkring det hellige sted, kom mange af de retfærdigt døde, lydige mod Hans kald, frem som vidne om at Han var opstået. De begunstigede opstandne hellige, kom forherligede frem. De var udvalgte og de hellige fra alle tidsaldre, fra skabelsen af helt ned til Kristi dage. Så selvom de jødiske ledere prøvede at skjule Kristi opstandelse, valgte Gud at oprejse en gruppe fra deres grave for at bevidne at Jesus var opstået, og erklære hans ære.

De opstandne var forskellige af statur og form, nogle med mere ædelt udseende end andre. Jeg blev informeret at jordens beboere var blevet degenererede, mistet deres styrke og tækkelighed. Satan har kraft over sygdom og død, og effekterne af den forbandelse er i enhver tidsperiode blevet mere synlig, og Satans kraft kan ses tydeligere. Dem som levede i Noas og Abrahams dage lignede engle i form, tækkelighed og styrke. Men er blevet svagere ved de efterfølgende generationer, og mere genstand for sygdom, og deres liv har været kortere. Satan har lært hvordan han skal besvære og svække slægten.

Dem som kom frem efter Jesu opstandelse viste sig for mange, fortalte dem at ofret for menneskene var fuldendt, at Jesus, som jøderne korsfæstede, var blevet oprejst fra de døde; og som bevis for deres ord erklærede de: »Vi er blevet oprejst sammen med Ham.« De frembar vidnesbyrdet at det var ved Hans mægtige kraft, at de blev kaldt frem fra deres grave. På trods af de løgnagtige efterretninger der cirkulerede, kunne Kristi opstandelse ikke skjules af Satan, hans

engle, eller ypperstepræsterne; for dette hellige kompagni, der blev frembragt fra deres grave, spredte de forunderlige og glædelige nyheder; også Jesus viste Sig selv for Sine sørgende, hjertebrudte disciple, spredte deres frygt og fik dem til at glæde sig.

Kvinden ved graven

Tidlig om morgnen den første dag i ugen, før det endnu var blevet lyst, kom hellige kvinder til graven, med deres liflige røgelser for at salve Jesu legeme. De fandt at den tunge sten var blevet rullet bort fra gravdøren, og Jesu legeme ikke var der. Deres hjerter sang inden i dem, og de frygtede at deres fjender havde taget kroppen bort. Pludseligt så de to engle i hvide klæder, deres ansigter var klare og skinnede. Disse himmelske væsener forstod kvindernes ærinde og fortalte dem straks at Jesus ikke var der; Han er opstået, men de kunne se det sted hvor Han havde ligget. De bad dem gå og fortælle Hans disciple at Han ville gå foran dem til Gallilæa. Med frygt og stor glæde skyndte kvinderne sig tilbage til de sørgende disciple og fortalte dem de ting som de havde set og hørt.

Disciplene kunne ikke tro at Kristus var opstået, men sammen med kvinderne som fortalte dette, løb de hurtigt til gravstedet. De fandt at Jesus ikke var der; de så Hans linnedklæder, men kunne tro de gode nyheder at Han var opstået fra de døde. De vendte hjem igen, forundret over hvad de havde set, også over det som kvinderne havde fortalt dem.

Men Maria valgte at blive ved graven, tænke over det hun havde set og bedrøvet over tanken at hun kunne være blevet bedraget. Hun følte at nye trængsler ventede hende. Hendes sorg blev fornyet, og hun brød ud i bitter gråd. Hun bøjede sig ned for at se ind i graven igen, og beskuede to engle klædt i hvidt. Den ene sad der hvor Jesu hoved havde ligget, den anden hvor Hans fødder havde været. De talte ømt til hende og spurgte hvorfor hun græder. Hun svarede: »Fordi de har taget min Herre bort, og jeg ved ikke, hvor de har lagt ham.« Joh. 20,13.

”Rør ikke ved mig”

Da hun vendte sig bort fra graven så hun Jesus stå ganske nær, men hun kendte Ham ikke. Han talte ømt til hende, spurgte om hvorfor hun var ked af det og hvem hun søgte. Da hun troede at Han var gartneren, bad hun Ham indstændigt, om Han havde båret sin Herre, at fortælle hende hvor Han havde lagt Ham, så hun kunne tage Ham bort. Jesus talte til hende med sin egen himmelske røst, og sagde: »Maria!« Hun kendte til den kære røst, og svarede hurtigt, »Mester!« og i sin glæde var hun ved at omfavne Ham; men Jesus sagde: »Rør ikke ved mig; jeg er jo endnu ikke faret op til min

Fader. Men gå til mine brødre og sig til dem: Jeg farer op til min Fader og jeres Fader, til min Gud og jeres Gud.« Joh. 20,17. Med glæde skyndte hun sig til disciplene med de gode nyheder. Jesus steg op til Sin Fader for at høre fra Hans læber om Han accepterede offeret, og fik al kraft i himlen og på jorden.

Englene omgav Guds Søn som en bøn og bad de evige porte at blive løftet op, så herlighedens Konge kan komme ind. Jeg så at da Jesus var hos den strålende himmelske hær, under Guds tilstedeværelse, og omgivet af hans herlighed, glemte Han ikke Sine disciple på jorden, men fik kraft fra Sin Fader, så Han kunne vende tilbage og tildele dem kraft. Den samme dag vendte Han tilbage og viste Sig selv for Sine disciple. Han lod dem da berøre Sig, for Han havde steget op til Sin Fader og havde fået kraft.

Den tvivlende Thomas

På dette tidspunkt var Thomas ikke tilstede. Han ville ikke modtage disciplenes efterretning så ydmygt, men hævdede fast og selvsikkert at han ikke ville tro, hvis han ikke kunne sætte sine finger i naglegabene og sine hænder i siden, som det grusomme spyd var boret i. Heri viste han en manglende tillid til sine brødre. Hvis alle forlanger det samme bevis, ville ingen tage imod Jesus og tro på Hans opstandelse. Men det var Guds vilje at disciplenes efterretning skulle modtages af dem, som ikke selv kunne se og høre den opstandne Frelser.

Gud var ikke tilfreds med Thomas' vantro. Da Jesus igen mødte Sine disciple, var Thomas hos dem; og da han så Jesus, troede han. Men han havde erklæret at han ikke var tilfreds uden følelsen var med i det der kunne ses, og Jesus gav ham det bevis han ønskede. Thomas råbte ud: »Min Herre og min Gud!« Men Jesus irettesatte ham for hans vantro, og sagde: »Fordi du har set mig, tror du; salige er de, som ikke har set og dog tror.« Joh. 20,28. 29.

Forvirringen om Kristi drabmand

Da nyhederne spredte sig fra stad til stad og fra by til by, frygtede jøderne for deres del for deres liv og skjulte det had som de nærrede imod disciplene. Deres eneste håb var at sprede løgnagtige efterretninger. Og dem som ønskede at denne løgn skulle være sand, de antog den. Pilatus skælvede da han hørte at Kristus var opstået. Han kunne ikke betvivle det vidnesbyrd han fik, og fra den stund havde han ikke fred mere. For at kunne få verdslig ære, og af frygt for at miste sin autoritet og sit liv, havde han overgivet Jesus til døden. Han var nu helt overbevist om at det ikke blot var en uskyldig mand, hvis blod han var skyldig i, men at det var Guds Søn. Det sidste af Pilatus' liv var ulykkeligt. Fortvivlelse og kvaler knuste alle

håbefulde og glædelige følelser. Han nægte at blive trøstet og døde den mest ulykkelige død.

Fyrre dage sammen med discipline

Jesus forblev sammen med Sine disciple i fyrre dage, og skabte glæde og fryd i hjertet, da Han åbnede helt op for Guds riges virkelighed over for dem. Han hvervede dem til at frembære vidnesbyrd om de ting som de havde set og hørt om Hans lidelser, død og opstandelse, at Han havde givet et offer for synd, og at alle som vil komme til Ham og finde liv. I trofast ømhed fortalte Han dem at de ville blive forfulgt og lide kvaler, men de ville få hjælp ved at genkalde deres erfaring og huske på de ord som Han havde talt til dem. Han fortalte dem at Han skulle overvinde Satans fristelser og opnå sejr gennem prøvelser og lidelser. Satan kunne ikke mere få magt over Ham, men ville føre sine fristelser mere over på dem og på alle der tror på Hans navn. Men de kunne vinde sejr ligesom Han vandt sejr. Jesus gav Sine disciple kraft til at udføre mirakler, og fortalte dem at selvom de blev forfulgt af onde mennesker, ville Han fra tid til anden sende Sine engle for at udfri dem; deres liv kunne ikke blive taget før deres mission var udført; så blev det forlangt af dem at besejle de vidnesbyrd de havde fremført, med deres blod.

Hans ivrige efterfølgere lyttede glædelig til Hans lære, og fæstnede sig ivrigt ved alle de ord der faldt fra Hans hellige læber. Nu vidste med sikkerhed at Han var verdens Frelser. Hans ord sank dybt i deres hjerter, og de sørgede over at de snart måtte skilles fra deres himmelske Lærer og ikke længere høre trøstende og nådige ord fra Hans læber. Men deres hjerter blev atter opvarmet af kærlighed og overmådelig glæde, da Jesus fortalte dem at Han ville gå og berede boliger til dem, og komme igen og tage imod dem, så de altid kan være hos Ham. Han lovede også at sende Trøstermanden, Helligånden, og lede dem til hele sandheden. »Og han løftede sine hænder og velsignede dem.« Lukas 24,50.

Kristi himmelfart

Hele himlen afventer den sejrstund hvor Jesus stiger op til Sin Fader. Englene kom for at tage imod herlighedens Konge og ledsage ham sejrrikt til himlen. Efter at Jesus havde velsignet Sine disciple, blev Han adskilt fra dem og taget op. Og da Han førte vejen opad, fulgte den skare af fanger med, som blev oprejst ved Hans opstandelse. En himmelsk hærske ledsagede, medens en utallig gruppe af engle ventede Hans komme til himlen.

Da de steg op til den Hellige Stad, råbte de engle

der ledsagede Jesus: »Løft eders hoveder, i porte, løft jer, i ældgamle døre, at ærens konge kan drage ind!« Englene i staden råbte i henrykkelse: »Hvo er den ærens konge?« De ledsagende engle svarede i jubel: »Herren, stærk og vældig, Herren, vældig i krig! Løft eders hoveder, I porte, løft jer, I ældgamle døre, at ærens konge kan drage ind!« De afventende engle råbte igen: »Hvo er han, den ærens konge?« og de ledsagende engle svarede med melodisk klang: »Herren, Hærskares Herre, han er ærens konge!« Sal. 24,7-10. Og det himmelske optog indtog Guds stad.

Så omgav hele den himmelske hær deres majestætiske befalingsmand, og bøjede sig i dybeste ærbødighed for Ham og kastede deres glitrende kroner for Hans fødder. Og så berørte de deres gyldne harper, og liflige og melodiske toner fyldte hele himlen med rig musik og sange til Lammet som blev slagtet, lever endnu i majestæt og herlighed.

Løftet om at vende tilbage

Idet disciplene stirrede sorgfuldt mod himlen, for at få det sidste glimt af deres opstigende Herre, viste to engle sig i hvide klæder sig for dem, og sagde til dem: »I galilæiske mænd, hvorfor står I og ser op imod Himmelen? Denne Jesus, som er optaget fra jer til Himmelen, han skal komme igen på samme måde, som I har set ham fare til Himmelen.« Apg 1,11. Disciplene og Jesu moder, som var vidne til Guds søns opstigen sammen med dem, tilbragte efterfølgende nat med at tale om Hans forunderlige handlinger og herlige ting, som havde fundet sted inden for kort tid.

Satans vredeSatan havde atter rådført sig med sine engle, og fortalte dem i bitter had mod Guds regering, at så længe han havde sin magt og myndighed begrænset til jorden, måtte deres anstrengelser blive ti gange stærkere imod Jesu efterfølgere. De havde ikke fået sejr over Kristus, men måtte kuldkaste Hans efterfølgere, om det var muligt. I enhver generation måtte de prøve at omsnære dem, som tror på Jesus. Han fortalte sine engle at Jesus havde givet Sine disciple kraft til at sætte dem i rette, og drive dem ud, og helbrede dem som de måtte hjemsøge. Så gik Satans engle ud som brølende løver, der forsøger at udslette Jesu efterfølgere.

Pinsen

Dette kapitel er baseret på Apg 2,1.

Da Jesus åbnede disciplenes forståelse for hvad profetierne om Han selv betyder, forvissede Han dem at al magt blev givet Ham I himlen og på jorden, og bad dem gå ud for forkynde evangeliet for al skabningen. Disciplene spurgte, med pludselig fornyelse af deres gamle håb at Jesus

ville indtage Sin plads på Davids trone i Jerusalem: »Herre! er tiden nu kommet, da du vil genoprette Riget for Israel?« Apg 1,6. Frelseren kastede en usikkerhed over deres tankesind på spørgsmålet ved at svare at det »tilkommer ikke dem at kende tider eller timer, som Faderen har fastsat af egen magt.« Apg 1,7.

Disciplene begyndte at håbe på at Helligåndens forunderlige nedstigen, ville påvirke det jødiske folk til at acceptere Jesus. Frelseren undlod en yderligere forklaring, hvor Han vidste at når Helligånden kommer over dem i fuld målestok, ville deres sind blive oplyste og de ville forstå arbejdet de havde for sig til fulde, og tage netop det op som Han havde efterladt.

Disciplene blev samlet i værelset oven på, og forenede sig i bønner for den troende kvinde, sammen med Maria Jesu moder, og med Hans brødre. Disse brødre, som ikke havde troet, blev nu helt befæstede i deres tro ved det der skete under korsfæstelsen og ved Herrens opstandelse og himmelfart. Der var samlet omkring ethundredeogtyve.

Helligånden stiger ned

»Da pinsedagen var kommet, var de alle samlede med hverandre. Da lød der med ét fra Himmelen en susen som af et vældigt åndepust, og den fyldte hele huset, hvor de sad. Og der viste sig for dem tunger som af ild, og de fordelte sig og satte sig på hver enkelt af dem. Og de blev alle fyldt med Helligånd, og de begyndte at tale i andre tungemål, efter hvad Ånden indgav dem at forkynde.« Helligånden som havde taget form som ildtunger, delt ved enden, og hvilede på de forsamlede, var gavens kendemærke som blev tildelt dem at tale flere forskellige sprog flydende, som de ikke kendte til tidligere. Og ildens udseende betegnede den brændende iver som de skulle arbejde under og den kraft som ville følge med deres ord.

Under denne himmelske oplysning kom de skriftsteder som Kristus havde forklaret dem frem i deres tankesind i lys lue og klar elskelighed og kraftfuld sandhed. Det forhæng som havde forhindret dem i at se afslutningen af det som var blevet afskaffet var nu fjernet, og formålet med Kristi mission og naturen af Hans rige kunne forstås fuldstændig klart.

Pinsens kraft

Jøderne var blevet spredt til næsten alle folk, og talte forskellige sprog. De var kommet langvejs fra til Jerusalem, og boede der for en tid, for at gennemgå de religiøse fester som skete der og overholde deres regler. Da de var samlet, var de af hver sit tungemål. Disse forskellige sprog var en stor forhindring for Guds tjeneres arbejde med at

udbrede Kristi lære til jordens yderste dele. At Gud kunne dække apostlenes mangler på mirakuløs måde, var den mest fuldkomne bekræftigelse på disse vidners vidnesbyrd for Kristus. Helligånden havde gjort det for dem, som de ikke kunne have udrettet for sig selv i et helt liv; nu kunne de udbrede evangeliets sandhed omkring, tale med deres sprog flydende som de arbejdede for. Den mirakuløse gave var af højnet bevis for at de kunne bringe verden det at deres hvervelse bar Himlens signatur.

»Men i Jerusalem boede der gudfrygtige jødiske mænd fra alle folkeslag under himmelen. Da nu den lyd kom, strømmede mængden sammen og blev forvirret, fordi de hver især hørte dem tale på deres eget sprog. Og de var ude af sig selv af forundring og sagde: »Se, er de, der taler, ikke alle sammen galilæere? Hvor kan vi så høre dem tale, hver på vort eget modersmål.«

Præsterne og herskerne blev meget opbragte over denne forunderlige manifestation, som der blev fortalt om over hele Jerusalem og omegn, men de turde ikke give slip for deres ondskab, af frygt for at udsætte sig selv for folkets had. De havde dræbt Mesteren, men her var Hans tjenere ulærte galilæiske mænd, der skrev profetiens forunderlige opfyldelse, og lærte læren om Jesus, på alle de talte sprog. De talte med Frelserens kraft og forunderlige gerninger, og folde frelsesplanen ud for deres tilhørere, i Guds Søns barmhjertighed og offervillighed. Deres ord overbeviser og omvendter tusinde der lyttede. De traditioner og den overtro som præsterne tog med, blev fejlet bort fra deres tanker, og de accepterede Guds Ords rene lære.

Peters prædiken

Peter viste dem at denne manifestation var en direkte opfyldelse af Joels profeti, hvor han forudsagde at en sådan kraft vil komme over Guds mennesker for at udruste dem til et særligt arbejde.

Peter sporede Kristi slægt tilbage i lige linje til Davids ærværdige hus. Han brugte ikke noget af Jesu lære for at bevise hans sande position, for han vidste at deres fordomme var så store at det ikke ville have virkning. Men han henviste dem til David, som Jøderne betragtede som en ærværdig patriark for deres nation. Peter sagde:

»Thi David siger med tanken på ham: »Jeg havde altid Herren for øje; thi han er ved min højre, at jeg ikke skal rokkes. Derfor glædedes mit hjerte, og min tunge jublede, ja, også mit kød skal bo med håb; thi du vil ikke lade min sjæl blive tilbage i Dødsriget, ikke heller lade din Hellige se forrådnelse.«

Her viser Peter at David ikke kunne have talt om

sig selv, men direkte om Jesus Kristus. David døde en naturlig død ligesom andre mennesker; hans grav, med den ærværdige støv inden i, er blevet bevaret meget omhyggeligt indtil den gang. Som Israels konge, og også som en profet, er David blev særlig æret af Gud. I et profetisk syn fik han vist Kristi fremtidige liv og forkyndertjeneste. Han forudså hans forkastelse, hans rettergang, korsfæstelse, begravelse, opstandelse og himmelfart.

David bevidnede at Kristi sjæl ikke skulle efterlades i helvedet (graven), eller at Hans kød skulle finde fordærv. Peter viste opfyldelsen af denne profeti i Jesus af Nazareth. Gud havde lige oprejst Ham fra graven, før Hans legeme blev fordærvet. Nu var han Den ophøjede i himlens himmel.

Ved den anledning kunne det huskes at et stort antal, som hidtil havde latterliggjort tanken at en så beskeden person som Jesus var Guds Søn, blev helt overbevist om sandheden og anerkendte Ham som deres Frelser. Tre tusinde sjæle blev føjet til kirken. Apostlene talte ved Helligåndens kraft; og deres ord kunne ikke bestrides, for de blev bekræftet ved de mægtige mirakler de udførte gennem Guds Ånds udgydelse. Disciplene var selv forbavsede over resultaterne af denne hjem søgelse, og den hurtige og overmådelige sjælehøst. Alle folk blev fyldt med forbavselse. Dem som ikke gav efter for deres fordomme og blindhed blev så imponerede at de ikke turde prøve at modstå det mægtige værk ved stemme eller vold, og på den tid ophørte deres modstand.

Apostlenes argumenter alene ville ikke, selvom de var klare og overbevisende, have fjernet jødernes fordomme, som havde modarbejdet så mange beviser. Men Helligånden sendte de argumenter hjem, med guddommelig kraft til deres hjerter. De var som den Almægtiges skarpe pile, der overbeviste dem om deres frygtelige skyld ved at forkaste og korsfæste herlighedens Herre. »Da de hørte dette, stak det dem i hjertet, og de sagde til Peter og de øvrige apostle: »Brødre! hvad skal vi gøre?« Peter sagde til dem: »Omvend jer og lad jer døbe hver især i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse, så skal I få Helligånden som gave.«

Peter gjorde det klart for de overbeviste folk at de havde forkastet Kristus for de var blevet bedraget af præsterne og herskerne; og hvis de fortsatte med at søge råd hos dem, og afventede at lederne skulle anerkende Kristus, før de turde gøre, ville de aldrig acceptere Ham. Selvom disse magtfulde mænd bekendte sig hellighed, var de ærgerrige, og ivrige efter rigdomme og jordisk herlighed. De ville aldrig komme til Kristus for at modtage lyset. Jesus havde forudsagt at en frygtelig straf

ville komme over dette folk, for deres stædige van tro, uanset hvor store beviser de fik for at Jesus var guds Søn.

Fra denne tid af var disciplenes sprog rene, enkle og præcise ord og tonefald, hvad enten de talte med deres modersmål eller et fremmed sprog. Disse ydmyge mænd, som aldrig havde fået undervisning i profetskolerne, bragte så ophøjede og rene sandheder at de forbavsede dem der hørte dem. De kunne ikke tage til jordens yderste dele; men der var folk ved denne fest fra alle dele af verden, og de sandheder de fik, blev båret til de forskellige hjem og publiceret blandt deres folk, vinder sjæle til Kristus.

En lektie til vor tid

Dette vidnesbyrd om oprettelsen af den kristne kirke har vi ikke kun fået som en vigtig del af den hellige historie, men også som en lektion. Alle der bekender Kristi navn bør vente, våge og bede af et hjerte. Alle forskellene bør lægges bort, og enhed og øm kærlighed for hinanden gennemstrømmer det hele. Så kan vore bønner gå op sammen til vor himmelske Fader med en stærk alvorlig tro. Så kan vi vente i tålmodighed og håb på løftets opfyldelse.

Svaret kan komme pludseligt og med overvældende styrke, eller det kan forhale sig i dage og uger, og vor tro får en prøvelse. Men Gud ved hvordan og hvornår vore bønner besvares. Det er vor del af arbejdet at sætte os selv i forbindelse med den guddommelige kanal. Gud står til ansvar for Sin del af arbejdet. Han er trofast som har lovet. Den store og vigtige sag hos os, er at være af et hjerte og sind, lægge al misundelse og skindsyge til side, og våge og vente som ydmyge bønns ansøgere. Jesus, vor Repræsentant og Overhoved, er parat til at gøre det for os, som Han gjorde for de bedende og vågende mennesker på pinsefestens dag.

Helbredelsen af den lamme

Dette kapitel er baseret på Apg. 3 og 4.

En kort tid efter Helligånden var steget ned, og umiddelbart efter en inderlig bedestund, tog Peter og Johannes op til templet for at bede, og så en lidende og fattig lamslået krøbling, fyrré år gammel, som ikke havde kendt noget andet liv end smerte og sygdom. Denne dårlig stillede mand havde længe ønsket at gå til Jesus og blive helbredt, men han var næsten hjælpeløs, og blev fjernet langt fra den Store Længes arbejdsfelt. Til sidst blev nogle venlige personer tilskyndet til at bære ham til templet store port. Men da han kom dertil, så opdagede han at den Læge, som hans håb centrerede sig omkring, var blevet dræbt på det grusommeste.

Hans skuffelse opdannede deres medynk, som vidste hvor længe han ivrigt håbede og forventede at blive helbredt af Jesus, og de bragte ham dagligt til templet, at dem der gik forbi kunne bevæges til at give ham en lille ubetydelighed for at lindre hans nuværende mangler. Da Peter og Johannes gik forbi, bad han dem om en kærlighedsgave. Disciplene så medfølelse på ham. »Da så Peter fast på ham, og det samme gjorde Johannes, og Peter sagde: »Se på os!« »Sølv og guld har jeg ikke, men hvad jeg har, det giver jeg dig: I Jesu Kristi, nazaræerens', navn stå op og gå!«

Den fattige mands mine blev nedslået da Peter erklærede sin fattigdom, men lyste op med håb og tro da disciplen fortsatte. »Og han greb ham ved den højre hånd og rejste ham op. I samme nu blev hans ben og angler stærke, og han sprang op og stod oprejst og begyndte at gå omkring, og han fulgtes med dem ind i helligdommen, hvor han gik omkring og sprang og lovpriste Gud. Og hele folket så ham gå omkring og lovprise Gud. Og de kendte ham, fordi det var ham, der plejede at sidde ved den skønne port til helligdommen for at få almisse; og de blev fulde af rædsel og forfærdelse over det, som var sket ned ham.«

Jøderne blev forbavsede over at disciplene kunne udføre lignende mirakler som Jesus gjorde. Ham som de troede var død, og de forventede at alle de forunderlige manifestationer ophørte med ham. Alligevel var her en mand som var hjælpeløs krøbling i fyre år, der nu glædede sig over at bruge sine ben fuldt ud, fri for smerte, og glad for sin tro på Jesus.

Apostlene så folks forbavselse, og spurgte dem hvorfor de var forbavsede over det mirakel de havde været vidne til, og betragtede dem med ærefrygt som om det var deres egen kraft de havde gjort dette i. Peter forvissede dem om at det var gennem Jesus af Nazarets fortjenester, som de havde forkastet og korsfæstet, men som Gud havde oprejst fra døde på tredje dag. »Og det er ved troen på hans navn, at dette hans navn har gjort denne mand, som I ser og kender, stærk; og den tro, som virkedes af Jesus, har givet ham hans fulde førlighed, som I alle har set. Nu ved jeg vel, mine brødre, at I har handlet i uvidenhed, både I og jeres rådsherrer. Men på den måde har Gud ladet det gå i opfyldelse, som han forud havde forkyndt gennem alle profeternes mund, at hans Salvede skulle lide.«

Efter at dette mirakel blev udført, flokkes folket i templet, og Peter talte til dem i en del af templet, medens Johannes talte til dem i en anden del. Da apostlene havde talt tydeligt om jødernes store forbrydelse, ved at forkaste og dræbe Livets Fyrste, var omhyggelige med at ikke føre dem til

raseri eller fortvivelse. Peter ville formindske deres grusomme skyld så meget så muligt, ved at hævde at de gjorde det i uvidenhed. Han erklærede for dem at Helligånden kaldte dem til at angre deres synder og blive omvendte; at der ikke var håb for dem uden gennem barmhjertigheden fra dem Kristus, som de havde korsfæstet; og kunne kun få udsløttet deres synder ved Hans blod ved at tro på ham.

Apostlenes arresteres og sættes for dom

Denne forkyndelse af Kristi opstandelse, og som gennem Hans død og opstandelse ville Han til sidst oprejse alle de fra deres grave, oprørte Saddukæerne dybt. De følte at deres yndligslærdomspunkt var i fare og deres omdømme stod på spil. Nogle af templets embedsmænd, templets leder, var saddukær. Med hjælp fra flere saddukære, blev de to apostle arresteret og sat i fængsel, da det var for sent at undersøge deres sag den aften.

Efterfølgende mødtes Annanias og Kaifas, sammen med templets præster, for at lave rettergang for fangerne, som blev bragt frem for dem. I det værelse, og over for de mænd, havde Peter skammeligt fornægtet sin Herre. Alt dette kom disciplene i tanker om, da han nu kom frem til sin egen rettergang. Han fik nu mulighed for at genvinde sin tidligere onde fejhed.

Det selskab som var til stede huskede den del Peter havde gjort ved sin Mesters rettergang, og de bildte sig selv ind at han kunne skræmmes ved trussel om fængsling og død. Men Peter som fornægtede Kristus i Sin største nød var den impulsive, selvsikre discipel, der var noget anderledes fra den Peter som stof for Sanhedrin til retsundersøgelse den dag. Han var blevet omvendt; han troede ikke på selvet, og pralede ikke længere. Han var fyldt med Helligånden, og ved denne kraft var han blevet klippefast, dog beskeden, og ophøjede Kristus. Han var parat til at fjerne alle pletter fra sit frafald, idet han ærede det navn som han tidligere havde fornægtet.

Peters frimodige forsvar

Hidtil havde præsterne kunne undgå at Jesu korsfæstelse og opstandelse blev nævnt; men nu blev de tvunget til at spørge den anklagede med hvilken kraft de havde udrette den bemærkelsesværdige helbredelse af den kraftsløse mand, for at deres mål kunne opfyldes. Så blev Peter fyldt med Helligånden, talte respektfuldt til præsterne og de ældste, og erklærede: »Så skal alle I og hele Israels folk vide, at det er ved navnet Jesus Kristus fra Nazaret, ham, hvem I korsfæstede, men som Gud har opvakt fra de døde det er ved hans navn, at manden her står rask for jeres øjne. Denne Jesus er stenen, som blev agtet for intet af jer bygmestre, men som er blevet

hovedhjørnesten. Og der er ikke frelse i nogen anden; thi der er ikke under himmelen givet mennesker noget andet navn, hvorved vi kan frelses.«

Kristi segl var på Peters ord, og hans ansigt blev oplyst af Helligånden. Tæt ved ham stod den mand, som et overbevisende vidne, som var blevet mirakuløst helbredt. Denne mands udseende, som for kun nogle få timer siden var en hjælpeløs krøbling, blev nu genoprettet til et sundt legeme, og blev oplyst om Jesus af Nazaret, føjede et tungt vidnesbyrd til Peters ord. Præsterne, herskerne og folket var tavse. Herskerne havde ikke kraft til at gendrive hans udtalelse. De var nød til at høre det som de ønskede at ikke høre: Jesu Kristi opstandelse, og Hans kraft i himlen til at udføre mirakler gennem mediet i Hans apostle på jorden.

Peters forsvar, som han vedstod sig så frimodigt, som han fik styrke fra, appellerede til dem. Han refererede til de stene som bygmesterne ikke regnede for noget, betyder kirkens myndigheder, som skulle forstå Hans værdi, som de forkastede – men som ikke desto mindre blev hovedhjørnестenen. Med disse henviste han direkte til Kristus, som var menighedens grundsten.

Folk blev forbavsede over disciplenes frimodighed. De troede at fordi de var uvidne fiskere, ville de overvindes af vanskeligheder, når præsterne, de skriftkloge og ældste konfronterede dem. Men de var ved at de havde været sammen med Jesus. Apostlene talte som Han havde talt, med overbevisende kraft, som fortiede deres fjender. For at skjule deres forvirring, forordnede præsterne og herskerne at apostlene skulle føres bort, så de kunne rådføre sig med hinanden.

De blev alle enige og at det ikke nyttede noget at fornægte den mand var blevet helbredt gennem den kraft apostlene havde fået i den korsfæstede Jesu navn. De ville gladelig dække over miraklet, ved hjælp af falsknerier; men arbejdet blev udført i fuld dagslys over for folkeskaren, og var allerede kommet til tusindvis' kendskab. De mærkede at der straks måtte gøres noget, ellers ville Jesus få mange troende, deres egen vanære ville følge efter, og de ville få skyld for at slå Guds Søn ihjel.

Men uanset deres tilbøjelighed til at udslette disciplene, turde de ikke gøre noget værre end at true dem med den strengeste straf de fortsatte med at undervise eller arbejde i Jesus navn. Derefter erklærede Peter og Johannes frimodigt at deres arbejde var blevet givet dem af Gud, og de kunne ikke kun sige de ting som de havde set og hørt. Præsterne ville gladelig have straffet disse ædle mænd for deres urokkelige flid mod deres hellige kald, men de frygtede for folket, »for alle

mænd ærede Gud for det som var gjort.« Således blev apostlene, med gentagne trusler og formaninger, sat fri.

Loyalitet mod Gud under forfølgelsen

Dette kapitel er baseret på Apg. 5,12-42.

Apostlene fortsatte deres nådesarbejde, ved at helbrede forpinte og proklamere en korsfæstet og opstanden frelser, med stor kraft. Der blev hele tiden føjet flere til kirken ved dåben, men ingen turde slutte sig til dem som ikke havde forenet hjerte og sind med de troende i Kristus. Skarer flokkes i Jerusalem, og bragte deres syge og dem som blev plaget af urene ånder. Mange lidende blev lagt på de gader, hvor Peter og Johannes gik forbi, så deres skygger kunne falde på dem og helbrede dem. Den opstandne Frelasers kraft var faktisk faldet på apostlene, og de gjorde tegn og mirakler så antallet steg dagligt.

Disse ting gav problemer for præsterne og herskerne, særlig blandt saddukæerne. De så at hvis apostlene fik lov at forkynde en opstanden Frelser, og gøre mirakler i Hans navn, var deres lære om ingen opstandelse fra døde, blive forkastet af alle, og deres sekt vil snart dø ud. Farisæerne så at tendensen til deres forkyndelse ville underminere de jødiske ceremonier og sætte offersystemet ud af kraft. Deres tidligere anstrengelser for at holde disse forkyndere nede var forgæves, men de følte sig nu opsat på at dæmpe denne spændingsbevægelse.

Befriet af en engel

Apostlene blev derefter arresteret og fængslet, og Sanhedrin blev indkaldt for at prøve deres sag. Et stort antal lærte mænd, forruden råddet blev kaldt sammen og de rådførte sig med hinanden hvad der skulle gøres med disse fredsforstyrre. »Men en Herrens engel åbnede fængselets døre om natten og førte dem ud og sagde: »Gå hen og tråd frem i helligdommen og tal til folket alle livets ord!« Da de havde hørt dette, gik de tidligt om morgenen ind i helligdommen og lærte.«

Da apostlene viste sig blandt de troende og fortalte hvordan englen ledte dem direkte gennem de soldater der bevogtede fængslet og bad dem genoptage det arbejde som præsterne og herskerne havde afbrudt, blev brødrene fyldt med glæde og forbavselse.

Præsterne og herskerne i rådet besluttede at føre anklage mod dem for oprør og for at slå Ananias og Safira ihjel (Apg 5,1-11), og gå sammen for at fratage præsterne deres autoritet og tage livet af dem. De stolede på at hoben ville opildnes til at

tage sagen i hånd og behandle apostlene sådan som de gjorde med Jesus. De var klar over at mange som ikke accepterede Kristi lære var trætte af de jødiske myndigheders egenmægtige regler, og ivrige efter en vis forandring. Hvis disse personer blev interesseret i og grebet af apostlenes tro, at anerkende Jesus som Messias, frygtede de at hele folkets vrede ville rejse sig imod præsterne, som skulle stå mål for mordet på Kristus. De besluttede at der skulle tages store forhåndsregler for at forhindre dette. Til sidst sendte de bud efter de fanger de troede de havde, at de skulle fremstilles for dem. De blev meget forbavsede da de fik besked tilbage om at fængselsdørene var befæstnet sikkert og sat vagter foran dem, men fangerne var ingen steder.

Efterretningen kom hurtig frem: »Se, de mænd, som I satte i fængsel, står i helligdommen og lærer folket.« Selvom apostlene var mirakuløst udfriet fra fængslet, blev de ikke forskånet for domsundersøgelse og straf. Kristus havde sagt da han var hos dem: »Men I, agt vel på jer selv; man skal overgive jer til domstole.« Gud har givet et tegn på Hans omsorg og en forvisning for Hans tilstedeværelse, ved at sende en engel til dem; det var nu deres del at lide for Jesu skyld, som de forkyndte. Der var sket så meget med folket, ved det de havde set og hørt, at præsterne og herskerne vidste at det var umuligt at opildne dem imod apostlene.

Den anden rettergang

»Så gik anføreren sammen med tjenerne hen og hentede dem, dog ikke med magt; thi de var bange for, at de skulle blive stenet af folket. Og da de havde hentet dem, førte de dem frem for rådet. Og ypperstepræsten forhørte dem og sagde: »Vi har jo udtrykkelig forbudt jer at lære i dette navn, og se, nu har I fyldt Jerusalem med jeres lære og vil bringe dette menneskes blod over os!« De var ikke så villige til at bære skammen af Jesu drab som de bruste ud i råb med den forvirrede hob: »Hans blod komme over os og vore børn!«

Peter tog sammen med de andre apostle det samme forsvar op som han havde fulgt ved tidligere retssager: »Man bør adlyde Gud mere end mennesker.« Apg.5,29 Det var engelen Gud sendte der udfriede dem fra fængselet, og som befalede dem at underviste i templet. Ved at følge hans anvisninger skulle de adlyde det guddommelige bud, som de må fortsætte med hvad det end må koste dem. Peter fortsatte: »Vore fædres Gud har opvakt Jesus, som I tog af dage ved at hænge han på et træ. Ham har Gud med sin højre hånd ophøjet til fører og frelser for at give Israel omvendelse og syndernes forladelse. Og vidner om disse ting er vi og Helligånden, som Gud har givet dem, der adlyder ham.«

Den inspirerede ånd var over apostlene, og de anklagede blev anklagere, anklagede Kristi mordere for at være præster og herskere der udgjorde rådet. Jøderne blev så rasende at det de besluttede, uden yderligere rettergang og bemyndigelse fra de romerske embedsmænd, at tage loven i deres egne hænder og dræbe fangerne. Selvom de allerede var skyldige i Kristi blod, var de nu ivrige efter at dyppe deres hænder i Hans apostles blod. Men der var en af de lærte mænd og i høj position som med klar forstand så at dette voldelige skridt ville føre til frygtelige konsekvenser. Gud oprejste en mand i deres eget råd til at modstå præsternes og herskernes vold.

Gamaliel, den lærte farisæer og doktor, en man med godt omdømme, var en meget forsigtig person, som, før han talte for fangernes skyld, bad dem om at blive fjernet. Så talte han meget besindigt og roligt: »Israelitiske mænd! se jer vel for, hvad I er ved at gøre med disse mennesker. For nogen tid siden optrådte jo Teudas, som gav sig ud for at være noget, og en flok på omtrent fire hundrede mand sluttede sig til ham; ham blev berettet, og alle de, som havde ladet sig lede af ham, adsplittedes og blev til intet. Efter ham optrådte Judas fra Galilæa i skatteudskrivningens dage og fik en folkehob til at følge sig; han omkom også, og alle de, som havde ladet sig lede af ham, spredtes. Og nu siger jeg jer: Hold jer fra disse mennesker og lad dem være, thi hvis dette forehavende eller dette værk er af mennesker, falder det fra hinanden; men er det af Gud, kan I ikke fælde dem. Vogt jer, at det ikke skal vise sig, at I kæmper mod Gud!«

Præsterne kunne ikke kun se det fornuftige i hans syn; de var nød til at være enig med ham, og løslod fangerne meget modvilligt, efter at have slået dem med stave og pålagt dem igen og igen at ikke forkynde i Jesu navn, ellers skulle de betale med deres liv for deres frækhed. »Så gik de da bort fra rådets åsyn, glade over, at de var agtet værdige til at vanæres for navnets skyld. Og de holdt ikke op ned hver dag at lære i helligdommen og i hjemmene og at forkynde evangeliet om, at Jesus er Kristus.«

Ganske vidst kunne apostlenes forfølgere få problemer når de så at de ikke kunne kuldkaste disse vidner for Kristus, som havde tro og mod til at vende deres skam til herlighed og deres smerte til glæde for deres Mesters sag, som bar ydmygelse og pinsel for dem. Således fortsatte disse brave disciple med at underviste offentligheden, og skjult i private huse, på anmodning fra beboerne som ikke åbenlyst turde bekende deres tro, af frygt for jøderne.

Evangeliets orden

Dette kapitel er baseret på Apg 6,1-7.

»På denne tid, da disciplenes antal voksede, begyndte de græsktalende jødekristne at knurre mod de hebræisktalende over, at enkerne iblandt dem blev tilsidesat ved den daglige uddeling.« Disse grækere boede i andre lande, hvor det græske sprog blev talt. Langt de fleste nyomvendte var jøder som talte hebræisk; men disse havde boet i det romerske imperium, og talte kun græsk. Der opstod knurren blandt dem at de græske enker ikke blev forsørget så gavmildt som de trængende blandt hebræerne. Alle detaljer af den slags ville være frygtelige for Gud; og der blev øjeblikkeligt taget forhåndsregler for at genoprette fred og harmoni med de troende.

Helligånden antydede en metode hvorved apostlene kunne få hjælp til at uddele til de fattige, og lignende byrder, så at de kunne blive fri til at forkynde Kristus. »De tolv sammenkaldte da hele discipelskaren og sagde: »Det er ikke ret, at vi forsømmer Guds ord for at gøre tjeneste ved bordene. Find derfor, brødre! iblandt jer syv mænd, som har godt lov og er fulde af Ånd og visdom; dem vil vi så indsætte til denne gerning. Men selv vil vi trolig blive ved med bønner og ordets tjeneste.»

Menigheden udvalgte således syv mænd, fuld af tro og Guds Ånds visdom, til at være med til sagens behørigte forretninger. Stefanus var den første der blev valgt; han var jøde af fødsel og religion, men talte det græske sprog, og var velbevandret i grækernes skikke og metoder. Han blev derfor betragtet som den bedste person til at stå som overhoved og føre opsyn med fordelingen af fondsmidlerne til enkerne, faderløse og værdigt trængende folk. Denne udvælgelse imødekom alles tankesind, og utilfredshed og knurren stilnede af.

De syv udvalgte mænd blev højtideligt sat til side til deres pligter ved bøn og håndspålæggelse. Dem som blev ordineret dertil blev ikke derved udelukket fra at undervise i troen. Tværtimod står der at »Stefanus, der var fuld af nåde og kraft, gjorde store undere og tegn blandt folket.« De var helt kvalificeret til at instruere i sandheden. De var også mænd med rolig dømmekraft og klogskab, forberedt til at behandle vanskelige sager med retssager, knurren eller jalousi.

Dette valg af mænd til at udføre menighedens forretning, så at apostlene blev fritaget til deres særlige arbejde at undervise i sandheden, blev stærkt velsignet af Gud. Menigheden voksede i antal og i styrke. »Og Guds ord havde fremgang, og disciplenes tal voksede meget i Jerusalem; og en stor mængde af præsterne adlød troen.«

Det er nødvendigt at den samme orden og system skal fastholdes i menigheden nu, som det blev i apostlenes dage. Sagens fremgang afhænger meget af hvordan de forskellige afdelinger ledes af de folk med de gaver de har, som er kvalificeret til deres positioner. Dem som er valgt af Gud til at være ledere i Guds sag, og har overblik over menighedens åndelige indflydelse, bør så vidt muligt lattes fra byrder og problemer af timelig art. Dem som Gud har kaldt til at tjene i ord og lære bør have tid til at meditere bede og studere skrifterne. Deres klare åndelige skarpsindighed omtages ved at gå i mindre vigtige forretningsdetaljer og have med forskellige menneskers temperamenter at gøre, som mødes i kirkens rum. Det vil være rigtigt at alle ting af timelig art, skal frem for de rette embedsmænd og tilpasses af dem. Men hvis tingene er af så vanskelig art at det hæmmer deres visdom, bør tingene føres frem for deres råd, som har overblik over hele menigheden.

Stefanus' død

Dette kapitel er baseret på Apg 6,8 til 7,60.

Stefanus var meget aktiv i Guds sag og erklærede frimodigt sin tro. »Da stod der nogle frem af den synagoge, som hed »De frigivenes og kyrenæernes og aleksandrinernes Synagoge«, og nogle af den fra Kilikien og provinsen Asien og indlod sig i ordstrid med Stefanus. Men de kunne ikke modstå den visdom og den ånd, hvormed han talte.« Disse studerende fra de store rabbiner følte sig sikre på at de ved en offentlig debat kunne sejre helt over Stefanus, på grund af hans tilsyneladende uvidenhed. Men han talte ikke kun med Helligåndens kraft, men det var tydeligt for hele den store forsamling, at han også havde studeret profetierne, og lært i alle lovens ting. Han forsvarede de sandheder som han forfægtede, og besejrede sine modstandere helt.

Præsterne og herskerne som var vidne til den magt og forunderlige manifestation, som forekom i Stefanus' forkyndertjeneste, blev fyldt med bitter had. I stedet for at se på de beviser han gav, besluttede de at fortie hans røst ved at lægge ham i døden.

Derfor arresterede de Stefanus og førte ham frem for Sanhedrin-rådet for rettergang.

Lærte jøder fra de omkringliggende lande, indkaldte til møde for at modbevise den anklagedes argumenter. Saulus, som havde skilt sig ud som en nidkær modstander af Kristi lære, og forfulgt alle der troede på Ham, var også til stede. Denne lærte mand tog en ledende del imod Stefanus. Han var veltalende og førte rabbinernes tankegang ind i sagen, og overbeviste folket om at

Stefanus forkyndte falsk og farlig lære.

Men i Stefanus mødte Saulus en af de mest uddannede folk ligesom han selv, og en som forstod Guds hensigter til fulde ved at sprede evangeliet til andre folkeslag. Han troede på Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, og var velfunderet om Jødernes privilegier; men hans tro var bred, og han vidste at tidspunktet var kommet hvor de sande troende ikke alene skulle tilbede i templer gjort af hænder; men mennesker kunne tilbede Gud, udover verden, i Ånd og i Sandhed. Forhænet blev trukket fra Stefanus øjne, og han så afslutningen af det som blev ophævet ved Kristi død.

Præsterne og herskerne fik intet ud af det, med hans klare og rolige visdom, skønt de var voldsomme i deres modstand. De besluttede at gøre et eksempel ud af Stefanus, og medens de således stilnede deres hævngherrige had, forhindrede de andre, af frygt for at de skulle antage hans tro. Der blev sat anklager imod ham på den mest imponerende måde. Falske vidner blev hyret for at bevidne at de havde hørt ham tale blasfemiske ord imod templet og loven. De sagde: »Thi vi har hørt ham sige: »Denne Jesus fra Nazaret skal nedbryde dette sted og forandre de skikke, som Moses har overleveret os.«

Da Stefanus stod ansigt til ansigt med sine dommere, for at svare på blasfemiske forbrydelser, skinnede en hellig stråleglans på hans ansigt. »Og alle de, som sad i rådet, stirrede på ham, og hans ansigt var, for dem at se, som en engels ansigt.« Mange som så Stefanus oplyste ansigt, skælvede og tilslørede deres ansigter, men hårdnakket vantro og fordomme vakler aldrig.

Stefanus' forsvarstale

Stefanus blev spurgt ind til sandfærdigheden af de anklager han fik, og han tog sin forsvarstale op med en klar og gennemskærende røst der lød over hele domssalen. Han gik i detaljer med Guds udvalgte folks historie med ord som holdt forsamlingen tryllebundet. Han viste et grundigt kendskab til den jødiske husholdning, og den åndelige fortolkning der nu blev udvist gennem Kristus. Han begyndte med Abraham og sporde sig ned gennem historien fra generation til generation, og gik gennem alle Israels nationale skrifter til Salomon, tog de mest betagende pointer frem for at forsvare sin sag.

Han gjorde dette tydeligt for sin egen loyalitet mod Gud og den jødiske tro, medens han viste den lov som de stolede på, for frelsen ikke kunne beskytte Israel fra afgudsdyrkelse. Han forbandt Jesus Kristus med hele den jødiske historie. Han henviste til opbyggelsen af templet ved Salomon, og til både Salomons og Esajas ord: »Dog, den

Højeste bor ikke i huse, gjorde med hænder.«
»Himlen er min trone og jorden mine fødders skammel. Hvad for et hus vil I bygge mig? siger Herren, eller hvor er stedet, jeg skulle hvile på? Er det ikke min hånd, som har skabt alt dette?«
Stedet for Guds højeste tilbedelse var i himlen.

Da Stefanus havde nået til dette punkt, blev der tumult blandt folket. Fangen læste hans skæbne i ansigterne foran sig. Han opfattede den modstand som mødte hans ord, som blev talt under Helligåndens diktat. Han vidste at han gav sit sidste vidnesbyrd. Få som læste denne tale fra Stefanus påskønnede den rigtigt. Anledningen, tidspunktet og stedet bør være i tanke for at hans ord giver den fulde betydning.

Da han forbandt Jesus Kristus med profetierne og talte om templet som han gjorde, blev præsten påvirket af slående rædsel, og rev sine klæder i stykker. Dette var et signal til Stefanus om at hans røst snart vil forties for altid. Selvom han var midt i sin prædiken, konkluderede han pludseligt idet han blev afbrudt af historiens kæde, og vendte sig til sine rasende dommer og sagde: »I stivnakkede og uomskårne på hjerter og øren! Altid sætter I jer op imod Helligånden som jeres fædre, således I. Hvem af profeterne har jeres fædre ikke forfulgt? de dræbte dem, som forud forkyndte, at den Retfærdige skulle komme, og hans forrædere og mordere er I blevet. I modtog loven, formidlet ved engle, men I har ikke holdt den!«

En martyrs død

Ved dette blev præsterne og herskerne ud af sig selv af vrede. De var værre end vilde dyr efter bytte end de var mennesker. De fór på Stefanus, skar tænder. Men blev ikke skræmt; dette forventede han. Hans ansigt var roligt, og skinnede med en engels lys. De ophidsede præster og den opildnede hob var ikke bange for ham. »Men fuld af Helligånden stirrede han op imod Himmelen og så Guds herlighed og Jesus stående ved Guds højre hånd. Og han sagde: »Se, jeg skuer Himlene åbne og Menneskesønnen stående ved Guds højre hånd.«

Sceneriet om ham svandt bort for hans øjne; himlens porte var på klem, og Stefanus, så ind, og så herligheden i Guds sale, og Kristus, som lige havde rejst sig fra Sin trone, stod parat til at understøtte Sin tjener, som skulle til at lide martyrdøden for Hans navns skyld. Da Stefanus proklamerede det herlige sceneri, der åbnede sig op for ham, blev det mere end hans forfølgere kunne klare. De holdt sig for deres ører, så de ikke kunne høre hans ord, og råbte høje råb, løb rasende på ham enstemmigt. »Så stenede de Stefanus, medens han bad og sagde: »Herre Jesus, tag imod min ånd!« Og han faldt på knæ og råbte ned høj røst: »Herre, tilregn dem ikke denne

synd!« Og da han havde sagt dette, sov han hen.«

Midt i den grusomste døds pinsler bad den trofaste martyr, ligesom hans guddommelige Mester, for disse mordere. De vidner som havde anklaget Stefans blev pålagt at kaste de første stene. Disse personer lagde deres klæder for Saulus' fødder, som var aktiv med i diskussionen og gik med til fangens død.

Stefanus martyrdød gjorde et dybt indtryk på alle som var vidne til det. Det var en kedelig prøvelse for kirken, men resulterede i Saulus' omvendelse. Martyrens tro, trofasthed og forherligelse kunne ikke udviskes fra hans hukommelse. Guds segl på hans ansigt, hans ord, som nåede ind i alles sjæle som hørte dem, undtagen de forhærdede og modsatte sig lyset, forblev mindet på dem der så til, og bevidnede sandheden i det, som han havde proklameret.

Der blev ikke afsagt nogen lovlig dom over Stefanus, men de romerske myndigheder blev bestukket af store pengesummer, for at sagen ikke blev undersøgt. Saulus lod til at blive besjælet af vanvittig nidkærhed ved Stefanus rettergang og død. Han lod til at blive vred på sin egen skjulte overbevisning at Stefanus blev æret af Gud, netop der hvor han blev vanæret af mennesker.

Han fortsatte med at forfølge Guds menighed, jage efter dem, arrestere dem i deres huse, og overgive dem til præsterne og herskerne til fængsling og død. Hans iver for at forfølge var en rædsel for de kristne i Jerusalem. De Romerske myndigheder gjorde ikke noget for at modsætte dette grusomme arbejde, og hjalp jøderne i det skjulte for at formildne dem og sikre deres velvillighed.

Den lærte Saulus var et mægtigt redskab i Satans hænder til at gennemføre sit oprør imod Guds Søn; men en der var mægtigere end Satan havde udvalgt Saulus til at tage den martyrdømte Stefanus' sted, og arbejde og lyde for Hans navns skyld. Saulus var en meget velanset mand blandt jøderne, for både hans lærdom og iver for at forfølge de troende. Han var ikke medlem af Sanhedrin-rådet før efter Stefanus' død, da han blev valgt til dette organ for det han havde gjort ved denne lejlighed.

Saulus'omvendelse

Dette kapitel er baseret på Apg. 9,1-22.

Saulus sind blev stærkt oprørt af Stefanus' triumferende død. Han blev rystet i sine fordomme; men præsternes og herskernes meninger og argumenter overbeviste ham til sidst om at Stefanus var gudsbespøtter; at Jesus Kristus som han forkyndte var en bedrager, og at dem der

tjente i hellige embeder måtte have ret. Da han var en beslutsom mand og med stærke mål, blev han meget bitter i sin modstand mod kristendommen, eftersom han tidligere blev helt opsat på at præsterne og de skriftkloge havde ret. Hans iver fik ham til at frivilligt forfølge de troende. Han fik trukket hellige mænd frem for rådene, og blive fængslet og dødsdømt uden bevis for nogen lovovertrædelse, bortset fra deres tro på Jesus. Jakobs og Johannes' iver var af samme karakter, selvom det var i anden retning, da de ville kalde ild ned fra himlen til at fortære dem som ringeagtede og forhånede deres Mester.

Saulus var ved at rejse til Damaskus med sine egne forretninger; men han havde sat sig for at gøre flere ting, og lede efter alle de troende i Kristus, da han kom. Til dette formål fik han breve fra ypperstepræsten der blev læst op i synagogerne, som bemyndigede ham til at arrestere alle dem som man mistænkte for at tro på Jesus, og sende dem med budbringere til Jerusalem, for at blive prøvet og straffet. Han drog på vej, fuld af styrke manddomskraft og ild af fejlagtig iver.

Da de trætte rejsende nærmede sig Damaskus, hvilede Saulus øjne med fornøjelse på det frodige land, de smukke haver, frugtbare haver, og de kølige strømme der løb klukkende iblandt det friske grønne buskas. Det var meget opfriskende at se på et sådant sceneri efter en lang og udmattende rejse over uopdyrket jord. Medens Saulus, sammen med sine ledsagedere, så og beundrede dette, kom pludseligt et lys mere klar end solen til at skinne omkring ham, »og han faldt til jorden og hørte en røst, som sagde til ham: »Saul! Saul! hvorfor forfølger du mig?« Han sagde: »Hvem er du, Herre?« Han svarede: Jeg er Jesus, som du forfølger. Hørte jeg en røst, som sagde til mig på hebraisk.«

Kristi vision

Sceneriet gav stor forvirring. Saulus' ledsagere blev slået af rædsel, og næsten forblindet af det stærke lys. De hørte stemmen, men så ingen, og for dem var alt uforståeligt og mystisk. Men Saulus, der lå lammet på jorden, forstod de ord der blev sagt, og så klart Guds Søn for sig. Et blik på det herlige væsen indprentede hans billede sig på den lamslåede jødes sjæl for altid. Ordene slog ham i hans hjerte med appellerende kraft. En lysstrøm udgød sig over hans sinds mørke kamre, åbenbarede hans uvidenhed og vildfarelse. Han så at så længe han bilder sig ind at tjene Gud så nidkært ved at følge Kristi efterfølgere, gjorde han i virkeligheden Satans arbejde.

Han så det tåbelige i at hvile i sin tro på præsters og herskeres forsikringer, hvis hellige embede havet givet dem stor indflydelse over hans

tankesind og fik ham til at tro at opstandelsesberetningen var en kunstig fremstilling fra Jesu disciple. Nu hvor Kristus blev åbenbaret for Saulus, drog Stefanus' prædiken tvingende i hans tankesind. De ord som præsterne havde erklæret for blasfemi, viste sig nu for ham som sandt og rigtigt. På dette tidspunkt med hans forunderlige oplysning, arbejdede hans tanker bemærkelsesværdigt hurtigt. Han blev sporet ned i gennem den profetiske historie og så at Jesus blev forkastet af jøderne, Hans korsfæstelse, opstandelse og himmelfart var blevet forudset af profeterne, og var bevis for ham til at være den udlovede Messias. Han huskede Stefanus' ord: »Se, jeg skuer Himlene åbne og Menneskesønnen stående ved Guds højre hånd.«, og han vidste at den døende hellige havde set på herlighedens rige.

Hvilken åbenbaring var dette for de troendes forfølger. Klart men frygteligt havde brudt ind i hans sjæl. Kristus blev åbenbaret for ham som Ham der kom til jorden for at opfylde sin mission, blev forkastet, mishandlet, fordømt og korsfæstet af dem som Han kom for at frelse, og som er opstået fra døde og steget op til himlene. I dette frygtelige øjeblik huskede han at den Hellige Stefanus var blevet ofret efter hans samtykke, og at mange værdige hellige, ved hjælp af ham, mødte deres død ved grusom forfølgelse.

»Men stå op og gå ind i byen, så skal det blive sagt dig, hvad du bør gøre.« Saulus betvivlede slet ikke at dette var den sande Jesus af Nazaret, som talte til ham, og Han i virkeligheden var den længe ventede Messias, Israels Trøst og Genløser.

Da den strålende herlighed var trukket bort, og Saulus rejste sig fra jorden, fandt han ud af at hen slet ikke kunne se. Kristi herligheds stråleglans havde været så intens for hans dødelige øjne, og når den var væk, satte nattens sorthed sig for hans øjne. Han troede at hans blindhed var Guds straf hans grusomme forfølgelse af Jesu efterfølgere. Han famlede omkring i frygteligt mørke, og hans ledsagere ledte ham i frygt og forbavselse, med hånden ind i Damaskus.

Styret til kirken

Svaret på Saulus' spørgsmål var: »Men stå op og gå ind i byen, så skal det blive sagt dig, hvad du bør gøre.« Jesus sendte de spørgende jøde til Sin kirke, for at han kan få kendskab til hans pligt fra dem. Kristus udførte åbenbaringens og overbevisningens arbejde; og nu var den angrende i stand til at lære af dem, som Gud havde ordineret til at undervise Hans sandhed. Derved bemyndigede Jesus Hans organiserede menighed, og satte Saulus i forbindelse med Sine repræsentanter på jorden. Lyset fra den himmelske oplysning berøvede Saulus synet, men Jesus den store Læge, genoprettede det ikke

straks. Alle velsignelserne flød fra Kristus, men Han oprettede nu en kirke som Hans repræsentanter på jorden, og den havde opgaven at vise den angrende synder hen til livets vej. De mænd som Saulus ville udslette skulle være hans instruktører i den religion han havde foragtet og forfulgt.

Saulus tro blev hårdt prøvet i de tre dage med faste og bøn i Judas hus, i Damaskus. Han var total blind, og i fuldstændig sindsmørke over for det som blev forlangt af ham. Han var blevet anvist til at tage Damaskus, hvor det blev fortalt ham hvad han skulle gøre. I sin usikkerhed og fortvivlelse råbte han alvorligt til Gud. »I Damaskus var der en disciple ved navn Ananias; til ham sagde Herren i et syn: »Ananias!« Og han svarede: »Se, her er jeg, Herre!« Og Herren sagde til ham: »Stå op, gå hen i den gade, som kaldes den Lige, og spørg i Judas' hus efter en ved navn Saulus fra Tarsus; thi se, han beder. Og han har i et syn set en mand ved navn Ananias komme ind og lægge hænderne på ham, for at han skulle få sit syn igen.«

Ananias kunne knapt tro englebudbringerens ord, for Saulus bitre forfølgelse af de hellige i Jerusalem havde bredt sig fjern og nær. Han ville være fri for besværligheder; han sagde: »Herre! jeg har hørt af mange om den mand, hvor meget ondt han har gjort dine hellige i Jerusalem. Og her har han fuldmagt fra ypperstepræsterne til at fængsle alle dem, som påkalder dit navn.« Men befalingen til Ananias var bydende: »Gå! thi denne mand er mit redskab, som jeg har udvalgt mig til at bære mit navn frem både for hedninger og konger og Israels børn.«

I lydighed mod englens besked, søgte disciple ud efter den mand som ganske fornyeligt havde udåndet trusler imod alle der troede på Jesu navn. Han talte til ham: »Broder Saul! det er Herren, som har sendt mig, Jesus, der viste sig for dig på vejen, du kom ad, for at du skal få dit syn igen og blive fyldt med Helligånden.« Og straks faldt der ligesom skæl fra hans øjne og han fik sit syn igen, og han stod op og blev døbt.«

Her giver Kristus et eksempel på Sin arbejdsmetode for menneskenes frelse. Han kunne have gjort alt dette direkte for Saulus; men det var ikke i overensstemmelse med Hans plan. Hans velsignelser skulle komme gennem de agenter som Han havde forordnet. Saulus havde noget at gøre for at bekende sig for dem, hvis udslettelse han havde været med til; og Gud havde et ansvarligt værk for mennesker som Han havde bemyndiget til at handle i Hans sted.

Saulus blev en elev af disciplene. I lyset af loven ser han sig selv som en synder. Han ser nu klart at

Jesus, som han i sin uvidenhed havde betragtet som en bedrager, er Ophavsmanden og grundlaget for Guds folks religion fra Adams dage, og troens fuldender i hans oplyste syn; sandhedens forsvarer, og opfylder profetierne. Han betragtede Jesus som ikke havde virkning på Guds lov; men hans åndelige syn blev berørt af Guds finder, han lærte at Kristus var hele det jødiske offersystems Ophavsmand; at Han kom til verden for at forsvare Sin Faders lov; og at den symbolske lov mødte sit forbillende ved Hans død. I lyset af den morallov, som han selv troede skulle holdes så nidkært, så Saulus sig selv som den største synder.

Fra forfølger til apostel

Paulus blev døbt af Ananias i Damaskusfloden. Han fik kræfter af at få maden, og begyndte straks at forkynde Jesus for de troende i byen, netop dem som han var udsendt fra Jerusalem for at udslutte. Han lærte også i synagogerne at Jesus som var blevet dræbt, faktisk var Guds Søn. Hans argumenter fra profetien var så afgørende, at hans møje blev ledsaget af Guds kraft, at de jøder, som var imod, blev forbløffet og kunne svare ham. Paulus' uddannelse som rabbiner og farisæer, blev nu brugt til det gode at prædike evangeliet og støtte den sag han tidligere gjorde alt for at udslutte.

Jøderne blev meget overrasket og forbløffet over Paulus omvendelse. De var klar over hans position i Jerusalem, og vidste hvad hans hovedærinde var i Damaskus, og at han var hvervet af ypperstepræsten som bemyndigede han til at tage troende i Jesus og sende dem som fanger til Jerusalem; alligevel så de ham nu forkynde Jesu evangelium, styrke dem som allerede var dets disciple og hele tiden omvende nye til troen, som han tidligere var så nidkært imod. Paulus demonstrerede for alle som havde hørt om hans trosændring, at det ikke var impulser eller fanatisme, men blev udbredt med overbevisende beviser.

Da han arbejdede i synagogerne blev hans tro stærkere; hans iver for at fastholde at Jesus var Guds Søn blev jødernes modstand hårdere og stærkere. Han kunne ikke længere blive i Damaskus, for efter at jøderne havde komme sig over overraskelsen over hans fantastiske omvendelse og efterfølgende arbejde, vendte de sig resolut bort fra det overmådelige bevis for Kristi lære. Deres forbavselse over Paulus omvendelse skiftede til et intens had mod ham, ligesom det som de udviste imod Jesus.

Bereder sig på at tjene

Paulus liv var i fare, og han blev pålagt af Gud at forlade Damaskus for en stund. Han tog til Arabien; og der fik han, i forholdsmæssig afsondrethed, god anledning for at have

fællesskab med Gud og tænke over tingene. Han ønskede at være alene sammen med Gud, og søge af sit eget hjerte, for at uddybe sin anger, og berede sig selv til bøn og studium og gå i gang med et arbejde som viste sig for stort og for vigtigt for ham at påtage sig. Han var en apostel, ikke valgt af mennesker, men valgt af Gud, og hans arbejde begyndte tydeligvis iblandt hedningene.

Da han var i Arabien kommunikerede han ikke med apostlene; han søgte Gud alvorligt af hele sit hjerte, besluttede sig for at ikke hvile før han var helt sikker på at hans anger blev accepteret og hans store synd tilgivet. Han kunne opgive kampen før han fik forvisning om at Jesus ville være med ham i hans kommende forkyndertjeneste. Han ville altid bære rundt på mærker af Kristi herlighed på hans krop, i hans øjne, som havde forblindet ham af det himmelske lys, og han ønskede også at tage forvisningen om Kristi understøttende nåde med sig. Paulus kom i tæt kontakt med Himlen, og Jesus havde fællesskab med ham, og befæstede ham i hans tro, gav ham Sin visdom og nåde.

Paulus første forkyndertjeneste

Dette kapitel er baseret på Apg. 9,23-31 og 22,17-21.

Paulus vendte nu tilbage til Damaskus og forkyndte frimodigt i Jesu navn. Jøderne kunne ikke modstå visdommen i hans argumenter, og de rådførte sig med hinanden for at fortie hans stemme med magt - det eneste argument for en dårligere sag. Apostelen blev bekendt med deres hensigter. Byens porte blev nøje bevogtet, dag og nat, for at han ikke skulle undslippe. Disciplenes iver drev dem til Gud i bøn. De sov kun lidt, idet de havde travlt med at finde metoder og midler til de udvalgte apostles flugt. Til sidst blev der lagt en plan, hvor han kom fra et vindue og sænket over muren i en kurv om natten. På denne ydmyge måde flygtede Paulus fra Damaskus.

Han begav sig nu til Jerusalem, i ønsket om at blive bekendt med apostlene der, og særlig med Peter. Han var meget ivrig efter at møde de galilæiske fiskere, som havde levet, og bedt og talt med Kristus på jorden. Det var med længsel at han ønskede at møde den største af apostlene. Idet Paulus indtog Jerusalem, så han på byen og templet med et andet syn. Han vidste at Guds gengældelsesdomme hang over dem.

Jødernes sorg og vrede over Paulus' omvendelse kendte ingen grænser. Men han var fast som en klippe, og bildte sig selv ind at når han fortalte sin forunderlige erfaring til sine venner, ville de ændre deres tro, sådan som han havde gjort, og tro

på Jesus. Han var stærkt nidkær i sin modstand mod Kristus og Hans efterfølgere, og da han blev standset og overbevist om sin synd, aflagde han straks sine onde veje og bekendte sig til Jesu tro. Han troede nu fuldt ud, at når hans venner og tidligere omgangsfælder hørte om omstændighederne for hans forunderlige omvendelse, og så hvor forandret han blev fra de stolte farisæerere som forfulgte og overdrog dem til døden der troede på Jesus som Guds søn, så troede han at de også ville blive overbevist om deres vildfarelse og slutte sig til de troendes rækker.

Han forsøgte at slutte sig til sine brødre, discipline; men han blev meget ked af det og blev meget skuffet, da han fandt at de ikke ville tage imod ham som en af dem. De huskede hans tidligere forfølgelser, og fortænkte ham for at være med til at bedrage og udslette dem. Ganskevidst havde de hørt om hans forunderlige overbevisning, men da han straks trak sig til tilbage i Arabien, og de ikke hørte noget endelig om ham mere, tillagde de det ikke som det store rygte om hans store ændring.

Mødes med Peter og Jakob

Barnabas, som bidrog gavmildt med sine penge for at støtte Kristi sag og hjalp de fattige, blev bekendt med Paulus, da han modsatte sig de troende. Han kom nu frem og fornyede dette bekendtskab, hørte Paulus vidnesbyrd om hans mirakuløse overbevisning og hans erfaring fra den tid. Han troede fuldt og tog imod Paulus, tog ham ved hånden og førte ham frem for apostlenes nærvær. Han fortalte sin erfaring som han lige havde hørt – at Jesus viste sig personligt for Paulus, på sin vej til Damaskus; at Han talte med ham; at Paulus fik sit syn igen som svar på Ananias bønner, og at han derefter fastholdt i den bys synagoger at Jesus var Guds søn.

Apostlene tøvede ikke længere; de kunne ikke modstå Gud. Peter og Jakob, som den gang kun var apostlen i Jerusalem, gav fællesskabets højre hånd til deres tros tidligere så voldsomme forfølger; og han blev nu lige så elsket og respekteret som han tidligere var blevet frygtet og undgået. Her mødte den nye tros karaktertræk Peter, en af Kristi udvalgte ledsagere, da Han var på Jorden, og Paulus, farisæeren, som siden Jesu himmelfart, havde mødt Ham ansigt til ansigt og talt med ham, og havde også set Ham i synet, og naturen af hans arbejde i himlen.

Denne første samtale var af stor betydning for begge disse apostle, men den var kort, for Paulus var ivrig efter at komme i gang med sin Mesters forretning. Snart blev den røst, som havde diskuteret så alvorligt med Stefanus, hørt frygtløst i den samme synagoge, proklamere at Jesus var

Guds søn, - forsvare den samme sag som Stefanus døde af at forsvare. Han fortalte om sin egen forunderlige erfaring, og med hele hjertet fyldt af medynk for sine brødre og tidligere fæller, bringe beviser fra profetien, ligesom Stefanus havde gjort, at Jesus, som var blevet korsfæstet, var Guds Søn.

Men Paulus fejlvurderede sine jødiske brødres ånd. Det samme had som brød ud mod Stefans hjem søgte nu ham selv. Han så at han måtte skille sig fra sine brødre, og sorg fyldte hans hjerte. Han ville opgive sit eget liv villigt, hvis de derved kunne komme til at kende sandheden. Jøderne begyndte at lægge planer og tage hans liv, og disciplene tilskyndede han til at forlade Jerusalem; medens han blev der, ville han ikke forlade stedet, og var ivrig efter at arbejde lidt længere for sine jødiske brødre. Han havde taget aktiv del i Stefanus martyrium, at han var meget ivrig efter at udviske pletten, ved at forsvare den sandhed frimodigt som havde kostet Stefanus sit liv. For ham virkede det krysteragtigt at flygte fra Jerusalem.

Flugten fra Jerusalem

Da Paulus, trodsede alle konsekvenserne ved et sådant skridt, bad han alvorligt til Gud i templet, viste Frelseren sig for ham i et syn og sagde: »Skynd dig, og gå hurtigt ud af Jerusalem, thi de tager ikke mod dit vidnesbyrd om mig.« Paulus tøvede endog med at forlade Jerusalem uden at overbevise de hårdnakkede jøder om sandheden i hans tro; han mente at, selvom hans liv skulle ofres for sandhedens skyld, ville det ikke gøre mere end at bekræfte den frygtelige historie som han fremholdt imod sig selv om Stefanus død. Han svarede: »Herre! de ved selv, at det var mig, som fængslede dem, der troede på dig, og at jeg lod dem piske rundt om i synagogerne. Og da dit vidne om Stefanus' blod blev udgydt, stod jeg selv ved siden af og bifaldt det og passede på hans morderes klæder.« Men svaret lød mere bestemt end før: »Gå! thi jeg vil sende dig til hedningefolk langt borte«.

Da brødrene så Paulus synet, og erfarede den omhu som Gud havde over ham, blev de mere ængstelige på hans vegne; for de så at han faktisk var et udvalgt kar for Herren, til at frembære sandheden til hedningene. De fremskyndte hans hemmelige flugt fra Jerusalem, af frygt for jødernes attentat. Paulus' afgang dæmmede op for Jødernes voldsomme modstand for en tid, og kirken fik en hvileperiode, hvor mange troende blev føjet til i antal.

Peters forkyndertjeneste

Dette kapitel er baseret på Apg. 9,32 til 11,18.

Som en del af Peters arbejde, besøgte han de hellige i Lydda. Her helbredte han Æneas, som var bundet til sin seng i otte år med lammelse. »Æneas! Jesus Kristus helbreder dig! stå op og red selv din seng!« Da stod han straks op. Og alle beboerne i Lydda og på Saronsløtten så ham, og de omvendte sig til Herren.«

Jobbe var nær Lydda, og på det tidspunkt lå Tabita – kaldes Dorkas ved fortolkning – nær for døden. Hun havde været en værdig Jesu Kristi discipel, og hendes liv blev karakteriseret ved næstekærlighedshandlinger og venlighed mod fattige og bedrøvede, og karakteriseret ved iver for sandhedens sag. Hendes død var et stort tab; den nye kirke kunne ikke så godt undvære hendes ædle anstrengelser. Når de troende hørte om de forunderlige helbredelser som Peter udførte i Lydda, så ønskede de virkelig meget at skulle komme til Jobbe. Der blev sendt budbringere efter ham for at bede om hans tilstedeværelse der.

Peter brød så op og fulgte med dem. Og da han kom derhen, førte de ham op i salen ovenpå, og alle enkerne stod grædende omkring ham og viste han alle de kjortler og kapper, som »Hinden« havde syet, medens hun endnu var hos den.« Peter fik sendt de grædende venner ud af værelset. Så knælede Han ned og bad inderligt til Gud for at genoprette liv og helbrede »Hinden«s pulsløse krop; »Så vendte han sig til det døde legeme og sagde: »Tabita, stå op!« Og hun slog øjnene op, og da hun så Peter, satte hun sig op. Han gav hende hånden og rejste hende op, og han kaldte på de hellige og enkerne og viste dem, at hun levede.« Det store værk at oprejse døde til liv, var for at omvende mange i Joppe til Jesu tro.

Høvedsmanden

»I Kæsarea boede der en mand ved navn Kornelius, høvedsmand ved den såkaldte »italienske hærafdeling«; han var en from mand, som frygtede Gud tillige med hele sit hus og gav folket mange almisser og stadig bad til Gud.« Hos Kornelius var der en romer, han blev kendt med den sande Gud og fralagde sig afgudsdyrkelse. Han var lydige mod Guds vilje og tilbad Ham af et oprigtigt hjerte. Han havde ikke sat sig i forbindelse med jøderne, men kendte til, og var lydige mod, moralloven. Han var ikke blevet omskåret, tog heller ikke del i de daglige ofre; han blev således regnet som uren af jøderne. Han støttede ikke desto mindre den jødiske sag ved gavmilde gaver, og var kendt nær og fjern for sine godgørenheds- og næstekærlighedsgerninger. Hans retfærdige liv gav et godt rygte blandt både jøder og hedninger.

Kornelius fik ikke en forstandsmæssig tro på Kristus, selvom han troede profetierne og ventede

på at Messias skulle komme. Ved sin kærlighed og lydighed mod Gud, blev han bragt nær til Ham, og var forberedt på at modtage Frelseren, skønt Han blev åbenbaret for ham. Der falder domme ved at afvise det lys man har fået. Høvedsmanden var en mand af ædel herkomst og havde en højt betroet og ærefuld stilling; men disse omstændigheder undergravede ikke de ædle egenskaber i hans karakter. Sand godhed og storhed gik sammen for at gøre ham til et menneske af moral værdi. Hans indflydelse var gavnlige for alle, som han kom i forbindelse med.

Han troede på en Gud, himlens og jordens Skaber. Han ærede ham, anerkendte Hans myndighed, og søgte Hans råd i hans livs anliggender. Han var trofast mod sine huslige pligter såvel som hans officielle ansvar, og rejste et alter for Gud i sin familie. Han turde ikke gennemføre nogen af sine planer, og bære sine tunge ansvar, uden hjælp fra Gud; derfor bad han meget og alvorligt for hjælp. Tro var bar præg i alle hans gerninger, og Gud så på renheden i hans handlinger, hans gavmildhed, og kom nær til ham i ord og Ånd.

Englen besøger Kornelius

Medens Kornelius bad, sendte Gud en himmelsk budbringer til ham, som tiltalte ham ved navn. Høvedsmanden blev bange, men vidste dog at englen var sendt af Gud for at instruere ham, og sagde: »Men han stirrede på ham og blev forfærdet og sagde: »Hvad er det, herre?« Engelen sagde til han: »Dine bønner og dine almisser er steget op til Gud som et ihukommelsesoffer. Send nu nogle mænd til Joppe og lad dem hente en mand, der hedder Simon med tilnavn Peter.« Han er gæst hos en garver ved navn Simon, der har sit hus ved havet.«

Her viste Gud atter Sit hensyn til evangelietjenesten, og til Sin organiserede kirke. Hans engel var ikke nogen der skulle fortælle korsets beretning til Kornelius. En mand, underlagt menneskers skrøbeligheder og fristelser, blev sendt med den udtrykkelige hensigt, at sætte Kornelius i forbindelse med Guds tjener, som ville lære ham hvordan han og hans hus skulle frelses.

Kornelius blev med glæde lydige mod budskabet, og sendte straks budbringere for at opsøge Peter, efter englens anvisninger. Det som lyste af disse anvisninger, som endog benævnte den mands hverv, som Peter havde til huse hos, bevidnede at himlen kendte til denne mands historie og forretning i alle livets afskygninger. Gud er bekendt med de ydmyge medarbejderes daglige beskæftigelse, såvel som han kender kongen på hans trone. Og menneskers gerrighed, grusomheder, skjulte forbrydelser og selvished er kendt for ham, såvel som for deres gode gerninger, velgørelse, gavmildhed og venlighed.

Intet er skjult for Gud.

Peters syn

Umiddelbart efter denne samtale med Kornelius tog englen til Peter, som var meget træt og sulten efter rejsen, og bad på husets tag. Medens han bad fik han vist et syn, »han ser Himmelen åben og noget dale ned; det lignede en stor dug, som ved de fire hjørner blev sænket ned på jorden; i den var der alle slags af jordens firfødde dyr og krybdyr og himmelens fugle.«

Og en røst lød til ham: »Stå op, Peter, slagt og spis!« Men Peter svarede: »På ingen måde, Herre! jeg har jo aldrig spist noget vanhelligt og urent.« Og røsten lød atter, for anden gang, til ham: »Hvad Gud har erklæret for rent, må du ikke holde for vanhelligt!« Dette skete tre gange, og straks efter blev dugen taget op til Himmelen igen.«

Her kan vi se hvordan handlingerne i Guds plan bliver sat i gang, hvorigennem Hans vilje vil blive gjort på jorden, sådan som de gøres i himlen. Peter havde endnu ikke forkyndt evangeliet for Hedningene. Mange af dem havde lyttet interesseret til de sandheder han lærte; men skillemuren, som Kristi død havde nedbrudt, var stadig i apostlene tanker, og udelukkede hedningene fra evangeliets privilegier. De græske jøder havde taget imod apostlenes arbejde, og mange af dem reagerede på deres anstrengelser, ved at gribe Jesu tro; men Kornelius' omvendelse skulle få den første betydning blandt hedningene.

Ved synet om duen og hvad den indeholdte, kom ned fra himlen, fik Peter taget sine fordomme bort som var mod hedningene; for at forstå at hedenske folk, gennem Kristus, skulle få del i jødernes velsignelser og privilegier, og skulle have lige så megen gavn af dem. Nogle hævder at dette syn betyder at Gud har fjernet Sit forbud mod at spise kød af dyr, som tidligere blev erklæret for uren; og at svinekød således kunne egne sig som føde. Dette er en meget snæver og helt igennem fejlagtig fortolkning, og det dementeres tydeligt i synet i bibelberetningen og dens konsekvenser.

Synet om alle slags levende dyr, som lå i duen, og som Peter blev pålagt at dræbe og spise, blev forvisset om hvad Gud havde rensat skal han ikke kalde for almindeligt eller urent, var blot en illustration til ham om hedningenes sande tilstand; at de ved Kristi død blev til medarvinger sammen med Israels Gud. Det gav Peter både irettesættelse og undervisning. Hidtil omfattede hans arbejde kun jøderne; og han havde anset hedningene som en uren slægt, og udelukket dem fra Guds løfter. Hans tanker blev nu ført hen til Guds verdensomspændende plan.

Medens han grundede over synet, blev det endog

forklaret ham: »Medens Peter nu ikke vidste, hvad han skulle tænke om det syn, han havde haft, se, da havde de mænd, som var udsendt af Kornelius, spurgt sig frem til Simons hus og stod ved porten. Og de råbte for at få at vide, om de havde en gæst dér, som hed Simon med tilnavnet Peter. Og medens Peter grundede over synet, sagde Ånden: »Se, der er to mænd, som søger efter dig; stå op og gå med og drag uden betænkning med dem; thi det er mig, som har sendt dem.«

Det var en prøvelse for Peter med den befaling, men han turde ikke handle efter sine egne følelser, og gik derfor ned fra sit kammer og tog imod budbringerne der var sendt ham fra Kornelius. De gav deres specielle ærinder til apostlen, og efter den anvisninger han lige havde fået fra Gud, gik han straks med til at gå med i morgen. Han beværtede dem pænt natten over, og om morgnen blev det sendt til Kæsarea, ledsaget af seks af hans brødre, som skulle bevidne alt det han skulle sige eller gøre, medens hedningene blev besøgt; for han vidste at han blev draget til ansvar for en så direkte modstand mod den jødiske tro og lære.

Der gik næsten to dage før rejsen sluttede, og Kornelius var glad for at kunne åbne sine døre for en evangelistjener, som efter Guds forsikring, underviste ham og hans hus hvordan de blev frelst. Medens budbringerene var ved deres æriende, samlede høvedsmanden så mange af sine slægtninge som han kunne, så de, såvel som han, kunne blive instrueret i sandheden. Da Peter kom, var en stor gruppe samlet, ventede ivrigt på at lytte til hans ord.

Besøg hos Cornelius

Da Peter gik ind i hedningens hus, hilste Kornelius ham ikke velkommen som almindelig gæst, men som en æret fra himlen, og som udsendt af Gud. Som det var østerlandsk skik, at bøje sig for en prins af høj værdighed, og børnene bøjede sig for deres forældre, som er æret af betroede stillinger. Men Kornelius, blev overvældet af ærbødighed for den apostel som var blevet delegeret af Gud, faldt for hans fødder til tilbad ham.

Peter kviede sig afskyeligt ved denne handling fra høvedsmanden, og løfte ham op på sine fødder, og sagde: »Rejs dig op; jeg er selv et menneske.« Så begyndte han at tale fortroligt med ham, for at fjerne den fornemmelse af æresfrygt og store ærbødighed som høvedsmanden betragte ham med.

Peter var blevet omgæret med autoritet og position som den romerske katolske kirke gav ham, ville han blive opmuntret, frem for at standse Kornelius' ærbødighed. Peters såkaldte efterfølgere kræve konger og kejsere bøjede sig

for deres fødder, men Peter selv hævdede at kan blot var et fejlbarligt menneske.

Peter talte med Kornelius og til de forsamlede i hans hus, om jødernes skikke; at den blev betragtet som ulovlig for dem der blander sig socialt med hedningene, og indbefatter ceremoniel besmittelse. Det var ikke forbudt ved Guds lov, men menneskenes tradition havde gjort det til en bindende skik. Han sagde: »I ved, at det er utilbørligt for en jøde at omgås eller besøge nogen, som hører til et fremmed folk; men mig har Gud vist, at jeg ikke skulle kalde noget menneske vanhelligt eller urent. Derfor kom jeg også uden indvending, da jeg fik bud derom; og nu vil jeg gerne vide: Hvorfor har I sendt bud efter mig?«

Derefter fortalte Kornelius sin erfaring, og det som den engel, der viste sig for ham i synet, fortalte ham. Som konklusion sagde han: »Jeg sendte så straks bud til dig, og du har gjort vel i at komme. Og nu er vi alle til stede for Guds åsyn for at høre alt, hvad der er befalet dig af Herren.« Da tog Peter til orde og sagde: »Nu forstår jeg i sandhed, at der hos Gud ikke er personsanseelse; men i hvert folk er den, som frygter ham og øver retfærdighed, kærkommen for ham.« Selvom Gud havde begunstiget jøderne frem for andre folk, blev de ikke ophøjet højere for ham end andre folk, hvis de stadig forkastede lyset og ikke levede op til deres bekendelse. De iblandt hedningene som, ligesom Kornelius, frygtede Gud, og arbejdede for retfærdigheden, levede op til det lys de havde, så Gud med velvilje på, og deres oprigtige tjeneste blev accepteret.

Men Kornelius tro og retfærdighed kunne udvikles uden kendskab til Kristus; derfor sendte Gud det lys og den kundskab til ham, for at han kunne udvikle sin retfærdige karakter bedre. Mange nægter at tage imod det lys som Guds forsyn har sendt dem, og som undskyldning for dette, citeres Peters ord til Kornelius og hans venner: »Men i hvert folk er den, som frygter ham og øver retfærdighed, kærkommen for ham.« De fastholder at det ikke har nogen betydning hvad mennesker tror, så længe deres gerninger er gode. De bør vokse med de lys de har fået. Hvis Gud sætter dem i forbindelse med Sine tjenere, som har fået ny sandhed, understøttet af Guds Ord, bør de acceptere det med glæde. Sandhed er opdagende. På den anden side, vil dem der hævder at deres tro alene vil frelse dem, stole på et spinkelt tov, for troen styrkes og udvikles kun ved gerninger.

Hedningene modtager Helligånden

Peter forkyndte Jesus for en gruppe opmærksomme tilhørere; Hans liv, tjeneste, mirakler, forrådelse, korsfæstelse, opstandelse og

himmelfart, og hans gerninger i himlen, som menneskenes repræsentant og Advokat, der går i forbøn for synderens skyld. Idet apostlen talte, glødede hans hjerte af Guds Ånds sandhed, som han giver til folket. Hans tilhørere blev fortryllet af den lære de hørte, for deres hjerter var blevet forberedte på at modtage sandheden. Apostlen blev afbrudt af Helligåndens nedstigen, som den viste sig på pinsefestens dag. »Og alle de troende af jødisk herkomst, som var kommet derhen sammen med Peter, blev ude af sig selv af undren over, at Helligåndens gave var blevet udgydt også over hedningerne; thi de hørte dem tale i tunger og prise Gud. Da tog Peter til orde: »Skulle nogen kunne hindre disse i at blive døbt med vand, da de jo dog har fået Helligånden lige så vel som vi?« Og han befalede, at de skulle døbes i Jesu Kristi navn. Derefter bad de ham om at blive der nogle dage.«

Helligåndens nedstigen på hedningene betød ikke det samme som dåb. De fornødne skridt i omvendelsen, er under alle omstændigheder tro, anger og dåb. Derved forenes den sande kristne kirke en Herre, en tro, en dåb. Forskellige temperamenter mildnes ved helliggørende nåde, og det samme adskillende principper styrer alles liv. Peter gav efter for de troendes hedninges indstændige bønner, og blev hos dem for en tid, forkyndte Jesus for alle hedningene deromkring.

Da brødrene i Judæa hørte at Peter havde forkyndt for hedningene, og mødtes med dem og spiste sammen med dem i deres huse, blev de overraskede og krænket over så fremmede tiltag fra hans side. De frygtede at dette, som så formasteligt ud for dem, ville føre til at modsige deres egen lære. Ligeså snart Peter besøgte dem, mødte de ham med hård kritik, og sagde: »Du har besøgt uomskårne mænd og spist sammen med dem.«

Synet om kirken foldes ud

Så lagde Peter hele sagen åbent frem for dem. Han fortalte sin erfaring om synet, og sagde indstændigt at det ikke længere talte til ham at holde ceremonielle skille mellem omskærelse og uomskåret, heller se på hedningene som urene, for Gud har ikke personsanseelse. Han fortalte dem om Guds befaling om at gå til hedningene, budbringerne der kommer ud, sin rejse til Kæsarea, og mødet med Kornelius og gruppen samlet i hans hus. Hans advarsel blev tydelig for sine brødre fordi han, selvom Gud havde befalet ham at gå til hedningenes hus, havde taget seks disciple med sig og bringe som vidner for alt hvad der skulle sig og gøres medens de var der. Han fortalte hvad der kom ud af samtalen med Kornelius, hvor sidstnævnte fortalte ham hans syn, hvori han var blevet bedt om at sende

budbringere til Joppe og tage Peter med tilbage, som ville sige ham de ord, hvorved han og alle i hans kunne blive frelst ved.

Han fortalte om det der skete ved første møde med hedningene og sagde: »Men da jeg var begyndt at tale, faldt Helligånden på dem ligesom på os i den første tid. Da kom jeg Herrens ord i hu, hvorledes han sagde: »Johannes døbte med vand, men I skal døbes med Helligånden.« Når Gud nu har givet dem den samme gave, som vi fik, da vi kom til tro på Herren Jesus Kristus, hvem var da jeg, at jeg skulle være i stand til at stå Gud i vejen?»

Da discipline hørte denne beretning, blev de tavse, og overbevist om at Peter havde være med at opfyhde Guds plan direkte, og at deres gamle fordomme og tilbageholdenhed ville blive udsløjet helt af Kristi evangelium. »Da de havde hørt dette, blev de stille, og de priste Gud og sagde: »Så har Gud altså også givet hedningerne omvendelsen til liv.«

Peter befries fra fængslet

Dette kapitel er baseret på Apg 12,1-23.

Herodes var proselyt af bekendelse til den jødiske tro, og tilsyneladende meget ivrig efter at sikre lovens ceremonier. Judas regering var i hans hænder, underlagt Claudius, den romerske kejser; havde han også Galilæas tetrark. Herodes var ivrig efter at få jødernes velvillighed, håbede således at sikre sine embedsmænd og ære. Han gik i gang med at efterkomme jødernes ønsker og forfølge Kristi kirke. Han begyndte sit arbejde ved at ødelægge de troendes huse og goder; han begyndte at fængsle de ledende. Han arresterede Jakob og kastede ham i fængsel, og der blev sendt en bøddel for at dræbe ham med et sværd, ligesom den anden Herodes fik halshugget profeten Johannes. Han blev frækkere, så at jøderne var godt tilfreds med hans gerninger, og fængslede Peter. Disse grusomheder blev udført under den hellige påsketid.

Folk bifaldt Herodes' handling at forvolde Jakobs død, selvom nogle af dem beklagede den skjulte måde det blev udført på, fastholdt at en offentlig henrettelse ikke havde større virkning for at skræmme de troende og sympatisører. Derfor holdt Herodes opsyn med Peter for at glæde jøderne med hans død til offentlig skue. Men det blev foreslået herskeren at det ikke var sikkert at føre den erfarne apostel ud til henrettelse, over hele folket, som var samlet til påske i Jerusalem. Man var bange for at hans ærværdige udseende ville opildne deres medynk og respekt; de frygtede også for at han skulle komme med de mægtigste appeller, som ofte vækkede folk til at

undersøge Jesu Kristi liv og karakter, og som de, med al deres list, slet ikke kunne bestride. I dette tilfælde, troede jøderne at han ville forlanges frigivet fra kongens hænder.

Medens Peters henrettelse blev udskudt, med forskellige påskud, indtil efter Påsken, havde Kristi kirke tid til dyb hjerteransagelse og alvorlig bøn. Stærke bønner, tårer og faste blev blandet med hinanden. De bad uden ophør for Peter; de følte at han ikke kunne spares fra det kristne arbejde; og de følte at de var kommet til et punkt, hvor Kristi kirke, uden Guds særlige hjælp, ville uddø.

Til sidst blev dagen for Peters henrettelse fastsat; men de troendes bønner steg stadig op til Himlen. Og medens al deres energi og sympati fremkaldte inderlige appeller, passede Guds engle på den fængslede apostel. Menneskers ekstremitet er Guds mulighed. Peter blev placeret mellem to soldater, og bundet med to kæder, hver kæde blev fæstnet til vristen af en af hans vagtmænd. Han kunne derfor ikke bevæge sig uden at vagtmanden vidste af det. Fængselsdøren blev fastgjort sikkert, og en stærk vagt sat foran dem. Alle chancer for redning eller flugt, ved menneskelige midler, var således afskåret.

Apostlen var ikke skræmt af sin situation. Siden han blev genindsat, efter at han fornægtede Kristus, havde han uforfærdet trodset faren og udvist ædelmod og frimodig for at forkynde en korsfæstet, opstanden og himmelfaren Frelser. Han troede at nu var tiden kommet hvor han skulle opgive sit liv for Kristi skyld.

Natten før han skulle henrettes, sov Peter med kæder bundet til de to soldater, som sædvanligt. Herodes, huskede hvordan Peter og Johannes havde flygtet fra fængslet, hvor de var blevet fængslet på grund af deres tro, tog dobbelte forhåndsregler på grund af dette. For at sikre at de soldater der var på vagt, var ekstra opmærksomme, skulle de stå til ansvar for fangernes sikkerhed. Han blev bundet, som beskrevet, i en celle af massive klipper, dørene var boltret og barrikaderet. Seksten mænd var udtaget til at bevogte denne celle, afløse hinanden med jævne mellemrum. Der var fire på vagt ad gangen. Men boltringerne, barrikaderne og den romerske vagt, som effektivt afskar fangen enhver mulighed ved menneskers hjælp, skulle blot føre til Guds sejrige befrielse af Peter fra fængslet. Herodes løftede sin hånd imod Almægtigheden, og han blev fuldstændig ydmyget og besejret i sit forsøg på Guds tjeners liv.

Befriet af en engel

Den sidste nat før henrettelsen steg en mægtig engel, udtaget fra himlen, ned for at befri ham. De

stærke porte som lukkede Guds hellige inde åbnede uden hjælp fra menneskers hænder; den Allerhøjstes engel kom ind, og de lukkede atter lydløst bag ham. Han kom ind i cellen, hugget fra en solid klippe, og der ligger Peter, og sover den uskyldiges salige og fredfulde søvn og med fuldkommen tillid til Gud, medens han var lænket til en stærk vagt på hver side af ham. Lyset som omgiver englen oplyser fængslet, men vækker ikke den sovende apostel. Han hviler sundt som giver kraft og fornyer det som kommer af en god samvittighed.

Peter vågner ikke op før han mærker slaget fra englens hånd og hører hans røst sige: »Rejs dig hurtigt op.« Han ser at hans celle, som aldrig er blevet velsignet af en solskinsstråle, er oplyst af himmelsk lys, og en meget herlig engel står over for ham. Han adlyder uvægerligt englens røst; og hæver sine hænder, og finder at kæderne er blevet brudt fra hans led. Atter høres englens røst: »Bind op om dig og tag dine sandaler på!«

Peter adlyder atter uvægerligt, har sit undrende blik naglet til hans himmelske gæst, og tror at han drømmer, eller har et syn. De bevæbnede soldater er passive som om de er hugget ud af marmoer, da englen igen befaler: »Kast din kappe om dig og følg mig!« Derefter bevæger det himmelske væsen sig mod døren, og den ellers så snaksalige Peter følger efter, stum af forbavselse. De går forbi den ubevægelige vagt og når den tungt boltrede og barikaderede dør, som svinger op af sig selv, og lukker straks igen; medens vagten inden for og uden for døren står ubevægelige på deres poster.

Så kommer de til den anden port, som også bevogtes indvendig og udvendig; den åbner ligesom den første, uden at hængslerne knirker eller raslende jernbolde; de går uden for, og den lukker igen lydløst. De går gennem den tredje port på samme måde, og til sidst er de selv ude på åben gade. Der siges ikke et ord; der lyder ikke nogen fodtrin; englen glider frem foran, omkranset af forblændende klart lys, og Peter følger sin befrier, forvirret, og tror selv at det er en drøm. Sådan går det gade efter gade, englens mission er fuldført, han forsvinder pludseligt.

Da det himmelske lys svandt bort, mærkede Peter at han var i dybt mørke; men mørket blev tilsyneladende gradvist mindre, da han vendte sig til det, og han fandt sig selv alene på den stille gade, med den kolde natteluft på sin pande. Han erkendte nu at det ikke var nogen drøm eller syn som havde hjemsøgt ham. Han blev sat fri på en kendt del af byen; han genkendte det sted som han ofte havde besøgt, og forventede at slippe for den tid til i morgen, når han var på vej til den død han havde i udsigt. Han prøvede at genkalde det der

skete de sidste få øjeblikke. Han huskede at han faldt i søvn, bundet mellem to soldater, med sin sandaler og overtøjet væk. Han undersøgte sig selv og fandt sig fuldt påklædt, og bundet op.

Hans håndled som var opsvulmet af de grusomme jern, var nu fri for lænkerne, og han indså at hans frihed ikke var noget bedrag, men en salig virkelighed. I morgen skulle hans føres frem til døden; men se, en engel havde udfriet ham fra fængsel og fra død. »Da Peter så kom til sig selv igen, sagde han: »Nu forstår jeg virkelig, at Herren har sendt sin engel og udfriet mig af Herodes' hånd og fra alt det, jødefolket havde ventet.«

Bønnesvar

Apostlen begav sig hen til det hus hvor sine brødre var samlet i bøn; han fandt at de var optaget i alvorlig bøn for ham på det øjeblik. »Da han nu bankede på døren til portrummet, kom der en pige ved navn Rode for at lukke op. Og da hun kendte Peters røst, blev hun så glad, at hun ikke åbnede porten, men løb ind og fortalte, at Peter stod uden for porten. Men de sagde til hende: »Du er jo fra forstanden!« Hun forsikrede imidlertid, at det var, som hun havde sagt. Så sagde de: »Det er hans engel«. Imens blev Peter ved at banke på, og da de lukkede op, så de, at det var ham, og de blev ude af sig selv af forbavselse. Men han gjorde tegn til dem med hånden, at de skulle tie, og han fortalte dem, hvordan Herren havde ført ham ud af fængselet, og sagde: »Fortæl dette til Jakob og brødrene!« Så gik han ud og drog til et andet sted.

«

De fastende, og bedende troende blev fyldt med glæde og lovprisning i hjerterne, da Gud havde hørt og besvaret deres bønner, og befriet Peter fra Herodes' hånd. Om morgnen samledes folket for at bevidne apostlens henrettelse. Herodes sendte officerer for at føre Peter fra fængslet under stor opsætning af hære og vagter, for at sikre at han ikke flygter, for at skræmme alle sympatisører, og vise sin egen magt. Der var vogtere for fængslets dør, dørens bolte og barrikader stod stadig fast og stærk, vagten inden for, kæderne var fæstnet til de to soldaters vrister, men fangen var væk.

Herodes' gengældelse

Da efterretningen om disse ting kom frem for Herodes, blev han rasende, og anklagede fængselsvogterne for at være upålidelige. De skulle således henrettes for af have sovet på deres post. Samtidig vidste Herodes at ingen menneskelig magt kunne have befriet Peter. Men han var opsat på at ikke vide af en guddommelig kraft som havde været i gang for at forpurre hans nedrige hensigter. Han ville ikke ydmyge sig selv sådan, men satte sig frækt op imod Gud.

Ikke længe efter Peters udfrielse fra fængslet, tog Herodes ned fra Judæa til Kæsarea, og blev der. Her holdt han en stor fest, for at skabe beundring og bifald hos befolkningen. Fornøjelseselskere fra alle kanter blev samlet, og der var megen fest og vindrikkeri. Herodes viste sig prægtigt frem for folket. Han var klædt i en klædning er glimtede af sølv og guld, og fangede solens stråler i sine glitrende folder, og forblændede deres øjne der så på. Med stor pomp og ceremoni stod han frem for skaren, og talte ganske velformuleret til dem.

Med hans majestætiske udseende og magten i hans velvalgte sprog, beherskede han forsamlingen med en mægtig indflydelse. Deres sanser var allerede forvansket af fest og vin; de blev forblændet af hans glitrende dekorationer og fortryllet af hans store optræden og velvalte ord; og de viste ham beundring, med vild entusiasme, og proklamerede ham som en gud, erklærede at døde mennesker ikke kunne optræde sådan, eller byde med et så veltalende sprog. De erklærede derudover at de altid respekterede ham som en hersker, men fra nu af vil de dyrke ham som en gud.

Herodes vidste at han fortjente denne pris og ære; alligevel irettesatte han ikke folkets afgudsdyrkelse, men antog den som om det var passende. Gløden af tilfreds stolthed var i hans ansigt da han hørte de høje råb stige op: »Det er en guds røst og ikke et menneskes.« De samme stemmer som nu forherligede en elendig synder havde for nogle få år siden, hævet sig i det vanvittige råb: Bort med Jesus! Korsfæst Ham! korsfæst Ham! Herodes modtog denne smiger og hyldest med stor fornøjelse, og hans hjerte sprang af sejr; men pludselig forandrede hans sig hurtigt og frygteligt. Hans ansigt blegnede som døden og fordrejede sig i pinsel; store sveddråber begyndte at komme fra hans porer. Han stod lamslået et øjeblik med smerte og rædsel, og så vendte han sit blege og blå ansigt mod sine rædselsslagne venner, han råbte med hul og desperat stemme: Han som du har ophøjet som en Gud, blev slået til døde!

Han blev båret i den mest pinefulde tilstand fra scenen ved det syndige gilde, latteren, pompen og pragten som han nu hadede i sin sjæl. For et øjeblik siden, tog han stolt imod prisen og tilbedelsen fra den umådelige skare – nu følte han var i en mægtigere Herskers hænder end han selv er. Han blev grebet af samvittighedsnag; han huskede sin grusomme befaling at henrette den uskyldige Jakob, han huskede sin ubarmhjertighed forfølgelse af Kristi efterfølgere, og hans plan om at dræbe apostlen Peter, som Gud havde udfriet af hans hånd; han huskede hvordan han, i sin ydmygelse og skuffede raseri, havde raset i sin

ufornuftige hævngræde over fangevogterne og henrettet dem uden nåde. Han mærkede hvordan Gud, som havde befriet apostlen fra død, nu behandlede ham, den ubarmhjertige forfølger. Han fandt ingen lindring fra kropssmerte eller sjælspine, og forventet intet. Herodes kendte til Guds lov, som siger: »Du skal ikke have andre guder end Mig,« og han vidste at accepterede han folks tilbedelse, fyldte han sin syndigheds mål op og pådrog sig selv Guds vrede.

Den samme engel, som forlod de kongelige sale i himlen for at befri Peter fra hans forfølgermagt, var vredens og dommens budbringer til Herodes. Den engel slog på Peter, så han vågnede op af sin søvn; men det var et anderledes slag som han slog den onde konge med, pådrog han dødelig sygdom. Gud udgød foragt over Herodes stolthed, og hans person, som han viste ved skinnende klæder over for beundrende folks stirrende blik, blev spist af kryb, og forrådnede medens han lever. Herodes døde med store sjæls- og kropskvaler, under Guds gengældelsesdomme.

Denne demonstration af guddommelig dømmekraft fik en mægtig indflydelse på folket. Medens Kristi apostel blev udfriet mirakuløst fra fængsel og død, var hans forfølger blevet slået ned af Guds forbandelse. Nyhederne kom ud til alle lande, og var middel til at få mange til at tro på Kristus.

I regionerne derude

Dette kapitel er baseret på Apg 13,1-4 og 15,1-31.

De apostle og disciple som forlod Jerusalem under den hårde forfølgelse som hærgede efter Stafanus martyrium, forkynte Kristus i byerne rundt omkring, og begrænsede deres arbejde til hebræere og græske jøder. »Og Herrens hånd var med dem, så et stort antal kom til troen og vendte sig til Herren.« Apg 11,21.

Når de troende i Jerusalem hørte de gode nyheder glædede de sig: og Barnabas, »en god mand, fuld af Helligånd og tro,« blev sendt til Antiokia, Syriens metropol, for at hjælpe menigheden dér. Han arbejdede med stor succes. Eftersom arbejdet blev større, anmodede han og fik hjælp fra Paulus; og de to disciple arbejdede sammen i den by i et år, og underviste folk og føjede flere til Kristi menighed.

Antiokia havde både mange jøder og hedningene; det var et stort tilholdssted for fornøjelseselskere, på grund af det sunde sted, det smukke sceneri, og den velstand, kultur og dannelse der samlede sig her. Den udbredte handel gjorde det til et meget betydningsfuldt sted, hvor folk fra alle

nationaliteter kunne findes. Det var således en overdådig og lastefuld by. Guds gengældelsesstraf kom til sidst over Antiokia, på grund af dens indbyggers ondskab.

Det var dér at disciplene først blev kaldt for kristne. Dette navn fik de fordi Kristus var hovedtemaet for deres forkyndelse, lære og samtale. De fortalte hele tiden om begivenhederne i Hans liv, i den tid hvor Hans disciple blev velsignet med Hans personlige selskab. De dvælede utrættelig over Hans lære, Hans helbredelsesmirakler af syge, djævluddrivelse og oprejste døde til liv. Med skælvende læber og tárrefyldte øjne talte de om Hans pinsel i haven, Hans forrådelse, rettergang og henrettelse, den overbærenhed og ydmygelse da han udholdt den hån og tortur han fik pådraget af sine fjender, og den Guds-lignende medynk som Han bad med, for dem der forfulgte ham. Hans opstandelse, himmelfart og hans arbejde i himlen som Mellemmand for faldne mennesker var glædelige temaer for dem. Hedningene kunne godt kalde dem kristne, eftersom de forkyndte Kristus og sendte deres bønner til Gud gennem Ham.

I denne folkerige by, Antiokia, fandt Paulus en fremragende arbejdsmark, hvor hans store lærdom, visdom og iver, i kombination, udøvede en kraftfuld indflydelse over den kulturbys indbyggere og stamgæster.

Imidlertid samlede apostlernes arbejde sig i Jerusalem, hvor jøder af tungemål og lande kom for at bede i templet på fastsatte højtider. Disse gange forkyndte apostlene Kristus med uforfærdet mod, selvom de vidste at de derved satte deres liv i konstant fare. Der kom mange nye til troen, og disse blev spredt til deres hjem, i forskellige dele af landet, spredte sandhedens frø udover alle folkene og blandt alle samfundslag.

Peter, Jakob og Johannes følte sig overbevist om at Gud havde udpeget dem til at prædike Kristus blandt deres egne landsmænd hjemme. Men Paulus havde fået sit kald fra Gud, medens han bad i templet, og hans brede missionsmark blev vist ham på en bemærkelsesværdig klar måde. For at forberede ham til hans udstrakte og vigtige arbejde, satte Gud ham i tæt forbindelse ed Sig selv, og åbnede sit henrivende syn for ham i skønhedsglimt og himmelsk herlighed.

Paulus og Barnabas ordination

Gud talte med de ivrige profeter og lærere i Antiokias menighed. »Medens de nu holdt gudstjeneste og fastede, sagde Helligånden: »Udtag mig Barnabas og Saulus til den gerning, jeg har kaldet dem til.« Apg 13,2. Disse apostle blev således helliget til Gud på den mest højtidelige måde ved faste og bøn og

håndspålæggelse; og de blev sendt ud til deres arbejdsmarker blandt hedningene.

Både Paulus og Barnabas har arbejdet som Kristi tjenere, og Gud velsignede deres anstrengelser overmådeligt, men ingen af dem var tidligere blevet formelt ordineret til evangelietjenesten ved bøn og håndspålæggelse. De blev nu bemyndiget af kirken til at ikke kun lære sandheden, men døbe og organisere menighederne, blive udstyret med fuld gejstlig myndighed. Dette var en betydningsfuld æra for kirken. Selvom skillemuren mellem jøder og hedninger var blevet nedbrudt ved Kristi død, lod hedningene få evangeliets fulde privilegier, så var forhænget stadig ikke revet bort for mange af de troende jøders øjne, og de kunne ikke klart se afslutningen af det som blev ophævet af Guds Søn. Der blev nu fulgt energisk op om arbejdet blandt hedningene, og skulle styrke kirken ved en stor sjælehest.

Med dette særlige arbejde blev apostlene udsat for fortæksomhed, fordomme og jalousi. Som naturlig konsekvens af at de havde forladt jødernes fornemme selskab, ville deres lære og synspunkter blive genstand for kætteri-anklager; og deres legitimationer som evangelieprædikanter ville mange af de troende jøder betvivle. Gud forudså disse vanskeligheder, som Hans tjenere ville gennemgå, og i Sit kloge forsyn, fik han dem beriget med ubetvivlelig myndighed fra Guds etablerede kirke, så at deres arbejde var hævet for indsigelser.

Ordinationen ved håndspålæggelse blev på et senere tidspunkt misbrugt voldsomt, handlingen blev tillagt noget andet, som om en kraft kom over dem som havde fået ordinationen, som straks kvalificerede dem til noget eller al forkynderarbejde, som om der kom fortrin ud af håndspålæggelsen. I disse to apostles historie, har vi kun en enkelt tekst med håndspålæggelse, og sin betydning for deres arbejde. Både Paulus og Barnabas havde allerede fået deres hverv fra Gud selv; og ceremonien med håndspålæggelse tillagde ingen ny nåde eller egentlig kvalifikation. Det var blot at sætte kirkens segl på Guds arbejde – en anerkendt form for værdighed til et bestemt embede.

Den første generalkonference

Nogle jøder fra Judæa rejste udbredt bestyrtelse blandt de troende hedninger, ved at propagandere for omskærelse. De hævdede med stor sikkerhed, at ingen kunne frelses uden at blive omskåret og holde hele ceremoniloven.

Dette var et vigtigt spørgsmål, og et der påvirket menigheden i meget høj grad. Paulus og Barnabas imødekom det straks, og ville ikke præsentere emnet for hedningene. De var imod dette ved de

troende jøder i Antiokia, som gik ind for deres standpunkt, der kom fra Judæa. Sagen resulterede i meget diskussion, og manglende harmoni i kirken, menigheden i Antiokia til sidst, forstod at de ville blive delt ved yderlige diskussion af spørgsmålet, og besluttede at sende det til Paulus og Barnabas, sammen med nogle ansvarlige mænd fra Antiokia, til Jerusalem, for at ligge sagen frem for apostlene og de ældste. De måtte møde de delegerede fra forskellige menigheder, og dem som var kommet for at deltage i de kommende årlige højtider. Imidlertid var al stridighed ved at ophøre, indtil den afgørelse skulle gives af menighedens ansvarlige mænd. Denne diskussion skulle accepteres på universelt plan af de forskellige menigheder ud over landet.

Idet de kom til Jerusalem fortalte de, de delegerede fra Antiokia over for kirkernes forsamling, om den succes som fulgte med deres forkyndertjeneste, og forvirringen der resulterede i at nogle omvendte Farisæere erklærede at hedenske nyomvendte måtte omskæres, og holde Mose lov for at blive frelst.

Jøderne var selv stolte ved deres guddommeligt bestemte tjenester; og de konkluderede ligesom Gud tidligere formulerede den hebraiske tilbedelsesmåde, var det umuligt at Han nogensinde skulle bemyndige en forandring på nogen af dens specifikationer. De besluttede at kristendommen forbinder sig selv med jødiske love og ceremonier. De var langsomme til at se afslutningen af det som var blevet ophævet ved Kristi død, og erkende at alle deres ofre kun var forbillede til Guds Søns død, hvori symbolet mødte sit forbillede, gjorde de guddommeligt udpegede ceremonier og den jødiske religions ofre helt værdiløse.

Paulus havde selv været stolt af sin farisæiske stregthed; men efter Kristi åbenbarelse til ham på vej til Damaskus, blev Frelserens mission og hans egen gerning med at omvende Hedningene, tydelig for ham, og han forstod forskellen mellem en levende tro og død formalisme. Paulus hævdede stadig at være en af Abrahams børn, og holdt de Ti Bud i bogstav og ånd ligeså nøje som han altid havde gjort før sin omvendelse til kristendommen. Men han vidste at de symbolske ceremonier snart måtte ophøre helt, eftersom det som de afskyggede var ved at ske, og evangeliets lys spredte sin herlighed over den jødiske religion, og gav dens gamle ritualer en ny betydning.

Bevis på Cornelius erfaring

Det spørgsmål som rådet behandlede lod til at forvolde uoverstigelige vanskeligheder, uanset hvilket lys det ses i. Men Helligheden havde faktisk allerede afgjort problemet, ud fra hvad der gav den kristne kirke fremgang, og endog sin

eksistensberettigelse. Apostlene fik nåde, visdom og hellig dømmekraft til at afgøre det omstridte spørgsmål.

Peter sluttede at Helligånden havde afgjort sagen ved at lade lige så meget kraft stige ned over de uomskårne hedningene som de omskårne jøder. Han genfortalte sit syn, hvor Gud havde vist ham en dug fyldt med alle slags firfoddede dyr, og havde påbudt ham at dræbe og spise; at når han nægtede det, erklærede at han aldrig havde spist noget som var vanhelligt eller urent, sagde Gud: »Hvad Gud har erklæret for rent, må du ikke holde for vanhelligt!«

Han sagde: »Og Gud, som kender hjerterne, har givet den vidnesbyrd ved at give Helligånden til dem lige så vel som til os. Han gjorde ingen forskel på os og dem, idet han ved troen rensede deres hjerter. Hvorfor vil I da nu friste Gud ved at lægge et åg på disciplenes nakke, som hverken vore fædre eller vi selv har formået at bære?«

Dette åg var ikke tilbudsloven, som dem der modsætter sig lovens bydende krav hævder at være; men Peter henviste til ceremonilovene, som blev gjort til ingen ting og sat ud af kraft ved Kristi korsfæstelse. Denne tale Peter holdt bragte forsamlingen derhen hvor de kunne lytte fornuftigt til Paulus og Barnabas, som fortalte om deres arbejde blandt hedningene.

Afgørelsen

Johannes frembar sit vidnesbyrd så beslutsomt – at Gud ville glæde hedningene med alle jødernes privilegier. Helligånden fandt det godt at ikke pålægge hedenske omvendte med ceremoniloven; og apostlene og ældste så, efter nøje ransagelse af emnet, sagen i det samme lys, og deres sind var som Guds Ånds sindelag. Johannes sad i rådet, og hans sidste beslutning var: »Derfor holder jeg på, at man ikke skal gøre det for vanskeligt for de hedninger, som vender sig til Gud.«

Det var hans afgørelse at ceremoniloven, og specielt omskærelsens forordning, ikke på nogen måde skulle gælde hedningene, eller endog anbefales til dem. Jakob forsøgte at indprente denne kendsgerning på sine brødre at hedningene, når de vendte sig til Gud fra afgudsdyrkelse, gjorde en stor forandring i deres tro; og at man må være meget forsigtig med at ikke bebyrde folk med forvirrende og tvivlsomme spørgsmål, så de ikke mister modet med at følge Kristus.

Hedningene skulle dog ikke tage nogen forhåndsregler, som fysisk er i konflikt med deres jødiske brødres syn, eller som vil skabe fordomme i deres tanker imod dem. Apostlene og ældste blev derfor enige om at instruere hedningene med brev, for at afholde sig fra det kød der blev ofre til afguder, fra utugt, fra kvalte ting og fra blod. De

blev pålagt at holde budene og føre hellige liv. Hedningene blev forvisset om at mennesker som tilskyndte dem til omskærelse, ikke var bemyndiget til dette af apostlene.

Paulus og Barnabas blev anbefalet dem, som mænd der havde vovet deres liv for Herren. Judas og Silas blev sendt til disse apostle for at erklære rådet afgørelse for hedningene, mundtligt. Guds fire tjenere blev sendt til Antiokia, sammen med breve og budskaber, som sætter ende på al strid. Rådet som afgjorde den sag bestod af de jødiske og hedenskristne menigheders grundlæggere. Ældste fra Jerusalem og fuldmægtige fra Antiokia var til stede, og de mest indflydelsesrige menigheder var repræsenteret. Rådet påberåbte sig ikke ufejlbarlighed i deres overvejelser, men handlede ud fra oplyst dømmekrafts diktater og med en kirkes værdighed der er funderet ved den guddommelige vilje. De så at Gud Selv havde afgjort dette spørgsmål, ved at begunstige hedningene med Helligånden, og det var så op til dem at følge Åndens vejledning.

Hele den kristne organisation blev ikke kaldt til at stemme om spørgsmålet. Apostlene og de ældste – indflydelsesrige mænd med dømmekraft – udformede og udstedte dekretet, som de kristne menigheder derved accepterede. Alle var imidlertid ikke tilfredse, med denne afgørelse; der var en fraktion af falske brødre som påtog sig et arbejde, de selv tog ansvar for. De gav sig til at knurre og kværulere, lægge nye planer og forsøge at rive det arbejde ned som erfarne mænd, som Gud havde forordnet til at undervise i Kristi lære, som de havde udrettet. Kirken har stødt på sådanne forhindringer fra først af, og vil altid få dem, helt til endens tid.

Paulus' år i forkyndertjenesten

Paulus var en utrættelig arbejder. Han rejste hele tiden fra sted til sted, nogle gange gennem ugæstfrie områder, nogle gange på vand, gennem storm og uvejr. Han lod intet forhindre sig i at gøre sit arbejde. Han var Guds tjener og må gennemføre Hans vilje. Ved mundens ord og ved bogstav frembar han et budskab som lige siden har været til hjælp og styrke for Guds menighed. For os som lever i slutningen af denne jords historie, taler det budskab han frembar, og taler tydeligt om de farer som truer kirken, og de falske læresætninger som Guds folk vil møde.

Paulus gik fra land til land og fra by til by, og forkyndte om Kristus og oprettede menigheder. Hvor han end kunne finde nogen som ville lytte, arbejdede han på at modvirke vildfarelsen og vende mænds og kvinders fødder ind på den rette sti. Til dem, som på grund af hans arbejde på blev

ført til at acceptere Kristus, blev der organiseret en menighed for. Uanset hvor få de end måtte være, blev dette gjort. Og Paulus glemte ikke de menigheder der blev oprettet. Uanset hvor lille en menighed end måtte være, var den genstand for hans omsorg og interesse.

Paulus' kald krævede at han tjente med forskellige slags arbejde med sine hænder, for at tjene til sine levende oprettede menigheder, skrev breve til de menigheder der allerede var blevet oprettet. Dog erklærede han midt i alle disse forskellige opgaver: »Men ét gør jeg.« (Fil.3,13.) Han holdt det ene mål stadigt for sig i al hans trofaste arbejde for Kristus, som, dengang han forhånede Hans navn og brugte alle midler i sin magt for at få andre til at forhåne det, da åbenbarede Han Sig selv for ham. Hans livs store mål var at tjene og ære Ham hvis navn han tidligere blev fyldt med foragt af. Hans eneste ønske var at vinde sjæle til Frelseren. Jøder og hedninge kunne modsætte og forfølge ham, men ingenting kunne vende ham bort fra hans mål.

Paulus ser tilbage på sin erfaring

Idet han skrifter til filipperne, beskriver han sin omvendelse for dem: ”Hvis nogen anden mener, at han kan sætte sin lid til noget udvortes,” siger han: ”jeg, som er omskåren på den ottende dag, som er af Israels folk af Benjamins stamme, hebræer af hebræere, lovtro farisæer, nidkær forfølger af kirken, ulastelig efter lovtretfærdighedens krav.” Filipperne 3,4-6.

Efter sin omvendelse lyder hans vidnesbyrd:

»Ja, jeg regner i sandhed alt for tab i sammenligning med det langt højere at kende Kristus Jesus, min Herre. For hans skyld har jeg lidt tab på alt og regner det for skarn, for at jeg kan få Kristus i eje og findes i ham, ikke med min egen retfærdighed, der fås gennem loven, men med den, der fås ved tro på Kristus, retfærdigheden fra Gud grundet på troen.« Filipperne 3,8. 9

Den retfærdighed som han hidtil mente havde værdi, blev nu værdiløs i hans øjne. Hans sjæls længsel var: »For at jeg må kende ham og kraften i hans opstandelse og fællesskabet med ham i hans lidelser, så jeg bliver lig med ham i hans død, om jeg dog måtte nå frem til opstandelsen fra de døde. Ikke at jeg allerede har grebet det eller allerede er blevet fuldkommen: men jeg jager derefter, om jeg dog kunne gribe det, fordi jeg selv blev grebet af Kristus Jesus. Brødre! jeg mener ikke om mig selv, at jeg allerede har grebet det. Men ét gør jeg: idet jeg glemmer, hvad der er bagved, og rækker efter det, der er foran, jager jeg frem mod målet, den sejrs pris, som Gud fra det høje kaldte os til Kristus Jesus.« Filipperne 3,10-14.

En omstillingsparat medarbejder

Se ham i fangehullet i Filippi, hvor hans lovprisningssange bryder ud i den tavse midnat, på trods af hans smerteplagede krop? Efter jordskælvet blev fængselsdørerne åbnet, atter kunne hans røst høres, med venlige ord til den hedenske fangevogter: »Gør ikke dig selv noget ondt, vi er her jo alle.« - alle var på sit sted, betvunget af en af medfangernes tilstedeværelse. Og fangevogteren overbeviste sig om den virkelige tro som Paulus havde, spurgte efter frelsens vej, og sammen med hele hans hus gik de sammen Kristi disciples forfølgende bånd.

Se Paulus foran ateenernes Areopagus råd, idet han imødekommer videnskab med videnskab, logik med logik, filosofi med filosofi. Bemærk hvordan han, med taktfølelse af guddommeligt født kærlighed, peger på Jehova som den »Ukendte Gud,« hvem hans tilhører har tilbedt i uvidenhed; og med ord fra deres egen digter, skildrer han Ham som en Fader, som de er børn af. Hør ham, denne samfundsopdelte tid, hvor menneskerettigheder slet ikke genkendes, idet han fremlægger menneskelig broders store sandheder, og erklærer at Gud »han lod alle folk nedstamme fra ét menneske og lod dem bosætte sig på hele jordens flade.« Så viser han hvordan Gud, med Sin behandling af menneskene, viser sin nådige og barmhjertige hensigter som en guldtråd gennem tiderne. Han »han fastsatte bestemte tider og landegrænser for dem, for at de skulle søge Gud, om de dog kunne famle sig frem til han og finde ham, så sandt han ikke er langt fra en eneste af os«.

Hør ham i Festus' retsal, da kong Agrippa, overbevist om evangeliets sandhed, udbryder: »Du får mig overtalt til at blive en kristen.« Med hvilken nænsom høflighed, peger Paulus på sin egen lænke, og svarer: »Jeg ville ønske til Gud, enten der så mangler lidt eller meget, at ikke alene du, men også alle de andre, som hører mig i dag, må få det, ligesom jeg selv har det, på disse lænker nær.«

Hans liv gik sådan, som det beskrives med hans egne ord: »Ofte på rejser, i farer på floder, i farer blandt røvere, i farer fra landsmænd, i farer fra hedninger, i farer i by, i farer i ørken, i farer på havet, i farer blandt falske brødre; under slid og møje, ofte under nattevågen, under sult og tørst, ofte under faste, i kulde og uden klæder.« 2 Korinter 11,26. 27.

»Skælder man os ud,« skriver han, »velsigner vi; forfølger man os, finder vi os deri; spotter man os, svarer vi med gode ord«; »som bedrøvede, dog altid glade; som fattige, der dog gør mange rige; som de, der intet har og dog ejer alt.« 1 Korinter 4,12. 13; 2 Korinter 6,10.

Forkyndertjeneste i lænker

Selvom han var fange i lang tid, førte Herren alligevel Sit særlige arbejde igennem ham. Hans lænker var midler til at sprede kundskab om Kristus og derved forherlige Gud. Da han blev sendt fra by til by for at komme for en domstol, blev hans vidnesbyrd om Jesus og de interessante ting der skete ved hans egen omvendelse, fortalt over for konger og regeringsmænd, så ikke havde nogen undskyldning over for Jesus. Tusindvis troede på Ham og glædede sig i Hans navn.

Jeg så at Guds særlige mål blev opfyldt ved Paulus' rejse på havet; Han planlagde at skibsbesætningen skal være vidne til Guds kraft gennem Paulus, og at hedningene også måtte høre Jesus navn, og at de blev omvendt ved Paulus lære og var vidne til de mirakler han gjorde. Konger og regeringsmænd forundres over hans ræsonnementer. Og han forkyndte Jesus med iver og Helligåndens kraft, og fortalte om de interessante begivenheder i hans erfaring, omvendelsen fæstnede dem, at Jesus var Guds søn.

Paulus' og Peters martyrium

Apostlene Paulus og Peter var adskilt fra hinanden i deres arbejde, det var Paulus' arbejde at føre evangeliet til hedningene, medens Peter arbejdede særligt for jøderne. Men i Guds forsyn, frembar begge vidner for Kristus i verdens metropoler, og på dens jord blev deres blod udgydt som sæden af en umådelig høst af hellige og martyrer.

Det tidspunkt hvor Paulus blev arresteret for anden gang, blev Peter også pågrebet og kastet i fængsel. Han havde gjort sig selv særlig ubehagelig for myndighederne, ved sin iver og succes med at fremvise Simon Magus bedrag og forpurre hans planer, troldmanden, som havde fulgt ham til Rom for at modsætte og forhindre evangeliets værk. Nero troede på magi, og støttede Simon. Han blev derfor stærkt meget ophidset imod apostlen, og blev gjorde at han blev fængslet.

Kejserens skinsyge imod Paulus blev ophøjet ved at husets kejserlige medlemmer, og også andre anseelige personer, havde omvendt sig til kristendommen under hans første fængsling. Af den grund fængslede han ham igen, meget hårdere end den første, gav ham kun lidt anledning til at forkynde evangeliet; og han besluttede at afskære hans liv så snart der var rimeligt påskud til at kunne gøre det. Apostlenes ord ved hans sidste rettergang gjorde så stort indtryk på Neros tankesind, at han udsatte sagens afgørelse, og hverken løslade eller domfælde ham. Men dommen blev kun udsat. Der gik ikke lang tid før

afgørelsen blev udsagt som overdrog Paulus til martyrens grav. Som romersk statsborger, kunne han ikke underlægges tortur, blev som dømt til halshugning.

Peter blev som jøde og udlænding, dømt til pisk og korsfæstelse. Med udsigten til denne forfærdelige død, huskede apostlen sin store synd med at fornægte Jesus i prøvens stund, og hans eneste tanke var at han var uværdig til så stor en ære, som at dø på samme måde som hans Mester gjorde. Peter angrede oprigtigt den synd, og var blevet tilgivet af Kristus, som man kunne se i det høje hver han fik med at give hjortens får og lam føde. Men han kunne aldrig tilgive sig selv. Heller ikke med tanken om de pinsler i den sidste frygtelig stund, kunne formindske hans sorgers forbitrelse og anger. Som et sidste ønske bad han om at han måtte nagles til korset med hoved nedad. Denne anmodning blev tilstået, og på denne måde døde den store apostel Peter.

Paulus' sidste vidnesbyrd

Paulus blev ført til henrettelsesstedet i det skjulte. Hans forfølgere var urolige over omfanget af hans indflydelse, og frygtede der var flere som blev omvendt til kristendommen, ved hans dødsfaldssceneri. Derfor var der kun nogle få tilskuere tilstede. Men de forhærdede soldater, der blev udpeget til at føre ham lyttede til hans ord, og med forbavselse så han glad og endog munter for udsigten til en sådan død. Hans tilgivende ånd mod sine mordere og urokkelige tillid til Kristus viste sig til den allersidst at være en smag af liv til liv, for nogle som var vidne til hans martyrium. Mere end én accepterede snart den frelser Paulus havde forkyndt, og beseglede deres tro med deres blod.

Paulus liv er blev prøvet, helt til det sidste, med hans ords sandhed i det andet brev til korinterne: »Thi Gud, som sagde: »Af mørke skal lys skinne frem, blev selv et skinnende lys i vore hjerter, for at kundskaben om Guds herlighed på Kristi åsyn må lyse klart. Men denne skat har vi i lerkar, for at den overvældende kraft må være fra Gud og ikke fra os selv. På alle måder er vi hårdt trængte, men ikke indestængte, tvivlrådige, men ikke fortvivlede, forfulgte, men ikke forladte, slået til jorden, men ikke slået ihjel. Altid bærer vi Jesu dødslidelse med os på vort legeme, for at også Jesu liv må blive åbenbart i vort legeme.« 2 Korinter 4,6-10. Hans tilstrækkelighed var ikke hos ham selv, men i den guddommelige Ånds tilstedeværelse og virke, der fyldte hans sjæl og lagde alle tanker under Kristi vilje. Det at hans eget liv eksemplificerede den sandhed han proklamerede gav en overbevisende kraft til både hans forkyndelse og optræden. Profeten siger: »Hvis sind er fast, som vogter på fred, thi det

stoler på dig.« Esajas 26,3. Det var denne himmelsk fødte fred, der kom udtryk i hans ansigt, som vandt mange sjæle til evangeliet.

Apostlen så ud over den anden side, ikke i usikkerhed eller i skræk, men med glad håb og stor forventning. Da han stod på martyriumsstedet så han ikke bøddelens glimtende sværd eller den grønne jord som snart ville få hans blod; han så op gennem sommerdagens rolige blå himmel til den eviges trone. Hans sprog var: Oh Herre, du er min trøst og min del. Hvornår skal jeg favne Dig? Hvornår skal jeg selv beskue Dig, uden et slør imellem?

Paulus førte himlens atmosfære med sig med på jorden. Alle, som kom sammen med ham, mærkede indflydelsen af hans forbindelse med Kristus og ledsagelsen af engle. Her ligger sandhedens kraft. Et helligt livs spontane og ubevidste indflydelse er den mest overbevisende prædiken som kan gives for kristendommens skyld. Argumenter, endog ugendrivelige argumenter kan kun provokere til modstand; men et gudfrygtigt eksempel har en kraft som er umulig at modstå helt.

Medens han næsten mistede sine egne lidelser af syne, nærrede han en dyb bekymring for de disciple som han måtte overlades til at selv kæmpe mod fordomme, had og forfølgelse. Han vovede at styrke og opmuntre nogle få kristne, som ledsagede ham til henrettelsesstedet, ved at gentage de yderst dyrebare løfter de fik, som forfølges for retfærdighedens skyld. Han forsikrede dem at intet af alt det som Herren har sagt om sine prøvede og trofaste mennesker vil slå fejl. De skal rejse sig og skinne; for Herrens lys skal hæve sig over dem. De skal tage deres smukke klæder på, når Herren herlighed skal åbenbares. De skal være betyngtet af mangfoldige fristelser for en stund, de kan være blottet for jordiske bekvemmeligheder; men de må opmuntre deres hjerter ved at sige: Jeg hvem jeg har troet på. Han er i stand til at holde det, som jeg har betroet i Hans varetægt. Hans dadel vil få en afslutning, og fredens glade morgen og fuldkomne dag vil komme.

For frelses Hærfører har beredt sin tjener til den sidste store konflikt. Løskøbt ved Kristi offer, vasket rent for synd i hans blod, iklædt Hans retfærdighed, var Paulus selv beviset på, at hans sjæl er dyrebar i hans Genløseres øjne. Hans liv er skjult med Kristus i Gud, og han er overbevist om at han der har besejret døden er i stand til bevare det han er betroet. Hans tankesind griber Frelserens løfte: »Jeg vil oprejse ham på den sidste dag.« Joh. 6,40. Hans tanker og håb kredser sig om sin Herres genkomst. Og idet bøddelens sværd falder ned og dødens skygger samler sig om

martyrens sjæl, springer hans sidste tanker frem, som vil være hans første tanker på den store opvågning, at møde Livgiveren, som skal byde ham velkommen til den salige glæde.

Henved en snes århundreder er gået siden den aldrene Paulus udgød sit blod som vidne for Guds ord og for Kristi vidnesbyrds skyld. Ingen trofast hånd har nedskrevet de sidste scenerier af denne hellige mand, til efterfølgende slægter; men inspirationen har bevaret hans døds-vidnesbyrd til os. Ligesom et basunstød har hans røst runget ned gennem alle tiderne, indgydt mod hos tusinde af vidner for Kristus, og vækket genklagen af hans egen sejrige glæde hos tusinde sorgbetyngede hjerter: »Thi mit blod skal nu snart udgydes som drikoffer, og tiden er inde, da jeg skal bryde op. Den gode strid har jeg stridt, løbet har jeg fuldført, troen har jeg bevaret. Så venter mig nu retfærdighedens sejrskrans, som Herren, den retfærdige dommer, vil give mig på hin dag og ikke blot mig, men også alle dem, der har glædet sig til hans tilsynekomst.« 2 Timotius 4,6-8.

Det store frafald

Da Jesus åbenbarede Jerusalems skæbne og scenerierne om genkomsten for Sine disciple, forudsagde han også Sit folks erfaringer fra tiden hvor Han skulle tages bort fra dem til hans tilbagekomst i kraft og herlighed for deres befrielse. Fra Oliebjerget beskuede Frelseren de storme der skulle falde over den apostolske menighed, og trænger Han dybere ud i fremtiden, ser Hans øjne de hæftige og udmarvne storme der skal slå Hans efterfølgere i kommende tider med mørke og forfølgelse. Med nogle få korte udtryk, med ærefrygtindbydende betydning, forudsagde Han den del hvor denne verdens herskere vil udmåle for Guds menighed. Kristi efterfølgere må træde den samme ydmygelsens, skammens og lidelsens sti som deres Mester betrådte. Den fjende, som fór løs på verdens Genløser, vi vise sig mod alle der tror på Hans navn.

Kirkens tidligere historie bevidner opfyldelsen af Frelsens ord. Jordens og helvedes kræfter sætter sig op imod Kristus i form af Hans efterfølgere. Hedenskaben forudså, at skulle evangeliet sejre, så ville dens templer og altre fejers bort; således sammenkaldte den alle sine kræfter for at udslette kristendommen. Forfølgelsens ild blev optændt. Kristne blev frataget deres ejendomme og drevet fra deres hjem. De »måtte klare pinslernes kampe.« De »måtte udstå spot og pisk, ja lænker og fængsel.« Hebr. 11,36. Rigtig mange besejlede deres vidnesbyrd med deres blod. Adelsmænd og slaver, lærte og ulærte, blev alle slået ihjel uden

nåde.

Satan anstrengte sig forgæves for at udslette Kristi kirke ved vold. Den store strid som Jesu disciple overgav deres liv, ophørte ikke når disse trofaste standard-bærere faldt på deres poster. Ved nederlaget sejrede de. Guds arbejdsfolk blev slået ihjel, men Hans værk gik støt fremad. Evangeliet fortsatte med at udbredes, og antallet af dens tilhængere voksede. Den banede sig vej til utilgængelige regioner, endog til Roms ørne. En kristen, der bebrejdede en af de hedenske herskere, der ville fremskynde forfølgelsen, sagde: Du kan »dræbe os, torturere os, domfælde os. . . . Din uret er bevis på at vi uskyldige. . . . Din grusomhed gavner heller ikke dig.« Men dette var en stærkere indbydelse til at få andre til at forfølge. »Jo oftere vi slås ned af dig, des flere bliver vi; de kristnes blod er sæden.«

Tusindvis blev fængslet og slået ihjel; medens andre sprang til for at udfylde deres pladser. Og de som blev martret for deres tro, blev sikret til Kristus, og regnet af Ham som sejherrer. De havde kæmpet den gode strid, og de skulle modtage herlighedens krone når Kristus kommer. De lidelser som de udholdt bragte de kristne nærmere til hinanden og til deres Genløser. Deres levende eksempel og døende vidnesbyrd bevidnede hele tiden sandheden; og, hvor det mindst forventes, forlod Satans undersåtter hans tjeneste og skrev sig ind under Kristi banner.

Kompromis med hedenskab

Satan lagde således sine planer for at bedre kunne føre krig imod Guds regering, og plante sit banner i Kristi kirke. Hvis Kristi efterfølgere kunne bedrages og forføres til at mishage Gud, vil deres styrke, mod og fasthed svigte, og de vil falde som let bytte.

Nu dristede den store sjælefyende sig til at vinde det ved list, som han ikke kunne få ved magt. Forfølgelsen ophørte, og i stedet blev de farlige forlokkelser af timelig velstand og verdslig ære sat ind. Afgudsdyrkere blev ledt til at tage del i den kristne tro, medens de afviste andre væsentlige sandheder. De bekendte at acceptere Jesus som Guds Søn, og tro på Hans død og opstandelse; men de blev ikke overbevist om synd og mærkede ikke behov for anger og ændring af hjerte. Med nogle bekendelser fra deres side, ville de at kristne skulle gøre indrømmelser, så alle står sammen i troen på Kristus.

Nu kom kirken i frygtelig fare. Fængsel, tortur, bål og sværd var velsignelser i sammenligning med dette. Nogle af de kristne stod fast, erklærede at de ikke kunne gå på kompromis. Andre ræsonerede at hvis de skulle opgive eller modificere nogle af trækkene i deres tro, og gå

sammen med dem der accepterede en del af kristendommen, kunne dette være middel til deres fulde omvendelse. For Kristi trofaste efterfølgere var dette en tid med dybe sjælekvaler. Under dække af kristendom, listede Satan selv ind i kirken, for at fordærve deres tro og vende deres tanker fra sandhedens ord.

Til sidst fornødrede størstedelen af den kristne gruppe, deres standard, og der blev dannet forbund mellem kristendommen og hedenskab. Selvom afgudstilbedere bekendte at blive omvendt, og gik sammen med kirken, klyngede de sig stadig til deres afgudsdyrkelse, ændrede kun deres mål med at tilbede billeder af Jesus, og endog Maria og de hellige. Afgudsdyrkelsens beskidte surdej kom ind i kirken, fortsatte sit fordærvelige arbejde. Usund lære, overtroiske ritualer, og afgudsdyrkenede ceremonier blev indføjjet i kirkens tro og tilbedelse. Idet Kristi efterfølgere gik sammen med afgudsdyrkere, blev den kristne religion fordærvet og kirken mistede sin renhed og kraft. Der var ikke desto mindre nogle som ikke lod sig forføre af disse bedrag. De fastholdt deres tro mod sandhedens Ophavsmand og tilbad Gud alene.

Der har altid være to klasser blandt dem der bekender at være Kristi efterfølgere. Medens den ene klasse studerer Frelserens liv og søger alvorligt at rette op på deres fejl og tilpasser sig Forbilledet, undgår den anden klasse de klare og praktiske sandheder som fremviser deres fejl. Endog i sin bedste tid bestod kirken ikke af det helt sande, rene og oprigtige. Vor Frelser lærte at dem som hengiver sig stivnakket i synd ikke kan komme ind i menigheden; dog satte Han Sig i forbindelse med mennesker med mangelfuld karakter, og gav dem Hans lære og eksempel, så de får mulighed for at se og rette op på deres fejl.

Men der var intet forbund mellem lysets Fyrste og mørkets fyrste, og der kan ikke komme noget forbund mellem deres efterfølgere. Da de kristne nedlod sig til at forene sig med dem som var helt omvendte til hedenskab, trådte de ind på en sti som ledte længere og længere væk fra sandheden. Satan jublede da det lykkedes ham at bedrage så mange af Kristi efterfølgere. Han gav mere kraft til dem, og indgød dem til at forfølge dem som forblev sand over for Gud. Ingen forstod så godt at modsætte sig den sande kristne tro, som dem der tidligere var dens forsvarer; og disse frafaldne kristne der gik sammen med deres halvhedenske sammensvorne, førte deres krig imod de væsentligste træk i Kristi lære.

Det krævede en desperat kamp for dem, som vil stå trofast imod de bedrag og vederstyggeligheder som var forklædt i præstelige klæder og blev indført i kirken. Bibelen blev ikke antaget som

troens standard. Læren om religiøs frihed blev benævnt som kætteri, og dem der fremholdt denne blev hadet og gjort fredløs.

De trofaste trækker sig tilbage

Efter en lang og hård kamp besluttede de få trofaste at ophæve al forening med den frafaldne kirke, hvis den stadig nægtede at frigøre sig fra falskneri og afgudsdyrkelse. De så at adskillelsen var absolut nødvendig, hvis de ville adlyde Guds Ord. De turde ikke tolerere vildfarelser der var fatale for deres egne sjæle og sætte et eksempel som bringer deres børns og børnebørns tro i fare. For at sikre fred og enhed var de parat til at give indrømmelser der var efter troskaben mod Gud, men de følte at endog freden var for dyrkkøbt et offer for princippet. Hvis man kun kunne få fred på kompromis med sandhed og retfærdighed, så lad forskellen være, ja endog krigen. Det kunne der være for kirken og for verden, hvis de principper som påvirkede de standhaftige sjæle, gav liv i Guds bekendende folks hjerter.

Apostlen Paulus erklærer at »alle de, som vil leve et gudfrygtigt liv i Kristus Jesus, blive forfulgt.« 2 Timotius 3,12. Hvordan kan det da være at forfølgelserne i høj grad virker til at slumre? Den eneste grund er at kirken har tilpasset sig verdens standard, og derfor vækkes der ingen modstand. Vor tids religion er ikke af den rene og hellige karakter, som betegnede den kristne tro på Kristi og Hans apostles tid. Det er kun på grund af kompromierne med synd, fordi Guds Ords store sandheder tages så ligegyldigt, fordi der er så lidt livsvigtig gudsfrygt i kirken, at kristendommen tilsyneladende er så populær i verden. Den første kirkes tro og kraft må genoplives, og forfølgelsens ånd vil genoplives og forfølgelsernes bål vil tændes igen.

Lovløshedens hemmelighed

I sit andet brev til tessalonikerne, forudså Paulus det store frafald som resulterede af at pravemagten blev oprettet. Han erklærede at Kristi ikke kom, for »først må jo frafaldet komme, og lovløshedens menneske, fortabelsens søn, åbenbares, han, som sætter sig imod og ophøjer sig over alt, hvad der hedder Gud og helligdom, så han tager sæde i Guds tempel og udgiver sig selv for at være Gud.« Og derudover, advarer apostlen sine brødre at »lovløshedens hemmelighed er allerede i virksomhed.« 2 Tessalonikerne 2,3. 4. 7. Helt fra tidlig tid så han at vildfarelser krøb ind i kirken, som bereder vejen for Pavemagtens udvikling.

Lidt efter lidt, først i smug og tavshed og så mere åbenlyst, eftersom den voksede i styrke og fik kontrol over menneskenes sind, førte lovløshedens

hemmelighed sig frem med sit bedrageriske og bespottelige værk. Næsten uden at bemærke det, fandt hedenske skikke deres vej ind i den kristne kirke. Kompromisernes og tilpasningens ånd blev behersket for en tid ved de hårde forfølgelser som kirken måtte udholde under hedenskabet. Men da forfølgelserne ophørte, og kristendommen indtog kongernes sale og paladser, lagde den Kristi og Hans apostle ydmyge enkelthed til side frem for hedenske præsters og herskers pomp og pragt; og i stedet for Guds krav, blev de erstattet med menneskers teorier og traditioner. Konstantins nominelle omvendelse i den første del af det fjerde århundrede skabte stor glæde; og verden vandrede ind i kirken besmykket med retfærdighedens klædning. Nu voksede fordærvsens værk hurtigt. Hedenskaben blev til sejrherre, selvom den så besejret ud. Dens ånd styrede kirken. Dens lære, ceremonier og overtro blev indføjjet i Kristi bekendende efterfølgeres tro og tilbedelse.

Dette kompromis mellem hedenskab og kristendom resulterede i at syndens menneske forudsagt i profetien, som satte sig op imod og satte sig selv over Gud. Den falske religions gigantiske system er Satans krafts mesterstykke – et monument over hans anstrengelser for at sætte sig på tronen for at beherske jorden efter hans vilje.

For at sikre verdslig vinding og ære, blev kirken ledt til at søge jordens store mænds gunst og støtte, og forkastede således Kristus, blev kirken tilskyndet til at vise alliance til Satans repræsentant, - biskoppen af Rom.

Det er en af katolicismens ledende læresætninger at paven er Kristi universelle kirkes synlige overhoved, omgivet med den højeste myndighed over biskopper og pastorer i alle dele af verden. Mere end dette, paven har tilranet sig guddommelig titel.

Satan vidste godt at de Hellige Skrifter ville sætte mennesker i stand til at se hans bedrag og modsætte sig hans magt. Det var ved Ordet at endog verdens frelser modsatte sig hans angreb. Ved hvert angreb bragte Kristus den evige sandheds skjold, ved at sige: »Der står skrevet.« Ved alle forslag fra sjæleffjenden modsatte han sig Ordets visdom og kraft. For at Satan kan fastholde sit greb over mennesker og befæste den pavelige tronraners myndighed, må han afholde dem fra at kende til Skrifterne. Bibelen vil ophøje Gud og sætte begrænsede mennesker i deres sande position; derfor må dens hellige sandheder skjules og holdes nede. Denne tankegang antog den romerske kirke. I flere hundrede år blev Bibelens udbredelse forbudt. Det blev forbudt folk at læse den, eller have den i deres huse, og

samvittighedsløse præster og prælater fortolkede dens lære for at understøtte deres krav. Således blev paven næsten anerkendt over hele jorden som Guds stedfortræder på jorden, begavet med højest myndighed over kirke og stat.

Tider og love forandret

Vildfarelsens afsløring blev fjernet, Satan arbejde efter sin vilje. Profetien erklærede at Paven skulle »ændre tider og lov.« Daniel 7,25. Dette arbejde tog ikke lang tid at forsøge. For at få nyomvendte fra hedenskabet til at erstatte deres afgudsdyrkelse, og således fremme deres nominelle antagelse af kristendommen, blev tilbedelsen af billeder og religier gradvist indført i den kristne tilbedelse. Dekretet fra et general-kirkerådsmøde befæstede endeligt dette system med papistisk tilbedelse. For at fuldføre det ugudelige værk, dristede Rom sig til at fjerne det andet bud i Guds lov, der forbød tilbedelse af billeder, og dele det tiende bud, for at bevare antallet.

Indrømmelsen hen mod hedenskabet, banede vej for at ignorere Himlens myndighed endnu mere. Satan trampede også på det fjerde bud, og forsøgte at sætte den gamle sabbat til side, den dag som Gud har velsignet og helliget, og i stedet ophøje en festdag som hedningene holdt som »solens ærværdige dag.« Denne ændring blev ikke først prøvet åbenlyst. I de første hundrede år, blev den sande sabbat helligholdt af alle kristne. De var ivrige efter at ære Gud, og troede at Hans lov er uforanderlig, de vogtede nidkært over dens forskrifters hellighed. Men med stor skarpsindighed arbejdede Satan gennem sine agenter for at gennemføre sit mål. At folks opmærksomhed måtte henledes til søndagen, blev det gjort til en fejring til ære for Kristi opstandelse. Der blev holdt religiøse gudstjenester på denne dag; dog blev den betragtet som en rekreationsdag, sabbatten blev stadig helligholdt.

Konstantin udstedte et dekret, medens han stadig var hedning, der pålagde general overholdelse af søndagen, som en offentlig festdag udover det romerske imperium. Efter hans omvendelse forblev han standhaftig for at forsvare søndagen, og hans hedenske forordning blev gennemført ved ham for hans nye tros interesser. Men den ære der blev vist denne dag var ikke nok for at forhindre kristne i at betragte den sande sabbat, som Herrens helligdag. Der måtte tages endnu et skridt; den falske sabbat måtte ophøjes som ligeværdig med den sande. Nogle få år efter at Konstantins dekret blev udstedt, overgav biskoppen af Rom titlen Herrens dag til søndagen. Således blev folk gradvist ledt til at se på den til at have en grad af hellighed. Den oprindelige sabbat blev stadig holdt.

Ærkebedrageren havde ikke fuldendt sit værk. Han besluttede at samle den kristne verden under sit banner, og udøve sin magt gennem sin stedfortræder, den stolte pontifeks der hævdede at være Kristi repræsentant. I gennem halvomvendte hedningene, ergærrige prælater, og verdenselskende kirkefolk udførte han sit mål. Store rådssamlinger blev holdt, fra tid til tid, hvor kirkens øvrigheds personer blev kaldt ind fra hele verden. I næsten alle råd blev den sabbat som Gud havde indført, presset lidt længere ned, medens søndagen blev tilsvarende ophøjet. Derved blev den hedenske højtid til sidst æret, som en guddommelig institution, medens den bibelske sabbat blev erklæret som et jødisk levn, og dem der overholdt den erklæret forbandet.

Det store frafald fulgte med at »ophøje sig over alt, hvad der hedder Gud og helligdom.« 2 Tessaloniker 2,4. Han dristede sig til at anklage den eneste forskrift i den guddommelige lov, som umiskendelig peger hele menneskeheden til den sande og levende Gud. I det fjerde bud står Gud åbenbaret som himlenes og jordens skaber, og skiller sig derved ud fra alle falske guder. Det var som et minde for skabelsesarbejdet at den syvende dag blev helliggjort som hviledag for menneskene. Det var meningen at den levende Gud altid skulle fremholdes i menneskers tanker, som deres tilværelsens kilde og være genstand for ærbødighed og tilbedelse. Satan kæmper for at vende mennesker fra deres alliance til Gud og bekæmper at de viser lydighed mod Hans lov; derfor bruger han særlig meget energi mod det bud der peger på Gud som Skaber.

Nu lægger protestanterne vægt på at Kristi opstandelse om søndagen er gjort til den kristne sabbat. Men der mangler bibelsk belæg. Kristus eller Hans disciple har ikke givet den dag en sådan ære. Overholdelsen af søndag som en kristen forordning har sit oprindelse i den »lovløshedens hemmelighed« som, selv på Paulus' tid, var begyndt sit arbejde. Hvor og hvornår har Herren antaget dette barn af pavedømmet? Hvilken gyldig grund kan der gives for en forandring om det som Bibelen er tavs om?

I det sjette århundrede var pavemagten blevet godt befæstet. Dets magtssæde lå fast i den kejserlige stad, og Roms biskop blev erklæret for overhoved over hele kirken. Hedenskabet gav plads til pavemagten. Dragen havde givet dyret »gav det sin kraft og sin trone og stor magt.« Åbenbaringen 13,2. Og nu begyndte de forudsagte 1260 år med pavens undertrykkelse, fra Daniels og Johannes profetier. (Daniel 7,25; Åbenbaringen 13,5-7.) Kristne blev tvunget til at vælge, enten at opgive deres renhed eller acceptere pavens ceremonier og tilbedelse, eller bortødsle deres liv i fangehuller,

eller lide døden på stativer, bål eller hukkeøksen. Nu blev Jesu ord opfyldt: »Men I skal endog forrådes af forældre og brødre og slægtninge og venner, og nogle af jer skal de slå ihjel. Og I skal blive hadet af alle for mit navns skyld.« Lukas 21,16. 17. Forfølgelser åbnede op for større vrede mod de trofaste end nogensinde før, og verden blev en umådelig slagmark. I hundredvis af år fandt Kristi kirke tilflugt i ensomhed og mørke. Profeten sagde således: »Og kvinden flygtede ud i ørkenen, hvor hun har et sted beredt af Gud, for at man der skulle sørge for hende et tusinde to hundrede og tresindstyve dage.« Åb. 12:6.

Den mørke middelalder

Den romerske kirkes adgang til magt markerede begyndelsen af den mørke middelalder. Da dens magt blev større, blev mørket dybere. Troen blev overført fra Kristus, det sande fundament, til Roms pave. I stedet for at stole på Guds søn, for at få tilgivelse af synder og for evig frelse, så folk hen på paven, præsterne og prælaterne som han overdrog myndighed. De lærte at paven var deres mellemmand, og at ingen andre kunne nærme sig Gud uden gennem ham, og endnu længere, at han stod i Guds sted for dem, og skulle adlydes ubetinget. Afvigelse hans krav, var grund nok til at blive hjemløst af de strengeste straffe på legeme og sjæl.

Således blev folks tanker vendt bort fra Gud til begrænsede, fejlende og grusomme mennesker – nej mere end det, til mørkets fyrste selv, som udøvede sin magt gennem dem. Synd blev forklædt i hellighedens klædning. Når skriftstederne inddrages, og mennesker betragter sig selv som overordnede, behøver vi blot at se efter list, bedrageri, og forsimplet syndighed. Når ophøjelse af menneskelige love og traditioner gøres tydelig, vil fordærvet altid komme af at tilsidesætte Guds lov.

Dage med fare

Dette var farlige dage for Kristi menighed. Der var faktisk få trofaste standardbærere. Selvom sandheden ikke var uden vidner, var det lige før at vildfarelse og overtro ville overtage helt, og sand religion ville forjages fra Jorden. Evangeliet blev mistet af syne, men religionens former blev mangedoblet, og folk blev bebyrdet med hårde krav.

De lærte at ikke kun se på paven som deres mellemmand, men at stole på at deres egne gerninger alene kunne sone for synd. Lange pilgrimsvandringer, bodsøvelser, tilbedelse af relikvier, opføre kirkebygninger, helgenskrin og andre, betale store summer til kirken – dette og mange andre handlinger blev tilskrevet Guds vrede eller sikre hans gunst; som Gud var som et menneske, der vredes ved bagateller, eller

beroliges ved bodsgaver eller handlinger!

De næste århundreder var vidne til stadig større vildfarelse i de læresætninger, der kom fra Rom. Helt før pavedømmet blev oprettet, har hedenske filosoffer fået opmærksomhed og udøvet en indflydelse i kirken. Mange, som bekender sig til omvendelse, klynger sig stadig til grundprincipperne i deres hedenske filosofi, og fortsætter ikke kun med at studere for sig selv, men tilskynder andre til det, som middel til at udbrede deres indflydelse blandt hedningene. Således blev der indført alvorlige vildfarelser i den kristne tro. Det mest fremtrædende blandt dette var troen på menneskets udødelighed, og bevidstheden under døden. Denne lære lagde grundlag for at Rom kunne oprette helgendyrkelse og tilbede jomfru Maria. Ud fra dette sprang kætteri om evig tortur af de helt forhædede, som blev indføjet i pavetroen ret tidligt.

Så blev vejen beredt for at indføre endnu et af hedenskabets påfund, som Rom kaldte for skærsilden, og brugt til at skræmme masser af lettroende og overtroiske. Med dette kætteri blev torturstedets eksistens bekræftet, hvor disse sjæle ikke har fortjent evig fordømmelse, skal lide straffen for deres synder, og hvorfor de, når de befries fra urenhed, får adgang til himlen.

Der var brug for noget mere opspind for at Rom kunne udnytte sine tilhængeres frygt og uvaner. Dette blev suppleret af læren om afladsbreve. Fuldt tilgivelse af synder, tidligere, nuværende og fremtidige, frigivelse fra smerte og straf man har pådraget sig, blev lovet alle som skrev sig ind i pontifiksens krige, for at få timeligt herredømme, og straffe hans fjender, eller ransage dem som dristede sig at fornægte hans åndelige overhøjhed. Folk lærte også at når de betaler penge til kirken kan de sætte sig selv fri for synd også frigive deres døde venners sjæle som blev indesluttet i torturerende flammer. Ved disse midler fyldte Rom sine pengekister op og støttede den overdådighed, luksus og uvanerne, der var hos foregivne repræsentanter af Ham, som ikke kunne lægge sit hoved noget sted.

Den bibelske forordning for Herrens nadver blev suppleret af en stor mængde afgudsofre. Papistpræster foregav, ved deres sanseløse maskeradeoptog, at forvandle almindelig brød og vin til Kristi virkelige legeme og blod. De påberåbte sig åbenlyst, under blasfemisk formastelse, kraft til at »skabe deres Skaber.« Alle Kristne blev pålagt, under dødssmerte, at vedkende deres tro til dette frygtelige, himmelhånende kætteri. Dem som nægtede blev overgivet til flammer.

Pavedømmets højdepunkt var verdens moralske

midnat. De hellige skrifter var næsten ukendt, ikke kun for folket, men også for præsterne. Ligesom de gamle farisæere, hadede pasistlederne det lys som ville åbenbare deres synder. Guds lov, retfærdighedens standard, var blevet fjernet, de udøvede en magt uden grænser, og praktiserede uvaner uden grænser. Bedrageri, gerrighed og ryggesløshed var fremherskende. Mennesker unddrog sig fra, at ikke begå forbrydelser, så de kunne få velstand eller position. Pavernes og prælaternes paladser var scenerier med de vildeste udskejelser. Nogle af herskende pontifexer var skyldig i så modbydelige forbrydelser at de verdslige herskere vovede at udstille disse gejstlige personer for kirken som monstre, der var for modbydelige på tronen. I flere hundrede år var der ingen fremskridt i undervisning, kunst eller civilisation. En moralsk og intellektuel lammelse var faldet over kristendommen.

De første reformatorere

Midt i det mørke der lagde sig over jorden i denne lange periode med pavelig overherredømme, kunne sandhedens lys ikke slukkes helt. Til enhver tid var der vidner for Gud – mennesker som værnede om troen på Kristus, som den eneste mellemmand mellem Gud og mennesker, som fremholdt Bibelen som den eneste livsregl, og som helligholdt den sande sabbat. Hvor meget verden skylder disse mænd, vil efterkommerne aldrig få at vide. De blev stemplet som kættere, deres motiver betvivlet, deres karakter bagtalt, deres skrivelser holdt nede, fejlfremstillet eller skamferet. Alligevel stod de fast, fra tid til anden og fastholdt deres tro i sin renhed, som en hellig arv for kommende slægter.

Så bitter blev krigen mod Bibelen ført, at der til tider kun eksisterede få kopier; men Gud lod ikke Sit Ord blive udsluttet helt. Dens sandheder skulle ikke skjules for altid. Han kunne lige så nemt afbryde livets ords kæde, som han kunne åbne fængselsdørrerne og låse jernportene op, for at Hans tjenere blev sat fri. I Europas forskellige lande blev mænd bevæget af Guds Ånd til at søge efter sandheden som efter en skjult rigdom. Ved forsynets styrelse blev de ledt til de Hellige skrifter, studerede de, de hellige sider med intens interesse. De var villige til at acceptere dette lys, hvad det end måtte koste dem. Selvom de ikke så alt klart, var de i stand til at se mange længe nedgravede sandheder. Som himmelsk-sendte budbringere gik de frem, skilte vildfarelsens og overtroens kæde fra hinanden, og kaldte på dem, som så længe havde været slaver, til at rejse sig og forsvare deres frihed.

Tiden var kommet hvor Bibelen skulle oversættes

og gives til folk i forskellige lande med deres modersmål. Verden havde passeret sin midnat. Mørkets timer drog bort, og i mange lande viste der sig tegn på kommende daggry.

Reformationens morgenstjerne

I det fjortende århundrede rejste der sig i England »Reformationens morgenstjerne.« John Wiclif var reformationens budbringer, ikke for England alene, men for hele kristendommen. Han var fortaler for puritanerne; hans tid var en oase i ørkenen.

Herren fandt det rigtigt at betro reformarbejdet til dem med intellektuelle evner, så hans værk kunne få karakter og værdighed. Dette fortiede den foragtede røst, og forhindrede sandhedens fjender i at give hans sag miskredit ved at latterliggøre forsvarens uvidenhed. Da Wiclif havde tilegnet sig lærdommen på skolerne, gik han i gang med at studere Bibelen. I Bibelen fandt han det som han havde søgt forgæves efter. Her så han frelsesplanen åbenbaret, og Kristus blev lagt frem som menneskets eneste forsvar. Han så at Rom havde forladt de bibelske stier for menneskers traditioners skyld. Han gav sig selv til Kristi tjeneste, og besluttede at proklamere de sandheder som han havde opdaget.

Det største livsværk var oversættelsen af Bibelen til det engelske sprog. Dette var den første samlede engelske oversættelse der nogensinde var gjort. Trykkekunsten var stadig ukendt, det var kun ved langtsomt og møjsommeligt arbejde at kopier af værket kunne mangfoldiggøres; det blev dog gjort, og Englands folk modtog Bibelen på deres eget tungemål. Således begyndte Guds Ords lys at sprede sine klare stråler ud i mørket. En guddommelig hånd forberedte vejen for den Store Reformation.

En appel til menneskenes fornuft vækkede dem fra deres passive undertrykkelse under pavelige dogmer. De højere klasser modtog Bibelen med velvilje, som var de eneste der kunne læse på den tid. Wiclif underviste nu i de protestantismens særlige læresætninger – frelse gennem tro på Kristus, og Bibelens rene ufejlbarlighed. Mange præster sluttede sig til ham i at udbrede Bibelen og forkynde evangeliet; og virkningen var stor med dette arbejde og af Wiclifs skrifter, at den nye tro blev antaget af næsten Englands halve befolkning. Mørkets rige skælvede.

Hans fjenders bestræbelser på at stoppe hans arbejde og udslutte hans liv var ligeså uheldigt, og i hans enogtredivstyvende år døde han i fred under alterets tjeneste.

Reformationen breeder sig

Det var gennem Wiclifs skrifter at Johan Hus af Bøhmen opgav mange af den romerske kirkes vildfarelser og gik ind i reformarbejdet. Ligesom Wiclif var Hus en ædel kristen, en lært mand med urokkelig helligelse mod sandheden. Hans appeller til Bibelen og hans frimodige anklager mod præsteskabets skandaløse og umoralske liv vækkede udbredt interesse, og tusindvis accepterede glade en renere tro. Dette vækkede pavens og prælaternes, præsternes og munkenes forbitrelse, og Hus blev stævnet for Rådet i Konstanz for at svare på kætteri-anklagen. Han fik tilstået en fair behandling af den tyske kejser, og da han kom til Konstanz blev han personligt forsikret af paven, at han ikke ville blive behandlet uretfærdigt.

Efter lang tids retslig behandling, hvor han fastholdt sandheden, blev Hus pålagt at vælge som han ville aflægge sin lære eller lide døden. Han valgte martyrens skæbne, og efter at han så at hans bøger blev kastet for flammerne, blev han selv brændt på bålet. Under kirkens og statens øvrighedspersoners tilstedeværelse, havde Guds tjener udtrykt en højtidelig og trofast protest imod pavevældet fordærv. Hans eksekvering, med skammelig vold mod det alvorligste og offentlige løfte om beskyttelse, kom Roms forræderiske grusomhed frem for hele verden. Selvom de ikke vidste det, så fremmede sandhedens fjender den sag, som de forgæves forsøgte at udslutte.

På trods af forfølgelsernes raseri, fortsatte en rolig, from, alvorlig og tålmodig protest imod den religiøse tros fremherskende fordærv at komme til udtryk efter Wiclifs død. Ligesom de troende i apostlenes dage, fik mange ofret deres verdslige besiddelser for Kristi sag.

Der blev arbejdet hårdt for at styrke og udbrede pavemagten, men medens paverne stadig hævdede at være Kristi repræsentanter, var deres liv så fordærvede at folk væmmes. Ved hjælp af trykningens opfindelse blev Skrifterne udbredt mere vidt og bredt, og mange blev ledt til at se at pavens lære ikke blev understøttet af Guds Ord.

Når det ene vidne blev tvunget til at lade sandhedens fakkell falde, greb den næste det fra hans hænder og holdt den højt, med et uforfærdet mod. Kampen åbnede op for det som førte til frigørelse, ikke kun for enkeltpersoner og kirker, men for folk. Hen over et hundrede år rakte mennesker deres hænder op for at gribe Lollardernes hænder på Wiclifs tid. Under Luther begyndte reformationen i Tyskland; Calvin forkyndte evangeliet i Frankrig, Zwingli i Schweiz. Verden vågnede op af tidernes slummer, da de magiske ord lød fra land til land: »Religionsfrihed.«

Luther og den store reformation

Forrest blandt dem som blev kaldet til at lede kirken fra pavemagtens mørke til en renere troslys, stod Martin Luther. Nidkær, brændende og helliget for sagen, uden at frygte noget andet end Guds frygten, og ikke anerkende andet fundament for religiøs tro end de Hellige Skrifter, var Luther manden for sin tid; igennem hvem Gud udrettede et stort arbejde for at reformere kirken og oplyse verden.

Da Luther en dag stod og undersøgte universitetsbibliotekets bøger, opdagede han en latinsk bibel. Han havde tidligere hørt uddrag fra evangelierne og brevene ved en offentlig andagt, og han mente at de var hele Guds ord. Nu så han, for første gang, hele Bibelen. Med blandet æresfrygt og forundren vendte han de hellige sider; med opildnet puls og bankende hjerte læste han livets ord for sig selv, gjorde ind i blandt ophold for at udbryde: »Oh om Gud ville give mig en sådan bog til mig!« Himlens engle stod ved hans side, og lysstråler fra Guds trone åbenbarede sandhedens rigdomme for hans forståelse. Han har altid været bange for at krænke Gud, men nu blev han dybt overbevist, som aldrig før, om sin tilstand som synder. Et alvorligt ønske om at blive fri for synd og få fred med Gud ledte ham til sidst at gå i kloster og hellige sig til munkelivet.

Hvert øjeblik som kunne tages fra hans daglige pligter, brugte han på at studere, undlod at sove, og undede sig endog ikke øjeblikkene med sine ydmyge måltider. Han glædede sig frem for alt andet over at studere Guds ord. Han fandt en bibel der var kædet til klostermuren, og den istandsatte han ofte.

Luther blev ordineret som præst, og blev kaldt fra klosteret til et professorat på universitetet i Wittenberg. Her brugte han tid på at studere Bibelen på sit grundprog. Han begyndte at holde forelæsninger over Bibelen, og tog Salmernes bog, evangelierne og brevene blev åbnet for masser af glade lytters forståelse. Han blev god til Bibelen, og Guds nåde hvilede over ham. Hans veltalenhed fængslede hans tilhørere, den klarhed og kraft som han bragte sandheden med, overbeviste deres forståelse, og hans dybe varme rørte deres hjerter.

En leder i reformerne

I Guds forsyn besluttede han at besøge Rom. Paven havde tilstået denne eftergivenhed og glæde til alle, der faldt på deres knæ op af det der kendes som Pilatus trappe. En dag udførte Luther denne handling, men pludselig var det som om en tordenrøst sagde til ham: »Den retfærdige skal leve af tro!« Han sprang op på sine fødder i skam

og rædsel, og flygtede fra dette tåbelige sceneri han var i gang med. Den tekst mistede aldrig kraft over hans sjæl. Fra det tidspunkt kunne han se mere klart, end nogensinde før, det forkerte i at stole på frelse ved menneskers gerninger, og det nødvendige i at hele tiden tro på Kristi fortjenester. Hans øjne åbnede sig op, og blev aldrig lukket igen, for pavemagtens sataniske bedrag. Han vendte sit ansigt fra Rom, - han vendte også sit hjerte bort, og fra det tidspunkt af blev adskillelsen større, indtil han brød al forbindelse med pavekirken.

Efter at være vendt tilbage fra Rom, modtog Luther Wittenbergsuniversitets doktorgrad i teologi. Nu var han fri til at hellige sig selv, som aldrig før, til de Skrifter som han elskede. Han lovede højtideligt at studere dem nøje, og alle hans levedage, forkynde Guds Ord med flid, ikke pavernes udsagn og lære. Han var ikke længere en munk eller professor, men blev bemyndiget til at fremholde Bibelen. Han blev kaldt som hyrde til at give Guds hjord føde, som hungrede og tørste efter sandheden. Han erklærede fast at kristne skulle ikke have anden lære end den der hvilede på de hellige skrifers autoritet. Disse slog på paveovermagtens fundament. De indeholdt Reformationens vitale principper.

Nu gik Luther frimodigt i gang med sit arbejde som en sandhedens forkæmper. Hans røst blev hørt fra talerstolen med alvorlige og højtidelige advarsler. Han fremlagde syndens afskyelige karakter for folk, og lærte dem at det var umuligt for mennesker, ved sine egne gerninger, at formindske sin skyld eller undgå dens straf. Intet andet end anger mod Gud og tro på Kristus kan frelse synderen. Kristi nåde kan ikke købes; den er en fri gave. Han rådede folk til at ikke købe sig til eftergivenhed, men se med tro på en korsfæstet Genløser. Han fortalte om sin egen smertelige erfaring, da han forgæves søgte at få frelsen ved ydmygelser og bodsøvelser, og forvissede sine tilhørere om at det var ved at se bort fra sig selv og tror på Kristus, at han fandt fred og glæde.

Luthers lære tiltrak sig eftertænksomme menneskers opmærksomhed ud over hele Tyskland. Ud fra hans prædikener og skrifter blev der sendt lysstråler ud som vækkede og oplyste tusinder. En levende tro fandt sted i den døde formalisme som kirken længe havde fremholdt. Folk mistede daglig deres tillid til romerkirkens overtro. Fordommenes barrierer faldt. Guds ord, som Luther prøvede al lære og alle kravene derved, var som et tveægget sværd, der skar sin vej til folks hjerter. Overalt vågnede der et ønske om åndelige fremstridt. Overalt der var en sådan hunger og tørst efter retfærdighed, som aldrig havde kendt tidligere. Folks øjne, der i lang tid var

rettet mod menneskers ritualer og menneskelige mellemmand, vendte sig nu, i anger og tro, til Kristus og Han korsfæstet.

Reformerens skrifter og hans lære bredte sig nu til alle lande i kristendommen. Arbejdet spredte sig til Schweiz og Holland. Afskrifter af hans skrivelser fandt vej til Frankrig og Spanien. I England blev hans lære modtaget som livets ord. Sandheden spredte sig også til Belgien og Italien. Tusindvis vågnede op fra deres dødsdøende sløvhed til glæde og håb i troens liv.

Luther bryder med Rom

Rom var opsat på at udslutte Luther, men Gud var hans forsvar. Hans lære kunne høres overalt – i klostre, i arbejderboliger, adelsslottene, på universiteter, i kongepaladser; og adelsmænd rejste sig overalt for at støtte hans arbejde.

I en appel til Tysklands kejser og adelsmænd, for kristendommens reformation, skrev Luther angående paven: »Det er frygteligt at se den mand der benævner sig som Kristi vicegarant, udvise en pragt som ingen kejser kan ligne sig med. Er denne ligesom den fattige Jesus, eller den ydmyge Peter? Han er, siger de, verdens herre! Men Kristus, hvis vikar han praler af at være, har sagt: »Mit rige er ikke af denne verden.« Kan en vikars herredømme brede sig udover hans overhøjhed?»

Han skrev sådan til universiteterne: »Jeg er meget bange for at universiteterne vil vise sig som de store helvedesporte, hvis de ikke arbejder ihærdigt på at forklare de Hellige Skrifter, og indgravere dem i de unges hjerter. Jeg råder til at ingen sender sit barn derhen hvor Skrifterne ikke regerer som det første. Enhver institution, hvor mennesker ikke er uophørligt optaget af Guds Ord må blive fordærvet.«

Denne appel bredte sig hurtigt ud over Tyskland, og havde en mægtig indflydelse på folk. Hele nationen blev vækket til at stå sammen om reformens standard. Luthers modstandere havde et brændende ønske om hævn, opfordrede paven til at tage afgørende forhåndsregler imod ham. Det blev dekretet at hans lære straks skulle fordømmes. Reformatoren og hans tilhængere fik tres dage, hvor de, hvis de ikke trækker det tilbage, alle bliver bandlyst.

Da den pavelige bandbulle blev overrakt til Luther, sagde han: »Jeg foragter og angriber den, som ugudeligt, falsk . . . Det er Kristus Selv om står fordømt deri . . . Jeg glæder mig over at bære på disse ondt for årsagernes skyld. Jeg føler mig allerede mere fri i mit hjerte; for i sidste ende ved jeg at paven er antikrist, og at hans trone er af Satan selv.«

Alligevel havde Roms pontifiks' ord magt.

Fængsel, tortur og sværd var stærke våben til at gennemtvunge undertrykkelse med. Alt synes at indikere at Reformatorens arbejde var ved af afslutte. Den svage og overtroiske skælvede ved pavens dekret, og så længe der var generel forståelse for Luther, føler mange at livet var for dyrebart at risikere for reformens sag.

Reformationens udbredelse

En ny kejser, Karl den femte, besteg Tysklands trone, og Roms udsendinge skyndte sig for at bringe deres lykønskninger, og tilskyndte monarken til at bruge kræfter imod reformationen. På den anden side opfordrede Saksens kurfyrste, hvem Karl stod i stor gæld for sin kroning, ham til at ikke gøre noget imod Luther, før han havde tilstået ham en høring.

Alle partiers opmærksomhed blev nu rettet mod den Tyske Stats forsamling, som blev afholdt i Worms lige efter at Karl var ophøjet som kejser. Der var vigtige politiske spørgsmål og interesser der skulle gennemtænkes ved dette nationale råd; men disse forsvandt for et lille øjeblik, da det sagen om Wittenbergs munk kom ind.

Karl havde tidligere bedt kurfyrsten om at føre Luther til sig, til rigsdagen, med forsikring om at Reformatoren vil blive beskyttet mod al vold, og skulle tilstå fri konference med de kompetente, til at diskutere de omstridte punkter. Luther var ivrig efter at komme frem for kejseren.

Luthers venner blev forfærdede og fortvivlede. De kendte de fordomme og den fjendskab der var imod ham, de frygtede endog for at hans sikre optræden ikke vil respekteres, og de anmodede ham indstændigt om at ikke at bringe sit liv i fare. Han svarede »Papisterne ønsker ikke andet at jeg kom til Worms, end min domfældelse og min død. Det betyder intet. Bed ikke for mig, men for Guds Ord.«

Luther for rådet.

Til sidst stod Luther foran rådet. Kejseren sad på tronen. Han var omgivet af de mest berømte personligheder i riget. Aldrig havde noget menneske vist sig for en mere imponerende forsamling før end da Martin Luther skulle svare for sin tro.

Den måde han så ud på var et tydeligt sejrstejn for sandheden. At den mand som paven fordømte, skulle dømmes af en anden ret var i virkeligheden en fornægtelse af pontifiksens højeste myndighed. Reformatoren, som var bandlyst, og fordømt fra menneskelig fællesskab af paven, var blevet sikret beskyttelse, og tilstået en høring af nationens højeste gejstligheder. Rom havde befalet ham at være tavs, men han talte overfor tusinders tilstedeværelse fra alle dele af kristendommen.

Rolig og fredfuld, og dog meget tapper og ædel, stod han som Guds vidne iblandt jorden storheder. Luther svarede i en underdanig og ydmyg tone, uden voldsomhed og lidenskab. Hans optræden var anderledes og respektfuld; alligevel viste han en tillid og glæde som overraskede forsamlingen.

Dem som hårdnakkede lukkede deres øjne for lyset, og besluttede sig for at ikke blive overbevist af sandheden, blev rasende over magten i Luthers ord. Da han ophørte med at tale, sagde rigsdagens talsmand vredt: »Du har ikke besvaret det spørgsmål du fik . . . Du pålægges at give et klart og præcis svar. . . . Vil du, eller vil du ikke kalde tilbage?«

Reformatoren svarede: »Eftersom deres ærværdige majestæt og jeres høje mægtigheder kræver et klart, enkelt og præcis svar af mig, vil jeg give jer ét, og det er dette: Jeg kan ikke underlægge min tro hverken mod paven eller mod rådene, fordi det er klart som dagen, at de ofte har fejlet og modsagt hinanden. Hvis jeg således er overbevist om Skriftens vidnesbyrd eller af de klareste ræsonnementer, medmindre jeg overtales ved hjælp af de skriftsteder jeg har citeret, og hvis de således binder min samvittighed ved Guds ord, kan jeg ikke og vil jeg ikke trække tilbage, for det er usikkert for en kristen at tale imod sin samvittighed. Her står jeg, og jeg kan ikke andet, måtte Gud hjælpe mig. Amen.«

Sådan stod denne retsindige mand, på Guds Ords sikre fundament. Himlens lys oplyste hans ansigt. Hans storhed og rene karakter, hans fred og glæde i hjerte, blev vist for alle, idet han vidnede imod vildfarelsens magt og vidnede for den tros overhøjhed som besejrer verden.

Fast som en klippe stod han, medens voldsomme bølger fra verdens magter stod uskadeligt imod ham. Med hans ords enkle kraft, hans frygtsløse holdning, hans rolige og talende øjne og den uforanderlige beslutsomhed kom til udtryk i hvert et ord og handling gjorde dybt indtryk på forsamlingen. Det var tydeligt at han ikke kunne tilskyndes, hverken ved løfter eller trusler, til at give efter for Roms fuldmagt.

Kristus havde talt gennem Luthers vidnesbyrd med en magt og storhed som på det tidspunkt indgød både venner og fjender med æresfrygt og forundren. Guds Ånd var til stede ved det rådsmøde, indprentet rigets øverststærker hjerter. Flere af fyrsterne anerkendte åbenløst det retfærdige i Luthers sag. Mange blev overbevist om sandheden, men nogle af de indtryk de gav varede ikke længe. Der var en anden klasse som ikke gav udtryk for deres overbevisning, men som, efter at have ransaget Skriften for sig selv, senere erklærede med stor frimodighed for

Reformationen.

Kurfyrten Frederik så med bekymring frem til Luthers foretrædelse for rigsrådet, og han lyttede meget følelsesbevæget til hans tale. Han glædede sig over doktorens mod, fasthed og selvbeherskelse, og blev stolt af at være hans protektor. Han satte ham op imod de stridende partier, og så at pavers, kongers og prælaters visdom ikke var noget ved siden af sandhedens kraft. Pavedømmet havde lidt nederlagt som kunne mærkes blandt alle nationer og til alle tider.

Havde reformatoren opgivet et eneste punkt, ville Satan og hans hære have vundet sejr. Men hans urokkelige fasthed var middel til at frigøre kirken og begynde en ny og bedre æra. Denne ene mands indflydelse, som turde tænke og handle for sig selv i religiøse sager, påvirkede kirken og verden, ikke kun for sin egen tid, men for fremtidige slægter. Hans fasthed og mod styrkede alle, til tidens afslutning, som ville gennemgå en lignende erfaring. Guds kraft og majestæt stod frem for menneskers råd, over Satans mægtige kraft.

Jeg så at Luther var tapper og nidkær, frygtløs og frimodig, irettesatte synd og kæmpede for sandheden. Han sørgede ikke for onde mænd eller djævle; han vidste at han havde Én, som var mægtigere end de alle. Luther besad, iver, mod og frimodighed, og var til tider bange for at gå til yderligheder. Men Gud oprejste Melanchthon, som var modsat i karakter, og hjalp Luther med at bære Reformationens arbejde. Melanchthon var genert, forsigtig og var meget tålmodig. Han var højt elsket af Gud. Han havde store kendskab til Skrifterne, og hans dømmekraft og visdom var fremragende. Hans kærlighed for Guds sag var ligesom Luthers. Disse mænds hjerte knyttede Herren sammen; de var uadskillelige venner. Luther var til stor hjælp for Melanchthon da han var i fare for at blive frygtsom og sendrægtig, og Melanchthon var for sin del en stor hjælp for Luther når han var i fare for at gå for hurtigt.

Melanchthons fremsynede forsigtighed afværgede ofte problemer som ellers ville komme over sagen om arbejdet var overladt til Luther alene, og ofte ville værket ikke være skubbet videre om det var overladt til Melanchthon alene. Jeg fik vist Guds visdom ved at vælge disse to mænd til at videreføre reformationsarbejdet.

England og Skotland oplyst

Medens Luther åbnede en lukket Bibel for Tysklands folk, blev Tyndale tvunget af Guds Ånd til at gøre det samme for England. Han studerede Skrifterne ganske flittigt, og forkyndte sin sandhedsoverbevisning frygtløst, opfordrede at al lære måtte prøves ved Guds Ord. Hans iver kunne kun opildne til modstand fra papisterne. En

lært katolsk doktor som diskuterede med ham, udbrød: »Det var bedre for os at være uden Guds lov end uden paverne.« Tyndale svarede: »Jeg trodser paven og alle hans love; og hvis Gud sparet mit liv, vil jeg, inden der er gået mange år, få en dreng, som styrer ploven til at vide mere om Bibelen end du gør.« Det mål som han var begyndt at nærme sig, at give folk de Nytestamentlige Skrifter på deres eget sprog, blev nu bekræftet, og han begav sig straks i gang med arbejdet. Hele England lod til at lukke sig imod ham, og han besluttede sig for at søge ly i Tyskland. Her begyndte han at trykke det nye testamente på engelsk. Snart blev han færdig med tre tusinde kopier af det nye testamente, og et nyt oplag fulgte samme år.

Til sidst bevidnede han sin tro ved en martyrs død, men de våben som han havde gjort udstyrede andre soldater til at kæmpe igennem alle århundrederne helt til vor tid.

I Skotland fandt evangeliet en mester i John Knoxs person. Denne oprigtige reformer frygtede ikke menneskers ansigt. Martyrenes bål, flammede omkring ham, tjente kun til at opildne hans iver til større heftighed. Med tyrannens økse truende over hans hoved, stod han på sin plads, slog kraftige slag med den højre hånd og på den venstre, for at nedrive afgudsdyrkelsen. Således havde han det som mål, bad og kæmpede Herrens slag, indtil Skotland blev fri.

I England, fastholdt Latimer fra talerstolen at Bibelen burde læses på folks sprog. Den hellige skrifs ophavsmand, sagde han »er Gud selv;« og denne bibel har andel i dens Forfatters evighed og evighed. »Der er ingen konge, kejser, retsdommer eller hersker . . . som ikke er bundet til at adlyde Hans hellige ord.« »Lad os ikke tage på udflugter, men lad Guds ord styre os: Lad os ikke vandre efter vore forfædre, ej heller søge det som de søgte, men det som de burde have gjort.«

Barnes og Frith, Tyndales trofaste venner, rejste sig for at forsvare sandheden. Ridleys og Cranmers fulgte efter. Disse ledere i den engelske reformation var lærde mænd, og de fleste af dem var højt værdsatte for deres iver eller fromhed i det romerske kirkesamfund. Deres modstand mod pavedømmet resulterede i at de kendte til det hellige havs vildfarelser. Deres kendskab til Babylons mysterier gav deres vidnesbyrd mod kirken større kraft.

Det store princip som Tyndale, Frith, Latimer, og Ridleys fastholder var de hellige skrifers autoritet og tilstrækkelighed. De afviste pavernes, rådenes, fædrenes og kongernes påtagede autoritet til at herske over samvittigheden i sager med religiøs tro. Bibelen var deres standard, og fra den

skaffede de al lære og alle krav. Tro på Gud og Hans ord understøttede disse hellige mænd, da de opgav deres liv på bålet.

Fremdriften slår fejl

Reformationen endte ikke, som mange troede med Luther. Den fortsatte til afslutningen af denne verdens historie. Luther havde et stort arbejde at gøre med at genspejle det lys som Gud havde ladet skinne på ham, at lade det genspejle videre til andre; alligevel fik han ikke al det lys som blev givet til verden. Fra den tid af til nu, har nyt lys skinnet hele tiden på Bibelen, og nye sandheder er hele tiden blevet foldet ud.

Luther og hans medarbejdere udførte et ædelt arbejde for Gud; men da de kom fra den romerske kirke, havde de selv troet og forsvaret dens lære, kunne det ikke forventes at de kunne se alle disse fejl. Det var deres arbejde at bryde Roms lænker og give Bibelen til verden; alligevel var der vigtige sandheder som de ikke opdagede, og alvorlige vildfarelser som de ikke trak tilbage. De fleste af dem fortsatte med at helligholde søndagen sammen med andre hedenske højtidere. De så faktisk ikke at de havde guddommelig autoritet, men troede at den skulle overholdes som en almindelig velkendt tilbedelsesdag. Der var nogle blandt dem, som ærede det fjerde buds sabbat. Blandt kirkereformatorerne burde dem som stod og forsvare sandheden og blev ignoreret, få en ærværdig placering, endog hos protestanterne, som fastholdt gyldigheden af det fjerde bud og den bibelske sabbats forpligtelse. Når reformationen fejede det mørke bort som hvilede over hele kristendommen, kom sabbatsholderen hen til lyset i mange lande.

Dem som fik Reformationens store velsignelser gik ikke så ædelt frem på stien som ædelt Luther indtog dem. Nogle få trofaste mænd rejste sig fra tid til anden for at proklamere nye sandheder, og afsløre vildfarelser der har været gemt længe, men de fleste, ligesom jøderne på Kristi tid, eller papisterne på Luthers tid, gik ikke med til at tro som deres fædre troede, og leve som de levede. Derfor blev religionen igen degenereret til formalisme; og der blev værnet om vildfarelser og den overtro skulle være lagt til side, om havde kirken fortsat med at vandre i lyset af Guds ord. Således døde reformationen gradvist ud, indtil der var så stort behov for reform i de protestantiske kirker, ligesom i den romerske kirke på Luthers tid. Der var den samme åndelige sløvhed, den samme respekt for menneskers mening, verdslighedens ånd, den samme erstatning af mennesketeorier med Læren i Guds ord. Stolthed og overdådighed fik næring under religionens

forklædning. Kirkerne blev fordærvede ved at alliere sig med verden. Således blev de store principper fornedret, som Luther og hans medarbejdere havde arbejdet og lidt så meget for.

Da Satan så at han ikke fik knust sandheden ved forfølgelse, greb han til den samme kompromiserende plan, som førte til det store frafald og dannelsen af den romerske kirke. Han lokkede kristne til at alliere sig med sig selv, nu ikke med hedenskabet, men med dem som viste sig at være afgudsdyrkere, ved deres tilbedelse af denne verdens Gud.

Satan kunne ikke længere holde Bibelen borte fra folk; Den var kommet inden for alles rækkevidde. Men han forledte tusinde til at antage falske fortolkninger og usunde teorier, uden at ransage Bibelen, og selv lære sandheden. Han havde fordærvet Bibelens læresætninger; og traditioner, som fordærvede millioner, slog dybe rødder. Kirken opretholdt og forsvarede disse traditioner, i stedet for at kæmpe for den tro der en gang var givet de hellige. Og så længe de ikke var helt klar over deres farlige situationer, nærmede kirken og verden sig hurtigt den mest alvorlige og momentære periode i jordens historie – perioden hvor Menneskesønnen åbenbares.

Den første engels budskab

Profetien af den første engels budskab, som kom til syne i Åbenbaringen 14, blev opfyldt med adventbevægelsen i 1840-44. I både Europa og Amerika, blev troens og bønnens mænd dybt bevæget da deres opmærksomhed blev henledt til profetierne, og sporet ned til den inspirerede bog, så de overbevisende beviser for at alle tings ende er nær. Guds ånd tilskyndede Sine tjenere til at give advarslen. Det evige evangeliums budskab blev spredt vidt og bredt: »Frygt Gud og giv ham ære; thi nu er hans doms time kommet.« Åbenbaringen 14,7.

Hvor Missionerne end banede sig vej, kom der glade nyheder om Kristi snarlige tilbagekomst. I forskellige lande var der isolerede grupper af kristne, som kun ved at studere Bibelen, var kommet frem til den tro at Frelserens komme var nær. I nogle dele af Europa, kom der så hårde love der forbød forkyndelsen af adventlæren, at små børn blev tvunget til at erklære dette, og mange lyttede til de alvorlige advarsler.

William Miller og hans medarbejdere fik det for at forkynde budskabet i Amerika, og lyset tændes ved at deres arbejde skinner ud til fjerne lande. Gud sendte Sin engel for at bevæge landmands hjerte, som ikke troede Bibelen, og fik ham til at ransage profetierne. Guds engle hjemsøgte denne

udvalgte mand gentagende gange, til at lede hans tanker og åbne hans forståelse for profetier der altid har været mørke for Guds folk. Begyndelsen af sandhedens kæde blev givet ham, og han blev ledt til at søge led efter led, indtil han så beundrende på Guds Ord. Han så således at der var en fuldkommen sandhedskæde. Det ord, som han betragtede som uinspireret, åbnede sig nu op for hans syn i dens skønhed og herlighed. Han så at en del af Bibelen forklarer en anden del, og når den ene passage var lukket for hans forståelse, fandt han en anden del af Ordet som forklarede den. Han betragtede Guds hellige ord med glæde, og med dybeste respekt og æresfrygt.

Da han fulgte profetierne nedover, så han at jordens beboere levede i de afsluttende scenerier af denne verdens historie; de vidste det dog ikke. Han så på kirkerne, og så at de var korrupte; de havde ikke længere deres hengivenhed til Jesus men givet den til verden; de søgte verdslig ære, i stedet for den ære der kommer ovenfra; griber efter verdslige rigdomme, i stedet for at samle deres skatte i himlen. Han kunne se hykleriet, mørket og døden overalt. Hans blev oprørt inden i. Gud kalde ham til at forlade sin gård, ligesom Han kaldte Elia til at forlade sine okser og hans arbejdsmark for at følge Elias.

Med bæven begyndte William Miller at folde Guds riges mysteriers ud for folk, føre sine tilhørere ned til profetierne for Kristi genkomst. Skrifternes vidnesbyrd som pegede mod Kristi komme i 1943, vakte udbredt interesse. Mange blev overbevist om at argumenterne fra de profetiske perioder var rigtige, og de tog gladelig imod sandhedens argumenter på bekostning af deres egen stolthed. Nogle prædikanter lagde deres sekteriske synspunkter og følelser til side, forlod deres løn og deres kirker, og gik sammen om at proklamere Jesu komme.

Der var imidlertid kun nogle få prædikanter som accepterede dette budskab; derfor blev det mest betroet ydmyge lægfolk. Landmænd forlod deres gårde, håndværkere deres redskaber, handelsmænd deres købmandsgårde, professionelle mænd deres stillinger; og alligevel var der et lille antal medarbejdere i forhold til arbejdet der skulle udføres. En ugudelig kirkes tilstand og en verden der lå i ondskab bebyrdede de sande vagtfolks sjæle, og de udholdt frivilligt slid, afsavn og lidelser, så de kunne kalde folk til at angre og blive frelst. Selvom Satan modsatte sig, gik arbejdet støt fremad, og mange tusinde accepterede sandheden.

En stor religiøs vækkelse

Overalt kunne det ransagende vidnesbyrd der advarede syndere høres, både verdslige og kirkemedlemmer, til at fly for den kommende

vrede. Ligesom Johannes Døber, Kristi forløber, lagde forkynderne øksen ved træets rod og tilskyndede alle til at frembringe frugt der møder anger. Deres oprørende appeller kunne mærkes i modsætning til de forsikringer og fred og sikkerhed som kunne høres fra populære talerstoler, og hvor budskabet blev givet, bevægede det folk.

Det enkle og direkte vidnesbyrd om Skrifterne, som kom ind ved Helligåndens kraft, lagde en overbevisende vægt, som kun få kunne modstå helt. Religionsbekendende blev vækket op af deres falske forvisning. De så deres frafald, deres verdslighed og vantro, deres stolthed og selvished. Mange søgte Herren i anger og ydmygelse. Den hengivenhed som i lang tid havde klynget sig til jordiske ting, befæstede de nu til himlen. Guds ånd hvilede på dem, og med blødgjorte og underdanige hjerter råbte de sammen: »Frygt Gud, og giv Ham ære; for nu er Hans domstime kommet.« Åbenbaringen 14,7.

Syndere spurgte grædende: »Hvad skal jeg gøre for at blive frelst?« De hvis liv har været præget af uærlighed var ivrige efter at komme sig igen. Alle som fandt fred i Kristus længtes efter at se andre dele velsignelsen. Forældrenes hjerter blev vendt til deres børn, og børnenes hjerter til deres forældre. Stolthedens og forbeholdenhedens barrierer blev fejtet bort. Der blev gjort hjertelige bekendelser, og hjemmets medlemmer arbejdede for deres frelse som var nærmest og de kæreste.

Lyden af alvorlig forbøn kunne ofte høres. Overalt var der sjæle i dyb kval der bad til Gud. Mange brugte hele natten i bøn for at blive forvisset om at deres egne synder var blevet tilgivet, eller for deres slægtninges eller næstes omvendelse. Den alvorlige og opsatte tro fik sit formål. Guds profet fortsatte således med påtrængende bøn, pressede på med deres anmodninger for nådestolen, fik de en langt rigere erfaring end de har nu. Der er for lidt bøn, for lidt virkelig overbevisning om synd; og manglende på levende tro efterlader mange blottet for den nåde, som vor nådige Genløser giver.

Alle forskellige klasser flokkedes til adventisternes møder. Rige og fattige, høje og lave, blev af forskellige grunde, ivrige efter at selv høre læren om genkomsten. Herren fremholdt modstanden i ave medes Hans tjenere forklarede begrundelserne for deres tro. Nogle gange var redskabet svagt; men Guds Ånd gav Sin sandhed kraft. Hellige engles tilstedeværelse kunne mærkes i forsamlinger, og der blev dagligt føjet mange til de troende. Da beviserne for Kristi snarlige komme blev gentaget, lyttede store skare i åndeløs tavshed til de højtidelige ord. Himlen og jorden synes at nærme sig hinanden. Guds kraft

kunne mærkes på gamle, unge og midaldrende. Mennesker søgte deres hjem, med ros i deres læber, og der lød glade sande i den stille natteluft. Ingen af dem der deltog under møderne, kan nogensinde glemme dybe interesse der var.

Modstand

Proklamation af et bestemt tidspunkt for Kristi komme fremkaldte stor modstand i mange klasser, fra prædikanten på talerstolen ned til de mest ligegyldige og himmel-forvovede synder. »Nej ingen kender dagen eller timen!« kunne høres som det samme fra den hykleriske prædikant og den frække hånsmand. De lukkede deres ører for den klare og harmoniske udlæggelse af skriftstedet af dem som pegede på de profetiske perioders afslutning og på de tegn som Kristus Selv havde forudsagt som tegn på Hans komme.

Mange som bekendte at elske Frelseren erklærede at de ikke havde noget imod forkyndelsen om Hans komme; de var kun imod et bestemt tidspunkt. Guds altransagende øjne læste deres hjerter. De ønskede ikke at høre om at Kristus kom for at dømme verden til retfærdighed. De var upålidelige forvaltere, deres gerninger bestod ikke Guds hjerteransagende opsyn, og de frygtede at møde deres Herre. Ligesom jøderne da Kristus kom første gang, var de ikke forberedt på at byde Jesus velkommen. Satan og hans engle jubede og kastede hån på Kristi og hans hellige engles ansigter, at Hans bekendende folk havde så lidt kærlighed til Ham, at de ikke ønskede Hans tilsynekomst.

Upålidelige vagtfolk forhindrede at Guds værk gik frem. Da folk vågnede op, og begyndte at spørge efter frelsens vej, trådte disse ledere ind imellem dem og sandheden, forsøgte at fortie deres frygt ved falske fortolkninger af Guds Ord. Med dette arbejde gik Satan og uhellige forkyndertjenere sammen og råbte Fred, fred, skønt Gud ikke havde sagt fred. Ligesom farisæerne på Kristi tid, nægtede mange at selv gå ind i himlens rige, og dem som gik der ind forhindrede de. Disse sjæles blod vil blive afkrævet deres hænder.

Hvor sandhedens budskab blev proklameret, var de mest ydmyge og helligede i kirkerne de første der tog imod det. Dem som studerede Bibelen for sig selv, kunne kun den ubibelske karakter af de populære syn på profetien, og de steder hvor folk ikke blev bedraget af præsternes bestræbelser for at fejlfremstille og fordreje troen, hvor de ville søge Guds ord for sig selv, behøvede adventlæren blot at sammenlignes med Bibelen for at oprette dens guddommelige autoritet.

Mange blev forfulgt af deres ikke-troende brødre. For at beholde deres stilling i kirken, fortiede nogle deres håb, medens andre følte at loyaliteten

til Gud forbød dem at skjule de sandheder som han havde pålagt dem. Ikke så få blev afskåret fra fællesskab med kirken af ingen andre grund end at de udtrykte deres tro på Kristi komme. Profetens ord til dem som bar deres tros trængsler var ganske dyrebare: »Hør Herrens ord, I, som bæver for hans ord: Således siger eders brødre, der hader eder og støder eder bort for mit navns skyld: »Lad Herren vise sig i sin herlighed, så vi kan se eders glæde!« men de skal blive til skamme!« Esajas 66,5.

Guds Engle vågede med dyb interesse for resultatet af advarslen. Når kirkerne som helhed forkastede budskabet, vendte englenerne sig bort fra den i bedrøvelse. Alligevel var der mange i kirkerne som endnu ikke var blevet prøvet om adventsandheden. Mange blev bedraget af mænd, hustruer, forældre eller børn, og troede at det var en synd at lytte til sådanne kættere, da blev undervist af adventister. Englenerne blev pålagt at holde nøje øje med disse sjæle; for et andet lys skulle skinne over dem fra Guds trone.

Bereder sig til at møde Herren

Dem som modtog budskabet afventede deres Frelseres komme med uudsigeligt ønske. Det tidspunkt hvor de forventede at møde Ham var nær. De nærmede sig denne time med en rolig højtidelighed. De hvilede i liflig samfund med Gud, en fredelig alvor som skulle være deres i stråleglans herefter. Ingen som erfarede dette håb og tillid kan glemme de dyrebare timer i venten. Verdslige forretninger var for det meste lagt til side i nogle få uger. Troende ransagede hver tanke og følelse i deres hjerter, som om de var på deres dødsleje og få timer før de lukkede deres øjne for jordiske scenerier. Der blev ikke udarbejdet »opstandelsesklæder,« men alle nærrede behov for indre bevis for at de var rede til at møde Frelseren; deres hvide klæder var sjælens og karakterens renhed, rensed for synd ved Kristi soneblod.

Gud ville forsøge Sit folk. Hans hånd dækkede over en regnefejl over de profetiske periode. Adventister opdagede ikke fejlen, den blev heller ikke opdaget af de mest lærte blandt deres modstandere. Sidstnævnte sagde: »Jeres udregning af de profetiske perioder er rigtige. En stor begivenhed var ved at finde sted, men det er ikke det Mr. Miller forudsiger; det er verdens omvendelse, og ikke Kristi genkomst.«

Det forventede tidspunkt var gået, og Kristus viste sig ikke for at udfri Sit folk. Dem som i oprigtig tro og kærlighed har ventet på deres Frelser erfarede en bitter skuffelse. Alligevel havde Herren oprettet Sit mål: Han havde prøvet deres hjerter som bekendte at afvente Hans tilsynekomst. Der er mange blandt dem som ikke var blevet tilskyndet af højere motiver end frygt.

Deres trosbekendelse påvirkede ikke deres hjerter eller deres liv. Da den forventede begivenhed ikke fandt sted, erklærede disse personer at de ikke var skuffede; de havde aldrig troet på at Kristus ville komme. De var blandt de første der latterliggjorde de sande troendes sorg.

Men Jesus og hele den himmelske hær så med kærlighed og sympati på de trofaste og skuffede, og dog skuffede mennesker! Kunne det forhæng der skiller den synlige fra den usynlige trækkes til side, ville engle have draget nær til disse standhaftige sjæle og beskyttet dem mod Satans strålespyd.

Den anden engels budskab

De menigheder der nægtede at modtage den første engels budskab forkastede lyset fra himlen. Det budskab blev sendt i nåde for at vække dem, til at se deres sande verdslige og frafaldne tilstand, og søge sig beredt til at møde deres Herre.

Det var for at adskille Kristi kirke fra verdens fordærvende indflydelse at den første engels budskab blev givet. Men de bånd der bandt skaren, endogså bekendende kristne, dem til jorden, blev stærkere end det der trak til himlen. De valgte at lytte til den verdslige visdoms stemme og vendte sig bort fra sandhedens hjerteransagende budskab.

Gud giver et lys der skal værnes om og adlydes, men ikke afvises og forkastes. Det lys som Han sender, bliver til mørke for dem som ignorerer det. Når Guds Ånd ophører med at indprente sandheden på menneskehjerter, så er det forgæves at lytte, og al forkyndelse er også forgæves.

Når kirkerne vrager Guds råd og forkaster adventbudskabet, så afviser Herren dem. Den første engel blev efterfulgt af en anden der proklamerer: »Faldet, faldet er det store Babylon, som har givet alle folkeslagene at drikke af sin utugts harmes vin.« Åbenbaringen 14,8. Dette budskab forstod adventisterne som en forkyndelse af kirkernes moralske fordi de forkastede det første budskab. Proklamationen »Babylon er faldet,« blev givet i sommer 1844, og resultatet trak omkring halvtreds tusinde sig ud af disse kirker.

Dem som forkyndte det første budskab forventede ikke splittelser i kirker, eller danne adskilte organisationer. »Med al mit arbejde,« sagde William Miller, »har jeg aldrig ønsket eller behøvet at oprette en adskilt virksomhed fra de eksisterende trossamfund, eller hjælpe med nogens udgifter frem for andre. Jeg ville hjælpe dem alle. I den tro at alle kristne vil glæde sig

over udsigten af Kristi komme, og at dem som ikke ser som jeg ville ikke elske noget mindre end dem der griber denne lære, har jeg ikke forstået at det nogen sinde ville være nødvendigt med adskilte møder. Hele mit mål var et ønske om at omvende sjæle til Gud, bekendtgøre verden om en kommende dom, og tilskynde mine medmennesker til at berede hjertet, som vil sætte dem i stand til at møde deres Gud i fred. De fleste af dem der blev omvendt under mit arbejde, hjalp med til i arbejdet, i de forskellige kirker. Når enkeltpersoner kom til mig, for at spørge om deres pligt, fortalte jeg dem altid at gå der hen hvor de følte sig hjemme; og jeg foretrak aldrig at anbefale noget trossamfund.«

I en tid bød mange af kirkerne hans medarbejdere velkommen, men eftersom de besluttede sig imod adventsandheden, besluttede de at sætte en stopper for alt der taler for emnet. Dem som havde accepteret læren, kom derhen hvor de fik prøvelser og blev rådvilde. De elskede deres kirker, og var uvillig for at skille sig fra dem; men da de blev latterliggjort og holdt nede, fornægtede muligheden at tale om deres håb, eller deltage i forkyndelsen af Herrens komme, rejste mange sig op og kastede det åg fra dem som var lagt på dem.

Adventister der så at kirkerne forkastede Guds ords vidnesbyrd, kunne ikke længere betragte dem som dem der udgjorde Kristi kirke, »Sandhedens grundstøtter;« og da budskabet, »Babylon er faldet,« begyndt at blive proklameret, følte de sig selv retfærdiggjort ved at adskille sig fra deres tidligere forbindelse.

Siden det første budskab blev forkastet, fandt en sørgelig forandring sted i kirkerne. Efterhånden som sandheden blev vraget, kom der vildfarelser ind, og de blev gemt godt. Kærlighed til Gud og troen på Hans Ord er blevet kold. Kirkerne har såret Herrens Ånd, og den er blevet trukket tilbage i stor målestok.

Ventetiden

Da år 1843 var gået uden at bemærke Jesu komme, blev dem, som havde set frem i tro efter Hans tilsynskomst, overladt for en tid til tvivl og rådvildhed. Men på trods af deres skuffelse, fortsatte mange med at ransage skrifterne, ransage deres tros beviser på ny, og nøje studere profetierne for at få mere lys. Bibelvidnesbyrdet understøttelse af deres standpunkt synes at være klart og utvetydigt. Tegnene som de ikke kunne gå fejl af, pegede hen på at Kristi komme er nær. De troende kunne ikke forklare deres skuffelse; alligevel var de sikre på at Gud havde ledt dem i deres tidligere erfaring.

Deres tro blev stærkt styrket ved bruge disse skriftsteder direkte og tvingende som forklarede

en ventetid. Så tidligt som i 1842, bevægede Guds Ånd Charles Fitch til at lægge en profetisk tidslinje, som adventisterne generelt betragte som en opfyldelse af det bud profeten Habakkuk gav, ved at »skrive synet, og gøre det tydeligt på tavler.« Ingen så imidlertid den ventetid som kom frem i samme profeti. Efter skuffelsen blev skriftstedets fulde betydning synlig. Således siger profeten: »skriv synet op og rist det ind i tavler, at det kan læses let; thi synet står ved magt, træffer ind til tide, usvigeligt iler det mod målet; tøver det, bi så på det, thi det kommer; det udebliver ikke.« Habakkuk 2,2. 3.

De ventende glædede sig over at Han, der kender enden fra begyndelsen havde set ned gennem tiderne, og forudset deres skuffelse, havde givet dem tapre og håbefulde ord. Var det ikke for disse dele af Bibelen, der viste at de var på den rette sti, ville deres tro have fejlet i den prøvende stund.

I lignelsen om de ti jomfruer, i Mattæus 25, illustreres adventisternes erfaring ved det der skete under østens brylluper. »Da skal det være med Himmeriget som med ti jomfruer, der tog deres lamper og gik ud for at gå brudgommen i møde.« »Og da brudgommen lod vente på sig, blev de alle dødsige og faldt i søvn.«

Den udbredte bevægelse under det første budskabs proklamation, besvarede at jomfruerne gik ud, og når det forventede tidspunkt var gået, skuffelsen og tidsforlængelse, blev de repræsenteret af brudgommens forsinkelse. Efter at det aftalte tidspunkt var gået, var de sande troende stadig forenede i troen på at alle tings ende var nær; men det blev snart tydeligt at de mistede deres iver og helligelse i en vis omfang, og kom i den tilstand der betegnes i lignelsen, ved de slumrende jomfruer under ventetiden.

På dette tidspunkt begyndte fanatismen at vise sig. Nogle der bekendte at tro nidkært på budskabet forkastede Guds Ord, som en ufejlbarlig vejleder, og hævdede at blive ledt af Ånden, opgav sig selv til deres egne følelsers, indtryks og indbildningers kontrol. Der var nogle som fastholdt en blind og fanatisk iver, fordømte alle som ikke billigede deres metode. Deres fanatiske idéer og øvelser mødte ikke forståelse fra de fleste adventister; de bragte endog skam over sandhedens sag.

Forkyndelsen af det første budskab i 1843, og midnatsråbet i 1844, modstod direkte fanatisme og uenighed. Dem som tog del i disse alvorlige bevægelser var i harmoni; deres hjerter blev fyldt med kærlighed til hinanden, og til Jesus, som de snart forventede at se. Denne tro, dette salige håb, opløftede dem over enhver menneskelig indflydelses kontrol og viste sig som et skjold imod Satans angreb.

Midnatsråbet

»Og da brudgommen lod vente på sig, blev de alle døsig og faldt i søvn. Men ved midnat lød der et råb: »Se, brudgommen er der, gå ham i møde!« Da vågnede alle jomfruerne og gjorde deres lamper i stand.« Mattæus 25,5-7. Om sommeren 1844 opdagede adventisterne en fejl i deres tidligere udregning af profetiske periode, og fik et korrekt standpunkt i orden. De 2300 dage i Daniel 8,14, som alle troede varede til Kristi andet komme, var ment til afslutningen foråret 1844; nu kunne det ses at denne periode rakte til efteråret samme år, og adventisternes tanker fæstnede sig på dette punkt som tidspunktet for Herrens tilsynkomst. Proklamationen for denne tids budskab var et nyt skridt til opfyldelsen af bryllupslignelsen, hvis anvendelse på adventisternes erfaring allerede kunne ses klart.

Ligesom råbet i lignelsen kunne høres ved midnat, der bekendtgjorde brudgommens ankomst, ligeså ved midtvejens opfyldelse mellem foråret 1844, da man først mente at de 2300 dage ville afslutte, om efteråret 1844, hvor det derefter var tid til den virkelukning, så hævdede et sådant råb sig, med Bibelens ord: »Se brudgommen kommer; gå Ham i møde.«

Ligesom en tidevandsbølge bevæger sig over landet. Fra by til by, fra landsby til landsby, til afsides liggende landsteder gik den, indtil Guds ventende folk var helt vågne. Før denne proklamation vil fanatismen forsvinde, ligesom den tidlige frost før solen står op. Troende fandt deres position endnu en gang, og håb og mod besjælede deres hjerter.

Værket blev fri for yderligheder som altid viste sig ved menneskers ophidsende spænding, uden Guds Ånds og Ords kontrollerende indflydelse. Det var af samme karakter som da det gamle Israel fulgte irettesættelsesbudskaberne fra Hans tjenere vendte ydmygt tilbage til Herren. Det bar de karaktertræk som betegnede Guds værk til enhver tid. Der var lidt ekstatisk glæde, men snarere dyb hjerteransagelse, syndsbeholdelse og lægge verden bort. En forberedelse til at møde Herren var den store kamp. Der blev bedt udholdende og uforbeholden helligelse til Gud.

Midnatsråbet blev ikke fremført så meget af argumenter, selvom Bibelens bevis var klart og afgørende. Med dette gik der en betvingende kraft, som bevægede sjælen. Der var ingen tvivl, ingen spørgsmål. Da Kristi sejrrikt indtog Jerusalem, flokkes de folk, der var samlet fra alle dele af landet til festen, på Oliebjerget, og da de sluttede sig til skaren der ledsagede Jesus, greb de inspirationens stund og var med til at forstærke

råbet: »Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn!« Matthæus 21,9. På samme måde flokkes de ikke-troende til adventistmøderne – nogle af nysgerrighed, nogle blot for at latterliggøre – mærkede den overbevisende magt der fulgte med budskabet, »Se brudgommen kommer!«

Samtidig var der en tro der gav bønnesvar – en tro der havde respekt for gengældelseslønnen. Ligesom regnen der faldt på den tørstige jord, steg nådens Ånd ned på de alvorligt søgende. Dem der forventede at snart stå ansigt til ansigt for deres Genløser, følge en højtidelig glæde som var udsigelig. Helligåndens blødgørende og underlæggende kraft blødgjorde hjertet, der i bølger af Guds herlighed fejede over de trofaste og troende mennesker.

Dem som tog imod budskabet kom forsigtigt og alvorligt frem til den tid, hvor de håbede at møde deres herre. Hver morgen følte de at det var deres første pligt at få bevist deres accept fra Gud. Deres hjerter var tæt forenede, og de bad meget med og for hinanden. De mødtes ofte på afsidesliggende steder for at samtale med Gud, og forbønnens røst steg op til himlen fra marker og lunde. Forvisningen om Frelserens anerkendelse var mere nødvendigt for dem, end deres daglige mad, og hvis en sky formørkede deres sind, hvilede de ikke før den blev fejlet bort. Da de mærkede den tilgivende nådes vinde, længtes de efter at se Ham som deres sjæle elskede.,

Skuffet, men ikke svigtet

Men de skulle atter skuffes. Det forventede at tidspunkt var ovre, og deres Frelser viste sig ikke. Med urokkelig tillid havde de set frem til Hans komme, og nu følte de ligesom Maria, der kom til Frelserens grav og fandt den tom, udbrød hun grædende: »De har taget min Herre bort, og jeg ved ikke, hvor de har lagt ham.«

En følelse af æresfrygt, en frygt for at budskabet kunne være sandt, holdt den ikke-troende verden tilbage for en tid. Efter at tiden var gået og dette ikke viste sig straks, turde de ikke triumfere over de skuffede, men da de ikke kunne se tegn på Guds vrede, kom de sig over deres frygt og genoptog deres bebrejdelser og latterliggørelser. En stor klasse som bekendte at tro Herrens snarlige komme gav afkald på deres tro. Nogle som var meget overbeviste undrede sig så dybt over deres stolthed at det var som de flygtede fra verden. Ligesom ved Jonas, beklagede de sig over Gud, og valgte hellere døden frem for livet. Dem som baserede deres tro på andres meninger, og ikke på Guds Ord, var nu ligeså hurtige til at atter ændre deres synspunkter. Håns-mændene vandt de svage og kujonerne over til deres rækker, og alle gik sammen om at erklære det der ikke kunne

frygtes eller forventes nu. Tiden var gået, Herren var ikke kommet, og verden forbliver den samme i tusindvis år.

De alvorlige, oprigtige troende havde opgivet alt til Kristus, og havde delt Hans tilstedeværelse som aldrig før. De havde, som de troede, givet deres sidste advarsel til verden, og forventet at hurtigt blive modtaget i selskab med deres guddommelige Mester og de himmelske engle, havde de i stort omfang trukket sig ud af den ikke-troende skare. De bad med intens ønske: »Kom, Herre Jesus, og kom snart.« Men Han var ikke kommet. Og nu var det faktiske en frygtelig trosprøvelse og praktisk prøve at tage livets tunge bekymringer og problemer op igen, og klare en hånende verdens spot og skam.

Alligevel var skuffelsen ikke så stor som den var for disciplene ved Kristi første komme. Da Jesus red sejrrikt ind i Jerusalem, troede Hans efterfølgere at Han var ved at bestige Davids trone og udfri Israel fra dens undertrykkere. Med høje håb og glædelige forventninger kappedes de med hinanden at vise deres Konge ære. Mange udbredte deres klæder som et tæppe på Hans sti, eller bestrøede palmegreneblade foran Ham. I deres begejstrende glæde, gik de sammen i den glade hyldelse: »Hosianna du Davids Søn!«

Da Farisæerne, i deres uro og vrede over dette glædesudbrud, ønskede at Jesus skulle sætte Sine disciple i rette, svarede Han: »Hvis disse tier, skal stenene råbe.« Lukas 19,40. Profetien må opfyldes. Disciplene udførte Guds hensigt; alligevel blev de dømt til bitter skuffelse. Kun nogle få dage var gået før de var vidne til Frelserens pinefulde død og lagde Ham i graven. Deres forventninger var ikke blevet indfriet i en eneste enkelthed, og deres håb døde med Jesus. Ikke før deres Herre kom sejrrikt frem af graven kunne de opfatte alt der var blevet forudsagt i profetien, og »at Kristus måtte lide og opstå fra de døde.« Apg 17,3. På samme måde opfyldte profetien både den første og anden engles budskaber. De blev givet på rigtige tidspunkt, og gjorde det arbejde som Gud ville at de skulle udføre.

Verden havde set frem til, og forventet at hvis tiden gik og Kristus ikke viste sig, ville hele advent-systemet blive opgivet. Men medens mange, under stærke fristelser, opgav deres tro, var der nogle som stod fast. De kunne ikke opdage nogen fejl i deres beregning af de profetiske perioder. De dygtigste modstandere de havde, kunne ikke omstyrte deres standpunkt. Ganske vidst var den forventede begivenhed forkert, men dette kunne ryste deres tro på Guds ord.

Gud svigtede ikke Sit folk; Hans Ånd vil stadig

blive hos dem som ikke overilet fornægter det lys som de har modtaget, og fralægger sig advenbevægelsen. Apostlen Paulus skrev opmuntrende og advarende ord, idet han ser ned gennem tider, til de prøvende og ventende troende i disse kriser: »Så kast da ikke jeres frimodighed bort, den har nemlig stor løn i følge; thi I behøver udholdenhed for at gøre Guds vilje og få, hvad der er forjættet. Thi »der er endnu kun en liden stund, snart, snart, så kommer han, der skal komme, og han tøver ikke; og min retfærdige skal leve af tro;« men »hvis han unddrager sig, har min sjæl ikke behag i ham.« Men vi hører ikke til dem, som unddrager sig og går fortabt, men til dem, som tror og vinder deres sjæle.« Hebræerne 10,35-39.

Deres eneste sikre kurs var at værne om det lys som de allerede havde modtaget af Gud, holde fast på Hans løfter, og fortsætte med at søge Skrifterne, og vente og våge tålmodigt på at modtage mere lys.

Helligdommen

Skriftstedet som, frem for andre, ligger både fundamentet og central søjle for adventtroens var erklæringen: »2300 aftener og morgener; så skal helligdommen komme til sin ret igen!« Daniel 8,14. Dette har været velkendte ord for alle troende for Herrens komme. Tusindvis læber har gentaget denne profeti med glæde som feltråb for deres tro. Alle følte at de begivenheder der kunne ses, forstærkede deres klareste forventninger og mest velnærede håb. Disse profetiske dage er blevet vist skal slutte i efteråret 1844. Af hele den kristne verden, fremholdt adventister at jorden eller en del af den, var helligdommen, og renselsen af den var jordens renselse af ild på den sidste store dag. Dette forstod de ville finde sted ved Kristi genkomst. Således var konklusionen at Kristus ville vende tilbage til jorden i 1844.

Men da det fastsatte tidspunkt kom, viste Herren sig ikke. De troende vidste at Guds ord ikke kunne svigte, deres fortolkning af profetien kunne måske fejle; men hvor var fejlen? Mange løste den vanskelige knude overilet ved at fornægte at de 2300 dage sluttede i 1844. Der kunne ikke gives forklaring på dette standpunkt, uden at Kristus ikke var kommet på det forventede tidspunkt. De diskuterede at hvis de profetiske dage sluttede i 1844, ville Kristus så være kommet for at rense helligdommen ved jordens renselse med ild; og eftersom Han ikke var kommet, så kunne dagene ikke være afsluttet.

De fleste Adventister opgav deres tidligere beregninger af de profetiske perioder, og fornægtede således rigtigheden af den bevægelse der var baseret deri, nogle få ville ikke aflægge

trospunkterne og erfaringen der blev understøttet af Bibelen og af Guds Ånds særlige vidne. De troede at de havde taget sunde fortolkingsprincipper med i deres bibelstudier, og at det var deres pligt at fastholde de sandheder de allerede havde fået, og fortsætte med den samme måde at studere Bibelen på. Med alvorlig bøn gav de deres synpunkter liv, og studere Skrifterne, og opdagede deres fejltagelse. Da de ikke kunne se det forkerte i deres forklaring af profetiske perioder, blev de ledt til at ransage helligdomstemaet nøjere.

Jordisk og himmelsk helligdom

Fra deres undersøgelser lærte de at den jordiske helligdom, som Moses byggede på Guds befaling efter det mønster han blev vist på bjerget, var »et sindbillede på den nuværende tid, og svarende dertil frembæres der både ublodige og blodige ofre«; at dens to hellige steder var »at afbillederne af den himmelske«; da Kristus, vor store Ypperstepræst, er »tjener ved helligdommen, det sande tabernakel, som Herren selv og ikke et menneske har rejst«; at »Kristus gik ikke ind i en helligdom, som er gjort med hænder og kun er et billede af den sande, men ind i selve Himmelen for nu at træde frem for Guds åsyn til bedste for os.« Hebræerne 9,9. 23; 8,2; Hebræerne 9,24.

Helligdommen i himlen, hvor Jesus gør tjeneste for vor skyld, er det store forbillede, som helligdommen Moses byggede kopierede. Idet helligdommen på jorden har to afdelinger, så har det hellige og allerhelligste, to hellige steder i helligdommen i himlen. Og arken indeholder Guds lov, røgelsesalteret, og andre tjenestelige instrumenter findes i helligdomme her nede, har også sin modpart i helligdommen deroppe. Det hellige syn som apostlen Johannes fik lov at indtage himlen, og her beskuede han lysestagen og røgelsesalteret, og da »Guds tempel blev åbnet,« så han også »Hans testaments ark.« Åbenbaringen 4,5; 8,3; Åbenbaringen 11,19.

Dem som søgte efter sandheden fandt ubestridelige beviser for en helligdoms eksistens i himlen. Moses gjorde den jordiske efter et mønster som blev vist ham. Paulus erklærede at det forbillede var sandt som er i himlen. (Hebræerne 8,2. 5.) Johannes bevidnede at han så den i himlen.

Ved afslutningen af de 2300 dage, i 1844, havde der ikke eksisteret nogen helligdom på jorden i mange hundrede år; derfor måtte helligdommen i himlen komme til syne med erklæringen: »2300 aftener og morgener; så skal helligdommen komme til sin ret igen!« Men hvordan kunne helligdommen i himlen behøve renselse? Vender vi os til Bibelen, lærer den bibelstuderende at renselsen ikke var fjernelse af fysiske urenheder,

for det skulle udføres med blod, og derfor måtte der være en renselse fra synd. Sådan siger apostlen: »Så er det da nødvendigt, at afbillederne af den himmelske helligdom renses på denne måde [dyreblod], men at selve den himmelske helligdom renses ved bedre ofre end disse[endog med Kristi dyrebare blod].« Hebræerne 9,23.

For at vide mere om den renselse profetien peger på, er det nødvendigt at forstå tjenesten i den himmelske helligdom. Dette kan kun læres ved at forstå den jordiske helligdoms tjeneste; for Paulus erklærer at præsterne som gjorde tjeneste der, »er et afbillede og en skygge af den himmelske.« Hebræerne 8,5.

Renselsen af helligdommen

Da folks synder blev overført i gammel tid, symbolsk, til den jordiske helligdom ved syndofferets blod, ligeså skal vore synder, faktisk overføres til den himmelske helligdom ved Kristi blod. Og ligesom den symbolske renselse af det jordiske blev udrettet ved at fjerne synderne den var forurenset med, ligeså udrettes den nuværende renselse i den himmelske helligdom ved at fjerne, eller udlette de synder som står nedskrevet. Dette nødvendiggør en undersøgelse af optegnelsesbøgerne for at afgøre hvem, ved syndsanger og tro på Kristus, er berettiget til Hans forsoningsgaver. Renselsen af helligdommen involverer således et undersøgende domsarbejde. Dette arbejde må udføres forud for Kristi komme, for at genløse Sit folk; for når Han kommer, er Hans løn hos Ham og giver enhver efter sine gerninger. (Åbenbaringen 22,12.)

Således så dem som fulgte det større lys i det profetiske ord, i stedet for at komme til jorden ved de 2300 dages afslutning i 1844, så gik Kristus ind i det allerhelligste i den himmelske helligdom, over for Guds nærhed, for at udføre forsoningens afsluttende arbejde, forud for Hans komme.

Den tredje engels budskab

Da Kristus gik ind i det allerhelligste i den himmelske helligdom for at udføre det afsluttende forsoningsarbejde, overdrog han til sine tjenere at give verden det sidste nådesbudskab. Sådan er den tredje engels advarsel i Åbenbaringen 14. Straks efter fulgte dens proklamation, Menneskesønnen ses ved profeten komme i herlighed for at høste jordens høst.

Som det er forudsagt i Bibelen, begyndte Kristi tjeneste i det allerhelligste i slutningen af de profetiske dage i 1844. Til denne tid bruger Åbenbarern disse ord: »Og Guds tempel i Himmelen blev åbnet, og hans pagts ark kom til syne i hans tempel.« Åbenbaringen 11,19. Guds

pagts ark står i anden afdeling af helligdommen. Da Kristus gik derind, for at tjene for syndernes skyld, blev det indre tempel åbnet, og Guds ark kom til syne. For dem som i tro beskuer Frelseren, i hans forbønsarbejde, åbenbares Guds majestæt og magt. Efterhånden som Hans herlighedstog opfyldte templet, spredtes lyset fra det allerhelligste over Hans ventende folk på jorden.

De fulgte i tro deres Ypperstepræst, fra det hellige til det allerhelligste, og så Ham trygle Sit blod frem for Guds ark. Inden i arken er Faderes lov, den samme som blev talt af Gud Selv iblandt Sinajs torden, og skrevet ved Sin egen finger på stentavlerne. Ingen af buddene er blevet annulleret; ikke et komma eller tøddele er blevet ændret. Da Gud gav Moses en kopi af Hans lov, bevarede Han den store original i helligdommen deroppe. Skrives dets hellige forskrifter ned, finder den sandhedssøgende, lige midt i tibudsloven, det fjerde bud, som det blev proklameret første gang: »Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig! I seks dage skal du arbejde og gøre al din gerning, men den syvende dag skal være hviledag for Herren din Gud; da må du intet arbejde udføre, hverken du selv, din søn eller datter, din træl eller trælkvinde, dit kvæg eller den fremmede inden dine porte. Thi i seks dage gjorde Herren himmelen, jorden og havet med alt, hvad der er i dem, og på den syvende dag hvilede han; derfor har Herren velsignet hviledagen og helliget den.« 2. Mos. 20,8-11.

Guds Ånd indprentede disse studerende med Sit Ord. De blev overbevist om at de havde overtrådt det fjerde bud i uvidenhed, ved at ignorere Skaberens hviledag. De begyndte at undersøge begrundelserne for at overholde ugens første dag i stedet for den dag Gud havde helliget. De kunne finde belæg i skrifterne for at det fjerde bud var blevet ophævet, eller at Sabbatten var blevet ændret; den velsignelse som først helligede den syvende dag, var aldrig blevet fjernet. De søgte ærligt for at kende og gøre Guds vilje, og nu, da de så sig selv som overtrædere af Hans lov, fyldte sorg deres hjerter. De havde tidligere tilkendegjort deres loyalitet mod Gud, ved at holde Hans Sabbat hellig.

Bestræbelserne var mange og alvorlige for at kuldaste deres tro. Ingen undlod at se om den jordiske helligdom var et symbol eller mønster på den himmelske, loven som lå i arken på jorden var en præcis udskrift af loven i himlens ark, og skulle sandheden om den himmelske helligdom accepteres indebar det anerkendelse af Guds lovs kraft, og overholdelse af det fjerde buds sabbat.

Dem som accepterede lyset om Kristi midlertidighed og Guds lovs evighed, fandt at dette var sandheder der skulle frem i lyset af det

tredje budskab. Englen erklærer: »Her gælder det om udholdenhed for de hellige, der holder fast ved Guds bud og troen på Jesus.« Åbenbaringen 14,12 Denne udtalelse stilles i rang som en alvorlig og frygtelig advarsel: »Hvis nogen tilbeder dyret og dets billede og tager dets mærke på sin pande eller på sin hånd, så skal han drikke af Guds harmes vin, som er skænket ublandet i hans vredes bæger.« Åbenbaringen 14,9. 10. En fortolkning af de symboler der bruges, var nødvendige for at få dette budskab. Hvad blev der fremstillet ved dyret, billedet og mærket? Også dem som søger efter sandheden vendte sig for at studere profetierne.

Dyret og dets billede

Ved dette første dyr repræsenteres den romerske kirke, en gejstlig organisation iklædt med borgerlig magt, har myndighed til at straffe alle med afvigende tro. Dyrets billede repræsenterer en anden religiøs organisation iklædt lignende magt. Dannelsen af dette billede er det dyrs arbejde, hvis fredfulde opståen og milde tilhængere giver det et så slående symbol på de Forenede Stater. Her findes et billede på Pavemagten. Når vore kirker i vort land, går sammen om sådanne trospunkter som de fremholdes i almindelighed, skal påvirke Staten til at udstede deres dekretter og støtte deres institutioner, så vil det protestantiske Amerika have dannet et billede af romersk hierarki. Så vil den sande kirke angribes af forfølgelse, ligesom Guds folk blev i gamle dage.

Dyret med sit lam-lignende horn, befaler at »alle, både små og store, rige og fattige, frie og trælle, til at give sig selv et mærke på deres højre hånd eller på deres pande, for at ingen skal kunne købe og sælge uden den, som har mærket: dyrets navn eller dets navns tal.« Åbenbaringen 13,16. 17. Dette er det mærke som den tredje engel advarer imod. Det er det første dyrs, eller pavedømmets, mærke, og søges således blandt denne magt karakteristiske særpræg. Profeten Daniel erklærer at den Romerske Kirke, symboliseret ved det lille horn, skulle tænke på at ændre tider og love (Daniel 7,25), medens Paulus benævnte det som syndens menneske (2 Tessaloniker 2,3. 4), skal sætte sig selv over Gud. Kun ved at anklage Guds lov kunne pavemagten sætte sig selv over Gud, og ham som forstandsmæssigt holder loven vil give denne magt højeste ære, som har udført denne ændring.

Det fjerde bud, som Rom vovede at sætte side, er den eneste forskrift i tibudsloven der peger på Gud som Himlens og Jordens Skaber, og skiller den sande Gud fra alle falske guder. Sabbatten blev indført for at minde skaberværket, og derved lede menneskenes tanker hen på den sande og

levende Gud. Det at Hans skabermagt citeres i Skrifterne beviser at Israels Gud er over hedenske guder. Var Sabbatten altid blevet holdt, ville menneskers tanker og hengivenhed ledes til sin Skaber som genstand for ærbødighed og tilbedelse, og der ville aldrig have været nogen afgudstilbeder, ateist eller hedning.

Den institution der peger på Gud som Skaberen, er et tegn på Hans retmæssige autoritet over de væsener Han har skabt. Ændringen af sabbatten er et tegn, eller mærke på den romerske kirkes autoritet. Dem som vælger at overholde den falske sabbat i stedet for den sande, idet de forstår det fjerde buds krav, hylder derved den kraft som den hviledag er blevet befalet af.

Et alvorligt budskab

Den frygteligste trussel der er givet til mennesker, står i den tredje engels budskab. Det må være en frygtelig synd som nedkalder Guds vrede ublandet med nåde. Mennesker skal ikke efterlades i mørke om denne vigtige sag; advarslen imod denne synd skal gives til verden over for Guds dommes hjem søgelse, at alle må vide at de får den påført, og får mulighed for at undfly denne.

Til spørgsmålet om den store kamp, udvikles der to adskilte og modsatrettede klasser sig. Den ene klasse »tilbeder dyret og dets billede, og får dets mærke,« og pådrager sig selv den ærefrygtindgydende dom, som den tredje engel truer med. Den anden klasse, er markant modsat verden, som »holder Guds bud, og Jesu tro.« Åbenbaringen 14,9. 12.

Sådan var de betydningsfulde sandheder der åbnede sig for dem, der tog imod den tredje engels budskab. Da de så tilbage på deres erfaring fra første proklamation af genkomsten, til tiden var gået i 1844, så de hvordan deres skuffelse blev forklaret, og håb og glæde atter oplevede deres hjerter. Lys fra helligdommen oplyste fortiden, nutiden og fremtiden og de vidste at Gud havde ledt dem ved Sit ufejlbarlige forsyn. Nu forenede de sig i den tredje engels advarsel, med nyt håb og fastere tro. Siden 1844, da profetien om den tredje engels budskab blev opfyldt, er verdens opmærksomhed blev henledt til den sande sabbat, og et stadigt stigende antal vender tilbage for at overholde Guds hellige dag.

En fastere platform

Jeg så en gruppe som stod vel bevogtet og fast, vente ikke ansigterne mod dem som ville rokke ved skarens befæstede tro. Gud så bifaldende på dem. Jeg fik vist tre trin – den første, anden og den tredje engels budskaber. Min ledsagende engel sagde: »Ve ham som rykker en flytter noget

eller rører ved disse budskaber. Den sande forståelse af disse budskaber har vital betydning. Sjæles skæbne afhænger af den måde som de modtages på.«

Jeg blev atter ført ned gennem disse budskaber, og så hvor meget dyrebart Guds folk havde betalt for deres erfaring. Den var opnået gennem lidelse og hård kampe. Gud havde ledt dem skridt for skridt, indtil Han satte dem på en solid ubevægelig platform. Jeg så at enkeltpersoner nærmede sig platformen og undersøge fundamentet. De ønskede at der skulle gøres forbedringer, og platformen ville blive mere fuldkommen og folket meget lykkeligere.

Nogle trådte væk fra platformen for at undersøge den, og erklærede at den lå forkert. Men jeg så at næsten alle stod fast på platformen og formanede dem som var trådt væk at ikke beklage sig; for Gud var Bygmesteren, og de kæmpede imod Ham. De fortalte om det forunderlige værk af Gud, som ledte dem til den faste platform, og de hævdede deres øjne samstemmigt mod himlen og ærede Gud med høj røst. Dette påvirkede nogle af dem beklagede sig og forlod platformen, og de trådte, med ydmyg mine hen på den.

Jødernes erfaring igen

Jeg blev vist tilbage til bekendtgørelsen for Kristi første komme. Johannes blev sendt i Elias' ånd og kraft for at berede vejen for Jesus. Dem som forkastede Johannes vidnesbyrd fik ikke gavn af Jesu lære. Deres modstand mod budskabet, som blev forudsagt ved Hans komme, satte dem der hvor de ikke var klar til at få det stærkeste bevis på at Han var Messias. Satan ledte dem som forkastede Johannes budskab til at gå endnu længere, og forkaste og korsfæste Kristus. Når de gør det sætter de sig selv der hvor de ikke kan modtage pinsefestens dags velsignelse, som kunne have lært dem vejen til den himmelske helligdom.

Da forhænget i templet blev revet i stykker, viste det at jødernes ofre og forordninger ikke længere vil kunne modtages. Det store Offer var blevet sendt, og var blevet accepteret, og Helligånden som steg ned på pinsefestens dag førte disciplenes tanker fra den jordiske helligdom op til den himmelske, som Jesus havde indtaget ved Sit eget blod, og udgød Sin forsonende gavn (gave) over disciplene. Men jøderne blev efterladt i total mørke. De mistede al det lys som de kunne have haft over frelsesplanen, og stolede stadig på deres unyttige ofre. Den himmelske helligdom var gået i stedet for den jordiske, alligevel havde de ikke kendskab til forandringen. Således kunne de ikke få gavn af Kristi mellemkomst i det hellige.

Mange så med rædsel på den måde jøderne forkastede og korsfæstede Kristus; og da de læste

beretningen om Hans skændige mishandling, mente de at de elsker ham, og ville ikke fornægte Ham ligesom Peter gjorde, eller korsfæste Ham som jøderne gjorde. Men Gud som læser alles hjerter, har sat den kærlighed til Jesus på prøve, som de bekender at nære.

Hele himlen vågede med dyb interesse over den første engels budskabs modtagelse. Men mange som bekendte at elske Jesus, som fældede tårer da de læste korsets beretning, bespottede de gode nyheder om Hans komme. I stedet for at modtage budskabet med glæde, erklærede de at det var et bedrag. De hadede dem som elskede Hans tilsynekomst og lukkede dem selv ude af kirkerne. Dem som afviste det første budskab, kunne ikke få gavn af det andet; heller ikke få gavn af midnatsråbet, som skulle berede dem til at gå sammen med Jesus i tro ind i den himmelske helligheds allerhelligste. Og når de to tidligere budskaber bliver forkastet, har de formørket deres forståelse så meget at de ikke kan se lyset i den tredje engels budskab, som viser vejen ind til det allerhelligste.

Satans bedrag

Satan begyndte sit bedrag i edens have. Han sagde til Eva: »I skal ingenlunde dø.« Dette var Satans første lektie om sjælens udødelighed, og han førte dette bedrag videre fra dengang til nu, og vil fortsætte dette indtil Guds børns fangenskab vendes rundt. Jeg blev peget hen til Adam og Eva i Edens have. De tog af det forbudne træ, og så blev flammesværdet sat omkring livets træ, og de blev drevet ud af haven, for at de ikke skulle tage af livets træ, og blive udødelige syndere. Frugten af dette træ skulle sikre evigt liv for altid. Jeg hørte en engel spørge: »Hvem i Adams familie har kommet forbi det flammende sværd og fået del af livets træ?« Jeg hørte en anden engel svare: »Ingen i Adams familie er gået forbi flammesværdet og fået del af det træ; derfor er der ingen udødelige syndere.« Den sjæl som synder, den skal dø en evig død – en død hvor der ikke er håb om opstandelse; og så vil Guds vrede formildnes.

Det undrer mig at det lykkes for Satan at få mennesker til at tro at Guds ord, »Den sjæl der synder skal dø« (Ezekiel 18,4), betyder at den sjæl der synder ikke skal dø, men leve evigt i elendighed. Englen sagde: »Liv er liv, uanset om det er i smerte eller lykke. Død er uden smerte, uden glæde, uden had.«

Satan bad sine engle at anstrenge sig særligt for at udbrede den løgn Eva først fik gentaget i Edens have, »I skal ingenlunde dø.« Og efterhånden som folk modtog vildfarelsen, og de blev forledt til at

tro at mennesker var udødelige, fik Satan dem til at tro at synderen vil leve i evig elendighed. Så blev vejen beredt til at Satan kunne arbejde gennem sine repræsentanter og holde Gud frem for folk, som en hævngherrig tyrann – een som kaster alle dem i helvede som ikke behager Ham, og får dem altid til at mærke Hans vrede; og når de lider udsigelig pine, og vrider sig i evige flammer, fremstilles Han som Ham der ser tilfreds ned på dem. Satan vidste at hvis denne vildfarelse blev modtaget, ville Gud hades af mange, i stedet for at blive elsket og tilbedt; og at mange vil ledes til at tro at truslerne i Guds Ord ikke vil opfyldes bogstaveligt, for det vil være imod Hans næstekærlige karakter og kærlighed at kaste de væsener Han har skabt ned i en evig tortur.

En anden yderlighed som Satan har fået folk til at antage er at helt overse Guds refærdighed og truslerne i Hans Ord, og fremstille Ham som helt barmhjertighed, så at ingen vil gå fortabt, men at alle, både hellige og syndere, til sidst vil frelses i Hans rige.

På grund af denne populære vildfarelse om sjælens udødelighed og uendelig fortabelse, udnytter Satan en anden klasse, og forleder dem til at betragte Bibelen som en uninspireret bog. De tror at den underviser i mange gode ting, men de kan ikke stole på det og elske det, fordi de har lært at den lærer om evig fortabelse.

En anden klasse, som Satan forfører endnu mere, er at fornægte Guds eksistens. De kan ikke se pålideligheden i Bibelens Guds karakter, hvis Han vil påføre tortur på en del af menneskeslægten i al evighed. Derfor fornægter de Bibelen og dens Ophavsmand, og betragter døden som en evig søvn.

Der er endnu en anden klasse som er sky og bange. Disse frister Satan til at begå synd, og efter at de har syndet, fremholder han for dem at syndens løn ikke er død men liv i frygtelig tortur, der skal udholdes i endeløse tider. Ved at fremhæve et endeløs helvedes rædsler for svage mennesker, tager han dem i besiddelse, og de mister deres fornuft. Så jubler Satan og hans engle, og hedningen og ateisten går sammen med at kaste skam over kristendommen. De hævder at disse ondt er naturlige resultater af at tro på Bibelen og dens Ophavsmand, hvor de derimod er genstand for at modtage populær kætteri.

Bibelen er et sikkert værn

Jeg så at de himmelske hære blev fyldt af harme over Satans frække værk. Jeg spurgte hvorfor alle disse bedrag fik lov til at virke på menneskers sind når Guds engle var mægtige, og om de fik lov, kunne de nemt bryde fjendens magt. Så, så jeg at Gud vidste at Satan ville prøve alle kunster

for at udlette mennesker; derfor lod Han Sit ord skrive ned, og gjorde det til Sit mål at betragte menneskeslægten så tydelig at den svageste ikke behøver at fejle. Efter at have givet Sit ord til menneskene, har Han nøje bevaret det fra Satan eller hans engle eller nogen af hans agenter, eller repræsentanter udletter det. Medens andre bøger blev udlettet, var denne bog evig. Og nær endens tid, hvor Satans bedrag ophører, skal den mangfoldiggøres så alle der ønsker det, kan få et eksemplar, og hvis de vil, kan de bevæbne sig selv imod Satans bedrag og lyvende underværker.

Jeg så at Gud beskyttede Bibelen særligt; dog var der kun få kopier, så lærte mænd havde den i nogle tilfælde ændret ordene, mente at de gjorde det tydeligere, medens de i virkeligheden gjorde det som var tydeligt mere mystisk, ved at få den til at undervise i deres synspunkter, som blev styret af tradition. Men jeg så at Guds Ord som helhed, er en fuldkommen kæde, den ene del var kædet sammen og forklarede den anden del. Sandheds sandhedssøgende behøver ikke at fejle, for Guds Ord er ikke kun sandt og enkelt at forklare livets vej, men Helligånden er givet som vejleder til at forstå livets vej, som står åbenbaret deri.

Jeg så at Guds engle aldrig skal kontrollere viljen. Gud sætter liv og død frem for mennesket. Det kan få sit valg. Mange ønsker livet, men fortsætter med at vandre på den brede vej. De vælger at gøre oprør imod Guds regering, uanset Hans store barmhjertighed og medlidenhed, da han gav Sin Søn i døden for dem. Dem som ikke vælger at acceptere den så dyrkøbte frelse, må straffes: Men jeg så at Gud ikke lukker dem ind i helvede for at udholde endeløs elendighed, han vil heller ikke tage dem til himlen; og få dem ind gruppe med rene og hellige, vil det skabe stor elendighed. Men Han vil udlette dem helt og få dem derhen, som om de slet ikke har været der; så vil Hans retfærdighed ske fyldest. Han formede mennesket ud af jordens støv, og de ulydige og uhellige vil fortæres af ild og vende tilbage til støvet igen. Jeg så at Guds godgørenhed og medfølelse i denne sag, bør få alle til at beundre Hans karakter og tilbede Hans hellige navn. Efter at de onde er udlettet fra jorden, vil hele den himmelske hær sige: "Amen!"

Satan ser med stor tilfredshed på dem der bekender Kristi navn, men alligevel beundrer de bedrag som han selv har skabt. Hans arbejde er at finde på nye bedrag, og hans kraft og kunst i den retning er støt stigende. Han har ledt sine repræsentanter, paver og præster, til at ophøje sig selv, og oprøre folk til at bitterligt forfølge og udlette dem som ikke vil acceptere hans bedrag. Oh de lidelser og pinsler som Kristi dyrebare

efterfølgere måtte klare. Engle fører nøje protokol over det hele. Satan og hans onde engle fortalte jublende de engle som tjente disse lidende hellige, at de alle skulle dræbes, så at der ikke ville være nogen sande kristne tilbage på jorden. Jeg så at Guds kirke var så ren. Der var ikke fare for at mennesker med fordærvede hjerter kommer ind, for den sande kristne, som turde erklære sin tro, var i fare for pinebænken, bål og al den tortur som Satan og hans onde engle kunne finde på, eller indgyde menneskenes sind med.

Spiritisme

Læren om naturlig udødelighed har beredt vejen for moderne spiritisme. Hvis den døde får adgang til Guds og hellige engles tilstedeværelse, og får langt mere at vide end hvad de vidste før, hvorfor skal de så ikke vende tilbage til jorden for at oplyse og instruere de levende? Hvordan kan dem som tror på menneskets bevidsthed i døden afvise det der kommer til dem som guddommeligt lys bibragt ved forherligede ånder? Her er en kanal der betragtes som hellig, som Satan arbejder i for at udrette sine mål. Faldne engle som gør tilsynekomst på hans befalende som budbringere fra ånde verden. Medens Satan bekender at bringe levende i forbindelse med den døde, udøver han sin fortryllende indflydelse på deres sind.

Han har magt til at endog gøre deres afdøde venner synlige. Forfalskningen er fuldkommen; det kendte udseende, ord, tonefaldet genskabes med fantastisk nøjagtighed. Mange trøstes med forvisning om at deres elskede nyder himlens lykke, og uden farlige anelser lytter de til djævlens forlokkende ånder og lære.

Når de forledes til at tro at de døde virkelig vender tilbage for at tale med dem, får Satan det til at se ud som dem der gik i graven var uforberedte. De hævder at være lykkelige i himlen, og endog få ophøjede stillinger der; og derved læres vildfarelserne vidt og bredt at der ikke er forskel mellem retfærdige og onde. De foregivne gæster fra åndernes verden kommer nogle gange med formaninger og advarsler som viser sig at være rigtige. Og når man får tillid til dem, bringer de læresætninger som direkte underminerer troen på Bibelen. Med udseende af dyb interesse for deres venners velbefindende på jorden, antyder de, de farligste vildfarelser. Det at de kommer med nogle sandheder, og nogle gange er i stand til at forudsige fremtidige begivenheder, giver deres udtalelser udseende af pålidelighed; og mange mennesker antager hurtigt deres falske lære, og de tror på dem som ubetingede, som om det var Bibelens helligste sandheder. Guds ligges til side, nådens Ånd foragtes, pagtens blod regnes som

uhelligt. Ånderne fornægter Kristi guddommelighed og sætter endog Skaberen på niveau med sig selv. Under ny forklædning fremfører den store oprører stadig sin krig imod Gud, der begyndte i himlen og for næsten seks tusinde år siden fortsatte den på jorden.

Mange tragter efter åndelige manifestationer ved at tilskrive dem helt bedrageriet og kunstgrebet fra mediets side. Selvom det er rigtigt at resultatet af svindel ofte udgiver sig ofte at være rigtige manifestationer, har der også vist sig overnaturlige kræfter. Den mystiske banken som moderne spiritisme begyndte var ikke resultatet af menneskers list, men onde engles direkte arbejde, som således indførte en af de mest succesrige sjælsødelæggende bedrag. Mange vil besnæres af den tro at spiritisme blot er menneskelig svindel; når de står ansigt til ansigt med ting som kun betragtes som overnaturlige, vil de bedrages, og forføres til at acceptere disse ting som Guds store kraft.

Disse personer overser Skrifternes vidnesbyrd om de underere Satan og hans agenter udfører. Det var ved satanisk hjælp af Faraos toldmænd kunne efterligne Guds værk. Apostlen Johannes beskriver den mirakelvirkende kraft som viser sig i de sidste dage, ved at sige: »Det gør store tegn, så det endog får ild til at falde fra himmelen ned på jorden for menneskenes øjne. Og det forfører dem, der bor på jorden, ved de tegn, som det fik magt til at gøre.« Åbenbaringen 13,13. 14. Det er ikke andet en bedrageri der ses. Mennesker bedrages af mirakler som Satans agenter har kraft til at gøre, ikke hvad de foregiver at gøre.

Troldomskunst i moderne form

Nu foragtes det som kaldes troldoms kraft. Påstanden om at mennesker har forbindelse med onde ånder, betragtes som en fabel fra de mørke tider. Men spiritisme, som tæller hundredevis, tusindevis, ja millioner tilhængere, som har banet vej ind i videnskabskredse, som har invaderet kirker og er blevet anerkendt af lovgivende forsamlinger, og endog i kongesale – dette kæmpebedrag er blot genoplivning af den troldoms kraft i ny forklædning, som blev fordømt og forbudt i gamle tider.

Nu narrer Satan mennesker, ligesom han narrede Eva i Edens have, ved at opildne til et ønske om den forbudne kundskab. »I skal blive som guder,« erklærer han, »kende godt og ondt.« 1. Mosebog 3,5. Men den visdom som spiritismen tildeler beskrives af apostlen Jakob, som »ikke kommer ovenfra, men er jordisk, sjælelig, og stammer fra de onde ånder.« Jakob 3,15.

Mørkets fyrste har et mesterligt tankesind, og han tilpasser dygtigt sine fristelser til mennesker til

alle forskellige situationer og kultur. Han arbejder »med al uretfærdighedens forførelse« for at få kontrol over menneskebørnene, men han kan kun udføre sit formål når de firvilligt giver efter for hans fristelser. Dem som lægger sig i hans magt, og følger deres onde karaktertræk, kan kun se lidt af hvordan det vil ende. Fristeren vil udrette deres fordærv, og vil så få dem til fordærve andre.

Ingen behøver at bedrages

Men ingen behøver at bedrages af spiritismens lyvende krav. Gud har givet verden lys nok til at de kan opdage snaren. Hvis der ikke er noget andet bevis, vil det være nok for den kristne, at ånderne ikke sætter skille mellem retfærdighed og synd, mellem det ædleste og rene fra Kristi apostle og det mest fordærvede fra Satans Kristi tjenere. Når det mest nedrige i mennesker fremstilles som himlen, og ophøjes højt der, erklærer Satan i virkeligheden for verden: Uanset hvor ond du er, uanset om du tror eller ikke tror på Gud og Bibelen. Lev som det behager dig, himlen er dit hjem.

Derudover sættes apostlene, som optræder ved disse lyvende ånder, op til at modsige hvad de skrev i den retning om Helligånden, da de var på jorden. De fornægter Bibelens guddommelige oprindelse, og river derved det kristne håbs fundament ned, og fjerner det lys som åbenbar vejen til himlen.

Satan får verden til at tro at Bibelen blot er fiktion, eller bare en bog der passer til slægtens barndom, men betragtes nu let eller kastes til side som forældet. Og i stedet for Guds ord fremholder han åndelige manifestationer. Her er en kanal der er helt under hans kontrol; som betyder at han kan få verden til at tro det han vil. Den bog der dømmes ham og hans efterfølgere lægger under skyggesiden, præcis hvor han ønsker den; verdens Frelser gør til ingen andre end blot et almindeligt menneske. Og da den romerske vagt bevogtede Jesu grav spredtes der lyvende efterretninger som præster og ældste lagde i deres mund, for at modsige Hans opstandelse, ligeså prøver dem der tror på åndelige manifestationer, at få det til at se ud som om der intet mirakuløst er i omstændighederne for vor Frelseres liv. Når de har prøvet at sætte Jesus i baggrunden, henleder de opmærksomheden til deres egne mirakler, erklærer at dette overgår Kristi gerninger langt højere.

Profeten Esajas siger: »Og siger de til eder: »Søg genfærdene og ånderne, som hvisker og mumler!« skal et folk ikke søge sin Gud, skal man søge de døde for de levende? Nej! Til læren og vidnesbyrdet! Således skal visselig de komme til at tale, som nu er uden morgenrøde.« Esajas 8,19.20 Hvis mennesker var villige til at tage så

klart imod sandheden der står tydeligt i Skrifterne, at de døde ikke ved noget, ville de se Satans arbejde med kraft og tegn og lyvende ondere i spiritismens krav og manifestationer. Men i stedet for så indlysende at frigive det kødelige hjerte, og fralægge de synder som de elsker, lukker de mange mennesker deres øjne for lyset, og vandrer lige ud, uanset advarsler, medens Satan kaster sin snarer over dem, og de bliver hans bytte. »Fordi de ikke tog imod kærlighed til sandheden, så de kunne blive frelst. Derfor sender Gud over dem en vildførende magt så de tror løggen.« 2 Tessaloniker 2,10, 11.

Dem som modsætter sig spiritismens lære angribes, ikke af mennesker alene, men Satan og hans engle. De er gået i kamp imod magter og myndighederne og onde ånder på de høje steder. Satan vil ikke flytte sig en tomme af stedet, uden at han drives tilbage af de himmelske budbringeres magt. Guds folk bør kunne møde ham, ligesom vor Frelser gjorde, med ordene, »Der står skrevet.« Satan kan citere Bibelen nu ligesom i Kristi dage, og han vil fordreje dens lære for at underbygge sine bedrag. Men Bibelens klare udtalelser vil skabe kraftfulde våben imod enhver kamp.

Dem som vil stå i den farefulde tid, vil forstå Bibelens vidnesbyrd om menneskets natur og de dødes tilstand, for i meget nær fremtid vil de konfronteres af djævlånder der giver sig ud for at være slægtninge eller venner og erklære de farligste kætterier. Disse besøgende vil appellere til vor ømmeste forståelse, og vil udvirke mirakler der støtter deres forehavende. Vi må være beredt til at modstå dem med Bibelsandhed, så de døde ikke ved noget, og når de der viser sig er de djævlånder.

Satan har længe forberedt sig på sin sidste anstrengelse for at bedrage verden. Fundamentet for hans arbejde blev lagt ved forvisningen han gav Eva i edens have: »I skal ingenlunde dø; . . . at når I spiser deraf, åbnes eders øjne, så I blive som Gud til at kende godt og ondt!« 1 Mosebog 3,4. 5. Lidt efter lidt har han beredt vejen for hans mesterlige bedrag, at udvikle spiritismen. Hans planer er endnu ikke udført til fulde; men det vil kunne nås i den sidste tid der er tilbage, og verden vil fejes ind under dette bedrag. De dysses hurtigt ned i en fatal sikkerhed, og vækkes kun op ved at Guds vrede udgydes.

Det høje råb

Jeg så Engle skynde sig ud og ind af himlen, stige ned på jorden, og igen stige op til himlen, forberedte sig til at fuldbyrde en vigtig begivenhed. Så, så jeg en anden mægtig engel

hvervet til at stige ned på jorden, forene sin røst med den tredje engel, og hans budskab kom med kraft og styrke. Stor kraft og herlighed blev tildelt englen, og da han var steget ned på jorden, blev jorden oplyst af hans herlighed. Det lys som fulgte med denne engel trængte ind overalt, da råbte han med mægtig og stærk røst: »Faldet, faldet er Babylon, den store, og den er blevet bolig for dæmoner og tilhold for alskens urene ånder og tilhold for alskens urene og afskyede fugle!« Åbenbaringen 18,2.

Budskabet om Babylons fald, som det gives af den anden engel, gentages og tilføje det fordærv som er kommet ind i kirkerne siden 1844. Denne engels arbejde kommer på rette tidspunkt til at slutte sig til den tredje engels budskabs store arbejde som svulmer op til et højt råb. Og Guds folk beredes således til at stå i fristelsens stund, som de snart vil møde. Jeg så et stort lys hvile over dem, og de forenes til at frygtløst proklamere den tredje engels budskab.

Der blev sendt engle for at hjælpe den mægtige engel fra himlen, og jeg hørte stemmer som kunne høres overalt: »Drag ud fra hende, mit folk! for at I ikke skal gøre jer delagtige i hendes synder og rammes af hendes plager. Thi hendes synder har hobet sig op, så de når til Himmelen, og Gud har kommet hendes uretfærdigheder i hu.« Åbenbaringen 18,4. 5. Dette budskab lod til at blive tillagt det tredje budskab, slutte sig til, ligesom midnatsråbet sluttede sig til den anden engels budskab i 1844. Guds herlighed hvilede over de tålmodige og afventende hellige, og de gav frygtløst den sidste alvorlige advarsel, proklamerede Babylons fald og kalde Guds flok at drage ud af denne verden, så de kan undfly dens frygtelige dom.

Lyset blev spredt over de ventende, og trængte ind overalt, og dem i kirkerne som havde et lys, som ikke havde hørt og forkastet de tre budskaber, adlød kaldet og forlod de faldne kirker. Mange havde flere års ansvar bag sig, siden budskaberne blev givet, og lyset havde skinnet på den, og de havde mulighed for at vælge liv eller død. Nogle valgte livet og tog standpunkt med dem som ventede på deres Herre og holdt alle Hans bud. Det tredje budskab gør sit arbejde; alle blev prøvet med det, og de dyrebare sjæle blev kaldt ud fra de religiøse organisationer.

En betvingende magt bevægede de oprigtige, medens manifestationen af Guds kraft fik deres ikke-troende slægtninge og venner til at blive bange og betvinge sig, så at de ikke turde forhindre, og havde heller ikke kraft til det, at forhindre dem som mærkede Guds Ånds arbejde over sig. Det sidste kald blev ført helt ned til de fattige slaver; og de gudfrygtige blandt dem brød

ud med deres begejstrede glædessange over udsigten over deres lykkelige udfrielse. [Bemærk. – At der vil være slaveri ved genkomsten, gøres klart ved profeten Johannes i Åbenbaringen 6,15.16, med hans livlige beskrivelse af at »alle trælle og frie« kalder på at »bjerg og klipper« skal falde over dem og skjule dem »for hans åsyn, som sidder på tronen.« – Redaktørerne.] Deres mestre kunne ikke bremse dem; de blev tavse af frygt og forbavselse. Mægtige mirakler blev udført, den syge helbredt, og tegn og undere fulgte de troende. Gud var med i arbejdet, og alle de hellige fulgte, uden frygt for konsekvenserne, deres egen samvittigheds overbevisning og forenede sig med dem som holdt alle Guds bud; og de udstød med kraft det tredje budskab. Jeg så at dette budskab vil slutte med kraft og styrke langt højere end midnatsråbet.

Guds tjenere gik, begavet med kraft ovenfra, med oplyste ansigter og skinnende af hellig hellighed, gik frem for at proklamere budskabet fra himlen. Sjæle blev spredt, som var spredt ud over de religiøse organisationer besvarede kaldet, og de dyrebare sjæle blev hastet ud fra de fordømte kirker, ligesom Lot blev forhastet ud af Sodoma før byen blev ødelagt. Guds folk blev styrket ved den fortrinlige herlighed der hvilede over dem i rigt mål og forberedte dem til at holde ud i fristelsens stund. Overalt hørte jeg en skares stemmer sige: »Her gælder det om udholdenhed for de hellige, der holder fast ved Guds bud og troen på Jesus.« Åb.14,12

Prøvetidens afslutning

Jeg blev peget ned til den tid hvor den tredje engels budskab sluttede. Guds kraft hvilede på Hans folk; de havde udført deres arbejde og blev forberedt for den prøvestund der lå foran dem. De havde fået sildigregnen, eller opildning fra Herrens tilstedeværelse, og det levende vidnesbyrd fik liv igen. Den sidste store advarsel genlød overalt, og det oprørte og gjorde jordens beboere rasende, som ikke ville tage imod budskabet.

Jeg så at engle skyndte sig til og fra himlen. En engel med skriverens blækpen ved sin side, vendte tilbage fra jorden og fortalte Jesus at hans arbejde var udført, og de hellige var blevet talt og beseglet. Da så jeg Jesus, som gjorde tjeneste foran arken med de ti bud inden i, kaste røgelseskarret ned. Han hævede sine hænder, og sagde med høj røst. »Det er sket.« Og hele englehæren lagde deres kroner fra sig, da Jesus kom med denne alvorlige erklæring: »Lad den, som gør uret, blive ved at gøre uret, og lad den urene blive ved at leve i urenhed, og lad den

retfærdige blive ved at øve retfærdighed, og lad den hellige blive ved at leve helligt.« Åbenbaringen 22,11.

Enhver sag var blevet afgjort for liv eller for død. Da Jesus gjorde tjeneste i helligdommen, gjaldt dommen de retfærdige døde, og så før de retfærdige levende. Kristus havde modtaget Sit rige, gjort soning for Sit folk og udslettet deres synder. Borgerne i riget blev gjort op. Bryllupsmåltidet blev indtaget. Og riget, og rigets storhed under hele himlen, blev givet til Jesus og frelsens arvinger, og Jesus skulle regere som kongernes Konge og herrens Herre.

Da Jesus bevægede sig ud fra det allerhelligste, hørte jeg klingende bjælder på Hans klædning; og da han gik, dækkede en mørk sky jordens beboere. Så var der ingen mellemmand mellem syndige mennesker og en vred Gud. Så længe Jesus havde stået imellem Gud og skyldige mennesker, var der sat bånd på folket; men da Han trådte ud fra at være mellem mennesket og Faderen, blev båndet fjernet og Satan havde fuld kontrol over de helt forhærdede.

Det var umuligt at plagerne kunne udgydes medens Jesus gjorde tjeneste i helligdommen; men da Hans værk var fuldbragt, og Hans mellemkomst lukker, var der intet til at holde Guds vrede, og den bryder med raseri over skyldige synderes utildækkede hoveder, som har ringeagtet frelsen og hadet irrettesættelse. I den frygtelige stund, efter at Jesu mellemkomst var afsluttet, levede de hellige for øjnene af en hellig Guds øjne uden en mellemmand. Enhver sag var afgjort, og enhver juvel var blevet talt. Jesus tøvede et øjeblik i den himmelske helligdoms ydre afdeling, og de synder som var blevet bekendt, da Han var i det allerhelligste, var på Satan, syndens ophavsmand, som måtte lide deres straf. [Bemærk.- Denne lidelse Satan har, er på ingen måde en indirekte forsoning. Som det fremgår i et tidligere kapitel: »Som menneskets stedfortræder og sikkerhed, blev menneskenes syndighed lagt på Kristus.« (Se s. 225.) Men efter at dem som accepterer Kristi offer er blevet genløst, er det visselig netop at satan, syndens ophavsmand, skal lide den endelige straf. Som Mrs. White har sagt et andet sted: »Når forsoningsarbejdet i den himmelske helligdom er fuldført, så vil det sættes på Satan under Guds og himmelske engels og den genløste skares tilstedeværelse; han vil erklæres for skyldig for alt ondt som han har fået dem til at begå.« - Den store strid, 658.-redaktørerne.]

For sent! For sent!

Da så jeg Jesus lægge sin præsteklædning til side og iklæde Sig Sin mest kongelige kåbe. På Hans hoved var der mange kroner, en krone inden i en krone. Omgivet af englehæren, forlod Han

himlen. Plagerne faldt over jordens beboere. Nogle fordømte Gud og forbandede Ham. Andre ilede til Guds folk bad dem lære hvordan de kunne undfly Hans domme. Men de hellige havde intet til dem. Den sidste tåre for syndere var blevet fældet, den sidste pinefulde bøn var blevet sendt, den sidste byrde båret, den sidste advarsel givet. Den liflige nådesrøst var der ikke mere til at indbyde dem. Når de hellige, og hele himlen var interesseret i deres frelse, havde de ikke interesse for sig selv. Liv og død var foran dem. Mange ønskede livet, men anstrengte sig ikke for at få det. De valgte ikke livet, og nu var der ikke noget soneblod der kunne rense den skyldige, ingen medfølelse Frelser til at bede for dem og råbe: »Spar, spar synderen lidt længere.« Hele himlen havde forenet sig med Jesus, da de hørte de frygtelige ord: »Det er sket. Det er fuldbragt.« Frelsesplanen var blevet udført, men nogle få havde valgt at tage imod den. Og da nådens liflige røst døde bort, greb frygt og rædsel de onde. Med frygtelig tydelighed hørte de ordene: »For sent! For sent!«

Dem som ikke havde værdsat Guds ord skyndte sig hid og did, strejfede fra sø til sø, og fra nord til øst, for at søge Herrens Ord. Englens sagde: »De skal ikke finde det. Der er hungersnød i landet; ikke hunger efter brød, ikke tørst efter vand, men efter at høre Herrens ord. Hvad vil de ikke give for et anerkendende ord fra Gud! men nej, de måtte hunge og tørste. Dag efter dag har de ringeagtet frelsen, værdsat jordiske rigdomme og jordisk behag højere end nogen himmelsk rigdom eller tilskyndelse. De havde forkastet Jesus og foragtet Hans hellige. Den urene må være uren for altid.«

Mange af de onde var stærkt ophidsede da de led af effekterne af plagerne. Det var et frygteligt pinefuldt scenari. Forældre bebrejdede deres børn bitterligt, og børn deres forældre, brødre deres søstre, og søstre deres brødre. Høje grådkvalte råb kunne høres i alle retninger: »Det var dig der holdt mig borte fra at modtage den sandhed som kunne have reddet mig ud af denne frygtelige stund.« Folk vendte sig til deres prædikanter med bitter had og bebrejdede dem, og sagde: »Du har ikke advaret os. Du har fortalt os at hele verden skulle omvendes, og råbte: Fred, fred, for at fortie al frygt som blev vækket. Du har ikke fortalt os om denne time, og dem som advarede os om det, erklærede du var fanatiske og onde mænd, som ville fordærve os.« Men jeg så at prædikanterne ikke undgik Guds vrede. Deres lidelser var ti gange større end deres folks var.

Tiden for Jakobs-trængslen

Jeg så at de hellige efterlod byerne og landsbyerne, og samles i grupper, og levede på afsidesliggende steder. Engle gav dem mad og vand, medens de onde led sult og tørst. Så så jeg jordens ledende mænd rådføre sig med hinanden, og Satan og hans engle havde travlt omkring dem. Jeg så en afskrift, kopier af det som var blevet spredt på forskellige dele af landet, give ordre til at de hellige skulle opgive deres særlige tro, opgive sabbatten, og overholde ugens første dag, at folk efter en vis tid havde fri mulighed for at dræbe dem. Men ved denne prøvens time var de hellige rolige og fattede, stolede på at Gud ledte efter Sit løfte så der måtte dannes en flugtvej for dem.

På nogle steder, før dekretet blev gennemført, fór de onde på de hellige for at slå dem ihjel; men engle i form af krigsmænd kæmpede for dem. Satan ønskede at de fik ret til at udslette den Allerhøjstes hellige, men Jesus bad Sine engle at våge over dem. Gud ville æres ved at danne en pagt med dem, som holdt Hans lov, for øjnene af hedningene omkring dem; og Jesus ville æres ved forvandlingen, uden at se deres død, de trofaste, som så længe havde ventet på Ham.

Snart så jeg de hellige lede stor mental pine. Det var som de var omgivet af jordens onde beboere. Alt hvad der kunne ses, var imod dem. Nogle begyndte at blive bange for at Gud havde forladt dem til at gå tabt i de ondes hænder. Men hvis deres øjne kunne åbnes op, ville de kunne se sig selv omgivet af Guds engle. Dernæst kom den vrede onde skare, og dernæst en masse onde engle, påskynde de onde til at slå de hellige ihjel. Men før de kan nærme sig Guds folk, må de onde først forbi gruppen med mægtige hellige engle. Dette var umuligt. Guds engle fik dem til at trække sig, og fik også de onde engle, som presse dem, fik dem til at falde tilbage.

Råb om befrielse

Det var en frygtelig pinefuld stund for de hellige. Dag og nat råbte de til Gud for befrielse. Udadtil så det ud til at der ikke var mulighed for at flygte. De onde var allerede begyndt at triumfere, og råbte: »Hvorfor befrier jeres Gud ikke ud af vore hænder? Hvorfor tager I ikke op og redder jeres liv?« Men de hellige tog sig ikke af dem. Ligesom Jakob, brød de med Gud. Englene længes efter at befri dem, men de måtte vente lidt længere; Guds folk måtte drikke af bægeret og døbes med dåben. De engle, som var tro mod deres ansvar, fortsatte deres vagt. Gud ville ikke lade Sit navn være til skamme blandt hedningene. Tiden var næsten kommet hvor Han skulle vise Sin mægtige kraft og befri herligt Sine hellige. Til Hans navns ære

ville han befri enhver af dem, som tålmodigt ventede på Ham og hvis navn står skrevet i bogen.

Jeg blev peget tilbage til den trofaste Noa. Da regnen faldt og syndfloden kom, gik Noa og hans familie ind i arken, og Gud lukkede dem inde. Noa havde trofast advaret beboerne i den verden der var før syndfloden, skønt de havde hånet og spottet ham. Og da vandende steg op på jorden, og den ene efter den anden druknede, så de at arken, som de havde bespottet, flød sikkert på vandene, bevarede nøje Noa og hans familie. Ligeså så jeg at Guds folk, som trofast havde advaret verden om Hans kommende vrede, ville blive befriet. Gud ville ikke lade de onde udlette dem som forventede forvandlingen og som ikke ville bøje sig for dyrets dekret eller modtage dets mærke. Jeg så at hvis de onde fik lov at slå de hellige ihjel, ville Satan og hele hans onde hær, og alle som hader Gud, blive tilfredse. Og oh, hvilken sejr ville det være for hans sataniske majestæt at få magt, i den sidste afsluttende kamp, over dem som så længe ventede på at se Ham, som de elskede! Dem som har forhånet tanken om at de hellige tager op, vil være vidne til Guds omsorg for Sit folk, og se deres herlige befrielse.

Idet de hellige forlod byerne og landsbyerne, blev de forfulgt af de onde, som forsøgte at slå dem ihjel. Men de sværd der var hævet for at dræbe Guds folk, gik i stykker og faldt kraftsløse ned som strå. Guds engle omskærmede de hellige. Da de råbte dag og nat efter befrielse, nåede deres råb op foran Herren.

De hellige befries

Det var midnat hvor Gud valgte at befri Sit folk. Idet de onde håned dem omkring dem, viste solen sig pludselig, og skinnede med sin kraft, og månen stod stille. De onde så forbavset på sceneriet, medens de hellige beskuede tegnene på deres befrielse med højtidelig glæde. Tegn og undere fulgte hurtigt efter hinanden. Det var som om alt gik ud af sin naturlige orden. Strømmene ophørte med at flyde. Sorte tunge skyer kom frem og stødte på hinanden. Men der var et klart sted med stabil herlighed, hvorefter Guds røst som mange vande, rystede himlene og jorden. Der blev et mægtigt jordskælv. Gravene åbnes, og dem som var døde i troen under den tredje engels budskab, og holdt sabbat, kom frem fra deres støvede senge, herliggjorte, for at høre den fredspagt som Gud skulle gøre med dem, som havde holdt Hans lov.

Skyen åbnede og lukkede sig og var i opstand. Bjergene rystede som rør i vinden og kastede kantede klippestykker overalt. Havet kogte som

en gryde og kastede sten op på landet. Og da Gud talte kom dagen og timen for Jesu komme og overdrog den evige pagt til Hans folk, udsagde Han en dom, og så kom en pause, da ordene rullede hen over jorden. Israels Gud stod med deres øjne fæstnet op ad, og lyttede til ordene idet de kom fra Jehovas mund og rullede over jorden som høj tordendrøn. Det var vældigt højtideligt. Ved slutningen af hver sætning råbte de hellige: »Ære! Halleluja!« Deres ansigter lyste op af Guds herlighed, og de skinnede med herlighed ligesom Moses' ansigt da han kom ned fra Sinajs bjerg. De onde kunne ikke se på dem for herligheden. Og da den uendelige velsignelse blev udsagt over dem, som havde æret Gud og holdt Hans sabbat hellig, lød der et mægtigt sejrsmål over dyret og dets billede.

Så begyndte jublen, da landet skulle hvile. Jeg så den gudfrygtige slave rejse sig i sejr og triumf, og ryste de kæder af sig som bandt ham, medens hans onde mester blev forvirret og ikke vidste hvad han skulle gøre, for de onde kunne ikke forstå Guds røsts ord.

Kristi genkomst

Snart viste der sig en stor hvid sky, som Menneskesønnen sad på. Da den først viste sig på afstand, så denne sky meget lille ud. Englen sagde at det var et tegn på menneskesønnens komme. Da den drog nærmere jorden, kunne vi se den Jesu overmådelige herlighed og majestet, da Han red frem til sejr. En ledsagelse af hellige engle, med klare og glitrende kroner på deres hoveder, fulgte Ham på Hans vej.

Intet sprog kan beskrive dette herlige sceneri. Den levende majestætiske sky og uovertruffet herlighed kom stadig nærmere, og vi kunne klart beskue Jesu elskelige person. Han bar ikke en krone af torne, men en krone af herlighed hvilede på Hans hellige pande. På Hans vest og lårbeklædning stod der skrevet, kongernes Konge, og herrens Herre. Hans ansigt var klar som middagssolen, Hans øjne var som flammende ild, og Hans fødder så ud som rent kobber. Hans røst lød som mange musikinstrumenter. Jorden skælvede over for Ham, himlene veg bort som en bogrulle, der rullede sammen, og alle bjerge og øer bevægede sig fra deres steder. »Og jordens konger og stormændene og hærførerne og de rige og de mægtige og alle trælle og frie skjulte sig i huler og mellem bjerge og klipper, og de sagde til bjergene og klipperne: »Fald over os og skjul os for hans åsyn, som sidder på tronen, og for Lammets vrede! Thi deres vredes store dag er kommet; hvem kan da bestå?« Åbenbaringen 6,15-17.

Dem som kort tid forinden ville have udsluttet Guds trofaste børn fra jorden, var nu vidne til

Guds herlighed der hvilede over dem. Og midt i deres rædsel hørte de, de helliges stemmer i glade toner sige: »Se, her er vor Gud, som vi biede på, og som frelste os.« Esajas 25,9.

Den første opstandelse

Jorden rystede mægtigt idet Guds Søns røst kaldte de sovende hellige frem. De reagerede på kaldet og kom frem med herlige udødelige klæder, og råbte: »Sejr, sejr, over død og graven! Oh død hvor er din brod? Oh grav hvor er din sejr?« (Se 1 Korinter 15,55.) Så hævede de levende hellige og de opstande deres stemmer i et langt førende sejrsskrål. De legemer som var gået i graven bar sygdommes og dødens mærker, stod op med evig sundhed og livskraft. De levende hellige blev forandret på et øjeblik, med et øjeblik, og taget med de opstandne, og mødte deres Herre sammen i luften. Oh, hvilket herligt møde! Venner som døden har været adskilt blev forenet, aldrig for at skilles.

På begge sider af skyvognen var der vinger, og under var der levende hjul; og idet vognen rullede fremad, råbte hjulene »Hellig«, og vingerne, da de bevægede sig, råbte »Hellig« og hellige engles ledsages omkring skyen råbte, »Hellig, hellig, hellig, Herren Gud den Almægtige!« Og de hellige på skyen råbte: »Hellig! Halleluja!« Og idet vognen rullede opad mod den Hellige Stad. Før staden blev indtaget, blev de hellige ordnet på en fuldkommen plads, med Jesus i midten. Han stod et hoved over de hellige og over englenerne. Alle på pladsen kunne se Hans majestætiske form og elskelige udseende.

De helliges belønning

Da så jeg et stort antal engle bringe herlige kroner fra staden – en krone til enhver af de hellige, med sit navn skrevet derpå. Da Jesus bad om kronerne, bragte englenerne dem til ham, og med Hans egen højre hånd placerede elskelige Jesus kronerne på de helliges hoveder. På samme måde bragte englenerne harperne, og Jesus gav også dem til de hellige. Befalingsenglenerne slog den første tone, og så hævede alle stemmer sig i glædelig og lykkelig lovprisning, og alle hænder fejdede dygtigt over harpestrengene, og sendte melodisk musik ud med rige og fuldkomne toner.

Da så jeg Jesus føre den genløste gruppe til stadens port. Han greb fat i porten og svang den tilbage på dens glitrende hængsler og bad folkene som havde bevaret sandheden om at gå ind. Inden for staden var der alt hvad øjet kunne glæde sig ved. Rig herlighed kunne ses overalt. Da så Jesus på Sine genløste hellige; deres ansigter strålede af herlighed; og da Han rettede sine elskelige øjne mod dem, sagde han, med rig og melodisk røst:

»Jeg ser Min sjæls møje, og er tilfreds. Denne rige herlighed er til jeres glæde for altid. Jeres sorger er til ende. Der skal ikke mere være død, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller skal der være mere smerte.« Jeg så den genløste hær bøje sig og kaste deres glitrende kroner for Jesus fødder, og så, idet Hans elskelige hånd rejste dem op, berørte de deres guldharper og fyldte himlen med deres rige musik og sang til Lammet.

Da så jeg Jesus føre Sit folk hen til livets træ, og vi hørte atter Hans elskelige røst, rigere end nogen musik, som er kommet i dødelige menneskers øre, sige: »Bladene på dette træ er til helbredelse for folkene. Spis alle af dette.« På livets træ var den skønneste frugt, som de hellige kunne få frit del i, i staden var den herligste trone, hvor den rene flod udgår med livets vand, klar som krystal. På begge sider af denne flod var livets træ, og på flodens bredder var der andre træer der havde frugter som var godt at spise af.

Sproget er helt igennem for svagt til at prøve at beskrive himlen med. Idet scenerierne hæver sig for mig, gik jeg tabt i forbavselse. Jeg blev ført væk med den overordentlige glans og overmådelige herlighed, lagde jeg pennen og udbrød: »Oh, hvilken kærlighed! hvilken forunderlig kærlighed! Det mest ophøjede sprog kan ikke beskrive himlens herlighed eller Frelserens kærligheds uforlignelige dybder.«

Tusindeårsriget.

Min opmærksomhed blev ført hen til jorden. De onde var blevet udslettet, og deres døde kroppe lå på dens overflade. Guds vrede med de syv sidste plager, var blevet hjem søgt over jordens beboere, havde fået dem til at bide i deres tunger af smerte og forbande Gud. De falske hyrder var blevet tydelig genstand for Jehovas vrede. Deres øjne var indtærret i deres huller, og deres tunger i deres munde, medens de stod på deres fødder. Efter at de hellige var blevet befriet ved Guds røst, vendte deres onde skare deres raseri mod hinanden. Jorden synes at være tilsølet med blod, og døde kroppe var fra den ene ende til den anden.

Jorden så ud som en øde ørken. Byer og landsbyer, blev rystet af jordskælvet, lå i dynger. Bjerge var blevet bevæget af deres steder, efterlod store huller. Ujævne klippestykker blev kastet rundt i havet, eller revet ud af jorden selv, hvor den var spredt over dens overflade. Store træer blev revet op med rode og strøet over landet. Her er Satans hjem, for hans engle i tusinde år. Her vil han være bundet, og strejfe op og ned over jordens brudte overflade og se virkningerne af hans oprør imod Guds lov. I tusinde år kan han nyde frugten af den forbandelse som han har forårsaget.

Alene begrænset til jorden, vil han ikke få ret til at strejfe til andre planter, og prøve at pine dem som ikke er faldet. I denne tid lider Satan meget. Siden hans fald er hans onde træk hele tiden blevet brugt. Men han er nu berøvet sin kraft, og overlades til at tænke over det som han har gjort siden sit fald, og se fremad med skælven og rædsel mod den skæbnesvangre fremtid, hvor han må lide alt det onde, som han alene har gjort og straffes for alle de synder som han har ladet begå.

Jeg hørte sejrssråb fra engle og fra de genløste hellige som lød som ti tusinde musikinstrumenter, fordi de ikke skulle irriteres og fristes af Satan og fordi andre verdeneres beboere blev fritaget for hans tilstedeværelse og fristelser.

Da så jeg troner, og Jesus og de genløste hellige sad på dem; og de hellige regerede som konger og præster for Gud. Kristus dømte, sammen med Sit folk, de onde døde, og sammenlignede deres handlinger med lovbogen, Guds ord, og afgjorde hver sag efter de gerninger der er gjort i kroppen. Så tilmålte de, de onde den del som de måtte lide, efter deres gerninger; og det stod skrevet imod deres navne i dødens bog. Satan og hans engle blev også dømt af Jesus og de hellige. Satans straf var langt større end dem som han havde bedraget. Hans lidelser skulle overgå langt deres og var ugen sammenligning. Efter alle dem, som han havde bedraget var gået tabt, skulle Satan stadig leve og lide meget længere.

Efter at de onde dødes dom var fuldbragt, ved slutningen af de tusinde år, forlod Jesus staden, og de hellige og et optog af englehæren fulgte Ham. Jesus steg ned på et stort bjerg, der delte sig i to stykker, da Hans fod rørte det, og blev til en mægtig slette. Da så vi op og så den store skønne stad, med tolv grundpiller og tolv porte, tre på hver side, og en engel ved hver port. Vi råbte ud: »Staden! Den store stad! Den er kommet ned fra Gud ud af himlen!« Og den kom ned i al sin glans, og forblindende herlighed og satte den på den mægtige slette som Jesus havde beredt til den.

Den anden opstandelse

Så forlod Jesus staden sammen med alle ledsagende hellige engle, og alle de genløste hellige. Englene omgav deres Befalingsmand og ledsagede Ham på Sin vej, og optoget af de genløste hellige fulgte efter. Så kaldte Jesus i frygtelig majestæt, de onde døde frem; og de kom op med de samme svagelige og sygelige kroppe da de gik i graven. Hvilket skue! Hvilket sceneri! Ved den første opstandelse kom alle frem i udødelig opblomstren, men ved den anden er alle forbandelsens mærker, synlige for alle. Jordens konger og adelsmænd, høje og lave, lærte og

ulærte, samles. Alle beskuede Menneskesønnen; og netop dem som foragtede og hånede Ham, som satte tornekronen på Hans hellige pande og slog ham med røret, beskuede Han i al Hans kongelige majestæt. Dem som spyttede på ham under Hans rettergang vender sig nu væk fra Hans gennemborende blik og fra Hans ansigts herlighed. Dem som drog sømmene gennem Hans hænder og fødder ser nu på mærkerne af Hans korsfæstelse. Dem som kastede et spyd i Hans side beskuer mærkerne af deres grusomhed på Hans legeme. Og de ved at han er den samme som de korsfæstede og forhånede under Hans udåndende pinsel. Og der hæver sig en langtrukken pinselsgråd, da de flygter for at skjule sig kongernes Konges og herrens Herres tilstedeværelse.

Alle søger at skjule sig i klipper, og skærme sig mod Hans frygtelige herlighed, som de tidligere foragtede. Og overvældet og smertet af Hans majestæt og overmådelige herlighed, hæver de sig i samklang deres røster, og udbryder med frygtelig tydeligt: »Salig er Han der kommer i Herrens navn!«

Så gik Jesus og hans hellige engle, ledsaget af alle de hellige, igen tilbage til staden, og de onde fordømte beklagelser og grad fyldte luften. Da så jeg at Satan atter begyndte sit værk. Han gik igennem alle sine undersætter og gjorde de svagelige stærke, og fortalte dem at han og hans engle var mægtige. Han pegede på de utallige millioner som var oprejst. Der var mægtige krigere og konger, som var dygtige til kamp, og som besejrede rigerne. Og der var mægtige giganter og tapre mænd som aldrig havde tabt noget slag. Der var en stolt og ærgerrig Napoleon, hvis færd havde fået riger til at skæve. Der stod mænd med en høj statur og værdig holdning, som faldt i slag medens de tørstede efter sejr.

Idet de kom fra af deres grave, genvandt de deres tankegange, hvor den var stoppet i døden. De havde det samme ønske for at sejre som da de faldt. Satan rådførte sig med sine engle, og så med disse konger og sejrherre og mægtige mænd. Han så over den umådelige hær, og fortæller dem at gruppen i staden er lille og svag, og at de kan gå dertil og indtage den, og kaste dens indbyggere, og indtage dens rigdomme og herlighed for sig selv.

Det lykkes Satan at bedrage dem, og de begyndte straks med at forberede sig for kamp. Der er mange dygtige mænd i den umådelige hær, og de førte alle slags krigsredskaber. Med Satan som deres fører, bevægede skaren sig af sted. Konger og krigsmænd fulgte tæt efter Satan, og skaren fulgte efter i grupper. Hver gruppe havde sin leder, og orden blev overholdt da de marcherede

over jordens brudte overflade til den hellige Stad. Jesus lukker stadens porte, og denne umådelige hær omgiver den, og sætter sig selv i slagrækker, forventer en hård kamp.

Kroningen af Kristus

Nu viser Kristus sig igen for Sine fjender. Langt over Staden, på blankpoleret guld, står en trone, højt og opløftet. På denne trone sidder Guds Søn, og omkring Ham er borgerne i Hans rige. Kristi magt og majestæt kan intet sprog beskrive, ingen pen kan skildre det. Den evige Faders herlighed omgiver Sin Søn. Hans nærheds klarhed fylder Guds stad og flyder ud over portene, oversvømmer hele jorden med dens stråleglans.

Nær tronen er dem som tidligere var nidkære for Satans sag, men er som brænde revet ud af det brænde bål, har fulgt deres Frelser med dyb og intens helligelse. Dernæst er dem som har udviklet kristne karaktertræk midt i falskneri og hedenskab, som ærede Guds lov da den kristne verden erklærede den for ugyldig, og millioner fra alle tider, som var martyr i deres tro. Og derudover er »en stor skare, som ingen kunne tælle, af alle folkeslag og stammer og folk og tungemål stod foran tronen og foran Lammet iførte lange, hvide klæder og med palmegrene i hænderne.« Åbenbaringen 7,9. Deres krig er til ende, deres sejr er vundet. De har løbet væddeløbet og fået prisen. Palmegrenene i deres hænder er et symbol på deres sejr, hvide klæder er et emblem for Kristi pletfrie retfærdighed, som nu er deres.

De Genløste hæver i en lovsang som genlyder ud i himlens hvælvinger: »Frelsen tilhører vor Gud, som sidder på tronen, og Lammet.« En engel og seraf stemmer sammen i tilbedelse. Og de genløste har beskuet Satans magt og ondskab, de har som aldrig før, set at ingen anden Kraft end fra Kristus, kan gøre dem til sejerherrer. I hele den skinnende skare er der ingen til beskrive frelsen for sig selv, som om de havde vundet sejr ved deres egen kraft og godhed. Intet kan siges om det de har gjort eller lidt; men enhver sangs byrde, enhver hymnes grundtone er »Frelsen tilhører vor Gud, som sidder på tronen, og Lammet.« Åbenbaringen 7,10.

Under jordens og himlens beboeres tilstedeværelse finder den endelige kroning af Guds Søn sted. Og nu erklærer kongernes Konge, udstyret med den højeste majestæt og kraft, dom over oprørerne imod Hans regering, og afsiger ret over dem som har overtrådt hans lov og fortrykt Hans folk. Guds profet siger: »Og jeg så en stor, hvid trone og ham, som sad på den; for hans åsyn flyede jorden og himmelen, og der fandtes ikke

nogen plads for dem. Og jeg så de døde, store og små, stå foran tronen, og bøger blev åbnet; og endnu en bog blev åbnet: livets bog; og de døde blev dømt ud fra det, der stod skrevet i bøgerne, efter deres gerninger.« Åbenbaringen 20,11. 12.

Ligeså snart at optegnelsesbøgerne åbnes, og Jesu øjne ser på de onde, er de bevidst om alle de synder de overhovedet har begået. De ser blot hvor deres fødder har veget fra renhedens og hellighedens sti, lige hvor langt stolthed og oprør har ført dem til at overtræde Guds lov. De forlokkende fristelser som opmuntrede dem til at føje sig i synd, blev velsignelserne forvanskede, nådens bølger slog tilbage ved et hårdnakket og ikke-angrede hjerte – alt viser sig som skrevet med ildbogstaver.

Panoramaet for den store konflikt

Over tronen er korset åbenbaret; og ligesom et panoramaudsyn viser scenerierne sig fra Adams fristelse og fald, og med efterfølgende skridt i den store genløsningsplan. Frelserens elskelige fødsel; Hans første liv i enkelthed og lydighed; Hans dåb i Jordanfloden, fasten og fristelsen i ørkenen; Hans offentlige forkyndertjeneste; udfolde himlens dyrebareste velsignelser for menneskene; dage med masser af kærligheds- og barmhjertighedsgerninger, våge og være i bøn om natten i de afsiddesliggende bjerge; misundelsens, hadets og ondskabets rænkespil som gengæld for Hans godhed; den imponerende mystiske pinsel i Getsemane, under hele verdens synders knusende vægt, Hans forrådelse over til den morderiske hobs hænder, de frygtelige begivenheder under rædselsnatten: den modstandsløse fange, svigtet af Hans højst elskede disciple, blev jaget uforkammet gennem Jerusalemets gader; Guds Søn blev fremstillet triumferende for Annas, for retten i ypperstepræstens palads, i Pilatus domssal, foran den feje og grusomme Herodes, bespottet, forhånet, tortureret, og dømt til at dø – alt blev skildret livagtigt.

Og nu blev de sidste scenerier åbenbaret over for den svajende skare: den tålmodige lidelsesmand betrødte Golgatas sti; himlens Fyrste hang på korset; de hovmodige præster og den hånende pøbel bespottede Hans døende pinsel; det overnaturlige mørke; skælvende jord, iturevne klipper, de åbne grave, det øjeblik hvor verdens Genløser opgav Sit liv.

Det imponerende skue viser sig præcis sådan, som det var. Satan, hans engle, og hans undersåtter har ingen kraft til vende sig fra billedet med deres eget værk. Enhver medspiller genkalder den del som han har medvirket i. Herodes, som slog uskyldige børn ihjel i Betlehem, så han kunne udslutte Israels konge; den nedrige Herodias, hvis skyldige sjæl hvilede på Johannes Døbers blod;

den svage og tidsforhalende Pilatus, den hånende hob af soldater; præster og herskere og den vanvittige skare der råbte: »Hans blod skal være over os, og over vore børn« – alle så deres store skyld. De forsøgte forgæves at skjule sig for den guddommelige majestats ansigt, der skinne som den herlige sol, medens de genløste kastede deres kroner for Frelserens fødder, og udbrød, »Han døde for mig!«

Midt i den genløste skare er Kristi apostle, den heroiske Paulus, den fyrrige Peter, den elskede og elskende Johannes, og deres oprigtige brødre, og sammen med dem en umådelig hær af martyrer; medens der uden for murerne, sammen med listige og afskyelige ting, er dem de blev forfulgt, fængslet og slået ihjel af. Der er Nero, det grusomme og onde monster, der ser deres glæde og jubel som de tidligere har tortureret, og hvis overordentlige pinsel finder satanisk fryd. Hans moder er der for at være vidne til resultatet af hendes eget værk; og se hvordan onde karaktertræk overført til hende søn, den passion der blev opmuntret til og udviklet ved hendes indflydelse og eksempel, har båret frugt i forbrydelser der har fået verden til at skælve.

Der er papisternepræsterne og prælaterne, som hævdede at være Kristi ambassadører, men brugte dog torturstativer, fangehuller og bålspælen for at styre Hans folks samvittighed. Der er stolte biskopper som satte sig selv over Gud og formastede sig til at ændre den Allerhøjestes lov. Dem som gav sig ud for at være kirkens fædre har et regnskab at lægge over for Gud, som de var nød til at undskylde sig over for. De så forsent at den Alvidende Gud er nidkær med Sin lov, og at Han på ingen måde vil kunne rense skylden. Nu erfarer de at Kristus identificerer sig med Sit lidende folk; og de mærker kraften ved Hans egne ord: »Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig.« Matthæus 25,40.

Ved Domstolen

Hele den onde verden står opstillet over for Guds domstol, under anklage mod højeste forræderi imod himlens regering. De har intet at sige for deres sag; de er uden undskyldning; og den evige døds dom fælles imod dem.

Det er nu tydeligt for alle at syndens løn ikke er ædel uafhængighed og evigt liv, men slaveri, fordærv og død. De onde ser hvad de har mistet ved deres oprørske liv. Den langt højere og evige vægt af herlighed blev foragtet da de blev ofret; men hvor det dog ser ønskværdigt ud nu. »Alt dette,« råber den fortabte sjæl, »kunne jeg have haft, men jeg valgte at lægge disse ting langt fra mig. Oh, en besynderlig forgabelse! Jeg har byttet fred, lykke og ære med elendighed, skændsel og fortvivlelse.« Alle ser at deres udelukkelse fra

himlen er retfærdig. Med deres liv har de erklæret: Vi vil ikke have denne Jesus til at regere over os.

Som i en henrykkelse, har de onde set på kroningen af Guds Søn. De ser at den guddommelige lov i Hans hænder, de forordninger som de har foragtet og overtrådt. De er vidne til at de frelste bryder ud mirakuløst, i henrykkelse og tilbedelse; og når en melodisk bølge fejer over skarerne uden for staden, udbryster alle som en: »Store og underfulde er dine gerninger, Herre vor Gud, du Almægtige! retfærdige og sande er dine veje, du folkenes konge!« (Åbenbaringen 15,3), og falder lamede ned og tilbeder livets Fyrste.

Den anden død

Satan virker lammet når han beskuer Kristi herlighed og majestæt. Han som tidligere var en kronet kerub husker hvorfra han faldt. En skinnende seraf, »søn af morgnen«; hvor forandret, hvor fornedret!«

Satan ser at hans frivillige oprør har gjort ham uegnet til himlen. Han har optrænet sine kræfter til at føre krig imod Gud; himlens renhed, fred og harmoni vil være en høj tortur for ham. Hans anklage imod Guds barmhjertighed og retfærdighed er nu fortiet. Den skam som han dristede sig til at kaste over Jehova hviler nu helt på ham selv. Og nu bøjer Satan sig ned og vedkender retfærdigheden i hans dom.

Ethvert spørgsmål om sandhed og vildfarelse i den længe varende dom er nu klar. Guds retfærdighed står forsvaret helt. Det store offer Faderen og Sønnen gjorde for menneskenes skyld, blev vist for hele verden. Timen var kommet hvor Kristus indtager Sin retmæssige position, og herliggøres over for magter og myndigheder og alle navne som nævnes.

Til trods for at Satan er tvunget til at anerkende Guds retfærdighed, og bøjer sig for Kristi overherredømme, så forbliver hans karakter uforandret. Oprørsånden bruser igen ud som en mægtig regnskyld. Fyldt med vanvid, beslutter han sig for at ikke opgive den store strid. Tidspunktet er kommet til det sidste desperate slag imod himlens Konge. Han iler ind i hans undersåtters midte, og drister sig til at opildne dem med sin egen vrede og vækker dem til øjeblikkelig kamp. Men alle de utallige millioner som han har lokket til oprør, er der ingen nu der anerkender hans overherredømme. Hans kraft er til ende. De onde fyldes med samme had fra Gud som indgyder Satan; men de ser at deres sag er håbløs, at de ikke kan få overhånd over Jehova. Deres raseri tændes imod Satan og dem som har

været agenter i hans oprør. Med dømmens raseri går de på dem, og der er et sceneri med universel stridighed.

Ild fra himlen

Så opfyldes profetens ord: »Thi Herren er vred på alle folkene, harmfuld på al deres hær; han slår dem med band og giver dem hen til at slagtes.« Esajas 34,2. »Over gudløse sender han regn af gløder og svovl, et stormvejr er deres tilmålte bæger.« Sal 11,6. Ild kommer ned fra Gud ud af himlen. Jorden brydes op. Våbenene der ligger skjult i dens dybder trækkes frem. Fortærende ild bryder ud fra alle kløftsvælg. Også klipperne brænder. »Thi se, dagen kommer, luende som en ovn« Malakias 4,1. Elementerne skal smelte med brændende hede, jorden også og værkerne inden i brændes op. (2 Peter 3,10.) Moloks ild er forberedt til kongen, den største oprører; brændet derpå er dybt og stort, og »Herrens Ånde sætter det i brand som en strøm af svovl.« Esajas 30,33. Jordens overflade er som en smeltet masse – en umådelig kogende ildsø. Det er ugudelige menneskers doms- og fortabelsestid – en hævn dag har Herren til rede, Zions væрге et gengældsår.« Esajas 34,8.

De onde får deres gengældelsesstraf på jorden. De »skal lade dem gå op i luer, siger Hærskares Herre.« Malakias 4,1. Nogle ødelægges på et øjeblik, medens andre lider i mange dage. Alle straffes efter deres gerninger. De retfærdiges synder er blevet overført til Satan, det ondes ophavsmand, som må bære deres straf. [Se fodnote s. 403.] Således skal han ikke kun lide for sit eget oprør, men for alle de synder han har fået Guds folk til at begå. Hans straf er langt større end alle dem, som han har bedraget. Efter at alle de er omkommet, som faldt ved hans bedrag, skal han stadig leve og lide. De onde ødelægges til sidst i de rensende flammer, rod og gren – Satan er roden, og hans efterfølgere er grenene. Guds retfærdighed møttes, og de hellige og hele englehæren siger med høj røst, Amen.

Når jorden pakkes ind i Guds hævn ild, forbliver de retfærdige sikkert i den Hellige sted. Dem som har del i den første opstandelse, har døden ingen magt over. (Åbenbaringen 20,6) Ligesom Gud er en fortærende ild mod de onde, er Han både en sol og et skjold over for Sit folk. (Salme 84,11)

Den nye jord

»Og jeg så en ny himmel og en ny jord; thi den første himmel og den første jord var forsvundet.« Åbenbaringen 21,1. Ilden der fortærrerede de onde rensen jorden. Alle spor af forbandelse er fejtet bort. Intet evigt brændende helvede holde syndens frygtelige konsekvenser frem for de løskøbte. Et

mindesmærke vil blive tilbage. Vor Genløser vil altid bære mærkerne efter Sin korsfæstelse. På hans sårede hoved, Hans hænder og fødder, er kun mærkerne af det grusomme værk som synden har udrettet.

»Men du, o hyrdetårn, Zions datters høj, til dig skal det komme, det forrige herredømme tilfalde dig, Jerusalems datters rige.« Mika 4,8. Riget der er gået tabt på grund af synd, har Kristus gendannet, og de genløste skal besidde det sammen med Ham. »Thi ugerningsmænd skal ryddes ud, men de, der bier på Herren, skal arve landet.« Sal. 37,29. En frygt for at de helliges arv virker for materialistisk har fået mange til at tænke sig åndeligt bort fra netop de sandheder, der har fået os til at se på den nye jord som vort hjem. Kristus forvissede Sine disciple om at han gik bort for at berede boliger for dem. Dem som accepterer læren i Guds ord vil ikke være helt uvidende om den himmelske bolig. Og apostlen Paulus erklærer: »Hvad intet øje har set og intet øre hørt, og hvad der ikke er opkommet i noget menneskes hjerte, hvad Gud har beredt for dem, der elsker ham.« 1 Korinter 2,9. Menneskers sprog er for utilstrækkeligt til at beskrive de retfærdiges belønning. Kun dem som beskuer det vil kende det. Begrænsede menneskesind kan ikke fatte herligheden i Guds paradis.

I Bibelen kaldes de frelstes arv for en land. (Hebræerne 11,14-16.) Der er en stor hyrde som leder Sin hjort til de levende vande. Livets træ giver sin frugt hver måned, og træets blade er til tjeneste for folkene. Der er vandstrømme der altid fylder, klart som krystal, og ved siden af dem bølger træerne, der kaster deres skygger på stier der er beredt for Herrens genløste. Der er udstrakte sletter der breder sig ud mod smukke bakker, og Guds bjerge når knejsende højder. På disse fredfyldte sletter, ved siden af de levende strømme, skal Guds folk, som pilgrimme og vandringsmænd, finde et hjem.

Det ny Jerusalem

Der er det Nye Jerusalem, »med Guds herlighed« dets lys »som den dyreste ædelsten, som krystalklar jaspis.« Åbenbaringen 21,11. Herren sagde: »Jeg skal juble over Jerusalem og frydes ved mit folk.« Esajas 65,19. »Nu er Guds bolig hos menneskene, og han skal bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem, og han skal tørre hver tåre af deres øjne, og der skal ingen død være mere, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere; thi det, som var før, er nu forsvundet.« Åbenbaringen 21,3. 4.

I Guds sted »skal der ikke være mørke.« Ingen har brug for eller ønsker at hvile sig. Man vil ikke blive træt af at gøre Guds vilje og stoppe med at

prise Hans navn. Vi skal altid mærke den friske morgen, og altid være langt fra dens afslutning. »Og de trænger ikke til lys fra lampe eller lys fra sol, thi Gud Herren skal lyse over dem.« Åbenbaringen 22,5. Solens lys vil blive afløst af en udstråling, som ikke forblinder smerteligt, men som langt overgår vor klare middagssol. Guds og Lammets herlighed oversvømmer den hellige stad med lys, der ikke svinder bort. De genløste vandrer i den evige dags solløse herlighed.

»Og noget tempel så jeg ikke i staden; thi dens tempel er Herren, Gud, den Almægtige, og Lammet.« Åbenbaringen 21,22. Guds folk får lov at have åbent fællesskab med Faderen og Sønnen. »Nu ser vi jo i et spejl, i en gåde.« 1 Korinter 13,12. Vi beskuer Guds billede reflekteret, som i et spejl, i naturens værker og Hans behandling af mennesker; men der skal vi se Ham ansigt til ansigt, uden et slør imellem. Vi skal stå over for Hans nærvær og beskue Hans ansigt herlighed på herlighed.

De evige menneskesind vil studere skabermagtens undere, den genløsende kærligheds hemmeligheder med en aldrig-fejlende glæde. Der vil ikke være nogen grusom og bedragende fjende der frister med Guds efterladenhed. Alle evner vil vokse. Det at tilegne sig kundskaber, vil aldrig trætte sindet eller tømme for energi. Der vil de største foretagsomheder gennemføres, den højeste stræben vil kunne nås, de højeste mål erkendes; og der vil stadig rejse sig nye højder at trakte efter, nye undere at beundre, nye sandheder at begribe, friske ting der fremkalder sindets, sjælens og legemes kræfter.

Og idet evighedens år går, vil de bringe rigere og herligere åbenbaringer af Gud og af Kristus. En voksende kundskab, således vil kærlighed, ærbødighed og lykken vokse. Jo mere mennesker lærer af Gud, des større vil de beundre Hans karakter. Idet Jesus åbner genløsningens rigdomme for dem og den forbavsende bedrift i Den store strid mod Satan, banker de genløstes hjerter med stærkere helligelse, og de leger henover guldharpene med en fastere hånd: og ti tusinde gange titusinde, og tusinde af tusindes stemmer samstemmer for at udbryde i det mægtige lovprisningskor.

»Og enhver skabning i Himmelen og på jorden og under jorden og på havet, ja alt, hvad i dem er, hørte jeg sige: »Ham, som sidder på tronen, og Lammet være lov og pris og ære og magt i evighedernes evigheder!« Åbenbaringen 5,13.

Synd og syndere er ikke mere, hele Guds univers er rent, og Den Store Strid til ende for altid.